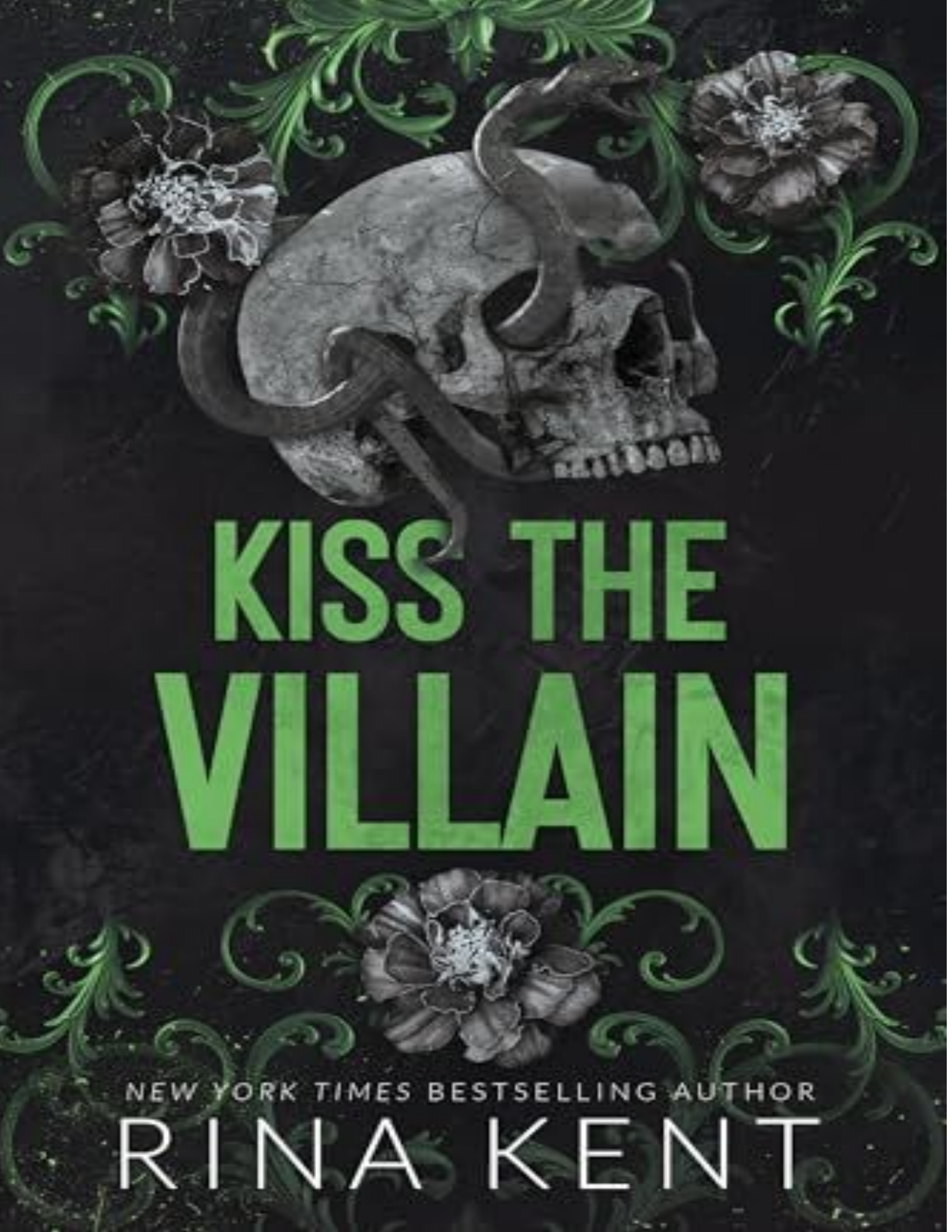

KISS THE
VILLAIN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

MY DARKNESS MEETS
A DARKER SOUL
KISS THE VILLAIN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
RINA KENT

KISS THE
VILLAIN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
RINA KENT

Kiss the Villain Copyright © 2025 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine göndermek veya izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Opulent Designs.
Sanat: @sketchesanmin

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları Okuma Sırası

Kötü adamı öpecek olanlara... ama sadece kurguda

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımla yeni tanıştıysanız, yoğun, tedirgin edici ve hatta rahatsız edici olabilen daha karanlık hikayeler yazdığımı bilmiyor olabilirsiniz. Karakterlerim ve onların yolculukları toplumsal normlara meydan okuyor ve herkes için uygun değil.

Aşağıdaki paragraf, içerik uyarıları ve olay örgüsünün ayrıntılarını bozabilecek belirli karışıklıklar içermektedir. Tetikleyicileriniz yoksa, atlamaktan çekinmeyin.

Kiss the Villain, rızaya dayalı non-con, dub-con, kendine zarar verme, şiddet ve hafif homofobi temaları içerir. Ayrıca intihar, tecavüz, çocuk cinsel saldırısı ve aile içi istismardan da sayfa dışı olarak bahsedilmektedir. Bu kitapta yer alan spesifik sapkınlıklar arasında aşağılama, hafif rızaya dayalı dişileştirme, hafif BDSM ve övgü yer almaktadır. Lütfen kitaba başlamadan önce tetikleyicilerinize dikkat edin.

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

BLURB

Karanlığım daha karanlık bir ruhla buluşuyor.

Ben altın bir çocuğum.
Dahi bir hukuk öğrencisi, Carson İmparatorluğu'nun varisi ve sadık bir oğul.
Ya da en azından dışarıdan öyle görünüyor. İçimde,
dünyayı ateşe verme dürtüsü var.
Bu dürtülerimi kontrol altında tutuyorum, nadiren kargaşaya kapılıyorum.
Ta ki bir sefahat gecesi ters tepip bir kötü adam tarafından yakalanana kadar.
Tüm bu çileyi iskeletlerimin geri kalanıyla birlikte gömdüm.
Ta ki o gece yeni profesörüm sınıfıma girene kadar.
Kayden Lockwood.
Ceza hukuku öğreten bir suçlu.
Gizli hayatımın maskesini düşürmeden onun yaptıklarını ifşa edemem.
Ancak yapabileceğim şey, bana verdiği zehri tatması için onu zorlamak.
Titanların çatışmasında, Kayden ve ben kırıldık ve parçalandık.
Ve bu tehlikeli oyunun kazananı olmayabileceğini fark etmeye başlıyorum.

OYUN LİSTESİ

Güç - Isak Danielson O
Benim Erkeğim - Luvcat
Daddy Issues - The Neighberhood
Strangers - Ethel Cain Apocalypse
- Cigarettes After Sex
Kötülere ve Sapkınlara Bağımlı - Palaye Royale
Çağırma - Uyku Simgesi
Teacher's Pet - Melanie Martinez
Swim - Chase Atlantic
Want Me - Stephen Dawes Bad
Omens - 5 Seconds of Summer
Pain Killer - Grabbitz
Sail - AWOLNATION
Nameless - Stevie Howie
Green Eyes - Coldplay
Into The Fire Akustik - Asking Alexandria Something
Blue - VOILA
Birds of a Feather - Billie Eilish Livin'
in a World Without You - The Rasmus

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

1

GARETH

Bu gece, birinin canını yakacağım.

Ayakkabılarımın altında solucanlar gibi kıpırdayıp kıvrandıkları sürece kim oldukları umurumda değil.

Ya da daha doğrusu, bir yılan. Şaka yapıyorum. Kim olduğu umurumda.

Herhangi biri olamaz. Kargaşa gecemin hedefi en az benim kadar kötü biri olmalı.

Ya da daha kötüsü.

Gerçi kağıt üzerinde *herkes* benden daha kötü, o da var sanırım.

Kimse The King's U -ya da TKU- üniversitesinin dahi hukuk öğrencisinin, büyük partilerinden birinde Yılanların malikânesine sızmasını beklemezdi.

Ya da Yılanların başı Yulian Dimitriev'den başkasını hedef almaz.

Chicago Bratva'nın liderinin oğlu.

Ama ben her zaman biraz meydan okumaya hazırım.

İşte buradayım, cıvıl cıvıl malikânelerinin taşan savurganlığı arasında yürüyorum, ateşli, uyuşturulmuş ve sarhoş bedenler arasında kayıyorum. King's U'nun arazisindeki diğer gizli kulüp ve Yılanlar'ın ölümcül rakibi olan Heathen olmama rağmen.

Kasvetli, karanlık ve iç karartıcı Birleşik Krallık'ın kıyısındaki bu Allah'ın belası adada okul başladığından beri birbirimizin boğazına sarılmış durumdayız.

Her ne kadar sorun çıkarmayı seviyor olsak da, savaşı asıl başlatan Yulian'dı ve kafasını ezip parçalara ayırmak için can atıyordu.

Açıkçası, ilk darbeyi biz indirdik ve o zamandan beri kimin daha fazla güce sahip olduğunu belirlemek için bir mücadele sürüyor.

Yine şaka yapıyorum. Biz rakipsiziz.

Ancak, Yılanlar da orada. Özellikle de Yulian.

Dövüşlerimiz her zaman kampüste konuşulur ve yeraltı dövüşleri amaçlanandan daha fazla kalabalık çeker.

Gerçek şu ki, herkes biraz anarşiyi sever.

Biraz kaos ve şiddet.

Burada bir kan damlası. Orada bir kemik çatlağı.

Bu daha çılgın ve Daha iyi. Bu daha fazla Akılsız ve Sahne, ve izleyiciler için daha eğlenceli.

Ancak bu seyirci, yaklaşma, yumruk atma, o kanı tatma veya o kırık kemiğe dokunma fikrinden dehşete düşüyor.

Şok edici derecede iğrenç.

Ciddi derecede sapkın.

Son derece insanlık dışı.

Alçakça.

İğrenç.

Korkunç.

Toplum içinde, hatta arkadaşlarımın arasında bile aynı mantrayı söylüyorum. Beni Gareth 'İş Bitirici' olarak tanırlar. Kimsenin öldürülmediğinden ve polisin icabına bakıldığından emin olan Gareth.

En yüksek not ortalamasına sahip altın çocuk Gareth, Ivy League kolejlerinin saflarına katılması için ağzından köpükler saçıyordu.

En temiz üne ve açık kapılarla dolu bir geleceğe sahip olan Gareth.

Kimse odama kapanıp ders çalıştığımı düşünürken aslında burada, Yılanlarla birlikte düşman hatlarının gerisinde dolaştığımdan şüphelenmiyor.

Hiçbirinin, kardeşim Killian'ın bile yapmayacağı bir şeyi yapmak.

Ve bu konuda da çok titiz davrandım. Öncelikle, bir davetiye almam gerekiyordu ve bu davetiyeler sadece üst kademe tarafından, yani Yulian ve onun işe yaramaz takipçilerinden oluşan çetesi tarafından veriliyor. Ama davetlilerin yanlarında birilerini getirmelerine de izin veriyorlar.

Ben de Yulian'ın flört ettiği kızlardan birini baştan çıkardım, okuduğu kitap ilginçmiş gibi davrandım - değildi, sadece kendini beğenmiş bir aptal tarafından yazılmış bir başka zihin uyuşturan analitik saçmalık parçasıydı - ve sohbetin devam etmesini sağladım.

Onun Yulian'ın kız arkadaşı olduğundan emindim çünkü kampüste sürekli onun koluna asılıyor ve diliyle onu derin derin emiyordu ama kütüphanede masanın altında ayağını kasıklarıma koyduğunda hiç de öyle görünmüyordu - iğrençti bu arada, sakın kirli ayakkabılarını yanıma yaklaştırma.

Yakılmış bir kot pantolondan sonra, boğazını kesme dürtüsüne katlandığım davetiyeyi almıştım.

Yine de buraya geldiğimden beri onu tamamen görmezden geldim. Maske, tercih ettiğim kimliğimi gizli tutmama yardımcı oluyor.

Görünmez.

Gözlerimin olduğu yerde iki büyük, siyah boyalı delik bulunan beyaz iskelet maskemi ayarlıyorum - bizim neon dikiş maskelerimizin Yılanlar versiyonu. Bizimkiler renkleriyle ayırt edilirken, onlarınki üzerlerine kazınmış sembollerle ayırt edilebiliyor.

Normal üyeler, benim taklit ettiğim gibi, basit bir beyaz iskelet maskesi takarlar.

Liderler siyah iskelet maskeleri takıyor.

Odanın diğer ucundan hareketlerini takip ettiğim Yulian da siyah bir iskelet maskesi takıyor ama onunkinde gözlerinin olduğu yerden çıkan oymalı altın yılanlar var.

Öne çıkmayı her zaman sevdiği için bunda şaşılacak bir şey yok. Ne kadar acayip olursa o kadar iyi.

Malikanesi de beklenildiği gibi. Ezici bir güç, zenginlik ve kontrol gösterisi. Büyük salon önümde soğuk, çökmekte olan fildişi tonlarında uzanıyor.

Tavandan sarkan kristallerle süslü avizeler, cam gibi parlayan mermer zeminler üzerinde loş, ruhani bir ışıltı yayıyor. Duvarları kaplayan kadife perdeler, koyu kırmızı renkleriyle TKÜ öğrencilerinin üzerine kızıl bir renk veriyor.

Gürültülü konuşmalar ve yüksek sesli müzik havayı dolduruyor, ama hepsi uzak, boğuk geliyor, çünkü parçası olmak istemediğim bir şeyin dışında duruyorum.

Kalabalığın içinde kolaylıkla ilerliyorum, arasında yüzsüz bir figür olarak diğerlerinin arasına karışıyorum. Duruşum düzgün ve

Kendimden emin hareketlerle, fark edilmeden aralarından geçiyorum.

Ben hep . Görünmez.

Dikkat çekici değil.

Küçük kardeşimin ezici gölgesinde büyüdüğüm için otomatik olarak küçüldüm.

Onun yanında zar zor fark ediliyor.

Dikkat çekme alışkanlıklarının tamamen gölgesinde kaldı.

Sen çok iyi bir çocuksun, Gaz.

Senin için endişelenmeme gerek yok.

Bu kadar güvenilir olmana çok sevindim, evlat.

Sorumluluk sahibi.

Güvenili

r.

Mükemm

el.

Mükemm

el.

P. E. R. F. E. C. T.

Annemden, babamdan, büyükbabamdan, öğretmenlerimden ve tüm çevremden duyarak büyüdüğüm kelimeler bunlardı.

Ve buna *bayıldım*.

bu yönümün kokusunu olması hoşuma gidiyor.

Dürtüler ve boşluklarla delik deşik olan taraf ve o kadar derin bir susuzluk ki, farkına varsalar Kill bir aziz gibi görünecekti.

Büyükbabam hariç.

Büyükbabam farklı.

Bu insanlarla zamanımı boşa harcamamın nedeni olan dürtülerime geri dönüyorum. Hava parfüm, alkol ve başka bir şeyle yoğun, daha karanlık bir şey, çaresizlik ve acı gibi. Boğazımı bir ilmik gibi sarıyor ve onu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum.

Piyasadaki en güçlü boktan bir vuruş gibi.

Kahretsin, Yulian'ın fedailerinden biriyle konuşurken tesadüfen yanından geçerken içkisine bir şey attım.

Yüzümün kameraya dönük olmamasına dikkat ettim, böylece daha sonra güvenlik görüntülerini kontrol ederlerse hiçbir şey bulamayacaklardı. Elbette akşam boyunca hareketlerimi takip edebilirlerdi ama o konuda da bir adım öndeyim.

Tüm kameralardan uzak durmaya dikkat etmekle kalmadım, aynı zamanda kahverengi lens takıyordum, bu yüzden gözlerimin fotoğrafını çekmeyi başarsalar bile

Yanıltıcı.

Yulian tökezler ve denge için merdivene tutunur. Diğer sarhoş aptalların hiçbiri ona dikkat etmez.

Dudaklarım maskenin arkasından sırıtıyor.

İlaç etkisini gösteriyor.

Yakında tüm gücünü kaybedecek.

Yanlış anlamayın. Yılanların liderini mahvetmek isteyebilirim ama onunla baş edebileceğimi düşünecek kadar aptal değilim.

Sadece iri değil -neredeyse kuzenim Nikolai kadar iri ve uzun- aynı zamanda kurnaz ve etrafı beni anında sakatlayacak adamları ve çevrili.

Bu konuda akıllı davranmalıydım.

Yumruklarımla hiçbir zaman o kadar iyi olmadım, bu yüzden okçuluğu öğrendim ve inisiyasyonlarımızda insanları vurmak için ok kullandım.

Ne yazık ki yayımı buraya sokamadım.

Gözlerinin arasında bir ok varken ve yüzünden kan damlarken sevimli görünürdü.

Ne kaçırılmış bir fırsat.

Ama benim planlarım daha kötü. Onu öyle bir küçük düşüreceğim ki, sadece adada değil, memleketinde bile kara listeye alınacak.

Babası kafasına bir kurşun sıkabilir. Bu eğlenceli olurdu.

Bu düşünceyle gülümsemem genişledi.

Yulian'ın gitmesiyle Yılanlar bitecek. Daha dengeli bir güç yapısına sahip olan bizlerin aksine, Yulian bunca zamandır tüm bu karmaşayı sırtında taşıyordu.

Elbette, Yulian korkuluklara tutunarak merdivenleri yavaşça çıkar.

Keşke bu sahneyi kaydedecek bir kameram olsaydı.

Çocuklar ne yaptığımı ve ne yapacağımı bilselerdi akılları başlarından giderdi.

Ama yine de

yapmayacaklar. Kimse

yapmayacak.

Kardeşimin aksine ben şaheserlerimi göstermeyi sevmiyorum.

Üst kata çıkmakta olan bir grubun arasına karışıyorum ve sonra birbirlerinin azgınlıklarını sikebilecekleri bir oda arayan diğer parti müdavimlerinin arasından sıyrılıyorum.

İnsanların nasıl bu kadar hayvan olabildikleri beni aşıyor. Dürtülerinin onları alt etmesine izin veriyorlar, aptalca kararlara ve sabah kesinlikle pişman olacakları cansız sikişlere yenik düşüyorlar.

Beni yanlış anlamayın. Sikişmek iyidir, ama sadece zamanı geldiğine karar verdiğimde. Sadece sikişmeye bilinçli olarak karar verdiğimde havaya giriyorum ve asla dış uyaranlardan dolayı değil.

Çoğunlukla gücü, boğmayı, altımda kıvranmalarını görmeyi seviyorum. Çok fazla olmaya başladığında gözlerindeki o küçük acı dolu bakışı daha çok seviyorum ve onları incitmeye devam edebilmeyi diliyorum. Derilerini kırmızıya çevirmek. Lanet gözyaşlarını görmek. Kanlarını. Lanet olası içlerini.

Ama ne yazık ki, etrafta sadist olduğuma dair söylentiler dolaşmasına izin veremem. Kızları boşalana kadar yiyen, kocaman bir aleti olan iyi bir sikişçi olarak bilinirim. Her zaman önce onların gelmesini de sağlarım. Ayrıca ortamı ayarlar, susuz kalmamalarını ve iyi uyumalarını sağlarım.

Ben bir kızın sahip olabileceği en iyi sikişim ve on üzerinden on tavsiye oranıyla geliyorum.

Bu yüzden bu imajı korumak için tam olarak içgüdülerimle hareket edemem.

Yine de beni rahatsız etmiyor. Seks de dahil olmak üzere her zaman maske takma konusunda ustalaştım.

En yakınımdaki insanlarla bile.

Bir dış kişilik, de iç kişilik vardır.

Ana versiyon, herkes tarafından sevilen ve mükemmel bir politikacı olabilecek dahi, iyi huylu Gareth'tır.

İkincil versiyon, tesadüfen gerçek benliğim, sadece boşluk çok genişlediğinde ve biraz karanlık enerjiyi temizlemem gerektiğinde serbest bıraktığım Gareth.

Yulian şanslı bir günah keçisi olur.

Ya da talihsiz, nasıl baktığınıza bağlı.

Uzaktan takip ediyorum ve tökezleyerek bir odaya girmesini izliyorum, onun odası olup olmadığını bilmiyorum.

Bunun da bir önemi yok.

Birkaç dakika köşede hareketsiz kaldım.

Görünmez.

Yıllar içinde büyüdükçe ve fark edilir hale geldikçe, çoğunlukla görünüşüm nedeniyle kaybettiğim bir süper güç. İki yakışıklı insanın aşk denen bir şeye kapılıp birkaç klon üretmeye karar vermesiyle kazara meydana gelen bir şey.

Klonlar ben ve kardeşimdi - kesinlikle ailemin istediği bu değildi.

Killian'ın Carson ismine sahip tek anomali olduğunu düşünüyorlar, ama bunun tek nedeni benimle hiç *tanışmamış* olmaları.

Pek sayılmaz.

İkisinin de Kill'in fare öldürmek gibi aptalca ve zararsız bir eğlencesi karşısında nasıl çılgına döndüklerini görünce köşede durup dinledim.

Babamın kendini, genlerini ve adını vermemesi gereken o kişiyi suçlamasını dinledim. Annemin ağladığını ve durması için yalvardığını duydum.

Dağınıklığı

duydum.

Çaresizlik.

Mükemmel küçük aile izlenimleri paramparça oldu. Ben de

Kill gibi olmamaya karar verdim.

Şeytanlarımla gösteriş yapmaz ya da boşluğumu duyurmazdım. Bir şeylerin ters gittiğini anlamalarına bile izin vermezdim ya da daha kötüsü, o aptal kardeşime yaptıkları gibi beni doktora götürüp teşhis koyduracak kadar endişelenmelerine izin vermezdim.

Onların kusursuz çocuğu olmaya karar verdim. Aslında hiç sahip olmadıkları ve asla sahip olamayacakları mükemmel oğulları.

Babamın daha genç bir versiyonunun nasıl olacağını hayal ettiğim kusursuz, benzersiz bir öykünme.

Çünkü ben olarak doğmamış olsaydım böyle biri olacaktım.

Etrafıma hızlıca bir göz attıktan ve kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olduktan sonra Yulian'ın girdiği odaya doğru yürüyorum. Kapı kolunu çevirirken parmaklarım sabit, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için hızlıca bir göz attıktan sonra içeri giriyorum. Küçük bir gülümsemeyle sırtımı kapıya yaslayıp kilitliyorum.

Bu çok kolaydı, biraz alındım, ama bu kanımın damarlarımda kükremesini engellemiyor, beni dirilten gök gürültülü bir dalgalanma.

Avlanmayı, yaratıkların gölgelerde koşuşturmasını, bilinmeyenin heyecanını her nefes alışımda hissetmeyi hep sevmişimdir.

Kalbim gümbürdüyor ve iblislerim zincirlerini tırmalıyor, öfkeleri boşluğun derinliklerinden taşıyor, kana susamışlıkları zihnimdeki odayı kırmızıya boyuyor.

En sevdiğim renk.

Yulian'ın seçtiği oda loş, hava bayat ve yapay bir soğukla kaplı. Duvarlar koyu renkli ahşap panellerle kaplı, gölgeler uzayıp gidiyor.

köşelere yerleştirerek mekanı olduğundan daha küçük hissettiriyor.

Yaklaştıkça bir masa, kitaplar ve ıvır zıvırla dolu raflar gözüme çarpıyor. Ama göze çarpan tek gerçek şey odanın ortasındaki siyah deri kanepe, Yulian'ın üzerine yayılmış olduğu. Zavallı herif muhtemelen yatağı olan bir odaya gidememiş, kafası çok güzel.

Yüzündeki maske hâlâ duruyor, siyah pantolon ve uzun kollu bir gömlek giymiş. Gözlerim onun nabız noktasına kayıyor; insanlarda ilk fark ettiğim şey bu.

Sabit bir şekilde atıyor, ucu hipnotize edici bir görüntüyle tenimde zonkluyor. Sessiz ama derin, ritmik nabız atışlarını duyabiliyorum.

Güm.

Güm.

Güm.

Ve onu kesmek istiyorum.

Bıçağımı ona saplamak ve sessizleşmesini izlemek için.

Hareketsiz.

Yok.

Başparmağımı üst dudağımın kenarına hafifçe vuruyorum ama derimi ısırıp kendi kanımı çekemeden elimi hızla bırakıyorum.

Bu alışkanlığımdan kurtulalı uzun zaman oldu ve artık varlığımın kontrolünü tamamen elime aldığım için kesinlikle geri gelmesine izin vermeyeceğim.

Yulian'ı ne kadar öldürmek istesem de
yapmayacağım. Kendim için koyduğum tek
kural öldürmek yok.

Zihinsel olarak sahip olmadığım herhangi bir ahlaki kuraldan dolayı değil. Aslında, ortalama IQ'yu sulandırmaya devam eden aptal uzay atıklarından kurtulmanın insan ırkına iyi geleceğine inanıyorum.

Duramayacağımı ve eninde sonunda yakalanacağımı biliyorum.

Evet, bir süreliğine hapisten kaçabilirim. Sadece hukuku manipüle etmek için hukuk okuyan bir birinci sınıf öğrencisi değilim, aynı zamanda baba tarafım Amerika'daki en büyük ve en başarılı hukuk firmalarından biri olan Carson & Carson'ın sahibi.

Büyükbabam beni kendi oğlundan daha çok seviyor ve ne kadar karanlık yöntem kullanırsa kullansın bana 'suçsuz' kararını aldıracaktır.

Ama bu ne kadar sürer? Yine
de öldürürdüm.

imkansızdı. Özellikle de
ondan sonra.

Biliyorum çünkü kana susamışlık tam olarak kontrol edemediğim tek dürtü. İnsanların nabız atışlarını izliyorum ve keşke onları kırmızıya çevirebilsem diyorum. Kendi kanlarında boğulduklarını görmek ve içimdeki boşluğu doldurmasına izin vermek için. Gözlerinin içine bakıyorum ve boş olmalarını istiyorum. Bana bakan ölü gözlerin hayalini kuruyorum, hayatlarına son veren tanrı olduğumu bilerek.

Seks sırasında elimi boğazlarına doladığımda inlerken bu çok oluyor ve o nabız noktasını hiçliğe sıkıştırmak istiyorum.

Zevklerinin ölüme dönüşmesini istiyorum. Şiirsel olurdu, gerçekten. Hayatlarını en mutlu anlarında sonlandırmak.

Ne yazık ki bu, hayatım boyunca oluşturmaya çalıştığım imajımı mahveder ve imajımı insanların öldüğünü görme ihtiyacımdan daha fazla önemsiyorum.

Ne yazık ki Yulian'ı öldüremem.

Bakışlarımı tekrar onun üzerinde gezdirirken duraklıyorum, alt kattan gelen müzik sesi zar zor duyuluyor.

Hep bu kadar uzun muydu? O kaba Nikolai gibi iri olduğunu ve dövüş kulübünde sık sık birbirlerine girdiklerini biliyorum, ama Nikolai'nin 1.90'ından çok benim 1.90'ıma yakın olduğunu sanıyordum.

Ve ayakta değil, *bu* yüzden *bu kadar* uzun görünmemeli.

Zihinsel bir omuz silkmeyle ona doğru yürüyorum ve baldır kılıfımdan bir bıçak çıkarıyorum.

Birinci adım: Onu soyun.

Ama şahsen bir erkeği soymayacağım - kızları soymayı bile sevmem - bu yüzden kıyafetlerini kesmek için bıçağı getirdim.

İkinci adım: Meni gibi görünen ve hissettiren kayganlaştırıcı içeren şişeyi üzerine boşaltın.

Üçüncü adım: Sanki üzerine boşalmışım gibi elimdeki sikimin fotoğrafını çek.

Dördüncü adım: Yüzü tam ekranda olacak şekilde tüm internette yayınlayın.

Beşinci adım: Onun mahvına neden olanın ben olduğumu bilerek kamusal kişiliğime geri çekilmek.

Son zamanlarda damarlarımda fokurdayan bu saldırganlığı serbest bırakmak için onu birkaç kez yumruklayabilir ve tekmeleyebilirim.

Tenine dokunmak istemediğim için bir parmağımla gömleğinin çekiştiriyorum. Tercihen hiç. İstemeyerek, zorunluluktan bir veya iki kez.

Keskin bıçak kumaşı kesiyor ve yırtık gömleğin iki parçası onun iki yanına düşüp kaslı bir göğüs, sekiz paket ve çok *yanlış* bir dövme ortaya çıkınca duraklıyorum.

Katıldığı tüm dövüşler nedeniyle Yulian'ı sık sık yarı çıplak gördüm. Sırtında bir sürü dövme varken, göğsünde sadece küçük bir dövme var; Rusça bir yazı.

Şu anda gördüğüm bu değil.

Önümde yatan adamın göğsü açıkta, devasa, üç boyutlu siyah bir yılan karın kaslarına dolanmış, pulları canlıymış gibi yükselip bükülüyor ve tehditkâr bir zarafetle yanına doğru kıvrılıyor. Ağzı açık, dişlerini göstermiş, kalbinden birkaç santim uzakta, sanki içine girip onu parçalamaya hazır.

Bir adım geri çekiliyorum.

Yulian son kırk sekiz saat içinde yeni bir dövme yaptırmadıysa, bu o değil.

Zihnim koşuşturuyor. Nasıl?

Ona ilacı verdiğimde sesini net bir şekilde duydum ve o andan itibaren gözlerimi ondan ayırmadım.

Merdivenlerden ilk onun çıkması dışında.

Sikeyim.

Eğer bu bir tuzaksa, için beklemeyeceğim. Bacaklarım beni hızlı ve sessiz adımlarla kapıya doğru götürüyor.

Düğmeyi tuttuğum anda metal bir namlu şakağıma dayandı ve bir silah tıkladı.

Derin, yabancı bir ses kulağıma fısıldıyor, "Bir erkeği heyecanlandırıp sonra da gitmek kötü bir davranış. Bunu düzeltmeye ne dersin?"

2

GARETH

Tmaskemi neredeyse yirmi iki yıldır takmamın nedeni bir tesadüf değil.

Ya da ebeveynlerimin, öğretmenlerimin veya hayatımdaki herhangi yetişkinin gözlem eksikliği.

Bu bir tesadüf ya da büyüdüğüm bir şey değil.

Bu, gençken verdiğim bilinçli bir karardı ve imajın yerinde kalmasını sağlamak için gereken her şeyi yaptım.

Çoğunlukla önceden plan yaptığım için.

İleride.

Denklemdeki tüm değişkenler için plan yapmadan hareket etmem. *Birden fazla* plan. Yani biri başarısız olursa, geri dönmek için birkaç tane daha planım var.

Ama bu gece, Yulian'ın değiştirileceğini hesaba katmamıştım.

Onun gibi değil. Hem de *hiç*. Eğer içkisine ilaç kattığımı anlasaydı, benimle yüzleşir ve kafamı kırmaya çalışırdı.

O bir korkak değil ve yumruklarını kullanmayı kesinlikle seviyor.

Yani bu talihsizliğin arkasında Yulian yok. Şakağıma silah dayayan, göğsünden sırtıma doğru tiksindirici bir sıcaklık yayan adam.

Bana dokunmasa iyi olur.

Yine de kapıyı açıp gitmeyi düşünüyorum ama sadece altmışlı yaşlarımda ölmeyi planlıyorum, bu yüzden şimdi öldürülmek bu planın önüne geçmek olur.

Elimi hızlı bir hareketle arkamı dönüyorum ve bıçağımı boğazına nişan alarak sallıyorum.

Susturucu bir silah sesi kulağımı deliyor ve bıçak elimden fırlıyor. Bileğim sarsılıyor ve kan damlaları bej halının üzerine düşerken bıçağı yanıma bırakıyorum.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Orospu çocuğu bıçağın sapına ateş etti ve kurşun bana isabet etmese de sıyırdı.

Elimin yan tarafında ağrı zonkluyor ve acıya kapılmamaya çalışarak kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Eğer bunu yaparsam, acıyı on kat daha kötü hale getirme dürtüsüne kapılacağım.

"Bak ne yaptın." Yulian'ın taklitçisinin derin sesi sakin bir alay gibi çınlıyor. "Buna hiç gerek yoktu, değil mi?"

Gözlerimi açtığımda, çok yakınımdaydı.

Bana saldırdıktan sonra birinin bana yaklaşması gerekenden daha yakın. Çünkü onun nabız noktasına bakıyorum ve kuduz bir köpek gibi ısırıp etini koparmak istiyorum.

Çenem sıkıştı ve iblisleri geldikleri yere geri itip ona baktım.

Göğsüne ya da tuhaf yılan dövmesine değil, sadece Yulian'a ait olması gereken altın yılanlı maskeye baktı.

Bu bir tuzak mıydı?

"Şimdi, kaldığımız yerden devam etmeye ne dersin?" Viski ve nane karışımı nefesi, maskemin deliklerinden duyularıma nüfuz ediyor. Geri çekilmesi için kafamı onunkine çarpmamak için tüm kontrolümü kullanıyorum.

Silahına takılı susturucu maskemi kaldırıyor ve ağzımda duruyor, soğuk metal sıcak tenime uzun süre sürtünüyor. Dudaklarıma bastırıyor, soğukluğu etime işliyor ama herhangi bir duyguyu tetiklemiyor.

Korku kavramına sahip değilim. O düğme beynimde mevcut değil. Silah zoruyla tutulduğumda bile.

Ama öfke? Evet, bu bende fazlasıyla var ve bu orospu çocuğu yüzüme silah dayadıkça daha da artıyor.

Yine de kıpırdamadan duruyorum, mümkün olduğunca düzenli nefes alıyorum.

Herhangi bir ani hareket ölümüme yol açabilirdi ve susturucu sayesinde partideki hiç kimse bundan haberdar olmayacaktı. Bu lanet olası yer israfı tetiği çekmekte tereddüt etmeyeceğini kanıtladı ve ben şansımı denemek istemiyorum.

Susturucu dudaklarımdan ayrılıyor ve maskemi yere çarpmasına izin veriyor.

İşte yine başlıyoruz.

En sevmediğim şey.

Maskeyi düşürmek.

Güzel orantılı yüzümü gösteriyorum. Parlak sarı saçlar ve birçoklarının tanımladığı gibi 'büyüleyici yeşil gözler' - gerçi şu anda kahverengi görünüyorlar.

Klasik yakışıklı yüzüm, gamzeli gülümsememem ve misafirperver görünümümle sık sık Beyaz Atlı Prens'in kişileştirilmiş hali olarak adlandırıldım.

Hepsi cephaneliğimdeki silahlar.

Adam beni izlerken duraksıyor. Hepsi öyle yapar. Hem erkekler hem de kadınlar. *O kadar* karşı konulmazım.

Özellikle bu adam beni becermek istiyormuş gibi görünmüyor. Yağmur fırtınaları ve kasırgaların rengindeki gri gözleri, silahla yüzümü ileri geri çevirirken vurdumduymazlığını koruyor.

Sanki bir şey arıyormuş gibi. Ne, bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

Çünkü o gözleri sevmiyorum. İlk

görüşte nefret diyelim.

Neden?

Renkten yoksunlar ve bu sadece bulutlu gri yüzünden değil. Gerçekten ölü gibi görünüyorlar ve o ölü değil, yani. Ölülere biraz saygı duymalı ve o gözlerin bu kadar boş olmasını engellemeli. Böylece onları cansızlaştırmanın hayalini kurabilirim.

Silahı çenemi kaldırıyor ve tavana değil ona bakmaya devam etmek için mücadele ediyorum. "Grotesk bir kişilik için ne kadar da güzel bir yüz."

Grotesk.

Bu lanet olası pislik bana grotesk mi dedi?

Ben mi? Tanıdığım en yakışıklı kişi mi?

Belki de nabzını söküp atmam gerekiyordur.

"küçümsüyorsun gibi görünüyor." Ses tonuna bir gülümseme yerleşiyor ve ben nefret ettiğim başka bir şey buluyorum.

Sesindeki derin gürleme. Sanki içine herhangi bir duygu katmaya zahmet edemiyormuş gibi tarafsız, nötr ve kesinlikle monoton bir şekilde konuşması.

Nefesi ağzımda gezinirken tekrar çalıyor. "Ama doğru olmasaydı bunu kullanmazdım."

bir robotmuş gibi bakıyorum, belki de öyledir.

"İzin verin detaylandırayım. Buraya iğrenç bir planla geldin. Her şey Yulian'ın içkisine ilaç katmakla ve sabırla diğerlerinden ayrılmasını beklemekle başladı. Ona ne yapacağını görmek için bekledim ama yarıda bıraktın. Bu yüzden meraktan ölüyorum."

Başparmağımı ağzıma götürmeye başlıyorum, sonra elimin aşağıda kalmasına izin veriyorum.

Beni *izliyordu*.

Ben Yulian'a odaklanmışken, bu lanet olası pislik *beni* izliyordu.

Takipçiyi takip etme cüretini gösterdi.

Lanet *olası cüret*.

"Onun muhafızlarından biri misin?" Bu gece ilk kez konuşuyorum. "Sesin Rus gibi gelmiyor."

Yulian'ın korumalarının çoğu, bizimkiler gibi, Rus mafyası tarafından sağlanıyor ve genellikle çok kalın bir aksanları var.

O yapmaz.

Aksine, daha kibar ve yavaş, kesin bir konuşma tarzı var. Ayrıca sesi ve görünüşü benden daha yaşlı, yani emekli bir ordu mensubundan güvenlik görevlisine dönüşmüş olabilir. Yine de konuşması klişeleşmiş askeri geçmişi olan biri için biraz fazla sofistike.

"Neden?" Sesine o alaycı ton geri dönüyor. "Rusları mı tercih ediyorsun?"

"Sakıncası yoksa gitmeyi tercih ederim." Gülümsüyorum, büyüleyici Görünüşte karşı konulmaz gamzelerimle birlikte.

Bu o pisliği hiç etkilemiyor. Ne silahında bir gevşeme ne de o çirkin ölü gözlerinde bir değişiklik var.

Başını yana eğiyor, o kadar yaklaşıyor ki burun deliklerim onun iğrenç erkek kokusuyla doluyor, amber ve odunsu bir şey gibi. "Bana Yulian için aklında ne olduğunu söylemeden olmaz."

"Sadece zararsız bir eğlence."

"Zararsız eğlenceye uyuşturucu kullanmak ve kıyafet kesmek dahil değildir." Silahı derime daha sert saplanıyor, acı dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"İlgilenmiyorum. Teşekkürler."

Sözlerimi duymazdan geliyor ve benim alanıma giriyor. "Sanırım iğrenç bir şey planladın."

Aşağı bakıyorum ve duruyorum. Yarı çıplaktı. Gömleğinin parçalarını atmış olmalı ve şimdi sadece siyah bir pantolon giyiyor. Benden birkaç santim uzun ve kesinlikle daha geniş. Yılan, maskesiyle birlikte tehditkâr görünüyor ve ben de onun maskesini çıkarmak istiyorum. *Beni* avlamaya cüret eden adamın yüzünü görmek için.

"Senin o grotesk kişiliğine uyan bir şey," diye devam ediyor, silahını ağzıma dayayarak.

Dişlerimi kırmaması için dudaklarımın aralanmasına izin veriyorum, bir yandan da altmış yaşında ölme planımın o kadar önemli olup olmadığını düşünüyorum, çünkü bana grotesk diyen bu orospu çocuğunu yumruklayabileceksem vurulmanın buna değeceğini düşünmeye başlıyorum.

İki kere.

Silahın namlusu dilime dayanıyor ve boğazımın arkasına çarpana kadar daha da ittiriyor ve nefesime el konulurken sakin kalıyorum.

Boğulmaya başlamanın en kesin yolu? Soğukkanlılığınızı kaybetmek - ki bu bana yabancı bir şey. Rol yapabileceğim ya da maskeleyebileceğim bir şey bile değil.

"Öğürme refleksi yok. İlginç." Sert sesi kulaklarımdaki çınlamayı bastırıyor.

Ve sonra garip bir şey olur.

O gri gözler mi? Hiç değişmeyen ve ölü bir insanınkine benzeyenler mi?

Artık tamamen boş değiller. Bir şey kayıyor, en ufak bir şey ve bir ışık parıltısı görüyorum. Karanlıkta bir parıltı.

O kadar hızlı ve geçici ki, kendimden şüphe etme yeteneğim olsaydı gözlerimi sorgulardım.

"Ama daha ilginç olan ne biliyor musun?" Silahı ağzımdan çekip dudaklarıma vuruyor, kendi tükürüğümle bulaştırıyor, sonra gömleğime, kalbime yakın bir yere iyice siliyor.

Bilerek.

Ondan iğrendiğimi sağlamak için, bu yüzden aşırı siliyor ve bunu kalbimin yakınında yapıyor, böylece her an ateş edebileceğini biliyorum. Hatta parmağı tetikte.

Hasta orospu çocuğu.

Görünüşe göre insanlarla uğraşmakta ve onların damarına basmakta ustalaşmış. Başka biri olsaydı, en azından titrer ve en fazla serbest bırakılmak için yalvarırdı.

Bunu yapmamam onun için çok kötü.

Ama ben buradan çıktıktan sonra arkasını kollasa iyi olur.

"Neyin daha ilginç olduğunu bilmek ister misin?" diye tekrar soruyor silahını boğazıma dayayarak.

"Eminim beni aydınlatacaksın." "Ne kadar küçük bir velet."

"Aman Tanrım, beni ne verdi?"

"Dikkat et" Silahı daha da içeri bastırıyor ve nefes borumu tıkadığı için yutkunuyorum.

Gözleri sıkıcı bir oyundaymışım gibi mekanik bir şekilde hareketi izliyor, sonra tekrar benimkine kayıyor. "Dövüşmüyorsun. Neden?"

"Bunu yaparsam, bu yorucu etkinlikten ayrılmama izin verecek misiniz?"

İçinden karanlık bir kıkırdama dökülüyor. "Hayır ama olayı daha az yorucu hale getirebilir."

"Bu ancak bana ne istediğini söylersen mümkün olur."

"Bir şey istediğimi nereden çıkardın?"

"O silahı boşuna doğrultup gözdağı verme oyunu oynamadın herhalde? Bu hem senin hem de benim için büyük bir zaman kaybı olurdu."

"İkimizin de zamanını boşa harcamak istediğim son *şey*." *Bir şeyi* vurgularken aynı anda silahı kemerimi sıyırıyor.

Hala büyüyorum.

.

Parmaklarım silahın etrafını sarmaya başlıyor, ama o silahı elimden çekip alıyor ve kafama dayıyor. "Bir daha dokunursan beynini yere dökerim."

"Bu bir av tüfeği değil. Beyin falan dökülmeyecek." "Kendini komik mi sanıyorsun?"

"Hayır, sadece yanlış bilgilerden hoşlanmıyorum."

Silahı tekrar aşağı kayıyor, bu sefer kemerimin üzerinden, elim seğiriyor ama ona uzanmıyorum.

Onun yerine, en net sesimle "Dur" diyorum.

"Yulian'a istediğin gibi davransaydın, onun söyleyemeyeceği bir kelime."

Duraksadım.

Bu öfke miydi?

Nefret mi?

İkisi de mi?

İlk kez sesinde bir duygu duyuyorum ve bunun nedeni... *Yulian* mı?

Neymiş o? Erkek arkadaşı mı?

Yulian'ın o tarafa geçtiğini bilmiyordum. Belki iki takımda da oynuyordur?

"Ne kadar uzağa gitmeyi planlıyordun?" Adam silahı kotumun kemerinin altından geçiriyor, ucu karnımı sıyırıyor.

"Dur dedim. Dur dedim."

"Ben de sana bir soru sordum." Susturucunun ucu kasıklarıma kadar iniyor.

Ve şimdi bana dokunuyor. Silahın etrafına sarılmış olan lanet eli karnımın alt kısmında, gömleğin üzerinde, evet, ama bu lanet olası bok parçasının bana dokunduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Kırılacak o iğrenç elini *üzerime* koyuyor.

"Onu uyuşturduktan sonra bu gevşek aleti içine sokmayı mı planladın?" Yüzüme karşı konuşuyor, maskesi neredeyse yanağıma bastırıyor ama en azından vücudu belli bir mesafede.

Lanet el hariç, onun sıcaklığı dayanılmazdı.

"Demek bütün bunlar bununla ilgili?" Gülümsemeye zorluyorum. "Senin değersiz yönüne asla bakmayacak olan Yulian'ı neredeyse beceriyor olmamı mı kıskanıyorsun?"

Silahını sikime dayadı ve homurdandım, içimde bir acı patladı.

Ama en azından benim teorim doğrulandı. Farklı koşullar altında bu bilgiyi ilginç bulabilirdim.

Şimdi, acımı bastırmak için dilimi ısırmak zorundayım.

Orospu çocuğu bir gecede beni hayatımdaki herkesten daha çok incitti.

Kim olduğunu bulacağım ve onu öldürteceğim. Bunu kendim yapmayabilirim, ancak son sinirime dokunmaya cüret ettiği için ortadan kaldırılması gerekiyor.

Ve bana dokunuyor.

Hâlâ bana *dokunuyor*.

"Yani başka türlü davranmayacak mısın?" Sesi koyulaşıyor, derinleşiyor. "Oh, pekala."

Silahını çıkardı ve bir adım geri çekildi.

Şimdi beni vuracak mı-

"Dizlerinin üzerine çök."

"Ben iyiyim. Ayaktayken vur beni."

"Seni vurmayacağım, küçük canavar. En azından şimdilik." Bir elini omzuma koyuyor ve beni öyle sert itiyor ki dizlerim gümbürtüyle yere çarpıyor ve acı kemiklerimi parçalıyor.

"Ne düşünüyorsun-"

"Şşş." Silahı ağzıma dayadı. "İğrenç sesini duymak istemiyorum."

Bu göt herifin derdi ne? Sesim derin, sakin ve her zaman kızları tahrik eder. Güzel bir sesim var. Bunu herkes *bilir*.

Her zaman. Lanet olsun. Biri. Bu *ne cüret*?

Silahı ağzıma dayamışken, boştaki eliyle kemerini çözüyor ve yarı kalkık sikini çıkarırken şaşkın şaşkın bakıyorum.

Bu sürüngen beni tehdit ederek mi sertleşti? Beni dizlerimin üstüne çöktürerek mi? Sikini yumruklarken iri elinin arkasındaki damarlar kabarıyor.

Ve büyük bir penis. Benimkinden biraz daha büyük, dehşete düştüm, ve bende oldukça canavarca bir tane var.

Elindeki şey hadım edilmeli.

"Sadece bakma." Aletinin alt tarafıyla ağzımın kenarına vuruyor, erkeksi kokusu burun deliklerimi istila ediyor. "O iğrenç dudaklarını işe yarar hale getir ve em."

"Olmaz öyle şey. Teşekkürler." Ayağa kalkmaya başladım ama silahının kabzası başımın tepesine çarptı ve tekrar yere düştüm.

"Özür dilerim. Rica ediyormuşum gibi mi geldi? Aç şu lanet ağzını da seni isimsiz bir fahişe gibi kullanayım."

Başım ve dizlerim zonkluyor, ancak acıya karşı toleransım yüksek, bu yüzden fiziksel rahatsızlık beni hiçbir zaman gerçekten rahatsız etmedi.

Bana böyle derdi.

Fahişe.

Ben, Gareth Carson, bir *fahişe* mi?

Bu kaltak her sınırı zorladı ve şimdi ölecek. Gösterime geldiğin için teşekkürler.

Ağzımı sonuna kadar açıyorum. lanet olası bir erkeği, birinin beni kullanmasına izin verme düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve kusmayı düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bu pozisyonda olmak ve bir sikin içeri girmesine izin vermek fiziksel olarak dayanılmazdır.

Ağzımı.

Ama sorun değil çünkü sadece bir saniye sürecek.

Adam sikini ağzıma soktu. "Daha fazla direniş beklerdim ama küçük bir sürtük gibi sakso çekmeye hevesli görünüyorsun."

Dişlerimi kolanının üzerine geçirirken gözlerinin içine bakıyorum. Saçlarımdan bir avuç tutup beni o kadar sert geri çektiğinde, boynum neredeyse kırılmak üzereyken gevşek aletini ısırmak üzereyim.

Silahı çenemin altına doğrulturken siki ağzımdan kayıyor. "Bunu bir daha yaparsan kıçını çiğ çiğ sikerim. Ve kafanı uçurmadan önce kanının akmasını sağlarım."

Ona ters ters bakıyorum. "Ya da gitmeme izin verirsin, ben de seni cinsel saldırıdan şikâyet etmemeyi düşünürüm."

Gülüyor, sesi dengesiz. "Yulian için planladığın cinsel saldırının aynısı mı? Elimde kanıt olan mı?"

"bir şey."

"Ama şans verilse yapardın." "Bir yanlış

bir yanlışı iptal eder mi?"

"Hayır." Orospu çocuğu parmaklarını yanaklarıma sokarken sikiyle ağzımı tokatlıyor - iğrenç parmaklarını *tekrar* üzerime koyuyor. "Ama kesinlikle iyi hissettiriyor."

Ağzımı zorla açıyor, ben de izin veriyorum. Çünkü silahı şu anda başımın tepesine doğrultulmuş durumda ve ben ölüp de bu hıyarın hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmesine izin veremem.

Ayrıca bu hayatta becerilmeyeceğim. Bu tür bir kontrolü asla başkasına bırakmayacağım, hele hele ona hiç bırakmayacağım, çünkü bunu olabildiğince tatsız hale getireceğinden eminim.

Çünkü amacı Yulian'a yapmaya niyetlendiğim şeyin intikamını almak. Kısasa kısas. Bana kendi ilacımı tattırmak için bir yol.

Aleti zorla ağzıma giriyor ve ben sakin kalmaya çalışıyorum. Bu benim en güçlü yanım, bu yüzden bu kadar zor olmamalı.

Onu tekrar ısırmak için kelimenin tam anlamıyla kaynamak zorunda kalmamalıyım. Daha sert.

Sikini kopar.

"Dişlerine dikkat et," diyor dişlerim sikini sıyırdığında. "Ve biraz daha proaktif ol. Em. Bana ne kadar fahişe olduğunu göster."

Ona ters ters bakıyorum.

Eğer ona oral seks yapacağımı sanıyorsa, kaba bir uyanış yaşayacak.

O da gözlerimde bunu görüyor olmalı ki yanaklarımı serbest bırakıyor ve saçlarımı çekiyor. "İstemiyor musun? Sanırım fark etmez çünkü bu deliği nasıl uygun görürsem öyle kullanacağım."

Daha sert bakıyorum. *Bitir şu işi, orospu çocuğu.*

Umalım da benim gibi olmasın ve diğer topal götlüler gibi hızlı bitirsin.

"Bana öyle bakmayı bırakmalısın. Benden nefret etme şeklin sikimi sertleştiriyor."

Hissediyorum, şaftındaki damarlar nabız gibi atıyor, çenem ağrıyana kadar ağzımın içinde giderek büyüyor.

Ve sonra bir şey yapıyor.

O kadar derine itiyor ki, boğazımın arkasına çarpıyor ve yüzümü kasıklarına çok yaklaştırıyor.

Nefes alamıyorum.

Nem gözlerime batıyor ve serinliğime tutunuyorum. Ama hala nefes *alamıyorum*.

İnsan vücudunun hayatta kalmak için tasarlanmış olması inanılmaz. Ellerim kalçalarına vuruyor, onu itmeye çalışıyorum ama gücüm sadece ona tutunmama izin veriyor.

Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor, kulaklarımda bir uğultu eşlik ediyor ve bir ikiz geliştirmeye başlıyor.

"Bu daha iyi. O gözlerin yaşlarla dolu görüntüsüne bayılıyorum." Geri çekiliyor ve tekrar içeri girmeden önce bir nefesle boğuluyorum, başım kapıya çarpıyor. "Seni böyle dağınık görmek çok tahrik edici."

Ve hasta orospu çocuğu bunu kastediyor.

Çenemden aşağı akan tükürük, sümük ve gözyaşlarını umursamadan, sürtünme için dilimi kullanarak içeri girip çıktıkça aleti ağzımda kalınlaşıyor ve ağırlaşıyor.

"Alet almakta şaşırtıcı derecede iyisin." Beni kasıklarına doğru itiyor ve orada tutuyor.

Beni boğuyor.

Beni ona *dokunmaya* zorluyor.

Fermuarı çenemi çiziyor ve parmaklarım umutsuzca kumaşa, tenine, dokunabildiğim her yere yapışarak kalçalarını pençeliyorum.

"Ya da daha doğrusu." Başımı kapıya vurarak beni itiyor. "Kullanılmakta iyisin."

Bu kaltak beni boğarak öldürecek. Ağzımda bir
yarakla öleceğim. *Beni* kullanan bir adamla.

Ani bir kararla, gevşek dilimi hareket ettiriyorum, sikinin alt tarafını yalıyorum, düzenli olarak aldığım oral seksleri düşünüyorum, sonra emiyorum. Çoğunlukla nasıl hoşlandığımı ama bunu dile getirmediğimi, çünkü kızların bunu yapamadığını ya da yapmamayı tercih ettiğini.

Biraz acıtacak kadar sert ve derin gitmiyorlar. Sanırım
hoşuna gidiyor, çünkü şiddetli itişleri duruyor.

Ellerim horozunun tabanına sarılıyor, onu kanla lekeliyor, daha derin emiyor, daha tutkuyla yalıyor, onu her son damla dölden boşaltmak istiyorum.

Günleri sayılı olan adam saçlarımı daha sıkı çekiyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Hoşuna gitmiyor, ona oral seks yapmam. Sesindeki şaşkın öfkeyi duyabiliyorum. Sertliği ve maskelenmiş arzuyu da duyabiliyorum.

Elimle sikini sıkıyorum, sarsıyorum ve sonra artık tamamen tükürükle dolu olan ağzıma çekiyorum, bu da seslerin özensiz çıkmasına neden oluyor.

Dizlerimin üzerinde bir erkeğe sakso çekme fikri başka bir erkeği çıldırtmaya yeter, ama ben bunu bastırıyorum.

Çünkü o boş gözler daralıyor, ama onu derinlemesine boğazlarken beni durdurmuyor, onu mümkün olduğunca içine alıyor ve boğazımın hareketini onu uçurumun kenarına getirmek için kullanıyorum.

Karın kasları kıvrılıyor ve
kasılıyor. Dudaklarından
bir homurtu dökülüyor.

Damarları ağzımda atıyor ve zonkluyor.

İşte bu kadar. Dizlerimin üzerinde ve siki ağzımda olmasına rağmen artık benim merhametime kalmış durumda.

Güç duygusu beni uçuruyor ve emip yalıyorum, dudaklarımı sert vuruşlarla ve hızlı bir ritimle taç boyunca sürüklüyorum, eğer bana kafa atılsaydı hoşuma giderdi.

Aşağılayıcı pozisyonu, üzerimde yükselmesini ya da silahı bile düşünmüyorum.

Sadece ellerimdeki gücü düşünüyorum. Nefes alışının koordinasyonsuzlaşmasını, parmaklarının saçlarımı çekmesini.

Omurgam sarsılıyor, sikim kotumun içinde ağırlaşıyor.

Hayır.

çektiğim için sertleşmiyorum. Bu mümkün değil.

Kendimi havaya sokmazsam asla sertleşmem. Olmuyor işte. "Ne kadar doğal bir sürtük." Adam ayakkabısını kot pantolonuma, sertleşen sikimin üzerine sıkıştırıyor ve ben de sikine karşı homurdanıyorum. "Çok fazla sürtüksün. görünüyor."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, ama ayakkabısını aşağı yukarı kaydırırken, sürtünme omurgamda karıncalanmalara neden olurken bir inilti ile bitiyor.

"Kullanılarak sertleştin. Ne küçük bir mazoşist. Yardım ister misin? Acı verici görünüyor."

Beni vurmasını tercih ederim. Ama ben daha iyi bir şey yaparım.

O sikimle oynarken, ben de gırtlağımla tacını yutma hareketini yapıyorum. Daha önce homurdanmasına neden olan.

Ve hareketleri durdu.

Başımı iki eliyle kavrıyor, ağzıma birkaç kez daha sokarken silah boynumun arkasına dayanıyor, sert homurtuları boşluğu dolduruyor.

Bunun için başka bir kelime yok. Beni *kullanıyor.*

Benim tükürüğüm ve onun prekumuyla karışan sikinin ıslak sesi sağır edici. Ve bundan nefret ediyorum, ya da gerçekten öyle olmasını umuyorum, çünkü aletim şimdi tam bir ereksiyon haline geldi.

Yüzüm sikilerek. Tahrik oldum mu?

olmaz. Başkasının hareketleri beni tahrik etmez. Bu bir kabus olsa iyi olur.

"almakta çok doğalsın, küçük canavar." İniltisi içimde titreşiyor ve taşaklarıma yerleşiyor. "Bu sıcak, ılık ağız döllerimle dolmak için can atıyor."

Başımı sallamak istiyorum ama yapamıyorum ve şu anda acı verici bir şekilde sertleştim.

Sanki şaka bile değil. Hayatımda ilk kez ereksiyonum *acıyor*. "Bu lanet boğazdan aşağı boşalıyorum ve seni döllerimle dolduruyorum." Birkaç kez sarsılıyor ve arkamda tuzlu bir tat patlıyor. Boğazımdan ve çenemin iki yanından yapışkan bir sıvı akıyor.

Çekip kendini içeri soktuğunda tükürmek için yana dönüyorum ama çenemi kavrayıp *yine* bana dokunuyor. "Son damlasına kadar yut. Hiç ziyan etme

Ben de diğer deliğine geçeyim."

Ona ters ters bakıyorum ve maskenin altından dudaklarının kenarına bir sırıtma yerleşiyor. "Ama yine de, ayakkabımın altında nasıl da sertleştiğini düşünürsek, bu senin de hoşuna gidebilir."

Ayakkabısını daha da iterken yutkunuyorum ve precum sızdırıyorum. Havada bir homurtu yankılanıyor ve benden geldiğini fark ediyorum.

Sikeyim. Daha önce hiç bu kadar sertleşmiş miydim?

Biraz daha ovalarsa, pantolonuma boşalabilirim. Ne

oluyor *lan*?

Ayakkabısının kirli olduğunu düşünmeliyim, onu aşağı yukarı hareket ettirmesini istememeliyim.

Çenemdeki dölleri topluyor ve işaret ve orta parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Aç."

Bunu yaptığımda, onları içeri itiyor, dilime doğru kıvırıyor, boğazımın arkasına kadar itiyor. Bir yandan da sikime giderek artan bir basınç uyguluyor.

Taşaklarım o kadar ağır ki patlayacaklar ve hâlâ lanet olası boxer'ımdan sızıntı var. Dizlerimin üzerinde ileri geri sallanırken omurgam sarsılıyor.

"Ne küçük bir ucube. Sadece acı yüzünden mi kapandın?" Ayakkabısı gittiğinde aynı anda parmaklarını ağzımdan çekiyor.

Baskı da öyle.

Geriye kalan tek şey lanet olası hüsran ve daha önce hiç yaşamadığım o meşhur mavi top durumu.

Eğiliyor ve uzun, zayıf parmaklarının arasında yanaklarımı sıkıyor. Dudaklarım kendiliğinden ayrılıyor ve tam aralarına tükürüyor.

Ağzıma tükürdü.

"Senin gibi küçük canavarlar gelmeyi hak etmiyor." Yanağımı iki kez okşadı. "Yine de faydalı bir delik."

Sonra beni bir patates çuvalıymışım gibi kenara itiyor, kapıyı açıyor ve gidiyor.

C

GARETH

Yılanların malikanesinden ayrıldığımdan beri gözlerimin önünde kan döküldüğünü görme dürtüsü sabit ve sarsılmazdı.

Elimdeki yaranın, çenemdeki ağrının ve dişlerimi ne kadar fırçalasam, gargara yapsam ve hatta gargara yutsam da hala çıkaramadığım iğrenç tadın altında zonkluyor.

Derim ve acı dürtüm arasında sıkışıp kaldı.

Boşluktaki iblisler nabız gibi atıyor, bir şeyler için çarpıyorlar.

Acı, evet, ama bıçağımı elimdeki yaraya kaç kez sokarsam sokayım, kanım duş giderinde bir havuz oluşturana kadar bıçağı çevirip döndürsem de bu yeterli görünmüyor.

Parlak kırmızı yayılırken bakıyorum, yoğunluğu azalıyor, su tarafından yıkanmadan önce yavaşça bulanık, hastalıklı bir tona dönüşüyor. Sanki bir şeye tutunmaya çalışıyormuş gibi dönüyor, ama güçsüz, soluyor, hiçliğe akıyor.

Göğsümde tüneyen daraltıcı his yine de değişmiyor. Yani hiçliğe . Sanki göğsümde oturan ağır, yakıcı bir top gibi, içinden zorlukla nefes alabildiğim sabit bir ağırlık.

Yanık boğazımın arkasına, saçlarıma, karnıma, yanaklarıma yayılıyor.

Bana dokunduğu her yerde.

Yüzümü kıpkırmızı olana kadar ovaladım. Omuzlarımı, karnımı, sikimi bile. Pis parmaklarını soktuğu her yeri ovaladım, ovaladım ve ovaladım, hatta kıyafetlerimi bile. Ve bu işe yaramayınca, bıçağıma döndüm. Başka bir bıçağa, elimden vurup çıkardığı bıçağa değil.

Görünüşe göre bu da işe yaramıyor ve sinirlerime zarar vermeden ve elimi düzgün kullanamadan önce durmam gerekiyor.

O orospu çocuğunu öldürmek için ona ihtiyacım var.

Bıçağı yere atarak duştan çıkıyorum, kanım suya karışıyor ve yere damlamadan önce parmaklarımdan aşağıya doğru perçemler oluşturuyor.

Sabit gibi.

Damla. Kırmızı.

Damla.

Kırmızı.

Damla.

Kırmızı.

Beyaz fayanslar üzerindeki kırmızı görüntüyü sevdim. Kan damlacıklarının düzensiz şekli. Her damlada daha da koyulaşmaları.

Bir anlamda sakinleştirici, bu da onu bağımlılık riski haline getiriyor. Bu manzaraya alışırsam, onu tekrar tekrar, daha önemli miktarlarda görmek isteyeceğim. Uyuşturucu gibi.

Ama ben bağımlılık yapmam.

Ve altı yıl önce bir tanesinin tehlikeli hale gelmesini engelledim.

Yani artık istikrarlıyım. *Dengeli olmalıyım*.

Dikkatimi kandan çekiyorum ve aynanın önünde duruyorum. Buğu önleyici yüzey, saçlarımdan aşağı, vurdumduymaz yüzüme, karın kaslarıma ve yarı kalkık sikime damlayan suyun kristal görüntüsünü gösteriyor.

O bok parçası beni mavi taşaklarla bıraktığından beri bu durumda ve kendime dokunmayı reddediyorum.

Bu onun yaptığı *herhangi bir şeyden* kaynaklanan bir uyarılma değil ve bu sadece lanet sistemimdeki yanlış bir hesaplama.

Yemin ederim, sikim engel olmaya devam ederse, onu hadım ederim. Bu iç tehdit küçük kaltağı yere indirmiyor.

İç çekerek başıma bir havlu atıyorum, bir diğerini belime sarıyorum ve elimi sarıyorum. Kan hala sızıyor ve bir leke oluşturuyor.

Belki de dikişe ihtiyacım vardır. Ne boktan bir durum.

Odama girdikten sonra saçlarımı havluyla silerken duraksıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Kardeşimi yatağımda otururken gördüğüm için kızmış gibi yapma zahmetine girmeden mesafeli bir ses tonuyla soruyorum.

Şu anda muhatap olmak isteyeceğim son kişi o.

Killian kollarını başının arkasında kavuşturmuş, yatak başlığına yaslanmış, bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş beni izliyor.

Benden yaklaşık iki buçuk yaş küçük ama dördüncü sınıf tıp öğrencisi çünkü zekâsını göstermeyi seviyor ve sınıf atladığından emin. Ben bir yıl atladım ama hepsi bu.

Onun yaptığı gibi göze çarpmak istediğim en uzak şey.

Koyu mavi gözlerinde bir pırıltı parlıyor. Neredeyse kardeş gibi görünüyoruz. O annemin gözlerine ve babamın siyah saçlarına sahip. Ben de annemin sarı saçlarına ve babamın yeşil gözlerine sahibim.

Ve o gözlerden nefret ediyor, yani babamın ve benim gözlerimden. Babamın favorisi olmamakla ilgili bir şey.

Hiç çarpmamalıydı.

"Sadece seni kontrol ediyordum." Sırıtıyor. "Arabanın direksiyonunda kan gördüm."

Bu yüzden arabaya bindiğimde torpido gözündeki yedeği kullanarak bıçak olayını başlatmış olabilirim. Arabam Medusa için kendimi kötü hissediyorum. Onu iyice temizlemeli ve bu duruma soktuğum için özür dilemeliyim.

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki neden arabama bakıyordun?"

"Böylece daha önce söz verdiğim gibi frenlerinizi kurcalayabilirdim."

"Anlıyorum." Masama doğru yürüyorum, onun beni ortadan kaldırmakla tehdit ettiği ve benim de korkmuş ya da tüylerimi diken diken ediyormuş gibi yaptığım her zamanki sohbetimize katılacak havada değilim.

O değil. O benim farklı, daha az göz alıcı bir yazı tipim.

Onunla aynı kefeye konulmaktan hoşlanmıyorum.

Bu saatlerde genellikle ders çalışıyor ya da çalıştığımı gösteriyor olurdum ama şimdi Kill'in gitmesini istiyorum ki uyuyabileyim.

"*Gördün* mü?" Yataktan fırlıyor ve gözleri hafifçe kısılmış bir şekilde bana doğru yürüyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Kill'in varlığıyla ilgili bir iyi bir de kötü haberim var. İyi

haber: Ereksiyonum geçti. Şükürler olsun.

Kötü haber: Benden şüpheleniyor.

"Sadece kötü bir gece geçirdim." *Hafif bir ifade.* "Saçmalıklarını erteleyebilir miyim?"

"Ne anlamda kötü bir gece?" Sargılı elimi işaret ediyor. "Kim yaptı bunu?"

Ölü bir adam yürüyor. "Bu bir kazaydı."

"*Kazadan* kim sorumluydu?"

"Neden soruyorsun?" Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim. "Şerefimin intikamını mı alacaksın?"

"Onurumuz. Soyadımı izin veremem."

Saç havlumu ona fırlatıyorum. "Sadece kırmızı bayrak olmayı bırak ve bu sorunu yaşamayalım."

"Yine kanaman var." Elindeki kan lekeli havluyu sallıyor. "Muhtemelen dikişe ihtiyacın var. Yalvarırsan bir bakarım."

"Hayır, teşekkürler."

Odadan çıktı ama ben daha nefes alamadan elinde tıbbi çantayla geri geldi.

Avucumun içiyle gözlerimi ovuşturuyorum. "Hayır, teşekkürler' kısmını duymadın mı?"

"Hayır, sözlerinizi duymak için fikrinizi önemsemem gerekir."

Karşısındaki yatağın kenarına oturuyorum, kutu aramızda. İşini ne kadar çabuk bitirirse, gözümün önünden o kadar çabuk çekilecek.

Ayrıca, dikişe ihtiyacım var.

Yılanların malikanesindeki o orospu çocuğu yüzünden.

Yaraya bıçağı o saplamadı ama bu *onun* hatası.

Onu düşününce omurgam dikleşiyor ve kafamda rahatsız edici görüntüler beliriyor.

Neyse ki Killian'ın sesi, elimin yan tarafındaki açık yarayı incelerken onları bir ok gibi kesiyor. "Bu ne biçim bir kaza böyle?"

"Ya dik ya da siktir git."

Gözlerini hafifçe kısarak, "Bugün çabuk sinirleniyorsun," diyor. Derin nefes alıyorum, çünkü soğukkanlılığımı kaybediyorum ve bunu yapmıyorum.

Eldivenli parmağını içeri soktuktan sonra yarayı yakıcı bir şeyle ıslattığında bir inilti kaçıyor benden. "Bu çok acıtıyor."

"Bunu bu gece kendini kaptırdığın pisliğe bulaşmadan önce düşünmeliydin."

Şımartılmış.

Bu kelimeyi kullanması hoşuma gitmiyor, sanki her şeyi *çözmüş* ve bilmemesi gereken her türlü saçmalığı yaptığımı biliyormuş gibi.

"Biliyorsun." Dikişler üzerinde etkileyici bir hızla çalışıyor. "Benim kariyer seçimimin seni iyileştirmekle hiçbir ilgisi yok. Bunu sadece insanları öldürmeden içlerini görebilmek için seçtim. İç organların çok çirkin olduğu için beni tatmin etmiyor."

"Tamam."

"Bana bir şey yapma. Sadece bir daha içini görmeme ve manzaranın gözlerimi acıtmasına izin verme."

"Endişelenmenin senin versiyonu bu mu?"

"Ölsen bile endişelenmem."

"O zaman senin yorucu kişiliğinle kim ilgilenecek?"

"Aslında haklısın. Ölme, böylece her zaman bir kum torbam olabilir."

Tavana bakarken dudaklarımın yorgun bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin veriyorum. Küçük pislik zahmetsizce eğlendirici olabiliyor.

"Hey, Kill."

"Hmm?"

"Yulian'ın erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığını biliyor musun?" Başını kaldırır. "Neden?"

"Onu alaşağı etmek için bir plan yapmaya çalışıyorum ve plan yapmadan önce doğrulamak istediğim söylentiler duydum."

Söylediklerimde şüphe uyandıracak bir şey yok. Heathens'ta arka planda bir pozisyon alsam da, çoğunlukla operasyonlarımızın çoğunun arkasındaki beyin benim.

"Erkekler derken Vaughn'u kastediyorsanız, evet. Yulian *kesinlikle* onu sikmek istiyor. Ya da onun tarafından becerilmek, emin değilim."

"*Bizim* Vaughn mu?" Dürüstçe şaşırarak soruyorum. "Başka bir Vaughn var mı?"

"New York Bratva Pakhan'ın oğlu Vaughn mu?"

"Yine, başka bir tane biliyor muyuz? Kafanı falan mı çarptın?"

Vaughn, Heathens'ın beşinci üyesi. Devamsız bir üye. Kill'in yaşlarında ve New York'ta kalmayı tercih ederek bu adaya gelmemeyi ya da bu üniversiteye gitmemeyi seçti. Bu tamamen onun seçimiydi.

Nikolai ve Jeremy kaç kez rica ettiyse de bizimle çalışmaya şiddetle karşı çıktı.

Ama yine de çoğunlukla insanları avlamak için kabul törenlerinde eğlenceye katılıyor.

"Bu hiç mantıklı değil," diyorum. "Vaughn heteroseksüel. Yıllardır bir kız arkadaşı yok muydu?"

"Yulian'ın baştan çıkarıp becerdiği, sonra da Vaughn'a ona binerken adını haykırdığı videoyu gönderdiği kız arkadaşı mı? Muhtemelen ayrılacaklar. Tabii onu öldürmezse. Paylaşmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"Bu ne zaman oldu?"

"Geçen hafta mı? Okula dönmeden hemen önce."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Vaughn'un Jeremy'ye bundan bahsettiğini ve Yulian'ı öldürmeye söz verdiğini oradan geçerken duydum."

Kill'in kelime dağarcığında kulak misafiri *olmak* vardır. İnsanlar hakkında en rastgele şeyleri toplamaya bayılır. Büyük ya da küçük. Bunun onları çözmesine ve içlerini görmesine yardımcı olacağını düşünür. Mecazi ya da gerçek anlamda.

Öte yandan ben, çoğu insanı iç karartıcı derecede sıkıcı buluyorum ve gereksiz ayrıntıları bir araya getirmemeyi tercih ediyorum.

Vaughn, özellikle bu son gelişmeyle birlikte, hiç de sıkıcı değil.

"Sence Yulian'la ilgili planı nedir? Okyanusun diğer tarafında, bu yüzden onun hakkında pek bir şey yapamaz."

Kardeşim omuz silkiyor. "Henüz emin değilim ama gelecek dönem buraya gelmek için son dakikada bir transfer talebinde bulunuyor, bana sorarsanız bu da Yulian'ın ekmeğine yağ sürüyor."

"Çünkü Vaughn'un en başta burada okumak istememesinin nedeni Yulian'dı," diyorum, bir soru değil, bir gerçek.

Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başlıyor.

Yulian'ın ringde her zaman, ama *her zaman* sadece Kill, Jeremy ya da Nikolai ile dövüşmesi gibi.

Dövüşmekle ilgilendiği sadece üç kişi var. Ayrıca birinin çekim yaptığından emin oluyor. Bunun bir gurur duygusu olduğunu sanıyordum ama bu farklı.

Muhtemelen onları Vaughn'a gönderiyordur.

Öte yandan arkadaşımız Yulian'ın maskaralıklarına katılmamayı seçti, dolayısıyla kız arkadaşı ve New York'ta kalma olayı.

Ama belli ki tamamen uzak durmayı başaramadı. Birlikte büyüdüğümüzden beri onun arkadaşı olduğumuz için ara sıra bizi ziyaret etmek istediğini düşünmüşümdür hep ama belki de hepsi bu değildir.

"Aynen öyle." Kill sözlerini bitiriyor ve sırıtarak elimi bırakıyor. "Bu ikisinin ne tür bir ön sevişme içinde olduğundan emin değilim ama ilginç olacak. "Çok ilginç olacak.

liderlerinin oğulları mı? Bela seziyorum ve bunun için buradayım."

Hiçbir şey söylemiyorum ve Kill'i dışarı atıyorum. Kapıyı kapatırken kapıya yaslanıyorum ve dudaklarımın gülümsemesine izin veriyorum.

Bu beklemediğim bir değişken.

Bu geceki orospu çocuğu tam bir aptal. Yulian'ın Vaughn'a bir şekilde takıntılı olduğu açık ve bu da muhtemelen koruma olan adamın bir tür karşılıksız şehvet ya da daha iyisi aşkla mücadele ettiği anlamına geliyor.

Nasıl olduğunu bilseydim onun için üzülürdüm.

Onu bulup öldüreceğimi düşünmüştüm ama şimdi yeni bir planım var: Ona acı çektirmek.

Mümkün olan en acı verici şekilde.

Benimle hiç tanışmamış olmayı
dilemesini sağlayacağım. Bana
dokunmamış olmayı.

"Bu çok sıkıcı." Kampüse doğru yürürken kuzenim Nikolai bir kolunu Jeremy'nin omuzlarına doluyor. "Bana bir şey ver Jer. Bir muharebe, bir savaş, sevişmek için küçük bir oyuncak."

"Kabul töreni yaklaşıyor. O zamana kadar kendini tutmaya çalış," diyor Jeremy sakin ve endişesiz bir ses tonuyla.

Heathens'ın lideri, New York Bratva'nın stratejistinin oğlu ve babasıyla pek çok benzerliği var. O da benim gibi plansız hareket etmiyor ama benden farklı olarak gerektiğinde açıkça acımasız olabiliyor.

Nikolai yüksek sesle, "Çiş değil bu, Jer. İçimde tutamıyorum," diye homurdanıyor ve iri cüssesi ve tişörtünün altından görünen tam kol dövmeleriyle insanların dikkatini çekiyor.

O benim anne tarafından kuzenim -annelerimiz tek yumurta ikizi- ve tanıdığım en kaotik insan. Aramızdaki en vahşi kişi ve insanların kemiklerini kırmaktan alıyor, ama aynı zamanda çok rastgele biri.

Annem bir Rus mafya prensesi olsa da, ben doğmadan çok önce örgütten ayrılmış. Ancak Rai Teyze ve kocası liderlerinden ikisi. Bu da Nikolai'ye, Jeremy ve Vaughn gibi, devam etmesi gereken bir miras ve ailesinin yerini doldurması gereken bir görev veriyor.

Kill ve ben sadece gezinti için buradayız. Belki de uzak Rus köklerimizin yeniden canlanmasıdır. Benim durumumda, Kill için de aynı olduğundan emin olduğum bir hava çıkışına ihtiyacım var.

"Aletini ıslat Niko," diyor kardeşim, Niko'nun solunda yürürken. "Bu genellikle saldırganlığın geçici de olsa üstesinden gelir."

"Şeytan'ın varisi, seni şeytani dahi." Niko, Jeremy'yi serbest bırakıyor ve kardeşime kafa atıyor.

Kill, bir gün başının kesilerek öldürülmesine neden olacak her zamanki kibirli ses tonuyla, "Anlıyorum," diyor.

Niko sürekli sikinden bahsediyor ve iyi ki evde değiliz yoksa teşhircilik yapardı.

Jeremy'nin adımlarına uymak için geride kalıyorum. "Vaughn kabul törenine geliyor, değil mi?"

"Yapmaması için bir sebep var

mı?" "Sadece kontrol ediyorum."

Jeremy önce bandajıma, sonra tekrar yüzüme baktı. "Elini düzgün bir şekilde kontrol ettirmeye ne dersin? Kill yaranın derin olduğunu söyledi."

"Bazı şeyleri abartmayı sevdiğini biliyorsun."

"Arabadaki kanı gördüm. Abartılı görünmüyordu."

"Sadece küçük bir kaza, Jer."

"Niko ve Kill'in küçük kazalar geçirmesini bekliyorum. Hatta Vaughn'un bile, ama senin değil, Gaz."

Jeremy duruyor ve ben de aynısını yapmak zorunda kalıyorum. Aramızdaki en yaşlı kişi olduğu için, liderlik pozisyonunu sinir bozucu bir şekilde ciddiye alıyor.

Benim zevkime göre fazla ciddi.

"Bir olmayacak." *Şu itibaren, acı veren ben olacağım.*

"Olmasa iyi olur. İşleri kontrol altında tutacağına güvendiğim tek aklı başında kişi sensin."

"Merak etme." *Kontrol altında sürece, yani.*

"Bana gerçekte ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Önemli değil." En çekici gülümsememi takınarak omzuna dokunuyorum. "Sonra görüşürüz."

Onların kendi sınıflarına gitmelerine izin verdim ve kendi sınıfıma gittim. Kill tıp fakültesi binasına, Jeremy ve Nikolai de işletme fakültesi binasına gidiyorlar.

İlk dersime doğru yürürken öğrenciler ve profesörler beni selamlıyor, benimle konuşuyor, dikkatimi olabildiğince çok çekmek istiyorlar.

alabilirler.

Sünger gibiler, sözlerimi, gülümsemelerimi ve boş iltifatlarımı emiyorlar, emiyorlar ki daha da büyüsünler ve şişsinler.

Genelde aldırış etmesem de, sürekli gürültüleri bugün uyandığım baş ağrısını daha da kötüleştiriyor.

Dün gecenin büyük bir kısmında uyku benden kaçtı ve uyuduğumda rüyamda iskelet maskeli, altın yılanlı bir adamın parmaklarını aletimin etrafına sardığını ve acıyana kadar sıktığını gördüm.

Erkekleri çekici bulmadığımı hatırlıyorum.

Ve sikimin etrafındaki damarlı eli, onu precum sızdıracak kadar sertleştirmemeli.

Ama sonra canımı acıtana kadar kabaca bana mastürbasyon yaptı - hoşlandığım ama hiç yapmadığım şekilde.

Kabusun içinde, boşalmak üzereyken homurdandım, ama sonra başıma bir yastık geçirdi ve beni boğarak öldürdü.

Bir ter birikintisi içinde ve başka bir ereksiyonla uyandım.

Tanrıya şükür Niko odama daldı ve sırf eğlence olsun diye üzerime bir kova buzlu su attı -çadırı öldürdü- yoksa bir sorunumuz olacaktı.

Aldığım ağrı kesicilere rağmen baş ağrım daha da kötüleşiyor. Elimdeki yara hala zonkluyor ve çenem çok ağrıyor, yemek yemem imkansızdı, bu yüzden kahvaltıda sadece kahve ve çilek yedim.

Bugün, keşke maske olarak aşırı başarılı, A+ öğrenciyi seçmeseydim dediğim günlerden biri, çünkü her bir kişi beni çok kızdırıyor.

Amfiye girer girmez sınıf arkadaşlarım tarafından bir kez daha kuşatılıyorum, sanki onlar arıymış ve ben de lanet olası bir balmışım gibi. Yerime oturduğumda hepsi vızıldıyor ve etrafımda durmadan konuşuyorlar ve ben sadece çenelerini kapatmalarını istiyorum. Tüm bu gevezelikleri başımın daha da ağrımasına neden oluyor.

"Dün gece neredeydin Gaz?" diye soruyor adını unuttuğum bir adam.

Esmer bir kadın yanıma doğru kayarak göğüslerini koluma dayadı. Morgan. Hatırlamamın tek nedeni onu birkaç kez sikmiş olmam ve her seferinde yanında bir arkadaşını getirmesi. Bir çeşit seks çağrısı.

Bana sırıtıyor, ağzı güzel yüzüne göre çok büyük ve simetri eksikliği beni rahatsız ediyor. "Şu *eğlenceli* çalışma gecelerinden birini yaparız diye düşünmüştüm."

Eğlenceli, yani beni tahrik etmek için birbirlerinin amlarını öpüp yalar gibi yaparken onu ve arkadaşını sikeceğim.

Asla işe yaramaz.

Sadece istek üzerine sertleşiyorum.

Dün gece hariç, bir iblis boşluktan fısıldıyor ve ben de onun ağzını bağlamak üzereyim.

Gülümsüyorum ve hafifçe uzaklaşıyorum. "Bir dahaki sefere, güzelim."

Kızarıyor, ama yine de göğüslerini çıkarmıyor ve hatta kolumda aşağı yukarı kaydırıyor ve ben onun lanet boynunu kırmak istiyorum.

Genelde insanların bana dokunmasından bu kadar rahatsız olmam. Evet, nefret ediyorum ama bunu o kadar iyi maskeleyebiliyorum ki kimse anlayamıyor.

Ancak şu anda onu itmemek için kendimi zor . Başparmağımı ağzıma götürüyorum, köşesine hafifçe vuruyorum, sonra telefonum masada çaldığında geri bırakıyorum.

KİRAZ

Merhaba, yakışıklı 💔

Şuna bakar mısın? Kardeşimin eski kankası, sırf onu kovalamaya devam etmek için sikimi yaladı.

O da benimkine binmeye çok hazırdı ama ben kardeşimle deliklerimi paylaşmaya karşı çıkıyorum. Yine de onunla uğraşmak güzel olurdu.

Komşu Kraliyet Elit Üniversitesi'nde takip ettiği bir kız olduğundan oldukça emin. Şimdi, eğer hem o hem de Cherry kabul törenine katılabilirse, bu ne kadar eğlenceli olurdu?

Vaughn ve Yulian kadar eğlenceli değil -ki ikincisi bir davet verildiğinde geri çevirmez- ama yeterince yakın.

Diğerleri etrafımda vızıldamaya devam ederken Cherry'ye cevap veriyorum.

BEN

Merhaba güzelim. Yüzünü özledim.

KİRAZ

Benden fazla değil. Her gece senin kocaman sikini düşünerek çok ıslanıyorum ve aldığım bu oyuncağı kullanmak zorundayım. Senin kadar büyük değil ama *surat asan GIF*

Ew.

Beni öldürüyorsun. Sınıfta sertleşiyorum. Hayır.

Aslında aletim bir ceset kadar ölü.

Yum.

Dinleyin. Yaklaşan bir kabul töreni var, biliyorsun değil mi? Katılmak ister misin?

Aman Tanrım, gerçekten mi?

Ne alet ama. Ona ağzının suyu akan aptal olduğumu ve beni istediği gibi kullanabileceğini düşünüyor olmalı. Aslında Cherry bir süredir kabul törenini ima ediyordu. Sadece bir aptal davet edilmek için yaptığı bariz girişimleri fark etmez.

Gerçekten. Bak ne diyeceğim, seni korur ve bitiş çizgisine ulaşmanı sağlarım. Bu kulağa nasıl geliyor?

Kulağa harika geliyor! Çok iyisin.

Şimdi bariz olanı söyleme.

"...ne düşünüyorsun, Gaz?"

Morgan'ın sesiyle başımı kaldırdım - hala göğüslerini her tarafına sürtüyordu Ben.

Gömlek daha sonra yakılacak.

"Duruma göre değişir, gerçekten," diyorum, ne sikim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen.

konuşuyorlar.

"Yani, büyük bir ünü var." Çocuklardan biri, Meyers, konuşmaya devam ediyor. "Ceza hukuku çekirdek müfredatın önemli bir parçası olduğu için bu eğlenceli olacak."

"Duyduğuma göre çok seksiymiş," diyor kız. "." "Sıraya gir," diyor arkadaşı.

Morgan, "Onunla ilgili bilgiyi ilk paylaşan benim," diye itiraz ediyor.

Ah. Profesör.

Yemin ederim ne zaman onların dedikodularını dinlesem beyin hücrelerimi kaybediyorum.

Bu profesör her kimse, hepsi gibi benim büyüme kapılacak. Çekici, zeki ve A+ bir öğrenciyim, ki bu profesörler için pornodur. Ama profesyonel olarak.

Artık sınıf arkadaşlarımın hiçbiri notlarımda beni geçmeye çalışmıyor bile. Morgan'ın arkadaşı ve şu anda Profesör'ün ne kadar seksi olduğu yerine iyi şöhretinden bahseden tek kişi olan Zara Jones bile.

Zara da herkes gibi benim seviyeme asla ulaşamayacağını öğrendi. Benim için zahmetsiz olan şey, onun ve diğerlerinin ancak

gece gündüz çalışmak.

Uzun boylu, iri yarı bir adam sınıfa girdiğinde itiş kakış başlar. Herkes yerine oturur ve yer kavgası yapan kızlar ciyaklamaya başlar.

İçlerinden biri fısıldayarak, "Çok " diyor.

Diğeri "Beni Sayın Yargıç," der ve kız öğrenciler gibi kıkırdarlar.

Lanet olası hormonlu üniversite çocukları.

Bakışlarımı tekrar profesöre yöneltiyorum ve

duraklıyorum. Çünkü o beni izliyor.

Tüm konferans salonundaki herkes arasında gri, ölü ve kesinlikle rahatsız edici gözleri bana dikilmişti.

Derim karıncalanıyor ve yaram yanıyor.

Daha o konuşmadan, ağzını açmadan ve ben şüphelerimi doğrulamadan, derin bir önsezi derimi yarıyor ve iblislerim çukurlarında kükreyerek birbirlerini canlı canlı yiyorlar.

"Merhaba sınıf." derken ölü bakışları üzerimdeydi. Benim adım Kayden Lockwood ve ceza hukuku profesörünüzüm."

4

GARETH

Kayden Lockwood.

Bu, dün gece benim ağzımı kullanan orospu çocuğunun adı.

Beni silah zoruyla alıkoyan, elimi bir kurşunla sıyıran ve diğer şeylerin yanı sıra bana grotesk, fahişe ve yararlı bir delik diyen adam.

Beni kimsenin yapmadığı kadar küçük düşüren pislik.

Bugün intikam almaya, onu bulup kanını akıtmaya kararlı bir şekilde uyandım. Yulian'la bir anlaşma yapmayı düşündüm; ben ona kabul töreni için bir davetiye vereceğim, o da bana bu orospu çocuğunun kimliğini verecekti.

Ama artık buna gerek yok. Çünkü o

piç bana bakıyor.

Ve sonunda binlerce kez bıçaklamayı hayal ettiğim adamın sesine bir yüz ekliyorum.

Keskin bir çene, ince bir otoriteyle yontulmuş yüz hatları ve yanlardan sıkıca kırpılmış ama tepede acımasız bir hassasiyetle geriye doğru şekillendirilecek kadar uzun simsiyah saçlar. Dolgun, belirgin dudakları sanki tüm bu çileyi yavan buluyormuş gibi soğuk, vurdumduymaz bir çizgi halinde. Hafif kirli sakalları yanaklarını fırçalıyor ve sessiz özgüveninin sert kenarını güçlendiriyor.

Ama onu gördüğüm anda onu gerçekten ele veren neydi?

Gözler. Hâlâ ölü ve boş, sanki çok şey görmüş, çok az şey hissetmiş gibi. Bir fırtınanın en derin gölgesi, yuvarlanıyor, demleniyor ve hiç sakinleşmeye niyeti olmadan yükseliyor.

Özel dikim pantolonu gözlerinin rengine uyuyor ve beyaz gömleği göğsüne doğru uzanıyor, sert kas çizgilerine yapışıyor, her santimi vücudunu çekiyor. Kumaş, ağzımı siktiği zamanki gibi her hareketiyle gerilen ve esneyen pazularının etrafında geriliyor.

Saçımdan tutup kafamı kasıklarına bastırdı ve boğazımdan aşağı boşaldı. Şu anda ceza hukuku profesörüm olarak karşımda duruyor.

Profesör. Şüphelendiğim gibi bir koruma değil. Lanet bir *profesör.*

Lanet olası bir profesörün Yılanların malikanesinde ne işi vardı? Silah tutuyor, Yulian'ın maskesini takıyor ve bir öğrenciyi diz çökmeye zorluyordu?

Sınıf, onun girişiyle birlikte toplu olarak nefeslerini tutmuş gibi görünüyor, hava onun varlığının ağırlığıyla yoğunlaşıyor. Herkes donmuş gibi görünüyor, onun katıksız gücü tarafından çekiliyor - onun otoriter, manyetik enerjisi salonun her köşesini dolduruyor.

Ben bile hissediyorum ve genellikle diğer insanların auralarının çekimine karşı bağışıklığım vardır.

"Ceza hukukuna hoş geldiniz." Derimin karıncalanmasına neden olan o derin ve sakin sesiyle konuşuyor. "Bu, teori ya da soyut ilkelerle ilgili bir ders değil; bu, toplumdaki adaletin temelini anlamakla ilgili. Bu ders boyunca hukukun doğru ile yanlışı nasıl ayırt ettiğini, ama daha da önemlisi yanlışları nasıl cezalandırdığını inceleyeceğiz."

Bu piç söylediği tek kelimeyi duyuyor mu? Yaptıklarından sonra nasıl olur da yanlışları cezalandırmaktan bahsedebilir?

"Tanrım, kulağa çok seksi geliyor." Morgan kulağıma fısıldarken kırmızı tırnaklarını kolumun üzerinde gezdiriyor ve bu sefer ben uzaklaşmak üzereyim.

Ya da bana *dokunmaya* devam ettiği için kafasını masaya vuracağım.

Profesörün gözleri kısa bir an için bana kayıyor ve ben de ters ters bakıyorum.

"Sen, oradaki." Çenesini bana doğru uzattı. "Görünüşe göre bu sınıfı sosyal bir toplantı sanmışsınız. Eminim arkadaşınız ilginizden hoşlanıyordur ama nerede olduğunuzu unutmamanızı öneririm. Burası sıkı bir entelektüel etkileşim için bir yer, okul çocuğu cazibenizi sergileme fırsatı değil."

Tüm sınıf baskıcı bir sessizliğe gömülür.

Morgan'ın yüzü kırmızının her tonuna bürünür.

Aşağı atlayıp onu oracıkta boğazlamamak için elime bir kalem alıyorum.

Beni küçük düşürüyor. *Bütün* sınıfın önünde. Beni sadece altın çocuk olarak tanıyan bir sınıfın önünde.

Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim. "Elbette Profesör. Cazibemi kontrol altında tutacağımdan emin olabilirsin. *Dikkatinizi dağıtacak* herhangi bir şeyle mükemmel sınıfınızı bozmak istemem."

Grinin arasında bir parıltı gördüğümü sanıyorum ama o dikkatini konferans salonunun geri kalanına yöneltiyor. "Sizden eleştirel düşünmeniz, kanıtları analiz etmeniz ve rahatsız edici gerçeklerle yüzleşmeniz beklenecek. Bu alanda hoşgörüye ya da zayıflığa yer yok. Suçlulara mazeret bulmak için burada değilsiniz. Onları sorumlu tutan sistemi anlamak için buradasınız. Eğer bunu kabul edemiyorsanız, o zaman bu kurs size göre değil. Şimdi işe koyulalım."

PowerPoint slaytları açılıyor ve derse başlıyor, sesi baş ağrımı daha da şiddetlendiriyor, görüşümü bulanıklaştırıyor. Yaram sinir bozucu bir frekansta nabız gibi atıyor ve ben lanet olası dikişleri söküp bıçağımı yarama saplama isteğimi bastırıyorum.

O yumuşak, hafif sade ses tonuyla, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi konuştukça ben daha da canileşiyorum.

Ne *cüretle* çıkar? Nasıl bu kadar kopuk olabiliyor?

Kalemimi kâğıdın üzerinde ileri geri, geri kaydırıyorum.

Sanki bir şeytanı çağırıyormuşum gibi.

Tüm sınıf onun her sözüne kilitleniyor, sorduğu sorulara cevap vermek için birbirinin üzerine düşüyor.

Bir avuç aptal.

Hepsi onun bakışlarından, etkili konuşma tarzından ve kendini taşıma şeklinden etkilenir. Ama hiçbiri içinde gizlenen canavarı göremiyor.

Öte yandan, ben de görünüşümü kullanıyorum, bu yüzden yargılayacak konumda değilim, ama hadi. Bu herif ceza hukuku öğreten gerçek bir suçlu.

Normalde tüm soruları yanıtlar ve profesörü , kalemi defterimin üzerinde kaydırırken onu sürekli gözümün önünde tutuyordum.

Derimin altında anlaşılmaz bir kaşıntı var, saçma bir düşünce, eğer dikkat etmezsem bana tekrar saldırabilir.

Bir sınıf dolusu insan olsak bile.

Onu zahmetsizce hareket ederken, kendinden emin bir şekilde konuşurken izledikçe başım daha çok ağrıyor.

Her şeyi bir araya

getirmek. Bunu

mahvetmek istiyorum.

Mahvet *onu*.

Parçala onu.

"Şimdi, *actus reus*, yani suç işlemenin fiziksel eylemi hakkında konuştuğumuzda, bunun sadece eylemin kendisiyle , içinde gerçekleştiği bağlamla da ilgili olduğunu hatırlamak önemlidir." Monoton bir sesle konuşarak kürsü boyunca yürüyor. "Kasıt var mıydı? Sanık gerekli *mens rea*'ya, yani suçlu zihne sahip miydi? Her iki unsur da yoksa, ortada bir suç yoktur. Örneğin tecavüzü ele alalım."

O sınıfa hitap etmeye devam ederken kalemim defterin üzerinde gıcırdayarak durdu.

"Cinsel penetrasyon eylemi açıkça fiziksel bir , ancak suçlamanın ciddiyetini ve niteliğini belirleyen zihinsel durumdur. Rıza -ya da rızanın olmaması- burada çok önemlidir. Sanık rızanın olmadığını biliyorsa ya da bilmesi gerekiyorsa, soru şu hale gelir: mağdurun özerkliği kasıtlı olarak göz ardı edildi mi? Hükmetme, güç uygulama niyeti var mıydı?

"Bir suç olarak tecavüz sadece fiziksel şiddetle ilgili değildir; kontrol, manipülasyon ve mağdurun failliğinin göz ardı edilmesiyle ilgilidir. İşin karmaşıklaştığı nokta da burasıdır, çünkü rıza ve rızanın özgürce verilip verilmediği çoğu zaman bir algı meselesidir, dikkatle incelenmesi gereken gri bir alandır. Kendimize şu soruyu sormamız gerekir: Sanık, bir başkasının bedensel özerkliğinin özünü ihlal edecek şekilde mi hareket etti?"

Kalem elimde kırılıyor ve gözleri bana doğru parlarken defterin üzerine düşmesine izin veriyorum, içinde derin bir alay yatıyor.

Bundan *zevk* alıyor.

Puşt herif hayatının en iyi zamanını geçiriyor ve bana yaşadığım tek aşağılanmayı hatırlatıyor.

Ovalıyor, Kill'in diktiği dikişleri açıyor ve parmaklarını yaranın içine sokuyor, oynuyor ve her hareketini bana hissettiriyor.

Ders tam bir baş belası. O başka bir konuya geçtikten sonra bile kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

Bu yüzden bittiğinde, gitmeye hazırım.

Bilgi toplamak, kurşun geçirmez bir plan oluşturmak ve onunla yüzleşmek için daha iyi bir fiziksel ve zihinsel kapasiteyle geri dönmek.

Elimde not defterim, diğer sınıf arkadaşlarımın peşinden gidiyor, kızların kıkırdamalarını ve kendi aralarında 'taş gibi' profesör hakkında fısıldaşmalarını dinliyorum.

Ve kafalarını ezmek istiyorum.

Tehlikeyi ya da yırtıcı hayvanları fark edemeyen aptallar-

"Geride kal, Carson."

Rahatsız edici derecede sakin sesiyle omurgam diken diken oluyor. Bana bakmıyor bile, dikkati dizüstü bilgisayarında ve ben onu görmezden gelmeyi düşünüyorum.

Bir yüzleşme havasında değilim ve bu güzel sabahta kesinlikle daha fazla öldürme dürtüsü hissediyorum.

Ama yine de, Gareth Carson bir profesörü asla görmezden gelmez. Ve ben de bir meydan okumadan asla kaçmam.

İç çekerek kenara çekiliyorum ve diğerlerinin beni geçmesine izin veriyorum.

Sınıf arkadaşlarımdan bazıları bana kısa bir bakış atıyor, birçoğu da altın çocuğun yeni profesör tarafından nefret edildiğini görerek içten içe gülümsüyor. İnsanlar dikkatleri üzerlerine çekmenizden pek hoşlanmazlar, özellikle de bu seviyeye asla ulaşamayacak beceriksiz aptallarsa.

Bu yüzden sizin çöküşünüzü dilerler, bunun hayalini kurarlar.

Son öğrenciler de ayrılırken, kafamdaki çarpıntıyla birlikte büyük amfiyi sessizlik dolduruyor.

Sürekli bir baskı var ve görüşümü engelliyor.

Kayden kapıyı kapatmak için kıpırdamıyor - kesinlikle protokol. Böylesine prestijli bir üniversitede Pazar gününe kadar sikilmesine neden olacak hiçbir şey yapmazdı.

Masasının kenarında oturuyor, elleri çerçeveyi kontrolü çağrıştıran bir rahatlıkla kavrıyor, bacakları bileklerinden rahatça çapraz. Hasta herifin neler yapabileceğini tam olarak bilmesem rahat göründüğünü söylerdim.

Uzun, zayıf parmakları masanın üzerinde sıkılaşıyor ve gömleğinin manşetinin altına kadar uzanan, her esnemede nabız gibi atan, arka taraftaki damarlara bir göz atıyorum. Çenemi, yanaklarımı tuttuğunda sıkılaşan ve gerilen o damarlar-

Hayır.

Oraya gitmiyorum.

"Bana öyle bakmayı bırakmalısın." Hafif sert sesi, yanından geçen hiçbir öğrencinin duyamayacağı kadar alçak.

"Ne gibi?"

"Dün geceyi düşünüyormuşsun gibi. Bu beni sertleştiriyor ve burası o boğazdan tekrar aşağı inmek için uygun bir yer değil."

Parmaklarım defterimin etrafında sıkılaşıyor ve yara bandajın altında karıncalanıyor. Onun lanet kafasını tutup masaya çarpmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok.

Kanını dök.

Aletini kes.

Ama o zaman bu düşüncesizce . Ve ben bunu yapmam.

Ya da yapmadım-geçmiş zaman. Çünkü dün geceden beri saatli bir bombanın kişileşmiş
.

Dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim.

"Böyle bir olmayacak." "Aynı fikirde olmayalım."

"Senin için kabul edilebilirliğin tanımı nedir? Kafama silah dayamak mı?" "Eğer istersen."

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Bekle, hapiste çürümeni istiyorum." Dudaklarının köşesine bir seğirme dokunuyor. "Hiç şansın yok." "Vaaz ettiğin adaleti manipüle edebildiğin için mi?"

"Hayır. Çünkü yanımda çürüyor olurdun." Boyunun tamamına kadar yükselir. "O hücrede sana ne yapacağımı söylememe gerek yok, değil mi?"

Siktiğimin sürüngeni.

Alaycı bir ton takınarak gülümsememi sabit tutuyorum. "Vay canına. Psikotik davranışlar üzerine doktora yapmamış olmana şaşırdım. Öğrencilerinizi sık sık avlar ?"

"Sadece senin gibi küçük canavarlar." Bana yaklaşıyor ve ben hareketsiz kalıyorum, her adımında yaydığı otoriteye boyun eğmeyi reddediyorum.

Önüne her şeyi ezip geçecek bir robot ya da tank gibi. Ben tankın karşısındaki kaleyim.

Parçalama olmayacak. En azından onun tarafından.

Birkaç santim ötemde duruyor ama kokusunu hâlâ alabiliyorum. En hafif odun ve amber kokusu burun deliklerime doluyor ve bir dizi anı peşi sıra geliyor.

İtme, Öğürme, Boğulma, İnliyordu, kıvranıyor için bir şey, *Hiçbir şey*.

Dur.

"Söyle bana, Carson." Sesi artık çok yakın ve ruhuma bakan gözleri de öyle. "Bu iğrenç kişiliğini şimdiye kadar saklamayı nasıl başardın?"

Ona bakıyorum ama bir şey söylemiyorum. Eğer beni kızdırabileceğini düşünüyorsa, gerçekten kiminle uğraştığını bilmiyor demektir. Yumruk atmak beni hiç etkilemedi.

Şiddetli baş ağrısına ve iblislerimin kan için sürekli çığlık atmasına rağmen sakinliğimi koruyorum.

Sanki çirkin bulduğu bir sanat eseriymişim gibi başını yana eğip bana mekanik bir bakış atıyor. "Diğer profesörler seni öve öve bitiremiyor. Çok çalışkan ve sevimli olduğunu söylediler. Bir profesörün sahip olabileceği en iyi öğrenciymişsin. Ya onlar dayanılmaz derecede kör ya da sen şaşırtıcı derecede çekicisin."

"Beni çekici bulmuyor musun?" Dudaklarımın sahte bir ifadesi almasına izin verdim.

Bakışları aşağı kayıyor, harekete odaklanıyor ve gözlerimle tekrar buluşmadan önce orada bir şey yanıp sönüyor. "Sanırım grotesk olma konusunda muhteşem bir yeteneğe sahip olduğunu tespit ettik."

Dudaklarım hırıltıya dönüşüyor ama onları gülümsemeye zorluyorum. "Ağzımın her yerine boşaldığında grotesk görünmedim. O kadar hoşuna gitti ki, boşalmaya devam ettin, hiç durmayacak sandım."

"Seninle ilgili işe yarar tek şey deliğin." Sanırım yüz ifadesinde bir değişiklik görüyorum ama o kadar kısa sürüyor ki, "Ama bu kadar yeter" diye devam ederken okuyamıyorum.

"Ben de bu konuyu açmaya *can* atıyordum."

"Benimle konuşma şekline dikkat et. Ben senin profesörünüm ve hiçbir saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim." Sesindeki sertlik tüylerimi diken diken ediyor. Defteri daha sıkı tutmama neden olan bu his beni rahatsız ediyor.

"Size hiçbir şekilde saygı duymuyorum *Profesör*."

"Sana bunu bir kez söyleyeceğim, o yüzden beni dikkatle dinle Carson." Daha uzun durarak beni başımı geriye doğru eğip ona bakmaya zorluyor. "Senin gibi, babalarının tröst fonlarıyla dünyayı yönetebileceklerine inanan şımarık, zengin veletlere karşı sıfır toleransım var. Eğer bu tavırları bırakıp ağzından çıkana dikkat etmezsen, ağzını burnunu dağıtırım. Anlaşıldı mı?"

Dişlerim gıcırdıyor, içinden çıkıp onu boğmaya çalışan şeytanları eziyorum.

"Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre. Sana bir teklifim var."

"İşlediğiniz suçların tanığı olarak mı? Elbette."

Kendisine cevap verilmesinden nefret eden otoriter bir piç gibi gözlerini hafifçe kısıyor ama bu benim bunu yapma isteğimi daha da artırıyor.

Genellikle, toplumun benden beklentilerini karşılamayı, en iyi davranışlarımı sergilemeyi ve çevremdekileri kendi imajım olduğuma inandırmayı severim.

Ama bu pislik umurumda değil. Beni filtresiz ve çiğ görecek. Ve benim gerçek benliğim başkalarını kışkırtmayı ve son sinirlerine dokunmayı sever, özellikle de önce onlar beni kışkırttığında.

"Bunun komik olduğuna inanıyor musun?" diye soruyor o lanet olası sert sesiyle. "Sadece birazcık mı?"

"Değildi ve sen sadece ailenin sana vermediği belli olan uygun disiplin için dizlerinin üstüne çöktürülmek için yalvaran bir velet gibi davranıyorsun. Gerçekten istediğin bu mu Carson? Sikimi tekrar o küçük ateşli ağzına almak mı?"

"Bir daha bana dokunmana asla izin vermeyeceğim, seni lanet piç."

O parıltı tekrar belirir, karanlık bir gecede çakan şimşek gibi. "Asla biraz abartılı. Ayrıca, dün gece belli ki çok eğlenmişsin, neredeyse gelmek için yalvarıyordun."

"Değildim!"

"Heyecanlanmaya başladık, değil mi?" Öne doğru bir adım atıyor ve ben hareketsiz kalıyorum, çenem o kadar sıkı kilitlenmiş ki doğru düzgün nefes alamıyorum.

Bu kadar yakından, gömleğinin ilk birkaç düğmesinden görünen kaslarının düzlemlerini, köprücük kemiğini, boynunun kıvrımlı kaslarını ve o nabız noktasını görebiliyorum.

Isırıp koparmak istediğim.

Kulağıma yaklaşıyor, sert fısıltısı tenimi diken diken ediyor. "Sıcak, ıslak ağzını siktiğimi hatırlayıp mastürbasyon mu yaptın, küçük canavar? Yoksa en iyi orgazmını yaşamaktan çok korktun ve zonklayan sikine dokunmayı reddettin mi?"

Geri çekiliyorum, nefesi kulağımın kabuğunu yakıyor. Gülümsemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Dün geceden bir şey hatırladığım yanılgısına düşmüş gibisin. Cansız performanslar hafızada pek kalmıyor, biliyorsun."

"Yani ikinci seçenekti. Hmm. İlginç." Küçük gülümsemesi beni sinirlendiriyor, ama bir şey söyleyemeden devam ediyor, "İşe dönersek, senin için hazırladığım pozisyon adli yardım."

"Ne?"

"Özür dilerim. Bir hukuk imparatorluğundan geldiğinizi ve adli yardımın ne olduğunu bilmediğinizi unutmuşum. Parası olmayanlara hukuki yardım sunmaktır."

"Zekama hakaret etme. Adli yardımın ne olduğunu biliyorum. Birinci sınıf hukuk öğrencisi olduğum için adli yardım olamayacağımı da biliyorum."

"Benim altımda staj yapacaksın."

"Hayır, teşekkürler. Yazları babamın ya da büyükbabamın yanında staj yapıyorum."

"Çok tipik." Masasına geri döner. "Gitmekte özgürsünüz."

Tamamen reddedilmek boğazımda ekşi bir tat bırakıyor ve başım daha sert çarpmaya başlıyor. Yaram daha sıcak hissediyor, rahatsızlıkla zonkluyor ve bandaj boğucu geliyor.

Belki de bu yüzden "Bana saldırdıktan sonra senin altında çalışmamı mı bekliyordun?" diye çıkışıyorum.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp dosyalarını toplarken başını kaldırmıyor. "İşle zevki birbirine karıştırmam."

"Hiç zevk almadım." "Dil."

"Hiçbir şekilde zevk almadım."

Başını kaldırıyor ve sert koyu gri gözleriyle beni süzüyor. "Kaba konuşmaya devam edersen, bu konuşmayı sonlandıracağım, Carson."

"Dedim ya." Öfkeli bir nefes bırakıyorum. "Dün gece olanlardan hiçbir zevk almadım."

"Ereksiyonun aksini kanıtladı." "Bu

fiziksel bir tepkiydi."

"Sen öyle diyorsan." Ağzında bir sırıtma beliriyor ve onu bıçaklayıp kanının ayaklarımın dibine dökülmesini izlemek istiyorum.

Ama ben sadece gülümsüyorum. "Bil diye söylüyorum. Senin aşık olduğun Yulian başka birinden hoşlanıyor. Çok üzücü. Prestijli bir profesör için pek şansın yok."

Öfkeyi, rahatsızlığı beklerken gülümsemem yerinde kalıyor, ama hiçbir şey gözlerindeki o bakışı sarsamıyor.

Boş, ölü bakış.

Benimle alay ederken, Yulian'dan bahsettiğimde gösterdiğinden daha fazla duygu gösterdi.

. Tepkisini bir şekilde maskeliyor olmalı. Önemsiyor

olmalı.

Dün gece Yulian'a dokunduğum düşüncesiyle çılgına döndü.

Ama ne olursa olsun, artık kimliğini bildiğime göre, bu bana onu da beni tuzağa düşürdüğü gibi tuzağa düşürmek için pek çok seçenek sunuyor.

Aşağıla onu.

Kenarlarımda paramparça et onu.

"Zamanımı boşa harcamaktan ve iğrenç suratınla havamı kirletmekten bıktıysan." Evrak çantasını kavradı ve yanımdan geçip gitmeye başladı.

Onu yakasının arkasından tutarken bunu düşünmüyorum. Kulağına fısıldarken kokusu duyularımı bastırıyor, "Arkanı kolla Profesör. Kime bulaştığın hakkında en ufak bir fikrin yok."

5

KAYDEN

Biri bana bakıyor.

Hayır.

Göz kamaştırıcı.

Hırçın gözler başımın arkasında bir esinti, daha doğrusu rüzgâr gibi geziniyor.

Çalkantılı, fırtınalı rüzgar.

Bakışlarımı PowerPoint'ten ayırıp sınıfa dönüyorum ve o bakışla karşılaştığımda elimi cebime atıyorum.

Dudaklarımın gülümsemesine izin vermemek için

gerçek bir çaba sarf ediyorum. Dürüst bir mücadele.

Carson en son sırada oturuyor ve defterine bakmadan kalemini ileri geri kaydırıyor. Her zamanki sakin görüntüsünü kaybetmiş gibi görünüyor ve yavaş yavaş benim kaosuma karışıyor.

Gerçek duygularını maskelemekte gerçekten usta. Arkadaşlarının yanında nasıl ağırbaşlı tavır sergilediğini, aslında içinde bir iblis barındırdığı halde zararsız bir kedi yavrusu gibi göründüğünü gördüm.

Onu ilk gördüğüm gece, onu vurduktan sonra bile poker suratı takınmıştı. Ben de numara yaptığını düşünmüştüm ama artık bunun onun dünyaya karşı son derece ilgisiz görünmesinin bir sonucu olduğuna inanmaya başladım.

Ancak bu hafta, birlikte olduğumuz ikinci derste, bariz nefretini gizleme yeteneğini kaybetmiş görünüyor.

Tüm sınıfı kovup onu bir köşeye sıkıştırmamak, avuçlarımın içine hapsetmemek ya da ayaklarımın altında ezmemek için kendimi zor tutuyorum.

Onu sonsuza dek parçalara ayır.

Gözlerim kısa bir an için onunkilere kilitleniyor ve yeşilin gözbebeklerinde sahte kahverengiden çok daha iyi göründüğünü kabul ediyorum. Gözleri elektrik gibi, dürtüsel nefret ve sabırlı intikamın yüklü bir karışımı, her titreşim daha karanlık bir şeyin vaadi.

Yine de diğer görünüşüne uymuyor.

Uzun boylu ve kaslı, vücudu bir öğrencinin okul masrafını rahatlıkla karşılayabilecek sessiz lüks kıyafetlerle kaplı. Alnına düzenli bir kaos halinde düşen sarı saçları, sinekkaydı tıraş edilmiş keskin çene hattı ve yüksek, yontulmuş elmacık kemikleri ona neredeyse uhrevi, ortaçağ prensine benzer bir hava katıyor, sanki gücün mutlak olduğu bir dünyaya aitmiş ve etrafındaki herkes sadece onun emrini bekliyormuş gibi.

Ancak bu özel prens bozuk. İçinde hiçbir çekicilik ya da iyilik yok, en azından imal edilmemiş hiçbir şey yok.

Çok zararsız ve cana yakın görünüyor, ama yine de en azılı seri katiller de öyleydi.

Gareth Carson bir prensin görünüşüne ve bir şeytanın kişiliğine sahip.

Kurbanları için dünyayı parlak renklere boyayacak ve sonra hepsini kırmızıya boyayacak bir adam.

İşte bu yüzden o artık benim kırmızım. Ben başka bir şeytanı dize getirecek olan şeytanım.

Gerçek anlamda.

Mecazi anlamda.

Bir beklenti dalgası omurgamdan aşağı kayıyor ve kendimi sınıfta öğrencimi becerme fantezisini bırakmaya zorluyorum.

Her şey doğru zaman diliminde gerçekleşir.

Gözlerimi onunkilerden ayırarak masanın arkasında duruyorum ve bakışlarım öğrencilerin üzerinde geziniyor. "Önümüzdeki haftalarda sahte bir duruşmaya katılacağız. Bu alıştırma, kanıtların hassas dengesini, makul şüphenin ağırlığını ve kararlarımızdan etkilenecek çok gerçek hayatları anlamanıza yardımcı olacak. Ve hiçbir detayı atlamadığım için, hassas olduğu kadar zor bir davayı ele alacağız: bir tecavüz davası."

Sözlerimin ağırlığı bir kırbaç gibi odaya yerleşiyor.

Carson'ın hareketleri duruyor ve geçen hafta yaptığı gibi kalemi kırmasını bekliyorum ama bu gerçekleşmiyor.

Hmm. Onu henüz o kadar zorlamadım.

Devam edelim.

"Şimdi, davaya geçelim." Uzaktan kumanda düğmesine tıklıyorum ve ekranda bir özet gösteriliyor. "Sanık James Rutherford, zengin bir işadamı, Rebecca Blake adında genç bir kadına uyuşturucu vermek ve tecavüz etmekle suçlanıyor. Kurban yirmi üç yaşında bir kadın ve arkadaşlarıyla geçirdiği bir gecenin ardından bir otel odasında bir görevli tarafından baygın halde bulundu. Polis, kadının ilaçla uyutulduğuna ve cinsel saldırıya uğradığına inanıyor."

Herkes slaytlara odaklanmış durumda.

Carson hariç herkes.

Çünkü onun tüm ürpertici, yoğun ilgisi benim üzerimde.

Eğer gözler lazer olsaydı, beni oracıkta yakardı.

Sakin sesim devam ederken bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Suçun işlendiğini gösteren önemli kanıtlar -tanıklar, DNA ve kurbanın sağlık raporu- var, ancak bilinci gidip geldiği için kurbanın net bir anısı yok ve diğer tanıkların çelişkili ifadeleri var. Savunma, mağdurun gerçekten saldırıya uğrayıp uğramadığı ya da bunun planlı bir etkileşim olup olmadığı konusunda makul şüpheler olduğunu iddia ederek delillerin yeterliliğine itiraz ediyor."

Carson'ın karalamalarının şiddeti artıyor ama hâlâ kırık bir kalem yok.

Yazık.

"Tüm vaka materyallerini size e-posta ile göndereceğim, ancak şimdi rastgele roller atayacağım. İsminizi söylediğimde lütfen ayağa kalkın." Elimdeki pek de rastgele olmayan listeyi gözden geçiriyorum. "Meyers, Jones ve Omar, siz savcılık ekibi olacaksınız. Kurbanın ifadesini, DNA kanıtlarını ve tanık ifadelerini kullanarak suçla ilgili güçlü bir anlatı oluşturmaya odaklanacaksınız. Savcılığın, sanığın mağdura kasıtlı olarak saldırdığını ve eylemlerinden sorumlu tutulması gerektiğini kanıtlaması gerekiyor."

Üç öğrenci de gözlerinde bir parıltıyla ayağa kalkar. Onlar bu sınıftaki en zeki çocuklar ve hukuk konusunda gerçek bir yetenekleri var. Carson da zeki. *Kağıt* üzerinde.

Ama güdüleri yanlış.

Yargılayacağımdan değil. Hiçbir zaman hayırsever nedenlerle hukuk peşinde koşmadım. "Carson." Buzbir ses tonuyla ismini okuyormuş gibi yaptım.

monitöre bakıyor ve hâlâ kalemi tutarak yavaşça ayağa kalkıyor. "Sen de

James Rutherford'un savunma avukatı. Sizin göreviniz, müvekkilinizin suçlu olduğuna dair makul şüphenin ötesinde net bir kanıt olmadığını kanıtlamaktır."

Bu kez kalem elinde kırılıyor ve ben otomatik pilotta diğer öğrencilerin isimlerini söyleyip onları savunma ekibinin küçük üyeleri olarak atarken dudaklarımın gülümsemeyle seğirmesine izin veriyorum - tüm aptal olanları - ve daha akıllı olanları jüri üyeleri ve tanıklar olarak.

"Sizin işiniz her kanıtı, her ifadeyi incelemek ve tıpkı gerçek bir mahkeme salonunda olduğu gibi kendi kararınızı vermektir. Duruşma öncesi hazırlık için bir haftanız olacak. Önümüzdeki hafta açılış konuşmasıyla başlayacağız." Ekranı kapatıyorum. "Sınıf dağıldı."

Eşyalarımı topluyorum ve öğrencilerden önce sınıftan çıkıyorum. Birçoğu iki yanımda sıraya giriyor, özellikle de savcılık ekibi ödevle ilgili sorular soruyor. Diğerleri ise ödevi sadece dikkatimi çekmek için bir bahane olarak kullanıyorlar.

Yanlış ağaca havlıyorlar. Bir, ben kendi yaşımdaki kadınları tercih ederim. İki, asla bir öğrenciyle yatmam.

Çevresindekileri dinlemek yerine sınıfın en önünde durup beni izleyen ve çevresel görüşümde bir anlığına yakaladığım kişi hariç.

Onu özellikle becermek *istemesem* de.

Aslında heteroseksüelim ve erkekleri hiç çekici bulmadım.

Peki nasıl oluyor da Carson'ın güzel yüzünü gözyaşlarıyla doldurup sikimi boğma düşüncesi sikimin hapsolduğu yerde seğirmesine neden oluyor?

Güç.

Kontrol.

Birini insan altı formuna dönüştürmek.

Bu unsurlar benim için gerçek seks ya da cazibeden çok daha önemli.

Gerçi hiç kırmak istediğim bir adam için ereksiyon olmamıştım. Hmm. Carson'ı bu kadar çekici kılan şey ne?

Sikimde boğulurken yüzünden akan gözyaşları? Ona verdiğim acının çoğunu bana vererek beni kabaca emmesi?

Ağızları becermekten hoşlanıyorum, bu kesin, ama çoğu kadın narin ve ben her zaman çok ileri gitmemeye dikkat ettim, bu yüzden hiçbir zaman bir boğazı bu kadar sert becermedim.

Hiç döllerimi emmeye çalışan hırçın, vahşi dudaklarım olmamıştı.

Ve ben, dürüst olmak gerekirse, bir erkeğin dudakları olması umurumda bile değildi. Belki de kimin dudakları olduğu önemli olmadığı içindir?

Hayır, bu yanlış. Bilinçli olarak onun erkek kokusunun, keskin çenesinin ve acımasız büyük ellerinin farkındaydım.

Alışık olduğum yumuşaklıktan farklı olduğunu ve...

nefret etmedim.

Bazıları bundan çok fazla zevk aldığımı söyleyebilir, öyle ki anılarımda sikim seğiriyor.

Ama konudan sapıyorum.

Yapışkan öğrencilerden kurtulduktan sonra o günkü diğer derslerimi bitirip dışarı çıkıyorum.

Ben de seçildi için a Tam Avrupa Hayat. Hayır araba veya diğer anlamına gelir ulaşım.

Brighton Adası zaten küçük ve ben bunun yerine İngiltere'nin iç karartıcı rüzgarlı ve yağmurlu havasında dolaşmayı tercih ediyorum.

Sanki.

Daha çok gözlem yapıyorum.

Tıpkı beni takip eden küçük baş belası gibi.

Düzeltiyorum: küçük bir canavar.

Carson'ın arkamı kollamakla ilgili sözleri aslında kendisinin üstlendiği bir iş. Kelimenin tam anlamıyla.

Bir haftadır beni her yerde takip ediyor. Her zaman.

Bir ucube gibi.

Bazı dersleri bile asıyor. Biliyorum çünkü avucunun içinde tuttuğu diğer aptal profesörlerden biri onun yokluğuyla ilgili *endişelerini* dile getirdi.

"O çok zeki bir öğrenci. Sınıf atlamak ona göre değil. Onun için endişeleniyorum."

Fırsat verilse kahvaltıda yiyeceği beyniniz için endişelenmelisiniz.

Bir organik gıda dükkanına girip taze kavrulmuş kahve çekirdeklerine göz gezdiriyorum.

Carson aslında iyi bir takipçi. Her zaman güvenli bir mesafeyi koruyor, farklı arabalar kullanıyor ve hatta saçını ve yüzünü gizlemek için şapka ve güneş gözlüğü takıyor. Gerektiğinde kendini görünmez kılmak gibi bir becerisi var ve bazen onu fark etmem biraz zaman alıyor.

Ona beş üzerinden dört yıldız verirdim. Özgün olmayan içerik için bir yıldız kırıyorum.

"Merhaba." Turuncu saçlı ve siyah bir genç şarkı söyler gibi bir sesle "Merhaba" diyor. "Herhangi bir konuda yardımıma ihtiyacınız var mı?"

Umarım öyle değildir. Onun gibi birinin bana özel kahve zevkim konusunda yardım etmesini beklemiyorum.

"Sadece etrafa bakıyordum, teşekkür ederim," diyorum, çantalara göz atıyor ve gülümsemiyorum. İnsanların beni nasıl algıladığı umurumda değil.

Bunu umursama yetimi uzun zaman önce kaybettim.

"Bu bizim en çok satanımız." Üzerinde kocaman kırmızı bir etiketle 'en çok satanlar' yazan bir çantayı işaret ediyor. Bugünlerde genç insanlar tek bir beyin hücresini paylaşıyor, yemin ederim.

"Numuneleri koklayabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin." Tepsiyi hazırlamak için el yordamıyla uğraşıyor. Endişeli enerjisi, gevşeyen bir ipin üzerindeki pinpon topu gibi tenimden sekiyor.

Başka biri olsaydı, bir tür sempati hisseder ya da durumu hafifletmeye çalışırdı, ama ben orada öylece durup onun kendi zihinsel kanında debelenmesine izin veriyorum.

Etkili bir şekilde filtrelediğim ishal kelimesini beceriksizce söylerken yanaklarının kızarması büyüleyici. Carson bile bardağın gizli yansımasında sinirlenmiş görünüyor, parmağını sürekli ağzına götürüp sonra geri bırakmasına bakılırsa.

Üç kere oldu.

Bu sabah sınıfta iki kez yaptığını sayarsak beş.

Kötü alışkanlıkları lanet bir şelale gibi dökülüyor. Bu coşku verici.

Ve kendimi onun tedirgin zihninden başka neler çıkarabileceğimi düşünürken buluyorum.

En sert kokulu kahve çekirdeklerini alıyorum ve ben ödeme yaparken Carson bana doğru yaklaşıyor. Metodik biri ve zaten zengin bir çocuk olmasaydı, tüm kanla dolu geleceği doğuştan belirlenmiş profesyonel bir takipçi olarak iş başvurusunda bulunabilirdi.

Seansını değerli kılmak için şehir merkezinde bir tur atıyorum. Ve küçük konuşmalar ve tipik insan etkileşimleri onun ruhunu emiyor gibi göründüğü için, kim bilir ne hakkında uzun konuşmalara dalıyorum.

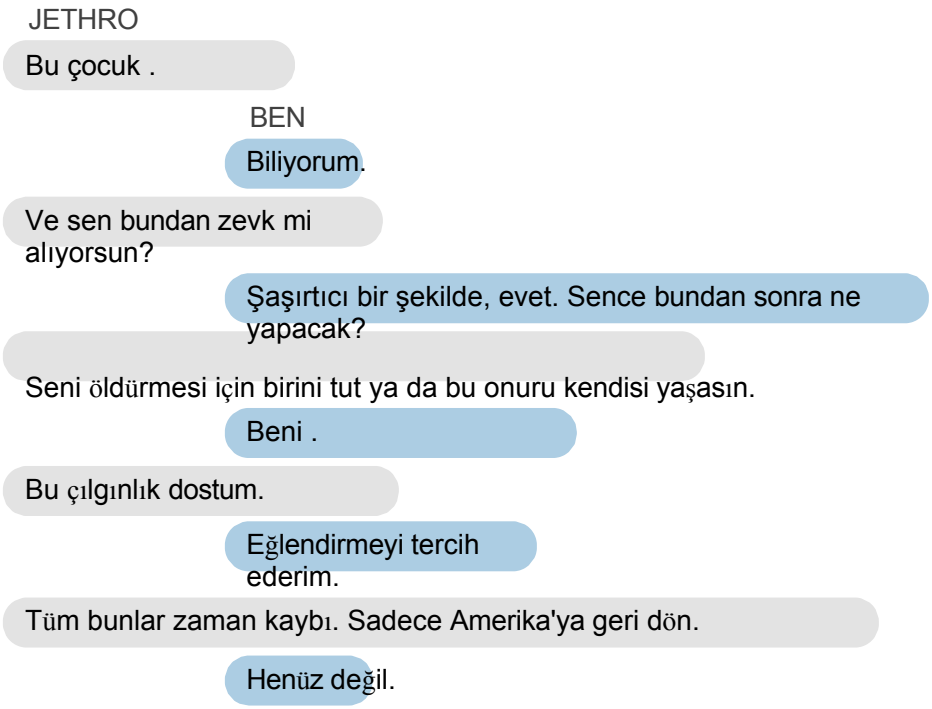
Kafasında mecazi anlamda bir kalemin tekrar kırıldığını görmek istiyorum.

Mümkün olduğunca çok nöronu engelle. Bütün bu çile *beni* gözyaşlarına boğsa bile.

Günün sonunda, onu yeterince tükettiğimi hissediyorum. Bir çocuk gibi yatağına çekilecek, muhtemelen beni mümkün olan en acı verici şekilde öldürmenin hayalini kuracak.

Daire kiraladığım büyük binaya doğru yürürken gülümsüyorum. Gareth her zaman yaptığı gibi caddenin karşısındaki meşe ağacının yanında duruyor ve

Binaya girerken telefonumu çıkardım.

Telefonum çaldığında hâlâ Jethro ile yaptığım değiş tokuşa bakıyordum.

Grant, kardeşim, arıyor. Bugün üç kez.

Sinir bozucu derecede yapışkan ve şaşırtıcı derecede ısrarcı.

vermeliyim. Yoksay'a tıklayıp daireye giriyorum.

Alan büyük ama seyrek, kasıtlı olarak öyle, temiz çizgiler ve profillendirmeye yer bırakmayan minimalist bir tasarım. Zeminler koyu renk parke, ayna parlaklığında cilalanmış ve baş üstü armatürlerden gelen soğuk, klinik ışığı yansıtıyor. Duvarlar, evle birlikte gelen birkaç soyut sanat eseri dışında dekorasyondan yoksun, sessiz griler ve siyahlarla boyanmış.

Yaşam alanının ortasında tek bir deri kanepe oturuyor, keskin açıları dekorun geri kalanıyla eşleşiyor, rahat olamayacak kadar mükemmel.

Sıcaklığın tek izi lavanta kokusu. Göğsüme lanet bir ağırlık gibi baskı yapıyor ve geri tükürmeden önce ciğerlerime çekiyorum

Dışarı.

Plak çalarımı açıp Bruckner'in 7. Senfonisi'nin yumuşak notalarının ortamı doldurmasını bekledikten sonra mutfağa gidiyorum.

Çekirdekleri düzenli bir şekilde öğütüyorum ve sonra kahveyi pişirmek için acele etmiyorum. Güçlü koku lavantayı bastırıyor, boğuyor ve ben öylece duruyorum.

Müzikle senkronize bir şekilde fincana damlayan kahveyi izlemek.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Kan gibi.

Düşünce tarzınıza bağlı olarak rahatlatıcı ya da rahatsız edici.

Aşırı kavrulmuş kahveden bir yudum aldıktan sonra, onu giderden aşağı boşaltıyorum ve dolu çekirdek paketini atıyorum. Onun yerine kendime buzlu bir bardak viski doldurup pencereden dışarı bakıyorum.

Carson gitti.

O çok anticlimactic.

Verdiği sözü yerine getirmesini bekliyordum, ancak gölgelerden izlemekten memnun görünüyor.

Gerçi *içerik* doğru kelime değil. Harekete geçmeden önce tüm bilgileri bilmekten hoşlandığına inanıyorum, ancak bu sıkıcı olmaya başladı.

Sıkıcı da.

Artık işleri kendi ellerime almak zorunda kalabilirim.

Durumlar benim müdahalem olmadan pek iyi gitmiyor.

Otuz üç yıllık hayatımda, benim kadar verimli biriyle hiç karşılaşmadım.

am.

Ne baş belası.

İçkimi yudumluyorum, duş alıyorum, birkaç iş e-postasını yanıtlıyorum, sonra müziği kapat ve yatağa uzan.

Lavanta kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve gözlerimi kapatıp uykuya dalıyorum.

Clank.

Clank.

Clank.

Ses bir döngü halinde tekrarlanmaya devam ediyor ve gözlerimi açıyorum. Hafif bir ağlama sesi duvarların arasından bir ruh gibi sızıyor.

"Hayır..." Annem feryat ediyor, çığlıkları tenimde yankılanıyor. "Lütfen, hayır. Hayır.

Ama sesi bir silah sesiyle boğulur.

Gölgeler tavanda geziniyor, kıvrılıp bükülerek grotesk şekillere bürünüyorlar. İçi boş gözleri çarpık bir açlıkla parıldıyor ve ağızları açılarak kulak zarımı tırmalayan, kafatasımın derinliklerine işleyen alçak, gıcırtılı bir çığlık çıkarıyor.

Bana doğru düşüyorlar, soğuk, boğucu ağırlıkları görünmeyen binlerce el gibi göğsüme baskı yapıyor. Hava onların varlığıyla yoğunlaşıyor, nefes almayı ya da hareket etmeyi zorlaştıran ezici bir güç. Karanlık formları içime doğru bastırıyor, soğuk daha da derinleşiyor, sanki karanlığın kendisi beni bütünüyle yutmaya çalışıyormuş gibi beni altına çekiyor.

Öl artık.

Geber.

Sadece *öl*.

Göğsümdeki ağırlık boğucu, ezici bir güçle beni yatağa yapıştırıyor. Nefes alıyorum ama sanki havam çalınmış gibi. Bedenim donmuş, hareket edemiyor, her nefesim sığ ve güçlükle alınıyor.

Odanın köşelerindeki gölgeler kıvrılıyor ve , karanlık şekiller onun yüzüne dönüşüyor.

Kana bulanmış yüzü.

Nefes nefese uyandım, yapışkan gölgelerden yoksun beyaz tavana bakıyorum. Ya da kanlı yüze.

Ama üzerimdeki ağırlık gitmedi, çünkü farklı bir yüze bakıyorum.

Karanlıkta, Carson'ın güzel yüz hatları lanet bir iblis gibi üzerimde beliriyor. Belime sarılıyor ve dudakları ürpertici bir sırıtışla eğilirken elinde bir şırınga tutuyor.

"Merhaba, Profesör. Lanet günahlarının bedelini ödeme vakti geldi." Ve sonra şırıngayı boynuma sapladı.

6

GARETH

I Sabırlıydım. Hem de çok.

Acı verme dürtüsü artarak çoğaldığında ve altı yıl önceki *o* zamandan beri deneyimlemediğim boyutlara ulaştığında bile, hepsini bastırdım.

Hataya yer bırakmıyor.

Bunun mükemmelleştirilmesi gerekiyordu. Bir hataya.

Kelimenin tam anlamıyla dizlerimin üzerine çöktüğüm o geceki gibi hazırlıksız yakalanmamın imkanı yok.

Ben de onu izledim - ceza hukuku dersi veren ceza profesörümü.

Alışkanlıklarını tam olarak öğrendim ve bir özel dedektif aracılığıyla onun hakkında bazı temel bilgiler topladım. Mafyanın kaynaklarını kullanmamayı tercih ederek, karanlık web araştırması yoluyla tavsiye edilen birini işe almak zorunda kaldım. Eğer bu yola başvurursam, haberler Jeremy'ye ya da daha kötüsü aileme ulaşabilirdi.

Özel dedektif Nadine, eski bir asker olan ciddi görünümlü Amerikalı bir kadın, güvenilir ve şimdiden bazı bilgilerle geldi.

Kayden Lockwood sıkıcı derecede tipiktir. Boston'da avukat bir baba ve üniversite profesörü bir annenin yetiştirdiği orta sınıf bir aileden gelmektedir.

Birkaç yıl önce öğretmenlik yapmaya karar verene kadar avukatlık yaptı. Halen babasının orta ölçekli hukuk firması Lockwood & Associates'e yardım ediyor ve hisselerinin büyük bir kısmına sahip.

Her gün aynı saatte aynı olayları tekrarladığı sıkıcı, titiz bir hayatı var, lanet bir saat gibi.

Sabahları saat altıda binanın havuzunda yüzmeye gidiyor ve ardından ortak spor salonunda egzersiz yapıyor. Sonra kahvaltıda sadece kendi pişirdiği kahveyi içiyor ve bir dede gibi fiziksel gazeteleri okuyor. Kampüse kırk beş dakika boyunca bir psikopat gibi yürüyerek gidiyor.

Derslerini veriyor. Profesörlerle ve öğrencilerle konuşuyor, sonra tekrar şehir merkezine yürüyor. Her gün kahve çekirdeği alışverişi yapıyor - yine bir psikopat gibi. Öğleden sonrasının çoğunu bir satranç kulübünde geçirir. Sonra eve gidip aldığı kahveyi demlerken yüksek sesli klasik müzik ve genellikle hemen ardından dolu poşeti çöpe atıyor.

Sonra bir içki içer. Duş alır. Dizüstü bilgisayarının başında vakit geçiriyor ve sonunda mekanik döngüyü tekrarlamak için uyuyor.

Ve tekrar.

Yemin ederim, bu monoton olayları bir gün daha izleseydim, kendi gözlerimi bıçaklayacaktım.

Geri gelmeye devam etmemin tek nedeni orada olduğumu bilmesiydi.

Sanki bunun beni çok sinirlendirdiğini anlamış gibi, ruhumu ezen havadan sudan konuşmalara girdiğinde bile gülümsedi.

Onu takip ettiğimi ne zaman öğrendi bilmiyorum ama öğrendi ve bu konuda tamamen rahattı. Sanki benden bunu bekliyormuş gibi.

Sanki *tahmin edilebilirmişim* gibi.

Bu sahneyi tahmin edemezdi. Çünkü onun
bildiğini bildiğim için kartlarımı sakladım.

Ve onu bir Azrail gibi takip ettiğimi umursamıyor gibi göründüğü için, dairesine ulaşmak için asansöre koyduğu şifreyi görmeme izin verecek kadar dikkatsizdi.

Güvenlik sistemlerini hacklemenin ya da kapıcıyla arkadaş olmanın bir yolunu bulmama bile gerek kalmadı ve bunun yerine buraya öylece girdim - onu bugünlük gittiğime inandırdıktan sonra.

Aslında, binanın yan tarafındaydım ve dairesinin ışıkları sönene kadar sabırla bekledim.

Sonra uyuyana kadar biraz daha bekledim. Ve
buna değdi.

Çünkü şimdi onun üstündeyim, dizlerim çarşafın üzerinden belinin iki yanında ve şıringam boynunda.

Çıplak göğsündeki siyah yılan, sanki gerçekmiş ve her an zıplayıp beni ısıracakmış gibi karın kaslarına kadar inmiş çarşafın altından dışarı bakıyor.

Ama buradaki tek zehirli yılan benim.

Pistonu yavaşça iterken, bunun tadını çıkarmak için zaman ayırırken, bir saniye önce şaşkın olan uykulu gözleri yavaşça ayılıyor. Dışarıdaki sokak lambasından çok az ışık geliyor, bu yüzden onu net göremiyorum ama gözlerini seçebiliyorum.

Hep o iğrenç gözler.

"Gerçekten mi, Carson? Yine mi uyuşturucu?" Kaba, hafif boğuk sesi havada belirgin bir onaylamama ile yankılanıyor.

"Şşş." Sıvının yavaşça damarlarına dökülmesini izliyorum. "Bu daha iyi. Sizi arzuyla ayaklarımın dibinde süründürecek Profesör ve ben de o gevşek aletinizi ayaklarımın altında ezeceğim."

Elleri tişörtümün altından belime doğru kayıyor, parmaklarını etime geçirmeden önce derimin üzerinde gezdiriyor.

Omurgam sarsıldı ve durakladım. Bu pislik ne yapıyor?

"Tecavüz ilaçlarına başvurmak zorunda değilsin. Eğer sikimi tekrar emmek için bu kadar çaresiz olsaydın, tek yapman gereken yalvarmak olurdu ve ben de boğulmana izin verirdim."

Elimi kaldırdım ve ona tokat attım.

Yumruk değil -her ne kadar bu fikir her geçen saniye gelişiyor olsa da- aşağılayıcı bir tokat.

Karanlıkta uğursuz ve alçak bir sesle gülüyor. Karın kaslarının sıkılaştığını ve altımda titreştiğini hissediyorum ve aletimin nasıl tepki verdiğini, sebepsiz yere ağırlaştığını düşünmek istemiyorum.

"Beni bu kadar çok istemek seni kızdırıyor mu?" Sert fısıltısı aramızdaki havada asılı kalıyor.

"Seni istemiyorum."

"Tecavüz ilaçlarını kullanmak amacıyla bulundururken haneye tecavüz etmek iddianızı geçersiz kılar. Ama beni becermekle ilgili fantezilerinizden vazgeçmenizi öneririm."

"Seni becermek *istemiyorum*."

"Yapmayacaksın. Seni eğip büken ve sana çok ihtiyacın olan bazı görgü kurallarını öğreten ben olacağım."

"Sikerim böyle işi."

"Kaba dil hakkında ne demiştim?" diye fısıldıyor alçak, hırçın bir ses tonuyla, parmakları tenimde ileri geri kayıyor. "Şaşırtıcı derecede zayıfsın ama güzel bir tonun var."

"Bana dokunmayı kes. İğrençsin." "Şuna

bak. Biz bir tüyün kuşlarıyız."

Elini ve itmeye başladım. Hata yaptığımı

çok geç fark ettim.

Bir anlık dikkat dağınıklığıyla Kayden belimi sıkıca kavrıyor ve ben tepki veremeden beni ters çevirerek altına hapsediyor. İlacın geri kalanını enjekte etmeye çalışıyorum ama eli sertçe iniyor, bileğimi tokatlıyor ve şırıngayı elimden alırken beni iğneyi çıkarmaya zorluyor. Yastığın üzerine, ulaşamayacağım bir yere düşüyor. Kıpırdanarak kurtulmaya çalışıyorum, onu itmek için mücadele ediyorum ama bu bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak gibi.

Sonra, bir anda, büyük, güçlü bir el boğazımı sarıyor. Nefes

alamıyorum.

Basınç dehşet verici bir hızla artıyor ve nefes yolum saniyeden kısa bir süre içinde kesiliyor. Kayden üzerimde beliriyor, devasa vücudu katı, ezici bir duvar. Derisindeki yılan dövmesi değişiyor gibi görünüyor, soğuk mürekkep daha gerçek, daha ölümcül bir şeye dönüşüyor - olması gereken yırtıcı hayvan gibi, saldırmaya hazır. Dişlerini boğazımda hissedebiliyorum ve eğer isteseydi beni boğarak öldüreceğini acımasız bir netlikle biliyorum.

Gözlerinde o vurdumduymaz bakış varken. Ve

kısa bir an için kendimi görebiliyorum.

Ölü gözler. Boş içler.

nefesimi arıyorum, parmaklarını pençeliyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum, ama üzerlerine oturuyor ve fazla hareket edemiyorum.

Bulanık görüşüm sayesinde şırıngayı kolayca kaldırışını izliyorum, iğne karanlıkta parlıyor.

"Bakalım bu ne kadar iyi."

Elini boynumdan indiriyor ve ben nefessiz kalırken iğneyi derime .

ve göğsüne yumruk atıyorum ama şırıngada kalanları damarlarıma enjekte ediyor.

Sert nefes alışlarımız karanlıkta yankılanarak sessizliği daha da bunaltıcı hale getiriyor. Hatta kıyamet gibi.

Sikeyim.

Siktir!

Sahip olması gereken malı bana enjekte etti ve onu tamamen mahvetmek istediğim için, satıcımdan aldığımda dozu iki katına çıkardım. Onun sözleriyle, "Gerçekliği unutturacak ve daha fazlası için yalvaracaksın."

Kayden'ı dizlerinin üzerinde görmem gerekiyordu. Kendi ilacımdan tatmam değil.

Yine sevişiyoruz.

İçimde başkasının içinde olan bir iğnenin nasıl olduğunu zar zor düşünebiliyorum. Mikroplardan biraz korkan yanım, daha güçlü bir yanım tarafından alt ediliyor. Kontrolü kaybetmekten kesinlikle *nefret eden* tarafım.

Ağırlığı üzerimden kayboluyor ve ayağa kalkıp ışığı yakmasını tam bir şaşkınlık içinde izliyorum.

Tamamen çıplak.

Daha önce çarşafla örtülü olduğu için aslında çıplak uyuduğunu bilmiyordum.

Yattığım yatağın üzerinde belirirken yumuşak sarı ışık odayı aydınlatıyor. Göğsündeki kaslar kasılarak yılanın canavar gibi görünmesini sağlıyor.

Lisedeyken spor salonunda ve futbol antrenmanından sonra sayısız erkeği çıplak gördüm. Her zaman. Ve onlara hiç ikinci kez bakmadım.

Ya da merakla.

Niko'nun "güzel bir vücudu var ve bunu saklamayı sevmiyor" diye malikanede çıplak dolaşmasından gerçekten nefret ediyorum.

Yine de şu anda bakmadan duramıyorum.

Objektif olarak, dikkat isteyen bir vücuda sahip olduğunu kabul edebilirim. Bu, antrenmanları ve fiziksel disiplini ciddiye almanın sonucu olan türden bir fizik. Derisini oyan yontulmuş kaslar, gerçek olamayacak kadar mükemmel görünen bir karın kası ve yüzeyin altındaki ham güçten söz eden damarlı tonda kollar.

Boğazım kuruyor, şüphesiz aptal ilaçlar yüzünden. Bu

tipik profesör vücudu değil, hem de hiç değil.

Damarlı eli yavaşça karın kaslarından aşağı inerken, her hareketi kasıtlı, hipnotize edici bir şekilde, başka tarafa bakamadan izliyorum. Parmakları V çizgisinde duraklıyor, orada oyalanırken dokunuşunun altında kaslar esniyor.

Ama sikinin hazır olda beklediğini görmem için devam etmesine gerek yok.

Belki de kaslı kalçaları çıplak olduğu içindir, ama geçen seferkinden iğrenç bir şekilde daha büyük görünüyor.

"Bak ne yaptın." Kirli çenesini ovuşturuyor, gözleri dışarıdaki gece kadar karanlık ve boş bakıyor. "Kavgan beni gerçekten tahrik ediyor, küçük canavar."

Hasta orospu çocuğu.

Yatakta doğruluyorum, hareketlerim zaten biraz uyuşuk.

Ama ilaç etkisini göstermeden önce buradan siktir olup gitmeliyim. O zaman bu göt herifin mekanında olmamın imkanı yok.

Çizim tahtasına geri dönmeli ve bu piçi sonsuza dek mahvetmek için daha iyi bir plan yapmalıyım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Önümde duruyor, ben kaçamadan eli yüzüme doğru gidiyor. Hayır, reflekslerim köreldi.

Kaçamadım.

...değil mi?

Zalim uzun parmaklar yanaklarımı deşiyor. "Küçük bir şaklabanlık yapıp sonra da siktirip gidebileceğini düşünmedin herhalde, değil mi?"

7

GARETH

Bana dokunduğu yer cehennem ateşinden daha beter yanıyor.

Elini tutup çekmeye çalışıyorum ama bir çelik levhayı itiyor gibi oluyorum. Hiçbir şekilde zayıf değilim. Çalışıyorum ve insanları ezme yeteneğimle gurur duyuyorum.

Ama bu pislik farklı.

Şiddeti güç uygulamak için bir yöntem olarak kullanır.

Lanet olası sıkıcı hayatının geri kalanıyla uyuşmuyor.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Bırak gideyim," diyorum.

Başını yana eğiyor, dudakları kıvrılıyor. "Lütfen de." "Lütfen git kendini becer Profesör."

"Seni becermek varken bunu neden yapayım ki?"

Yutkunuyorum ve o bunu hissedebiliyor, çünkü o ölü gözler parlıyor. Bunu sadece benimle dalga geçerken yaptıklarını fark ettim.

Beni parmağının altına aldığında.

"Belli ki sen de becerilmek istiyorsun, yoksa buraya gelmezdin."

"Becerilmek istemiyorum ve buna asla izin vermeyeceğim." "Asla bir erişimdir."

"Kesin."

"Hiçbir şey kesin değildir, Carson. Sen hukuk okuyorsun. Daha iyi bilmen gerekir." "Hukuk öğretiyorsun. Bu kadar bariz bir şekilde ihlal etmemeniz gerektiğini daha iyi bilmelisiniz."

"Ama yasaları öğrenmenin amacı da bu zaten - boşlukları aşmak ve yasaları ihlal etmek daha kolay. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz."

Sözlerinde tam olarak çözemediğim bir alt ton var. Gözleri daha derinlerime bakıyor, ruhumun dokusuna nüfuz etmeye çalışıyor ve halk için tasarlanmamış bir parçaya sızıyor.

Benim bile girmeyi bıraktığım bir bölüm.

Bir vızıltı tenimi tutuşturuyor ve bundan nefret ediyorum. Lanet elinin üzerimde olmasından nefret ediyorum. İğrenç hissettirmesi gerekiyordu, omurgamdan aşağı süzülen bu düşük uğultuyu yaratmaması gerekiyordu.

"Bana dokunmayı kes," diyorum net bir sesle, başarabildiğim kadar net. "Erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Ben de erkeklerden hoşlanmıyorum." Başımı yana çeviriyor. "Ama bu güzel yüzle ilgili bir şey, onu döllerimle süslemek istememe neden oluyor."

Dişlerimi sıkıyorum çünkü şimdi bana bakarken sikinin ağzımda titreştiğini hatırlıyorum.

Boğazımdan aşağı inerkenki görüntüsü beni öldürüyor.

Ama teni benimkine her sürtündüğünde irkiliyorum, ısınmış etin üzerinde eski, güçlü bir lanet gibi kayıyor. Sırtımdan ter damlıyor ve kapüşonum yapışıyor.

Isı etimin altında birikiyor, göğsüme doğru yayılan yavaş bir yanık, nefes almayı inanılmaz derecede zorlaştırıyor. Tenim karıncalanmaya başlıyor, sıcaklık her saniye daha da artıyor ve her santimlik alan kontrol edemediğim bir şeyle doluyor.

Sikeyim.

Kontrolün bende olmamasından nefret
ediyorum. Nefret ediyorum. Hor
görüyorum.

Gitmem gerek.

Şimdi.

"Erkeklerden hoşlanmıyor musun?" Gülümsüyorum, taktik değiştiriyorum. "Çok eşcinselsin, beni gördüğünden beri benimle ilgili fanteziler kuruyorsun Profesör. Yulian olayını çok kıskandığından bahsetmiyorum bile. Onunla benden daha çok şansın var. Gitmeme izin verirseniz yardımcı olabilirim."

Yapmayacağım. Olsa olsa, Yulian meselesini onu daha fazla incitmek için kullanırım, ama sırf vazgeçsin diye onu buna inandırırım.

"Oh, yardım *edeceksin*." Beni yatağa itti ve sonra üstüme çıktı, sert kalçaları belimin iki yanına bastırdı ve

Beni yatağa sabitledi.

"Bu şekilde değil." Göğsünü

itiyorum. "O zaman ne gibi?"

"Yulian'la, aptal."

"Seni parmağımın altına almışken, çaresiz bir solucan gibi güçsüzce kıpırdanırken neden bunu bekleyeyim ki?"

Yumruğumu kaldırıp onu yumrukluyorum. Belki uyuşturucunun etkisiyle çekingenliğimi kaybediyorum, belki de bir süredir onun çenesini kırmak istiyordum.

Çünkü bir kahkaha atıyorum ve en küçümseyici ses tonumla, "Beni gerçekten daha önce hiç iğrenmediğim kadar iğrendiriyorsun. Bana dokunma fikrin bile tüylerimi diken diken ediyor."

Bakışlarında bir şey parlıyor, sonra hızla kayboluyor. "Görünüşe göre senden ne kadar iğrendiğimi test etmem gerekiyor."

Yan çekmecesine uzanıyor ve siyah ipleri çıkarıyor. Lanet komodininde neden ipler olduğunu merak ediyorum ama her iki bileğimi de yukarı çekip metal başlığa sabitlediğinde bu düşünceler kayboluyor.

Hareket o kadar hızlı ve zahmetsiz ki, ne kadar kıpırdarsam kıpırdayayım durduramıyorum. İşi bittiğinde, ellerimi zar zor hareket ettirebiliyorum. O kadar sıkı bağlamış ki, ip derime batıyor.

Şimdi de kalçalarımın üzerine oturmuş, kapüşonumu kaldırırken ağırlığı kıpırdamama izin vermiyor. Parmak eklemleri karın kaslarıma değince ürperiyorum.

"Şunları aradan çıkaralım." Kâbus çekmecesinden bir bıçak çıkarıyor ve karnıma yaklaştırıp derimin üzerinde gezdiriyor.

Bu da onun korkutma tekniklerinden biri, işe yaramıyor ve ben korkmuyorum.

Yine de endişeliyim çünkü ilacın damarlarımda ilerlediğini hissedebiliyorum.

Onu küçük düşürmek için aldığım ilaçlar şimdi benim sonum olabilir ve bir kez daha çıkış yolum yok.

Çaresizlik yeni ve bunu sadece bu orospu çocuğunun yanında hissediyorum. Bunun için gözlerini oyup yuvalarından çıkarmak ve höpürdetmek istiyorum.

Kapüşonumu tam ortadan kesmeye başladığında bıçak oyunu durdu. Yavaşça. Acele etmeden. "İşte senin bu yönünü seviyorum, Carson. Kolay kolay sinirlenmiyorsunuz ve etkileyici bir kapı çarpma tekniğiniz var. Rahatsızlık geçene kadar sabırla bekleyebilirsin.

Ayrıca intikam planları yapmak için acele etmiyorsun. Bu yüzden evime ancak beni gözlemledikten sonra girdin. Ama bu iğrenç tecavüzcü alışkanlığın cezasız kalamaz."

"Sen lanet olası bir tecavüzcüsün-"

Bıçağı dudaklarıma dayadığında kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Sessiz ol. Sana , değil mi? Sesin çok itici." O onun çalışır

Parmaklarını önce boğazımda, sonra göğsümde gezdiriyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Ayrıca, tüm bu tecavüz ilaçlarını kullanmaya devam eden sensin. Ben sadece o çok sevdiğin gücü alaşağı ederek senin küçük, berbat fetişini şımartıyorum. Seninle oynandığında pek de iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

Sanırım kaba, derin sesinde bir kenar duyuyorum, ama ona doğru dürüst bakamıyorum. Tenim alev alev yanarken olmaz. Dokunduğu her santim yanıyor, hastalıklı bir his kasıklarıma hücum ediyor.

Hay

sikeyim.

Hayır.

Yine mi?

Kesinlikle *olmaz*.

Parmağının ucunu meme ucumun üzerinde kaydırıyor ve ben sarsılıyorum, karnımın dibine bir zap yerleşiyor.

"Hassaslaşıyor mu?" Parmağını meme ucumun üzerinde tekrar tekrar gezdiriyor ve dehşete düşmeme rağmen meme ucum sertleşiyor. Parmağı omurgamdan aşağıya ve taşaklarıma kadar bir karıncalanma daha gönderiyor.

Ve bunu zevkli bulmamdan nefret ediyorum.

Onun dokunuşu, iliklerime kadar nefret ettiğim bir şey, daha önce hiç hissetmediğim bir duyguya neden oluyor.

İçimden bir inilti kopuyor ama bıçağın altında boğuluyor.

"Henüz tüylerim diken diken olmadı. Eğer bir şey varsa, bunu biraz fazla seviyorsun. Hmm. Sen sadece doğal bir sürtüksün." Göğüs ucumu başparmağı ve işaret parmağı arasında acıyana kadar sıkarken ses tonunda alaycı bir kenar var.

Ama bu acı beklenmedik bir şey yapar.

Ayakkabısının altında sikimi ezdiği zamanki gibi.

Lanet olsun.

Tam fark etmemesini umarken, Kayden bıçağı ağzımdan ve kot pantolonuma ve orada oluşan çadıra kadar takip ediyor. "Buna bayılıyorsun. Ne tecrübeli bir orospusun."

"Siktir git."

"Benden bu şekilde mi yardım istiyorsun?"

"Dokunma bana" diyorum, ama sesim kısık ve inleme gibi çıkıyor, çünkü hala meme uçlarımla oynuyor, sırayla, çimdikliyor ve ovuyor

Neredeyse boxerımın içine sızarken başım dönüyor. Ne oluyor lan?

"Ağzın ve vücudun farklı bir melodi söylüyor, küçük canavar." Kot pantolonumun kemerini kesiyor, sonra bıçağı komodinin üzerine koyuyor ve sertleşen sikimi serbest bırakacak kadar pantolonumu ve boxerımı indiriyor.

Hormonlu bir ucube gibi elinde titriyor ve zonkluyor. İlaçlarla bile, başka bir adamın bana dokunmasına bu kadar içgüdüsel bir tepki vermemeliydim.

Ve herhangi bir erkek değil, beni alt etmekten ve bana hükmetmekten kesinlikle hoşlanan profesörüm.

Beni dibimden sıkıyor ve ikimiz de izliyoruz, ben dehşet içinde, o hayranlıkla, onun kavrayışında uzadıkça. "Mmm. Güzel bir sikin var. Kocaman da. Horoz uzmanı olduğumdan değil ama bu çok güzel."

Nefesim kesiliyor, tüm kanım kasıklarıma hücum ederken başım dönüyor.

"beni. Şimdi," diye homurdanıyorum, aslında bunu kastetmiyorum. Hayır, istiyorum.

Bilmiyor muyum?

Başparmağıyla tepesinde daireler çizerek sikimi tabandan uca doğru sarsıyor. Yapışkan prekum hassas cildimin üzerinden, uzunluğumdan aşağı, eline kayıyor.

Her yerde.

"Siktir." Havada bir inilti yankılanıyor ve bunun benimki olduğunu fark ediyorum. "Şimdiden ağlıyorsun. Benim için gelmek ister misin, bebeğim?"

"Ben senin bebeğin değilim-" diye homurdanıyorum, çünkü sikimi sıkarken aynı anda meme ucumu da çimdikliyor. Acıtıyor ve bu hoşuma gidiyor.

Neden *hoşuma* gidiyor ki?

Daha önce hiç kimse bana bu şekilde dokunmamıştı ve kimseye üzerimde bu tür bir güç vermezdim. Ama bu orospu çocuğu, ne düşünürsem düşüneyim, bunu elimden aldı.

Hoşuma gitti mi?

Birinin bana elektroşok yapması lazım.

"Mmm. Çok sertleşiyorsun, *bebeğim*." Kelimeyi vurguladıktan sonra gülümsüyor. "Lanet olası bir karmaşa yaratıyorsun."

Öyleyim. Prekumum her yerde ve bundan nefret ediyorum. Bu yanımı ortaya çıkaran kişinin o olmasından nefret ediyorum. Böyle olmak şöyle dursun, istemediğim zaman bile sertleşmemem gerekiyor.

"Neden ortalığı karıştırdığını biliyor musun?" "Kapa çeneni."

"Sana dokunuşumu seviyorsun. Seni incittiğimde."

Eğilip meme ucumu ısırıyor ve dişleri deriye kadar derin batıyor ki, kan akıtacağını düşünerek homurdanıyorum. Ama sonra dili dışarı fırlıyor, karanlık bir kıkırdama onu terk ederken saldırıya uğramış deride yapışkan bir iz bırakıyor.

"Hoşuna gidiyor." Bana bakarken hassas ucunu tekrar ısırıyor, inlediğimde gözleri kararıyor.

Mırıldanıyor, bu ses göğüs uçlarımda elektrik şimşekleri çaktırıyor. "Elimde lanet bir mazoşist var. İlginç."

"Uyuşturucu yüzünden." Homurdandım.

"Uyuşturucunun hoşlanmadığın bir şeyden zevk almanı sağlayabileceğini sanmıyorum." Beni tekrar sarsıyor, bu sefer daha sert.

Parmakları boyumu sıkıyor ve ben titriyorum. Kontrolsüzce.

Hareketleri kontrollü ama sert. Hatta acı verici. Zaman zaman sikimin tepesini ısırarak büküyor ve meme ucumu dişlerinin arasına alıyor.

Bu beni deli ediyor.

Sahip olduğumu bilmediğim ipleri çekiyorum.

Her dokunuşunun ardındaki güç beni nefessiz bırakıyor, bir sürtük gibi soluk soluğa kalıyorum. İpleri o kadar sert çekiyorum ki, derimi kesmemelerine şaşırıyorum.

"Yeter," diye inliyorum kalçalarımı sallarken bile. "Bundan nefret ediyorum..." "Düzeltme." Dilini dudaklarıma değdirirken kirli sakalları meme başımı çiziyor.

Ağrıyan, acıyan meme ucumu. "Nefret etmek istiyorsun." Ediyorum.

Nefret etmek istiyorum ama *edemiyorum*.

Çünkü o beni uzun, güçlü hareketlerle aşağı yukarı sarsarken ritme kapılıyorum, daha önce kimsenin yapmadığı gibi, benim bile yapmadığım gibi.

Taşaklarım gerilirken, *uyuşturucu yüzünden* olduğunu düşünüyorum.

Erkeklerden ya da *bu* adamdan hoşlanmamın imkanı yok.

O rahatsız edici bir orospu çocuğu. Farklı koşullar altında asla ona doğru bakmazdım.

İlaçlar.

Uyuşturucu olmalı.

Son bir sürtünmeye ihtiyaç duyarak elini tuttuğumda sırtım yataktan kalkıyor.

"Gelmek ister misin, bebeğim?"

"Bana öyle demeyi kes, pislik...siktir..."

"Daha nazikçe sorman gerek. Tercihen yalvarmalısın." Başparmağını tepemde gezdiriyor ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar oluşuyor. "Kırıldığında en iyi halinle görünüyorsun, benim küçük canavarım."

"Kapa...çeneni..."

"Gelmen için yalvar bana."

"Siktir git."

İnliyorum, hayatımın en yoğun birikimine teslim olurken gözlerim kapanıyor.

Ama *gelmiyor*. Kelime

oyunu yapıyorum.

Sürtünme kaybolur. Aynen böyle.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, kafam karışmış gibi hissediyorum. "Neden..."

Kayden arkasına yaslandı, artık göğsümü bir tatlıymış gibi emmiyor ve ısırmıyor. Ve daha da önemlisi, sertleşmiş sikim havaya kalkmış, karnıma doğru kıvrılıyor. Prekum göbeğime damlıyor, küçük bir havuz oluşturuyor ama gerçek bir döl yok.

Önce duran aynı sertlikteki sikine, sonra da ona bakıyorum. "Neden durdun?" Hayal kırıklığımın ısıran ses tonuma yansımasına izin veriyorum. Dudakları yavaş bir sırıtışla kıvrılıyor. "Sen istemedin mi?"

"Seni lanet olası-" diye kükrüyorum, ama gerçek bir sürtünme olmadan sadece havada itmeyi başarıyorum. "Bundan zevk alıyor musun?"

Damarlı elini sikinin etrafına sarıyor ve ağzımı sulandıran sert bir sarsıntı veriyor. "*Çok*."

"Siktir...sadece..."

"Sadece mi?" Kendini sarsıyor, bana yaptığı kadar güçlü değil, ama manzara sadece acımı artırıyor.

İpleri çekiyorum, hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Ne olduğunu biliyorsun." "Neden beni aydınlatmıyorsun?"

"Bırak geleyim," diye fısıldıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Daha yüksek sesle." Tacını benimkine vuruyor ve sanki elektriğe dokunmuş gibi .

"Bırak geleyim," diyorum daha net bir sesle, son kelime bir iniltiyle bitiyor.

"Şimdi, bu güzel siki ağlatmam için bana yalvar." Aletini benimkine doğru kaydırıyor ve uzunluğunu aşağı yukarı kaydırıyor. Neredeyse aynı uzunluktayız, ama o daha büyük bir çevreye sahip ve aletini kaplayan daha büyük kızgın damarlar var.

Ağzım, içinde, dilime karşı ve boğazımın arkasına çarpmasının anısıyla sulanıyor.

Ve beni çılgına çeviren ritmik bir sürtünmeyle hâlâ birbirimize sürtünüyor.

Hayır, aslında uyuşturucu.

Beni yastığa karşı kıvrandıran, başka bir *siki* yukarı aşağı ittiren de bu.

Sonra durur -sürtünme ve akıllara durgunluk veren zevk- çünkü her iki elini de siklerimizin etrafına sararak sürtünmeyi durdurur.

"Bu lanet olası..." Ona ters ters bakıyorum.

Sadece gülümsüyor, hareket boş gözlerine asla ulaşmıyor. Gerçi artık o kadar da boş değiller. Alışılmadık karanlık ve tamamen kötücül bir duygu, şehvet dolu pusun içinden parlıyor.

"Dedim ya. Yalvar."

Nefeslerim uzun, kesik kesik . Şu anda boşalmak için her şeyi yapardım. Kendimi küçümsediğim insan altı hormonlu aptallara karşı fiilen aşağılıyorum.

"Lütfen," kelimeyi fısıltıyla söyledim. "Lütfen

ne?"

"Kahretsin... sadece-" Yutkunuyorum, derin nefes alıyorum. "Lütfen

gelmeme izin ver." "Tekrar söyle." Bizi kabaca yukarı aşağı sarsıyor ve

acı verici

Sürtünme ve yeni bir sarsıntı içime hücum ediyor.

Çok iyi hissettiriyor.

Neden iyi hissettiriyor?

Kayden'in siklerimizi o sert ritimle birbirine sürtmesi şimdiye kadar yaşadığım en iyi erotik dokunuş gibi hissettirmemeli.

Mastürbasyon yapmayı bile sevmiyorum, handjob veya genel olarak oral ile orgazma ulaşmak benim için gerçekten zor, bu yüzden nadiren mastürbasyon yapıyorum.

Yine de şu anda onun iri, sert eli ve zonklayan damarlı siki beni alışık olmadığım bir sınıra doğru kaydırıyor.

Duyularım onunla dolu, odunsu kokusu, çarpıcı gözleri, tehditkâr yılanı. Kokularımız puslu bir erotik sise karışıyor.

Hepsi erkek.

Tamamen erkek.

Çiçekli parfüm yok, yumuşak dokunuş yok ve meme yok.

Sadece zor kaslar ve Güçlü, Acı verici, ve tamamen kontrollü dokunuşlar.

Bu beni kapatmalı, ama ona sürtünüyorum, bizi kayganlaştırmak için prekumumuzu kullanırken inliyorum.

"Dedim ya." Hızını yavaşlatıyor. "Tekrar söyle."

"Lütfen." Sesim o kadar kısık ki zar zor tanıyabiliyorum ama umurumda değil. Eğer yine durursa, hayal kırıklığından ölebilirim.

Elinin içine girerken zihnim mutluluk dolu bir bulanıklık içinde.

Bizi birbirimize daha sert, daha hızlı sürtüyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Mmm...sikin çok iyi hissettiriyor. Her akıtıyorsun." "Siktir...siktir...Ben...ben..."

" böyle. düş. Bana ne yaptığını *hisset* bebeğim." "Siktir...

Tanrım... Lütfen... Yaklaştım... Lütfen..."

"Çok sabırsız. Çok güzel." İnliyor, bizi o günahkâr sertliğiyle sıkarken sesi şehvetle damlıyor. "Benimle gel, bebeğim."

Sözlerinden mi, bana dokunuşundan mı, yoksa bunların mi bilmiyorum ama kendimi tutamıyorum.

Keşke yapabilsem.

Eğer uyuşturucu almamış olsaydım, daha iyi dayanır ve kendimi iğrenmiş, dehşete düşmüş ve düpedüz ürkmüş olduğuma ikna ederdim.

Karşı koyardım.

En sert şekilde boşalırken kendime söylediğim şey buydu. Onun sikine karşı. Her tarafa fışkıran döllerime o da gırtlaktan gelen bir iniltiyle katılıyor.

Döllerimiz birbirine karışıyor, ellerini kaplıyor, karın kaslarıma ve kalçalarına sıçrıyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ama kafam tamamen pelte gibi.

Ama hala daha iyi bir orgazm için anılarımı araştırıyorum. Bunu ve akıl sağlığımı bulmamın zorunlu olduğunu düşünerek yapıyorum, ama elim boş dönüyorum.

Bunun neredeyse yirmi iki yıllık hayatımda yaşadığım en iyi orgazm olması beni derinden rahatsız ediyor ve büyülüyor.

"Ne dağınıklık. Her zaman berbat, küçük canavar," diye mırıldanıyor, sesi daha sert, daha derin ve eğer erkeklerden hoşlansaydım -ki *hoşlanmıyorum*- daha *çekici* olurdu.

Ve bir nedenden dolayı, *uyuşturucu* da denen sikik bir nedenden dolayı, boşalmayı durduramıyorum, boşalmayı kayganlaştırıcı olarak kullanarak mastürbasyon yapmaya devam ederken ona bakıyorum.

İğrenç bir şey.

Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum ama sonra o bir şey yapıyor.

Orospu çocuğu eğildi ve ağzını tepemin etrafına sararak döllerimi emdi. Sıcak, ıslak ağzını hissetmek beni yüksek sesle inletiyor. "Fuuuuck... lanet olsun... lanet olsun..."

Ağzına daha fazla boşalıyorum, kendimi durduramıyorum, çünkü bu neden iyi hissettiriyor?

Üflenirken asla ağızları düşünmem. Peki neden?

Başını kaldırıp elindeki spermi emerken, yaladığını gösterip izlememe izin verirken sorum havada asılı kalıyor.

Bizim cum.

Onun ve benim.

Yemin ederim, sikimi hadım ediyorum çünkü harcasam bile, o orospu çocuğu manzarayı görünce canlanıyor.

Vücudumun üzerinde gezinirken ağrıyan meme uçlarım ve ısırılan göğsüm acıyor ama döl dolu bir elini saçlarımın arasına sokup diğeriyle çenemi kavradığında buna odaklanacak kapasitem yok.

Belki tükendiğim ve ona karşı koyamadığım için belki de yanaklarımı sertçe sıktığı için dudaklarımı ayırmaktan başka çarem yok.

Kayden eğildi ve ağzımın içine boşaldı. Kendi dölünü ve

benimkini ağzıma tükürdü.

Gözleri neredeyse siyah olana kadar kararıyor. Yüzü benimkine çok yakın dururken fark ediyorum ki siyah benekleri *var*.

Grinin ortasında, kalın kaşlarına ve saçlarına uyan küçük, ilginç siyah lekeler var.

Dilimin üzerinde biriken döllerimizi izlerken, yutmama izin vermeyen kavrayışıyla o benekler griyi acımasız bir istilayla ele geçiriyor.

Sonra iki parmağını içeri sokuyor ve boğazımın arkasına bastırıyor. "Son damlasına kadar yut. O boğazın dölle dolmasını izlemek istiyorum."

Bunu yaparken, yanlışlıkla parmaklarının etrafında yutkunuyorum. İniltisi sikik bir okşayış gibi tenime düşüyor.

Tadı geçen sefer sadece onun dölünün olduğu zamankinden farklı. Daha da berbat hissettiriyor.

Hasta.

Başkalarının dokunuşundan sıvılarından nefret eden biri olarak, bana verdiği her şeyi yalayıp yutarken onun tadına karşı bir tiksinti hissi uyandıramıyorum.

Yalamadan ve yutmadan duramıyorum.

Lanet olası ilaçlar. Öyle olmalı.

Sonra birden parmaklarını ağzımdan çekti ve ayağa kalktı.

Bileklerimi çözerken ağzım kuru, vücudum sıcak, terli ve dölle kaplı bir karmaşa içinde garip bir bulanıklıkla ona bakmaya devam ediyorum.

İki yanıma düşüyorlar, cansızlar, hiçbir güçleri yok. Kayden'in uzun parmakları yanağıma dokunuyor. "Bugün iyi bir çocuktun." Garip bir his oluyor.

Alçaktan, derinlerden başlıyor ve orman yangını gibi yayılıyor, hızla göğsüme, uzuvlarıma doluyor, zar zor nefes alana kadar.

Ölçülü adımlarla banyoya girerken gözlerimi kırpıştırıyorum.

Bu lanet duygu da neydi?

Tüm sinirlerim sıcaklıkla kıvılcımlanıyor, tenim sıcaklıkla geriliyor ve kızarıyor ve zihnim kafa karışıklığıyla dolup taşıyor.

Aynı ilacı aldık ama yine de buradaki tek alay konusu benmişim gibi geliyor.

Ağır bedenimi yukarı çekiyorum, ayağa kalktığımda başımı sallıyorum ve oda dönmeye başlıyor.

Korkunç bir kazada ölsem de fark etmez. Bir sonraki planının ne olduğunu öğrenmek için burada kalmayacağım.

Bu adam profilinin gösterdiğinden daha tehlikeli. Eylemleri yüzünden değil -her ne kadar öngörülemez ve rahatsız edici olsalar da- ama beni asıl endişelendiren bu eylemlere verdiğim tepki.

Bir elimle kot pantolonumu ve boxer'ımı yukarı çekerek kapıya doğru tökezliyorum, çıkarken askıdan bir ceket alıp giyiyorum.

İntikamı unut.

O rahatsız edici adamın yörüngesine girmeden önce uzak durmalıyım.

8

KAYDEN

Gareth o gece dairemden kaçtıktan sonra yarı zamanlı takip işini bıraktı.

Ve *kaçtı*.

Güvenlik kayıtlarını izledim, küçük canavar sayısız duvara çarptı, neredeyse düşüyordu ve dik durabilmek için asansöre tutunmak zorunda kaldı.

Yeni sikilmiş gibiydi, yüzü kıpkırmızıydı ve dağınık saçlarında döl izleri vardı. Ceketim kapüşonunun parçalarını ve göğsünü süslediğim izleri zar zor kapatıyordu.

İleride başvurmak için birkaç video kaydetmiş olabilirim.

Elbette, bir adamı becermek ve o hem zevk hem de acı içinde kıvranırken onu yatağa yatırmak istediğim için muhtemelen bir tür kafa karışıklığı hissetmeliyim.

Bu normal değil, değil mi?

Benim gibi otuzlu yaşlarının ortasında olan biri için bir erkeğin dölünü beş yıldızlı yemeklerden daha lezzetli bulmak. Ya da o şehvet dolu ve şaşkın bakışlarla ağzıma hatırlamak sikimin zonklamasına neden oluyor.

Heteroseksüel erkekler başka erkeklerin sikleri ya da dölleri hakkında fantezi kurmazlar. Yoksa kurarlar mı?

Cidden, kimin ?

Çevremdeki bazı aptallar gibi cinselliğin kutuya konulması gerektiğine inanmıyorum. Kadınları hala çekici buluyorum ve diğer erkekleri gerçekten umursamıyorum.

O gece beni yüzüstü bırakan küçük canavarım hariç. Onu temizlememe bile izin vermedi.

Genelde seks partnerlerimi temizlemeyi pek .
Belki de onunla biraz daha oynamak istedim.

Ama ben bunu yapamadan o kaçtı.

Yazık.

Bu dört gün önceydi.

Onu sınıfta görene kadar birkaç günüm daha var, bu yüzden onu düzgün bir şekilde izleyemedim.

Dün gece ona mesaj attığımda durumu düzeltmeye çalıştım.

BEN

Kaçış yolunuz üzerinde kahverengi bir yün ceket gördünüz mü?

CARSON

Numaram sende nasıl var?

Kaynaklara yeterli erişimi olan tek kişinin siz olduğunuza mı inanıyorsunuz? Tipik beyin özürlü zengin çocuğu.

Her fırsatta bana hakaret etmeyi neden seviyorsun bilmiyorum ama sana beni rahat bırakmanı söylüyorum. Oyunlarından bıktım.

Metne ters ters
baktım.
O yapılamaz.
Bu işler böyle yürümez.
Ayrıca, kukla ustası benim, o *değil.*
Bir şeye son verebilecek tek kişi benim.

Bir hafta bile dayanamadın. Ne korkaksın.

Kışkırtma taktiğini bırakmak isteyebilirsin. İçini görüyorum ve bende işe yaramıyor.

Görünürde provokasyon yok. Sadece kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçtığını söylüyorum. Sana yaptığım şeyi sevdiğini itiraf edemiyor musun, bebeğim?

Ben senin bebeğin değilim.

Ama sana yaptıklarımı seviyorsun?

Uyuşturulmuştum. Bunun hiçbir anlamı yok ve ben eşcinsel değilim.

Hmm. Sikime ve ağzıma boşalmayı bırakmadığında kendine söylediğin bu muydu? Bahse girerim bu kelimeleri bir mantra gibi ezberden okuyorsundur. Sen de benim yaptığım gibi o küçük şımarık meme uçlarınla oynuyor musun?

Beni engelledi.

Şimdi telefonuma bakarken hâlâ gülüyorum.

Çünkü biliyorum, onu biliyorum. Her zamanki hareket tarzını etkiliyorum.

İçini dışına çıkarıyor.

Carson zorluklar karşısında geri çekilecek biri değil. Bu yüzden uyuşturucuyu iki katına çıkardı ve hatta takipçiliğe başladı.

Bu yüzden ne zaman görünüşüne ya da zekasına hakaret etsem cani gibi bakıyor. Bunlarla ve kişiliğiyle ilgili her şeyle gurur duyuyor - bu yüzden sürekli onları hedef alıyorum.

Sosyal oyunu mükemmel oynayabilir, insanları avucunun içine alabilir ve hatta ona iyi huylu ve centilmen diyebilir, ancak kendini geri dönülmez bir şekilde herkesten üstün görür.

En güçlü yanı gerçek doğasını maskeleme yeteneğidir. Normal insanların onun *gerçekte* kim olduğunu görmesi zor - ahlaksızlığı, empati eksikliği ve narsisizm damarı. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır sergilediği oyunculuk için Oscar alabilir.

Muhtemelen tüm yetişkin hayatı boyunca.

Gareth Carson bir suçlu profilcisinin en büyük hayalidir. Asla hata yapmaz ve ayrıcalıklı olsa da oldukça normal bir yaşam sürdürür.

Resmi olarak teşhis edilmemiş olabilir, ancak antisosyal kişilik bozukluğu ve olası narsisistik eğilimlerin açık belirtileri var.

Ahlaki pusulası yok, bu yüzden Yulian'a ve bana tecavüz etmeye hazırdı ve eğer durumu tersine çevirmeseydim, o da bu tür berbat bir güçten kurtulacaktı.

Bununla birlikte, var olan şey, onun kamusal kişiliğini dikkatli ve titiz bir şekilde sürdürmesidir - kardeşinin imajından uzaklaşmak için çok çaba harcamıştır.

Genç Carson gururlu bir psikopat. Büyük Carson ise tabiri caizse içine kapanık biri.

Ve altın çocuk imajının onun için neden bu kadar önemli olduğunu bilmesem de, öğreneceğim. Ve bu amacı kıracağım.

Cansız küçük bir oyuncak olana kadar parçalara ayıracağım.

Ve oyuncaklar kendilerine ne olacağı konusunda söz sahibi değildir. Bu nedenle, işlevlerini durdurmaya karar veremezler.

İhtiyacım olan numarayı çeviriyorum ve telefonu kulağıma dayayarak penceremden Carson'ın eskiden oyalandığı meşe ağacına bakıyorum.

"Profesör," Yulian'ın hafif boğuk sesi diğer taraftan süzülüyor. "Derse katılmazsan ben senin profesörün değilim."

Kıkırdıyor. "Sanırım bu doğru. Aramayı neye borçluyum?" "O geceden sonra bana hayatını borçlusun, ama konudan sapıyorum."

"Kurtarıcılarıma borcumu gayet iyi ödüyorum, ancak içkime ilaç katan piçin kimliğini vermeyerek beni bir nevi yarı yolda bıraktınız. Bu, o ihmali düzeltmek için bir çağrı mı?"

"Bunun olmayacağını açıkça söyledim." Önceden, Yulian'ın Carson'ı küçük parçalara ayırdığını görmeyi çok isterdim.

Ve Yulian yapardı. Carson'ı öldürürdü yani. Bunun kaç savaşa yol açacağı önemli değil. Sırf o savaşları başlatmak için bile yapardı.

Ama bu, küçük canavara dokunmadan ve onun daha fazla oynamak istediğim bir parçasını görmeden önceydi.

Oyunlarımda Yulian'a yer yok. En azından Carson'la ilgili bu oyunda.

Yulian bana güveniyor ve malikaneye girmeme izin verdi, profesörü olduğum için değil, Amerika'da babasıyla kurduğum bazı faydalı ilişkiler nedeniyle.

Babası ona göz kulak olmamı söylüyor ama ben onun vasisi değilim ve Yulian da eninde sonunda kendini öldürtecek bir umutsuz vaka.

Bu sadece bir zaman meselesi, olup olmayacağı değil.

"Sadece kontrol ediyorum." Yulian ıslık çalarken yan taraftan bir hışırtı geliyor. "Hepsi bu kadarsa, giyinmem gereken önemli bir etkinlik var."

"Etkinlik mi?" Aptal rolü yapıyorum.

"Komşularımıza küçük bir ziyarette bulunacağım." Sesindeki manik gülümsemeyi duyabiliyorum. "Kılık değiştirerek, doğal olarak."

"Bu bir ihtimal Heathens'ın kabul töreni olabilir mi?"

"Uh-huh. Bu yaygaranın neden koptuğunu görmek ve o geceyle ilgili bir şeyi teyit etmek istiyorum."

Daha uzun duruyorum. "Sana onlardan biri olmadığını söylemiştim."

"Biliyorum ama sen gittikten sonra odamda biri vardı ve içimden bir ses onun dinsiz arkadaşlarımızdan biri olduğunu söylüyor. Bunu düşündükçe heyecanlanıyorum."

Eğer o kişi her kimse ben ayrıldıktan sonra geldiyse, o zaman Carson değildir. Bu durumda, Yulian ne sikim isterse yapabilir.

"Size bir davetiye gönderildi mi?" Ben sordum. "Nereden biliyorsun?"

"Bir önsezi." Kendi kendime gülümsedim. Carson hala tamamen bırakmamıştı Hepsi.

Yulian'ı becermek istediğim yanılgısına düşmüş gibi görünüyor. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi ve sık sık bu yolla beni incitme arzusu sergiliyordu.

Yulian'ı inisiyasyona, kendi alanına davet etmesi, hâlâ pes etmediğinin açık bir göstergesidir. Yıkıcı beyni buna izin vermez.

Yine de buna şahit olmak için orada olmalıyım. Aksi takdirde plan işe yaramaz. Peki neden bana bir davetiye göndermedi?

Hmm.

"Yulian."

"Hmm?"

"Davet metnini bana ilet." "Neden?"

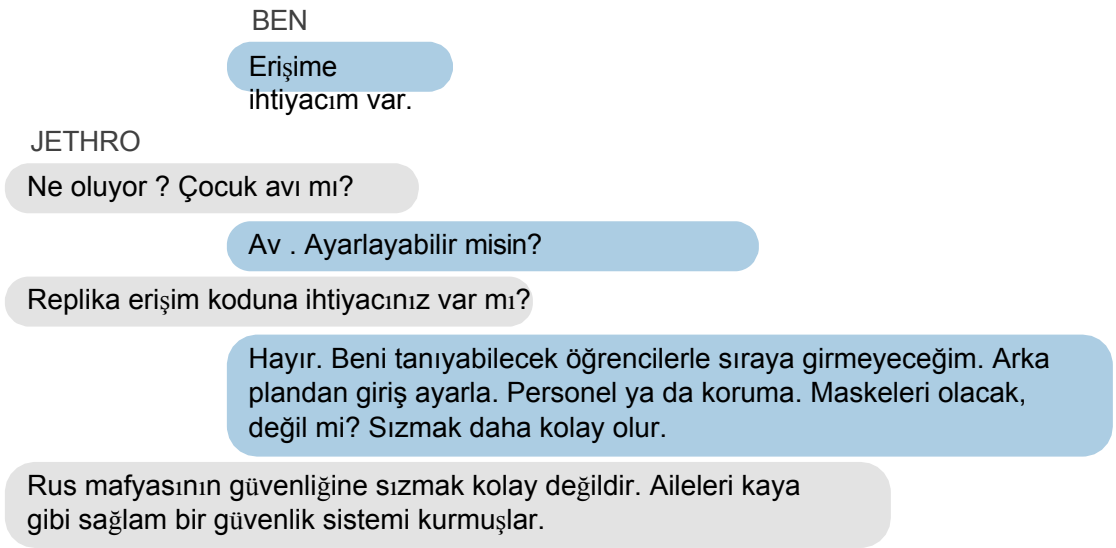
"Bilimsel ilgi."

Gülüyor. "Tüm bunlardan ne kazanıyorsun bilmiyorum ama işleri halletme tarzın hoşuma gidiyor."

"Herkes yapar."

Tekrar gülüyor. " göndereceğim. Görüşürüz."

Kabul QR kodunu içeren metni alır almaz Jethro'ya iletiyorum.

Eminim senin için o kadar da sağlam değildir.

Ekstra güçlük için size fatura keseceğim.

Fatura kes. Kameraları kontrol etmeye ve izlerimi örtmeye hazırlanın.

Bazen senden nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Bunu bir anlaşma olarak kabul ediyorum.

Kayden.

Dırdır etmeye başlama.

Sana kardeşinden sonsuza dek kaçamayacağını hatırlatıyorum. Tehditlerini ikiye katlıyor.

O yaşayacak. Ayrıca, artık Avrupa'da çalıştığımı biliyor. Julian evdeki işlerin benim tarafımla ilgileniyor, bu da Grant'i şimdilik meşgul edecektir.

Peki ya Declan? Bunu ondan sakladığını öğrenirse çılgına döner.

Yapmayacak. Sinir bozucu bir kayınpeder gibi davranmayı bırak ve bana erişim sağla.

Umarım bir kaktüse saplanır ve dayanılmaz acılar çekersin. 😉

İç çekerek telefonumu cebime koydum ve dolabıma yöneldim. Şimdi Yulian'ın neden ıslık çaldığını anlıyorum.

Bu gerçekten heyecan verici.

Hiçbir şey yeni favori oyuncağımla oynayacağımı bilmenin verdiği hastalıklı heyecanla kıyaslanamaz.

BU ŞIMDIYE KADAR YAPILMIŞ EN GÜLÜNÇ ŞEY.

Ve bunu söyleyen kişi, çoğu öğrenciyi telafi edilemeyecek kadar saçma bulan biri.

girdiklerini, şiddetten zevk alan başka çocuklar tarafından ormanda kovalanmanın heyecanını yaşadıklarını gördüm.

Jethro kulaklıktan " iki yönünde," diye sesleniyor.

Bir ağacın arkasından süzülürken adımlarım sessiz. Jethro bana bir personel olarak giriş izni verdi ve o zamandan beri kulağımda beni ormanda yönlendiren o var.

Siyah bir takım elbise giydim ve bu gece tüm gardiyanların ve personelin taktığı tavşan maskesini taktım.

Kravatımı gevşetmeden önce elim kravatımın üzerinde duruyor. Tercihen onu atardım ama göze çarpmak istemiyorum.

Kırmızı dikişli neon maske takan bir adam onları sopayla kovalarken birkaç öğrenci koşarak yanlarından geçer.

Daha az ilginç olan Carson.

Jethro maskelerini taktıklarında onları gördüğü için bana hepsinin kimliklerini verdi.

Ama bana avımın yeşil maske takan kişi olduğunu söylemesine gerek yoktu. Beşinin ikinci katın balkonunda durduğunu görür görmez anlamıştım.

Küçük canavar beşi arasında en dik duruşa sahip ve bunun nedeni omzuna astığı yay.

O bir okçu. Bir

avcı.

Muhtemelen imajının geri kalanıyla çelişmeyen tek şey bu.

Ancak herkes bir zombi B-filmindeki başsız tavuklar gibi etrafta koşuşturduğu için başlangıç başladıktan kısa bir süre sonra onu gözden kaybettim.

"Nerede o?" Kulaklıktan soruyorum.

" beşte," diyor Jethro. "var." "Yulian mı?"

"Hayır. Bir kız."

Hmm.

O yöne doğru yürüyorum, Jethro yaklaşan tehlikeyi işaret edince duruyorum.

Çam iğnelerinin ve nemli toprağın keskin, topraksı kokusu ciğerlerime doluyor ve boynumu iki yana açıyorum. Bu kravat neden bu kadar sıkı?

Zemin ayakkabılarımın altında kayıyor, düzensiz, her adım yosunlu toprağa hafifçe batıyor. Ağaçların dalları rüzgârda gıcırdıyor, alçak fısıltıları öğrencilerin uzaktan gelen çığlıklarıyla kesiliyor.

Gün batımı , renkleri kalın bulutlar tarafından ölümüne boğuluyor. Işık loş, solmakta olan güneş birbirine dolanmış dalların arasından süzülerek

uzayan ve bükülen uzun gölgeler.

Soğuk içeri giriyor, tenimi ısırıyor, ama odaklandığım şey soğuk değil, havadaki tanıdık bir şeyin en zayıf ipucu.

Kaslarımı esneten ve sikime kadar endorfin salgılatan şey.

Sonunda, uzun ağaçlar ve çalılarla çevrili açık bir araziye varıyorum. Küçük bir seğirme dudaklarımı kaldırıyor.

İşte .

Neon yeşili maskesi dışında tamamen siyah giyinmiş uzun boylu bir adamın büyük bir ağacın yanında durduğunu ve yanında bir okla bir kemer tuttuğunu izlerken büyük bir çalının arkasında kalıyorum. Tam karşımda duruyor. Sadece birkaç adım ötemde.

"Uzak dur," diyor Jethro. "Sakın yaklaşma Kayden. Ciddiyim. Seni bir saniyeden kısa bir süre içinde pusuya düşürebilir. Güvenliği tam GPS koordinatlarına çağıran bir düğmeleri var."

Konuşmaya devam ediyor ama sesi arka planda kalıyor çünkü oyuncağımın başka biriyle konuşmasını izliyorum.

Dar bir şort ve straplez bir üst giymiş uzun bacaklı bir sarışın. Elinde maskesini tutuyor ve maskesinin üstünde '*#1*' yazıyor. Kadının yüzü de en az onunki kadar çekici. İkisi de sarışın ve rüya Disney prensi ve prensesinin tanımı.

Ta ki o rahatsız edici tiz sesiyle konuşana kadar. "Harikasın, Gaz. Beni koruduğun için teşekkürler."

"Her zaman." Sesi sıkılmış ve şaşırtıcı derecede ilgisiz çıkıyor.

Yine de duymuyor, çünkü göğüslerini adamın göğsüne yaslıyor ve dudaklarını yalarken parmaklarının kemerindeki hareketini görüyorum. "İzin ver iyiliğinin karşılığını ödeyeyim."

Kot pantolonunun düğmelerini açarken onu durdurmuyor. Boynunu öperken ya da her yerini okşarken onu durdurmuyor.

Ona yardım etmek için de hiçbir harekette bulunmuyor, duruşu dik ve dokunuşuna cevap vermiyor.

İnleme yok, boğuk inlemeler yok ve kesinlikle gırtlaktan, boğuk bir sesle yalvarmak yok.

Ama gerçek şu ki, hâlâ onu durdurmuyor.

"*Çok* güzel kokuyorsun." Boynuna doğru inliyor, kulak memesini emmek için dilini daldırıyor.

Gerçekten de güzel kokuyor, sanki teniyle karışmış hafif bir bergamot ve sedir ağacı kokusu gibi. Bu, belirtmesine gerek olmayan bilinen bir gerçek.

"Senin de tadın harika." Daha fazla yalama, emme ve sikişme *Dokunaklı*. "Çok ateşlisin, Gaz."

Bir elimi kaldırıp kravatımı çekiyorum ve boynumda gevşekçe sallanmasına izin veriyorum.

Carson başını bana doğru çeviriyor, bu sırada yayını ve okunu hafifçe kaldırıyor.

Mükemmel reflekslere sahip ve en ufak bir hışırtı da dahil olmak üzere çevresinin gerçekten çok farkında.

Nedense bu beni gülümsetiyor.

Sarışınla ne kadar ileri gidebileceğini görmek istemiştim ama şimdi fikrimi değiştirdim.

Unut gitsin. Pençelerini ona geçirdikten sonra fikrimi değiştirdim. Eğer onları çıkarmazsa, boynunu koparacağım.

Duraksadım.

Bu ne sikim bir düşünceydi?

Bu kızı bile ve *başının kesilmesini* mi düşünüyorum? Ama sonra tekrar, belki de oyuncağıma dokunmamalıydı.

Carson'ın görüş alanındaki çalılıklardan çıkıyorum.

"Kayden, seni lanet olası-" Jethro'nun sesi kulaklığı çıkarıp cebime soktuğumda kesiliyor ve elimi orada bırakıyorum.

Sarışın öpmeye ve yalamaya devam ederken üçüncü bir katılımcının katıldığını fark etmiyor ve cinayet düşüncelerimi harekete geçirmemek için ona bakmamaya çalışıyorum.

Ama *o* fark ediyor ve yayı tutan elini hemen kaldırıyor. Bir kez daha manzaranın büyüsüne kapılıyorum.

Ne güzel bir duruş, bir canavar için harcanmış.

Vücudunun her parçası yontulmuş taş gibi keskin, seçkin açılara sahip, her bir çizgi mükemmel bir şekilde tanımlanmış. Formu en ince ayrıntısına kadar yontulmuş; omuzlarının, kalçalarının ve uzun bacaklarının kenarları bir araya gelerek destansı boyutlarda bir tablo, güç ve hassasiyetle dövülmüş bir başyapıt yaratıyor.

Ve o bunun farkında. Aslında *aşırı farkında*. Çünkü bir şekilde karanlığını bedeninin soğuk zarafetinin arkasına saklamayı öğrenmiş.

Bunu neden öğrendiğini ya da ona doğal mı geldiğini merak ediyorum. Ama yine de oyuncakları *merak* etmemem gerekiyor. Bu onu insan yapar ama o öyle biri değil.

Carson yayın ipini çeker, sonra duraklar, kolu gerginlikle gerilir. Hatta tanıma.

Yani beni tanıyabilir ama vücudunu kendine saklayamaz.

Düşüncelerimi duymuş gibi geri adım atarak Sarışını onu serbest bırakmaya zorluyor, pençeleri onun etrafından belirsiz bir şekilde düşüyor.

Konuştuğunda sesi nedense daha derinden geliyor. "Gitmelisin Cherry. Diğerleri bizi bulabilir."

Vişne.

Tabii ki adı *Cherry*.

"Pekâlâ." Sırıtıyor ve maskesini tekrar takıyor. "Hangi yöne gidiyoruz?"

"Sen önden git ki dikkat çekmeyeyim." Sağ tarafını işaret ediyor ve tiksindirici, yumuşak bir tonda konuşuyor. "Bu yol güvenli. Kimsenin takip etmesini engelleyeceğim."

"Tanrım. Sen harikasın." Kırmızı tırnaklarını adamın göğsünde gezdiriyor ama adam bana doğru bir bakış atarken dikkatini vermiyor.

O sürtük beni görmesin diye saklanacağımı sanıyorsa, öyle bir şey olmayacak.

Aslında, keşke bunu yapsa da ben de onu eleyebilsem.

Ne yazık ki, ona bir öpücük verir ve işaret ettiği yöne doğru aceleyle ilerler.

O çalıların arkasında kaybolurken ben de maskemi yere bırakıyorum.

Maskesinin ardındaki ifadesini göremiyorum ama eldivenli elinin yayın etrafındaki seğirmesini seçebiliyorum. Tüm vücudunun titreşimini, hayata mırıldanışını.

"Buraya girmeyi nasıl başardın?" soruyor, sözlerini ısırarak ve bir dakika önce çok iyi taklit ettiği yumuşaklıktan eser bırakmadan.

Bu .

Gerilim. Parçalanma.

Tepkisini kontrol edememesi. *Hepsini* istiyorum.

Ve daha fazlası.

Onu öyle bir paramparça etmek istiyorum ki, kimse parçaları toplayamayacak.

Kiraz değil.

Başkası değil.

"Hayal kırıklığına uğradım, küçük canavar." Sıkılmış bir ses tonuyla ona doğru yürüyorum. "Neden tipin senin dişi versiyonun?"

Yayını kaldırıp bana . "Daha fazla yaklaşma."

"Neden? Sana dokunacağımdan mı korkuyorsun?" Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim. "Düzeltiyorum. Sana dokunuşumdan ne kadar hoşlanacağından korkuyorsun, değil mi bebeğim?"

"Ben senin bebeğin değilim!"

"Katılmıyorum."

"Uzak dur. Kendimi üçüncü kez tekrar

etmeyeceğim." "Ben sadece medeni bir konuşma

yapmaya çalışıyorum-"

Piç kurusu beni vurdu. Okun kauçuk başı omzuma çarparak geriye doğru fırlattı. Kaslarımda acı patlıyor ve bir iniltiyi bastırıyorum.

"*O kadar* korktun mu?" Yürümeye devam ediyorum ve bana bir kez daha ateş ediyor, bu sefer kalçama ve ben tek dizimin üzerine yere düşüyorum.

Orospu çocuğu.

Bir gölge üzerimde beliriyor, sesi sertleşirken bir sonraki okunu bana doğrultuyor, gözleri maskenin arkasında parlıyor. "Biliyor musun, küstahlığının peşini bırakmaya niyetliydim ama sen bir türlü defolup gitmedin. Her zaman kafamın etrafında sinir bozucu bir sinek gibi vızıldayıp duruyorsun *Profesör*. Vızıldıyor, *vızıldıyor* ve lanet olası vızıldıyor. Belki de seni sonsuza dek susturmalıyım."

Omzundaki sadağa uzanıp sivri uçlu gerçek bir ok çıkarıyor ve bulutların altından süzülen ay ışığının altında ona hafifçe vuruyor. "Bunu domuzlar için kullanıyorum, senin gibi devasa hayvanlar için. Kalbine bir atış ve her şey biter."

Gülüyorum, sesim yüksek ve belki de biraz

dengesiz. Tıpkı bu eser gibi.

Dik dururken omuzları geriliyor. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Seni öldüremeyeceğime mi inanıyorsun?"

"Hayır, eminim yapacaksın ve bunu başarıyla gerçekleştireceksin. Cesedimi kimsenin bulamayacağından emin olacaksın. Belki de beni asitle eriteceksin. Ya da beni ağır kum torbalarına bağlayıp köpekbalıklarını beslemek için okyanusa atarsınız. Cinayetten paçayı kurtarabilecek biri varsa, o da sensin." Ona sırıtıyorum. "Sen doğuştan yeteneklisin, bebeğim."

"Bana öyle demeyi kes." Oku göğsüme doğrulttu.

"Ne? Bebeğim mi? Gerçek lakabımdan mı yoksa sana ne kadar iyi hissettirdiğimi hatırlatmasından mı nefret ediyorsun?"

"Yaşamaktan yorulmuşa benziyorsun, pislik."

"Devam et. Ateş et." Göğsümü okuna doğru itiyorum. "Tecavüzcülükten katilliğe terfi et. Beni haklı çıkar."

Kıpırdamadan duruyor ama maskenin arkasından nefes nefese kaldığını duyuyorum. Gözlerini iyi göremiyorum ama ya parlıyorlar ya da kaybolmuş durumdalar.

Belki ikisi de.

"Haklı olduğunu kanıtlamak mı?" Sesi daha derin, biraz gergin, ama duygusunu anlayamıyorum. Bununla birlikte, okun ucunun göğsüme saplandığını, ceketimi ve gömleğimi kesip kalbimin hemen üzerindeki derimi deldiğini hissedebiliyorum.

Lanet olası deli beni anında öldürebilir.

Ve bu hiç korku uyandırmıyor. Aksine, damarlarımda ve aletimde bir heyecan sarsıntısı titreşiyor.

Çünkü evet, onun vahşi tarafı beni tahrik ediyor.

Ya da belki de bu tehdidi dizlerinin üstüne çökertme fikridir.

Kontrol edilemeyeni kontrol etmek için.

Vahşi bir ata binmek için.

"Evet, Carson. Bana temel dürtülerinin üstüne çıkamadığını kanıtla. Sana zarar vermeni, öldürmeni ve kurbanlarının gözlerinden yaşamın çıkmasını izlemeni söyleyen sürekli seslerden kurtulamayacağını. Acı çektirmekte doğuştan yeteneklisin. Bu senin varsayılan ayarın. Kendini daha iyi kontrol ettiğini sanıyordum, bu yüzden kamusal kişiliğini oluşturdun ve geliştirdin, ama belki de senin hakkında yanılmışımdır. Gerçek şu ki, doğanızla savaşamazsınız. Tüm hayvanlar gibi sen de insanlık dışı içgüdülerine kolayca yenik düşüyorsun."

Belli belirsiz ama okun derimde kaydığını, sıyırdığını hissediyorum. Kesinlikle kanıyor ve bunu bilerek yaptı.

Kanamamı *izlemek* için.

Çünkü gözleri orada. Okta ve ceketindeki koyu renkli yamada muhtemelen çok iyi göremiyordur.

Ama başka bir değişim daha vardı. Belirli bir cümleyi söylediğimde tutuşunda bir gerginlik.

Belki de senin hakkında yanılmışımdır.

Bundan hoşlanmıyor. Eğer ulaşıyor olsaydım, benim onayımı önemsediğini söylerdim.

Şimdi düşünüyorum da, ona hakaret ettiğimde gerçekten alınıyor, ama inanıyorum ki görünüşüne veya zekasına hakaret eden birine karşı tepkisi bu olurdu.

Carson'ın kendinden şüphe etme yeteneği yok. Eğer daha iyi olduğunu düşünüyorsa, bu . Yani benim sözlerimin

Doğru, ama belki de bunları söylememden hoşlanmıyordur?

Neden?

Serin sesi esintiyle karışıyor. "Senin hukuk profesörü olduğunu sanıyordum, psikoloji profesörü değil."

"Diplomaya ihtiyacım yok." Ona bakıyorum. "O ateş. Can yakma ve sakat bırakma ihtiyacı mı? Bende de vardı. Ama üstesinden geldim."

Ayaklarının altındaki toprak , belki de hazırlıksız yakalandı. Ve sikim seğiriyor.

Hay sikeyim. Neden onun tökezlemesine sebep olmayı seviyorum? Bağımlı olmaya başlıyorum.

Bu maskesiz tepkileri ve ham vücut dilini daha çok istiyorum. Daha fazlasını.

Daha fazla.

"Aynen öyle, küçük canavar." Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim. "Biz aynıyız, sen ve ben. İnsanlar neyden yapıldıysa, sen ve ben o formu paylaşıyoruz." "Seninle hiçbir şey paylaşmıyorum." Sesi daha kısık ama bir adım uzaklaşarak kanımın damladığı oku çıkarıyor. "Sadece defol git hayat."

Sonra muhtemelen avcılık oynamaya devam etmek ya da daha kötüsü *Cherry*'yi korumak için arkasını döner.

İlk hatası bana sırtını dönmek oldu.

İkincisi, bana daha önceki sahneyi izlettirdi.

Ayağa kalkıp koşuyorum, adrenalin lastik okların ve göğsümdeki sıyrığın neden acıyı bastırıyor.

Carson arkasını dönmeye başlar ve yayını kaldırır ama artık çok geçtir.

Ensesinden tutup ağaca çarpıyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Fırsatın varken beni gerçekten öldürmeliydin *bebeğim*."

Ve sonra sarışının emdiği lobu ısırdım. *Sertçe.*

9

GARETH

Kayden haklı. Onu *öldürmeliydim*.

Bunu neden tekrar yapmadım?

Çünkü onun haklı olduğunu kanıtlayamam. Hakkımdaki teorilerini doğrulamasına izin veremem.

O değil, tüm *o* lanet insanlar.

Ama bu beni bir ağaca yaslamakla sonuçlandı. Yine onun altında sıkışıp kaldım. Yine onun tarafından *dokunuldum*.

Tamamen onun tarafından

kuşatılmış. *Yine sevişiyorduk.*

Yayımı ve sadağımı , bu yüzden onu bıçaklayacak bir şeyim yok.

Maskem ağaca çarpıyor ve çam kokusu burun deliklerimi dolduruyor ama *onun* kokusunun yanında sönük kalıyor.

Ahşap ve amber tonları, rüyalarımda beni ziyaret eden karanlık, berbat görüntüleri kışkırtıyor.

Hayır, *kabuslar.*

Etimi ısırdığı ve işaretlediği, beni sikine karşı boşalttığı görüntüler. Ağzıma boşalıyor ve beni yutmaya zorluyor.

Göğsümün her tarafındaki koyu mor morlukları her gördüğümde onu öldürmeyi düşündüm. Hatta bunu yapması için dışarıdan birini tutup görüntüleri bana göndermeyi bile düşündüm.

Ama nedense bu pek tatmin edici gelmedi. Kanının yere dökülmesini izleme fantezisi kadar değil.

Parmaklarımın

arasında.

Ayaklarımın altında.

Ve orada durup, o gümüş gözlerin gerçekten cansızlaşmasını izlerdim. Eğer biri Kayden Lockwood'u öldürecekse, bu ben olmalıyım.

Yine de şimdi yapmadım.

Yapamadığımdan değil, çünkü gözümü kırpmadan yapabilirdim. Ama o kadar alçalmamak için bilinçli bir karar verdim.

Ancak şimdi kendimi yine onun parmağı altında buluyorum ve bundan nefret ediyorum, *beni* tuzağa düşürmesinin bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum.

Ama daha çok nefret ettiğim şey, sahip olduğum her bir kontrol zerresini çözme yeteneğine sahip olması.

Yapabileceğimi bilmediğim tepkileri kışkırtabildiğini.

Son seferden sonra uyuşturucuyu suçlamak istedim ve suçladım da ama uyuşturucular onun neden sürekli rüyalarıma girdiğini açıklamıyor.

Ya da söz konusu rüyalardan sonra düzenli olarak uyandığım ereksiyonlar. Bu yüzden mümkün olduğunca uzak durmaya karar verdim.

Ama o şimdi burada, tam arkamda. İri vücudu beni itiyor, kaya gibi sert göğsü gergin sırtıma baskı yapıyor. Parmakları ensemi kazıyor, acıyana kadar sıkıyor.

Ancak kafamı bullak eden şey bu değil. Kulağımın lobunu ısırma şekli. Dişleri o kadar derine batıyor ki, sanırım etimi koparacak.

Dudaklarının olduğu yerde bir zevk dalgası başlıyor, omurgamda kıvrılıyor ve kasıklarıma bir ateş topu gibi iniyor.

"Dur," diye homurdanıyorum ama sesim maske yüzünden boğuk çıkıyor. "Bu acıtıyor. Siktir."

"Öyle mi?" İnce deriyi yalıyor.

İçimden bir elektrik akımı geçiyor ve kot pantolonumu ağacın gövdesine yapıştırıyor.

Hay sikeyim. *Hayır.*

"Burada yalanmayı mı tercih edersin?" Sert sesi doğrudan kulağımın içine giriyor ve tenimi diken diken ediyor.

Rahatsız edici ama heyecan verici bir sınır.

Sürekli kaçtığım ama yine de içine itilmeye devam ettiğim bir sınır.

Kafamı allak bullak eden bir sınır.

"Cherry'nin yaptığı gibi dilimi kulağında gezdirmemi mi istiyorsun?" Dilini kabuğun üzerinde gezdiriyor.

"Ne?"

"Bunu , değil mi?" Lobumu yalıyor, hafifçe ısırıyor, sonra dilini kulağıma sokuyor.

Omurgamdan aşağı kör edici elektrik kıvılcımları art arda patlıyor ve müstehcen sesler çıkarmamak için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

Diliyle ve dişleriyle ne halt ediyor?

Sadece kulağım yüzünden bu kadar gergin olmak mümkün

mü? Ve onun vücudu benimkine bastırıyor.

Ve beni ağaca yasladı.

Ve onun kaba sesi doğrudan kulağıma konuşuyordu.

Hiç kimse benden bu kadar yoğun bir zevk almamıştı.

Cherry kendini vücudumun her yerine sürterken hissettiğim tek şey can sıkıntısıydı. O coşkuyla tenimi yalayıp emerken herhangi bir cinsel uyarının beni ele geçirmesini bekledim, ama asla gelmedi.

Ve asla itiraf etmesem de, bu pisliğin karşımda lanet olası bir kıyamet gibi durduğunu gördükten sonra pantolonumun içinde bir seğirme oldu.

Ama şu anda, o emerken, ısırırken ve diliyle kulağımı sikerken, bu bir işkence. Sikim o kadar ağır ki, boxer'ımın içine precum sızdırıyor, sanırım patlayacağım.

Neden onun yanında hemen sertleşiyorum? Bu *hiç*

mantıklı değil.

"Dur." Dudağımı ısırıyorum çünkü bu kekeleme de neyin nesiydi?

"Bundan emin misin?" Ensemde duran elini yukarı kaydırıyor, Başlığımı çekip alıyor, sonra saçlarımdan bir tutam tutup başımı omzuna yaslıyor. "Titriyorsun, bebeğim."

"Öfkeyle." Ona ters ters baktım. "Ve bana öyle deme."

"Sanırım daha fazlası için titriyorsun." Parmağını maskemin altına sokuyor ve maskeyi iterek yere çarpmasına izin veriyor. "İşte buradasın, benim küçük canavarım."

Dudakları geniş bir gülümsemeyle çekiliyor. Daha önce hiç görmediğim bir gülümseme.

Yüzümden tiksindiğini düşünmüştüm, peki neden yüzümü görünce böyle alışılmadık bir şekilde gülümsüyor?

O şekilde gülümsemeyi *nereden* biliyor ki? Onun bir robot olduğundan emindim.

Elbette gülümsüyor ve sırıtıyor, ama bunun benimki gibi öğrenilmiş olduğunu hissediyorum. Genellikle oldukça huysuz ve katıdır. Sınıfta asla gülümsemez ve otoriter bir havası vardır, bu yüzden öğrenciler ilgisiz tonuna rağmen cevaplarını övdüğünde bayılırlar.

Yine de beni hiç övmedi.

O pislik tarafından övülmek istemediğimden
değil. "Bırakın gideyim," diyorum sakin bir
sesle.

"Bunu söyleyip duruyorsun ama sonra bana bu gözlerle
bakıyorsun." "Ne gözleri?"

"Bekleyen gözler." "Daha
çokgibi."

"Ürkmüş olsaydın, daha fazlası için kaşınmazdın." Ağzı tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor.

Kendime ağzımı kapatmamı söylüyorum. Beni öpmesine fırsat vermemek için -ya da onu tanıyorsam, ağzıma tükürmesi daha muhtemel.

Ama sonra dilini çıkarıp çenemi yalıyor, tenimi ateşe veren sert ve uzun bir yalama.

İki elim de ağacın gövdesinde, parmaklarım sert kabuğa gömülüyor, aletimi yüzeye çarpmamak için kollarım geriliyor.

Bundan zevk almıyorum.

Hem de hiç-

Dilini tenimden aşağı kaydırırken dudaklarımdan bir inilti kopuyor. Sonra dişleri boğazıma batıyor, keskin bir ısırık, sızan horozuma bir zevk sarsıntısı gönderiyor.

"Mmm. Tadın çok güzel. Ama seni sadece ben tadabiliyorum." Tekrar
ısırıyor. Ve tekrar.

Isırıkları değişiyor - bir an beni işaretliyormuş gibi acı veriyor, sonra nazik, alaycı ısırıklar, benden yumuşak bir nefes alıyor.

"Sadece ben ağzımı buraya koyabilirim." Dili, beni nefessiz bırakan narin bir yalamayla ham noktaya değiyor.

Berbat.

Bir
ısırık.

"Ve burada." Dudakları çenemde, yanağımda geziniyor. "Sadece *ben*."

Ne zaman kalçalarını kıçıma sokuyor, sertleşen siki dürtüyor, yokluyor, sürtüyor.

Bu beni delirtiyor çünkü bunu seksi bulmamam gerekiyor.

Erkekleri çekici bulmuyorum, bu yüzden bir erkeğin beni kuru kuru becermesi en azından rahatsız edici, en kötü ihtimalle de iğrenç olmalı.

Yine de giyinik sikinin kıçıma doğru her kayışında omurgam sarsılıyor. Kollarım, sikimin lanet ağaca karşı biraz zevk almasını ne kadar engellediğim için acıyor.

Boğazımı tekrar ısırıyor, sonra sıcak dudakları derimin etrafını sarıyor ve sanki ruhumu çıkarmayı amaçlıyormuş gibi sertçe emiyor.

"Siktir... kes şunu." Ona karşı koyuyorum ve bu büyük bir hata, çünkü aleti hatırladığımdan daha büyük boyutta büyüyor ve beni çılgına çeviriyor.

"Neden?" Bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, lanet bir canavar gibi. "Sana *ateşli* ve *harika* derken Cherry'nin dudaklarını üzerinde gezdirmesine izin verdin. Ben sadece onun iğrenç tadını siliyorum. Buna katlan."

Tekrar ısırıyor. Daha sert.

Ve bir inilti çıkardım, çünkü acı çoğu insanda olduğu gibi bir kapatma işlevi görmüyordu.

Her ısırık, her dokunuş, dilinin her fiskesi sikimi zonklayana kadar sertleştiriyor ve yoğunluktan zorlukla nefes alabiliyorum.

Boğuluyorum, dişlerinin daha fazla acısına, nefesinin sıcaklığına ve boğucu zevkin her bir zerresine duyduğum çaresiz, bağımlılık yaratan ihtiyaç tarafından tüketiliyorum.

Bana ne yaptığını görmemesi için gözlerimi kapattım.

"Bana bak." Emri, sıcak nefesiyle aynı anda tenime iniyor. "Gözlerini aç ve bana sana ne kadar sahip olduğumu göster."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum gözlerimi açtığımda, ona ters ters baktığımdan emin olarak. "Bana *sahip* değilsin."

"Bunu göreceğiz. Tanrım. Bakışlarına bayılıyorum. Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun?"

"Çünkü eşcinselsin ve bunu kabul etmiyorsun."

"Bu durumda, sen de öylesin. Şuna bak, daha fazla ortak noktamız var, bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim... Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Önüme uzanıp kot pantolonumun düğmelerini açtığında gerildim. Onun dokunuşuyla sikim sertleşince dehşete kapıldım.

Karnımdaki eline.

Normalde beni iğrendiren bir şey nasıl oluyor da şimdi beni

Açık mı?

Nasıl?

Belki de kırıldım. Olmak zorundayım.

Uyuşturucular sistemimi hiç terk etmedi ve şimdi, keyfi duygular ve bu pislikle kapana kısıldım.

Sikimi yumruklamasını bekliyorum ama kot pantolonumu ve boxer külotumu dizlerime kadar indiriyor.

Soğuk hava tenimi ısırıyor ama aletimi söndürmek için hiçbir şey yapmıyor. O kadar ağır ve ağrıyor ki, uzunluğundan aşağıya precum damlıyor.

Ve lanet bir genç gibi davranmayı ve ağaca vurmayı reddediyorum. Bu *olmaz.* oluyor.

Sikimi tutmasını ve neden olduğu bastırılmış baskıyı hafifletmesini bekliyorum. Bütün mesele bu, değil mi?

Beni tuzağa düşürüyor, sonra da hastalıklı eğlencesi için beni zevk almaya zorluyor. Sonra her şey bitecek ve ben de kendime bunun hiçbir anlamı olmadığını söyleyerek ok atmaya geri döneceğim.

Ama parmakları kıçımın yanağına girerek onu kenara çekiyor. O parmaklarının olduğu yere bakarken ben de kocaman gözlerle ona bakıyorum. "Söylemeliyim ki. Güzel bir kıçın var."

"Sakın buna cüret etme!" Gırtlaktan gelen bir ses tonuyla söyledim ve eldivenli elimi kalçasına vurdum.

Tokat!

Tamamen kıpırdamadan duruyorum, ağzım açık kalıyor ve içimde şaşırtıcı yoğunlukta bir titreme oluyor.

Bu pislik az önce bana şaplak mı attı? *Bana* mı?

"Seni lanet olası-" Arkamı dönmeye çalışıyorum ama bana tekrar tekrar tokat atıyor. Üç kez. Her biri bir öncekinden daha güçlü.

Anlık bir şoka girdim.

Kıç yanağım yanıyor ve acıyor. Cehennem gibi. Ve keşke sadece öfkeyle karışık bir acı olsaydı.

Keşke sikim bu kadar sızmasa.

"Şşş. Mücadele etmeyi bırak. Beni itemezsin." Bir parmağını arka deliğime doğru kaydırıyor.

Kaslarım o kadar , sanırım cam gibi paramparça olacağım. "Kayden, seni uyarıyorum."

"Tekrar söyle." "Seni

uyarıyorum."

"Hayır." Sıcak nefesleri tenimi sıyırıyor. "Benim adım. İlk kez söylüyorsun. Hoşuma gitti."

"Siktir git, Kayden."

Kıkırdıyor, dudakları usulca çeneme sürtünüyor. Sevgiyle, hatta ve bu benim kafamın karışmasına neden oluyor. "Edepsiz konuşmana bayılıyorum bebeğim."

"Sakın bana dokunma."

"Neden? Senin de seveceğinden mi korkuyorsun? Mmm. Kayganlaştırıcı yok. Bu bir sorun." "Bekle-" Başımı ağaca doğru itti, ama eli kayboldu kıçımdan.

Ancak bu rahatlama kısa sürüyor, çünkü arkamda bir kemerin çözüldüğünü duyuyorum ve ardından daha sert ve daha büyük bir şey kıçımın çatlağında yukarı ve aşağı kayıyor.

Göğüs kafesimin arkasında endişe birikiyor, bir tedirginlik seli halinde omurgamdan aşağı süzülüyor. Acı verici, berbat ama aynı zamanda beklenti dolu.

Savaşmalıyım. *Savaşabilirim*. Elimi cebime atıp onu oracıkta öldürecek bir muhafız sürüsü çağırabilirim.

Ama yine de, onu öldürebilecek tek kişi benim. Ve onu öldüreceğim.

Ama huysuz bir yanım var ki, hayır dediğimde yine de kabul etmesine bayılıyorum.

Çünkü görünüşe göre bundan zevk alıyorum ve o da bunu *biliyor*. O da bundan besleniyor.

Çünkü ikimiz de normal değiliz.

"Deliğin çok iyi hissettiriyor bebeğim." Arka deliğime doğru sığ itişler yapıyor. "Sanırım bunu seveceğim."

"Bekle." Ağaca karşı sertçe nefes alıyorum. "Sadece bekle. Neden her şeyi zorlamak zorundasın ki?"

"Çünkü başka türlü bundan hoşlandığını kabul etmezdin." Sikini aşağı yukarı kaydırırken kıç yanağımı tutuyor, kulağıma fısıldarken o sıcak, kuru deliğe dokunuyor, "Bundan daha iyi zevk almanı sağlayacaksa, beni seni zorluyor, iradeni ve mücadeleni alıyor ve sırf seni kıvranırken görmeyi sevdiğim için hiçbir çıkış yolu bırakmıyormuşum gibi düşün. Beni kötü adamın yapabilirsin, bebeğim."

Tam olarak işe yaramıyor, çünkü içimde boğarak öldürmek istediğim hasta bir yanım bundan zevk alıyor.

Bu kısımdan ve ondan nefret ediyorum ama gözlerimi kapatıp mırıldanıyorum, "Beni becerme. Bunu yaparsan, yemin *ederim* seni öldürürüm."

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ endişelisin." Hareketleri daha çılgınca, daha ateşli, daha vahşi hale geldikçe siki kalınlaşıyor. "Seni kuru kuru sikmeyeceğim. O kadar da canavar değilim."

"Beni *hiç* sikmeyeceksin."

"*Henüz*."

Tokat.

Ani darbeyle sarsılıyorum ve ardından onun iniltisi geliyor.

"Kıçının bu kadar çabuk kızarmasına bayılıyorum." Derisini yoğuruyor. "El izlerimi çok güzel taşıyorsun. İzlerimi üzerinde görmek beni sertleştiriyor. Verdiğim acıya boyun eğme şeklin içimi sızlatıyor bebeğim."

"Şunu yapmayı kes."

"Mmm. Savaşmaya devam et. Yaklaştım."

Hasta orospu çocuğu.

Ama yine de hareketsiz kalamıyorum. Ereksiyonunu her tarafıma sürtmesi beni o kadar sertleştiriyor ki, acı veriyor. Uzanıp ona dokunmak istiyorum. Sadece bir kez.

Deliğimin üzerinde yapışkan bir şey kayıyor ve boşalıyor sanıyorum, ama sonra duruyor, yani sadece çok fazla prekum olmalı. Elini kıç yanaklarımın arasına sokmadan önce birkaç kez tükürdüğünü duyuyorum, soğuk sıvılar arka deliğime çarpıyor.

"Yeterince iyi olmalı." Orta parmağıyla kenarda daireler çiziyor. "Benim için rahatla. Seni horozumla doldurmadan önce parmaklarımı almalısın."

"Yapma-"

Tokat. Tokat. Tokat.

Kıpırdamadan duruyorum, kaslarım tüm sağduyuma rağmen gevşiyor.

"İşte. Acı yardımcı olur, değil mi?" Neredeyse bir şey yaptığını düşünüyor gibi geliyor.

Bana bir iyilik yap.

Parmağını içeri sokmaya başlıyor ve her türlü garip his beni ele geçiriyor. Acı. Rahatsızlık. Hatta iğrenme. Ama kendim için çünkü lanet parmağını içime sokmasına izin veriyorum.

Kıçımın içinde.

"Acıyor mu?" diye sorar.

"Mmm."

"Benim için acı çekmeni seviyorum. Sana verdiğim tüm acıyı nasıl da alıyorsun." "Siktir..."

"Rahatla."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Nefes

al." Nefes alıyorum,

yavaşça.

"Biraz daha rahatla. Tüm yapabildiğin bu mu?"

Bu meydan okuma beni geriyor ama alt dudağımı ısırıp nefes alıp vermeye odaklanmadan önce sadece bir süreliğine.

"İşte bu . Parmağımı iyi kullanıyorsun."

"Mff..." Tanrım. Neden onun övgüsü beni bu kadar azdırıyor?

"Siktir, bebeğim. Deliğin çok sıkı. Yoksa gey gibi hissetmemek için am mı demeliyim? Amım çok sıkı ve sıcak."

"Kapa şu lanet çeneni."

"Bu aç kıça amcık dememden nefret mi

ediyorsun?" Alt dudağımı ısırıyorum ve hiçbir şey

söylemiyorum.

"Onun yerine sik deliğim mi demeliyim? Sikik oyuncağım mı? Yoksa bana boyun eğecek ve kıçına ne istersem onu dememe izin verecek misin?"

İçimden boğuk bir ses çıkıyor. Sanki bir kadınmışım gibi kıçıma am demesinden nefret etmeliyim ama bunu yaptığında garip bir teslimiyet duygusu hissediyorum. Ve bundan hoşlanıyorum.

Hoşuma mi gerekiyor?

"Bana am sevmediğini söyle, ben de bir daha söylemeyeyim."

Dilimi ısırıyorum, çünkü çıkacak sesten korkuyorum.

"Cevap ver bana."

"Ne istiyorsan onu yap... Ahh."

Parmağını yavaşça, ağır ağır sokarken kulak mememi emdiğinde sözlerim bir iniltiyle sona eriyor ve bu acı verici. Ama aynı zamanda zevk verici. Sanırım bu noktada ikisi de aynı şey.

"Burada kimse sana dokunmadı, değil mi? Ne Cherry, ne de başka bir erkek, çünkü sen *heteroseksüel* birisin. Öyle olmasaydın bile, kimsenin senin üzerinde bu tür bir güce sahip olmasına asla izin vermezdin. Bunu bu kadar çok sevmen seni rahatsız ediyor."

"Seni lanet piç... Siktir ..."

"Benimle edepsiz konuş." Bir parmağını daha sokuyor ve nedense bu ilkinden daha kolay geliyor. "İşte bu kadar. Deliğinin esnemesine ve beni barındırmasına bak. Amım bakire, değil mi bebeğim? Onu benim için sakladın, böylece kalın sikimi içine sokabilir ve seni döllerimle doldurabilirim."

Kulaklarım ısınıyor.

Kulaklarım *hiç* ısınmaz.

Ama sözleri beni nefret ettiğim şekillerde etkiliyor. Beni hiç olmadığım kadar ateşlendiriyor ve en kötüsü de... Ben bundan nefret etmiyorum.

Parmakları orada.

O kısma kimse dokunmadı.

Kahretsin, aslında buna kanıyorum. Artık rahatsız değil ve daha gergin.

"Mmmfuck, için çok sıcak. Amım benim olduğunu biliyor. Etrafımda kenetlenmesine bayılıyorum."

"Benimle böyle konuşmayı kes." Parmaklarını daha hızlı vururken homurdanıyorum. "Ne gibi?" Kulağıma karşı konuşuyor, kelimeleri kaba ve daha az rafine
her zamankinden daha fazla. "Sanki sen benim yeni favori deliğimsin?" "Kapa çeneni-"

Parmaklarını içeride kıvırıp sikimi tam dikkatine gönderen bir noktaya vurduğunda kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

İçimde şimşek ve gök gürültüsü gibi bir zevk patlaması yaşanıyor. Tüm vücudumu sıkılaştıran lanet olası bir doğal afet. Deli gibi sızıyorum, bir sürü prekum yere damlıyor.

"İşte burada." Dudaklarının kulağıma doğru kıvrıldığını hissediyorum. "Amımın G noktası."

Ona küfretmek üzereyim, ama yapamıyorum, çünkü oraya birkaç kez daha vuruyor ve sonra ağacın her yerine, karın kaslarıma boşalıyorum.

Her yerde.

Sikime *dokunmadı* bile, ben de kendime dokunmayı ya da ağaca vurmayı reddettim.

Yani içimden kalın dalgalar halinde fışkıran döllerin hepsi onun parmakları yüzünden.

Kıçıma.

Onu öldürmeyi unut. Şimdi gerçekten kendimi öldürebilirim.

Bu rezalete tanıklık ettiğiniz için teşekkürler.

" böyle, benim için boşalırken parmaklarıma bin bebeğim."

İşte o zaman lanet olası bir şaşkınlıkla ileri geri sallandığımı fark . İleri geri.

Ona *binmek*.

Ve görünüşe göre, umurumda değil, çünkü durmuyorum. Yanağım ağaca yaslanmışken ve dili kulağımdayken taşaklarımdaki tüm döller kururken devam ediyorum.

Orgazm o kadar güçlü ki bacaklarım titriyor ve hâlâ ayakta olduğuma şaşırıyorum.

Kayden parmaklarını çıkarıyor ve dehşete kapılıyorum, kıçım parmakların etrafında kenetlenerek uzun parmakları boğuyor.

Bu konuda kaba bir yorum yapmasını bekliyorum, ama o sadece kıçımın yanaklarını tekrar ayırıyor.

Kaşlarım çatılıyor ama sonra arka deliğimde büyük yuvarlak bir deri hissediyorum.

"Hayır, yapma-"

"Şşş." Elini arkadan boynuma doluyor, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Kendi başına gelemezsin."

"Bekle... bekle..." Yutkunuyorum. "*Lütfen*, yapma."

Yalvarmak zorunda kalsam da umurumda değil. Beni becermesine izin vermeyeceğim. Çünkü o haklıydı, kimseye benim üzerimde böyle bir güç vermem.

Bu beni onun kaltağı yapar. Ben kimsenin *kaltağı* değilim.

"Siktir, bebeğim. O kısık sesle yalvarmana bayılıyorum." Tacını arka deliğime doğru itiyor. "Amımın büzüşüp beni içeri davet etmesine bayılıyorum."

"Lütfen... Beni becerme, Kayde..."

Duraksadım.

O da duraksıyor. "Tanrı aşkına, bana şimdiden bir lakap mı taktın bebeğim?"

Hayır, tam adını söyleyecektim ama N harfi boğazıma takıldı. "Beni delirtiyorsun." Biberle nazikçe ısırdı

Çeneme, boğazıma erişebilmek için parmaklarını hareket ettiriyor. "Deliğimi becermeme nasıl izin vermezsin? Senin için ne kadar aç olduğumu hissetmiyor musun?"

Sözleri göğsümün derinliklerinde bir yere çarpıyor. Sesi sert ama seçtiği kelimeler daha yumuşak, sanki beni ikna etmeye çalışıyor.

Sanki bunun olmasına izin vermem onun için önemliymiş gibi.

Gerisi umurunda değil gibiydi ama onu becermeme izin vermemi istiyordu. Ben.

Ve bu bana bir şey yapıyor. Yani, yavaşça sertleşen sikimi. Bu ne lan?

Neden bir canavarın sözlerini önemseyeyim ki?

Beni aşağılamaktan zevk alan lanet olası bir tecavüzcü.

Tekrar tekrar deliğime doğru itmeye devam ediyor ve beni ağaca doğru iterken sikim seğiriyor.

"Senin içinde olmak için ölüyorum bebeğim. Hiç kimsenin içinde olmak için bu kadar deli olmamıştım."

Boğazım kuruyor, ama fısıldıyorum,

"Hayır." "Bebeğim, lütfen?"

"Hayır, üstüme gel ama beni becerme. Eğer beni becerirsen seni asla affetmem."

Homurdanıyor, daha uzağa itiyor ve sanırım bunu

yapacak. Beni ormanda bir ağaca karşı becerecek.

Ama sonra paramparça bir nefes bırakır. "Pekala, yapmayacağım."

Midem bulanıyor ve bu duyguyu bir açıklamayla onurlandırmayı reddediyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Bunun yerine, parmaklarımla becerilmekten hoşlandığını söyle ve bana Kayde de."

"Hayatta olmaz..."

"Yani becerilmek mi istiyorsun? Ben varım,

bebeğim-" "Parmaklarına bayıldım," diye

geveledim.

"Düzgün söyle."

"Kahretsin, parmakların tarafından becerilmeye bayıldım."

"Yaptın, ha?" Nefesi derinleşiyor, keskinleşiyor, yanağımı ısırırken daha gırtlaktan geliyor, solukları ayrık dudaklarıma yaklaşıyor. "Seni nasıl boşalttığımı seviyor musun?"

"Bu konuda anlaşamadık."

"Söyle bebeğim. Sevdiğini

söyle."

"Beni boşaltmana bayılıyorum." Keşke sesim mekanik olsaydı. Gerçekten biliyorum. Ama sesi kalın ve alçak

geliyordu. "Lanet , bebeğim. Sesine

bayılıyorum." *Seviyor mu?*

"Bunun itici olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandım.

"Benimle edepsizce konuştuğunda ya da lakabımı söylediğinde değil."

Koluna tutunuyorum, başımı hafifçe çevirip ona bakıyorum ve eli boğazıma sarılı kalsa da bana izin veriyor.

Gözleri karanlık, o kadar karanlık ki, sanırım onlarda yansımamı görüyorum. Çenesinde bir kas hareket ediyor ve ben onu izliyorum.

Sonra kendimi onun dudaklarına bakarken buluyorum. Parlayan

ayrık dudaklarına. Neden bir adamın dudaklarına bakıyorum ki?

"Gel artık. Lütfen Kayde-" Ağzı benimkini
yutuyor.

Ve *yiyip bitiriyor*.

Dişlerimiz çarpışıyor, keskinlik vahşi bir şeyi ateşliyor ve dillerimiz çarpışıyor, kaotik, umutsuz bir sıcaklık ve ihtiyaç karmaşası.

Kontrol yok, sadece ham çılgınlık ve acil açlık, aramızda ateşli bir baskınlık ve teslimiyet dansında bükülüyor.

Dağınık, sınırsız, ikimizin de bitmesini istemediği lanet olası bir fırtına gibi.

O beni ısırıyor, ben de onu ısırıyorum.

O benim dudağımı çekiştiriyor, ben de onunkiyle ziyafet çekiyorum.

Bu bir savaş. Hiçbir anlamı yok ve ben ona, onun bana verdiğinin sadece iki katını veriyorum.

Ta ki metalik bir şey tadana kadar. Onun kanı mı benimki mi bilmiyorum ama sikimin sertleşmesine neden oluyor.

Ve o geliyor.

Arka deliğime karşı, ağzımda homurdanıyor.

O kadar çok boşalıyor ki, sıcak sıvı kalçalarımdan aşağı damlıyor ve bir kısmının içime kaydığını hissediyorum ve yine lanet bir fahişe gibi sıkıyorum.

Dudaklarını dudaklarımdan çekerken utanç duyacak enerjim bile yok.

Alnı benimkine doğru inmeye başladı ve ben de ona kafa attım. "Çekil üstümden ve beni bir daha öpme."

Kıkırdıyor, sesi boğazımda titreşiyor. "Haklısın. Bu çok *geyce* ve biz kesinlikle heteroseksüeliz."

"Ben heteroyum. Senin hakkında ciddi şüphelerim var."

Tekrar gülüyor, ağzıma uzanıyor ve içine tükürmesini bekliyorum ve dürüst olmak gerekirse, yaptığı şeyden ziyade onun kirli tarafını tercih ediyorum. Çünkü sadece dudağımdaki bir şeyi siliyor. "Sıcak ve soğuğu seviyorum, bebeğim. Çok sevimli."

Ona tekrar kafa atmak üzereydim, ama geri çekildi, kendini içeri soktu ve arkamda diz çöktü. Arkamı dönmeye çalışıyorum ama bir eliyle kalçamı tutmuş bile, sonra da boynunda sallanan kravatı geri alıyor.

"Kendi başıma yapabilirim. Dokunmayın bana."

"Sessiz ol." Kumaşı kıçımın yanakları arasında kaydırıyor ve parmakları yanaklarıma değdiğinde el izleri yanıyor.

"Dur."

"Zorlama." Sesi koyulaşıyor ve dizlerinin üzerinde olmasına rağmen otoriter enerjisini dalga dalga hissedebiliyorum. "Senin için güzel bir şey yapıyorum, o yüzden çeneni kapa ve kabul et."

Ona ters ters baktım. "Hiç de biri değilsin."

Her zaman yaptığı gibi gülüp geçmesini ve benimle alay etmesini bekliyorum ama sadece bana bakıyor.

Ya da *bakışlar*?

İfadesini çözemeden kayboluyor. "İnan bana. Şu anda iyi davranıyorum."

Onun tarafından temizlenmenin verdiği aşağılayıcı his, gözlerindeki gizemli bakışla dağılır.

İşini bitirip ayağa kalktığında ortadan kaybolur.

Uzaktan gelen bir çığlık kulaklarımı deliyor ve şaşkınlıkla önüme bakıyorum.

Lanet olsun.

Kabul töreni sırasında yüzün üzerinde insanla dolu olan malikânenin ormanında olduğumuzu tamamen unutmuşum.

Aman Tanrım. Nasıl *unutabilirim* ki?

Risk çok az olsa da, biri oradan geçerken beni profesörün parmaklarının üzerine boşalırken görebilirdi.

Sikeyim.

Yüzümü ağaca döndüm ve kotumu yukarı çektim.

"Kızı kaybet." Sıcak nefesler tenimi sıyırıyor ve parmaklarım düğmelerin üzerinde duraklıyor. "*Bütün* kızları kaybet."

Sinirli bir nefes verirken ona bakmıyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

"Pençelerinden hiçbirini üzerinde

hoşlanmıyorum." "Kıskanç falan mısın?"

"Bölgesel." Kollarını arkamdan sarıyor, iri ellerini göğsümde aşağı yukarı kaydırıyor, sonra sahiplenici bir kavrayışla kollarını etrafımda sıkıyor. "Güzel oyuncağımı kokuşmuş nefesleri ve ucuz varlıklarıyla kirletiyorlar."

Birine aynı cümle içinde hem güzel hem de oyuncak diyebiliyor. Bu beni neden *rahatsız ediyor* ki?

Hâlâ ona bakmayı reddederek homurdanıyorum: "Seni neden dinleyeyim ki?"

"Eğer yapmazsan, seni onların önünde beceririm, böylece sana kimin sahip olduğunu anlarlar."

"Kimse bana sahip değil, en azından sen."

"Bu sadece bir zaman meselesi, eğer değil." Beni serbest bırakıyor. "Eğer seni her gün ziyaret etmemi istemiyorsan, engelimi kaldır."

"Benden ne istiyorsun, pislik?" Düğmelerimi iliklerken hayal kırıklığıyla soruyorum. Yukarı.

"Senin *her şeyin*." Sesi şimdi daha uzak geliyor. Arkamı dönüyorum ve kendi lanet olası şeytanım gitmiş.

10

GARETH

I Cinsellik krizi yaşıyorum.

Kafamı karıştırıyor. Akıl sağlığımı.

Dün geceden beri sayamayacağım kadar çok ok attım.

Kahretsin, lanet olası profesörüm parmaklarıyla kıçımı siktikten sonra ortadan kaybolduktan sonra ne olduğunu zar zor hatırlıyorum ve bundan hoşlandım.

Bana şaplak attıktan sonra. Sonra *her* yerime boşaldı.

Zar zor yürüyebiliyordum ama kabul edilen tüm katılımcıların, elenmeden kalmayı başaranların toplandığı güvenlik odasına ulaşmayı başardım.

Cherry dışında kimse getirmedi, çünkü onun yolunu ben açtım. Niko da birini getirdi. Şaka yapmıyorum, Landon King'in ikiz kardeşiydi, yani komşu lüks İngiliz öğrenci üniversitesindeki kulüp olan Elitler'in lideriydi.

Doğal olarak, Jeremy onun bu itirafını kabul etmedi ve Brandon - Landon'ın ikizi - zaten ilgilenmiyor gibiydi.

Her şeyden çok gitmeye kararlıydı ve Nikolai onu kucağına aldığında kendini düpedüz ürkmüş ve afallamış hissetti.

Onun kıvranışını izlerken biraz rahatsız oldum. Bir şekilde kendi sikişmelerimle ilgili anılarımı canlandırdı.

Ama belki de Brandon kız kardeşi için daha rahatsızdı.
Maskesi vardı, bu yüzden onu tanıyamadı.

Kill'in yeni oyuncağı olarak kabul törenine katıldı. Ellerimizde lanet bir kaos olması için tek eksiğimiz Landon'dı.

Elbette Cherry, Kill'in her tarafına sürtünme fırsatını kaçırmadı ve bu, Glyn'e dışarı kadar eşlik etmeden önce dikkatle izlediğim küçük bir drama başlattı.

Belki de kardeşimin ilgisini çektiği için ona acıdığımdandır. Gerçekten bilmiyorum.

O gece tam anlamıyla bir karmaşaydı. Jeremy'yi ormanda bir kızı köşeye sıkıştırırken gördüm, bunu tuhaf buldum çünkü o çok soğukkanlı, kızları *köşeye* sıkıştırmıyor. Kendi istekleriyle ona geliyorlar. Ama en ilginç sahne dönüş yolunda tanık olduğum sahneydi.

Zar zor yürüyebiliyordum.

Vaughn, zinciri boğazına dolanmış bir yılanı bir ağaca çarptırdı.

Yulian boğulurken manyak gibi gülüyordu. "Sertleşmene bayılıyorum, Mishka."

Rusça'yı o kadar iyi bilmiyorum ama *Mishka*'nın
bir evcil hayvan ismi.

Yulian'ı davet etmeyi düşünüyordum ama aslında etmedim çünkü o Kayden denen pislikle hiçbir şey yapmak istemiyordum ve V'yi sebepsiz yere kışkırtmamayı seçtim.

İçeri nasıl girdiği ya da Vaughn'un onu neden zinciriyle yerde sürüklediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu beni ilgilendirmez.

Vaughn'un geceyi bile geçirmediğinden ve kabul töreni biter bitmez ayrıldığından oldukça eminim.

Ben mi? Saatlerce güvenlik kayıtlarını inceledim. Nedense Kill ve Jeremy de aynı şeyi yapıyordu ve beni bir pislik tarafından parmaklanırken göreceklerini düşünerek geriliyordum.

Gerçi sikilen senin göt deliğindi.

Çok komik, iblisler.

Ama şüpheli bir şekilde, o orospu çocuğundan hiçbir iz yoktu. Her açıdan izledim, özellikle de o yerin yakınından, ama sanki silinmiş gibiydi.

Belki bir hacker? Sistemlerimize sızabilmek ve QR kodu olmadan içeri girebilmek için çok iyi bir tane olması gerekir. Çünkü daha önce

öğrencilerle kaynaşacağını düşünmesem de her ihtimale karşı konağımızın önünde sıraya giren insanlar.

Haklıydım.

Bundan daha zeki ve düşündüğümden daha becerikli. Çünkü neden normal bir üniversite profesörü böyle yüksek dereceli bir hacker'ı parmağında oynatsın ki?

Babasının hukuk bürosu bile küçük ve etkisi yok denecek kadar az. Belki eski bir müşteridir?

Nasıl yaptığı önemli değil.

Masa sandalyeme yaslanıp telefonumu çıkarırken elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Sözde, şu aptal ödev için çalışmam gerekiyormuş. Genelde okul için fazla çaba sarf etmem, ama bu sefer, o olduğu için, tarihteki en iyi açılış konuşmasını yapmak istiyorum.

Huşu içinde olmasını ve beni küçümsemeyi bırakmasını istiyorum. Gerçi dün gece bunu yapmadı.

Nedenini merak ediyorum.

Bütün bunlar kafa karıştırıcı. Kafa karıştırmaktan *nefret ederim*.

Bir iniltiyle, özel dedektifimle mesajlaşmamı çıkardım.

BEN

Kayden Lockwood'u daha derinlemesine araştırmanı istiyorum.

NADINE

Ne kadar derinden bahsediyoruz?

Olabildiğince derin. Hiçbir ayrıntı çok küçük değildir. Çocukluğu, en sevdiği oyuncak, yemek, renk, film, spor. Onu harekete geçiren her şey. Lise yıllığını, katıldığı tüm müfredat dışı etkinlikleri ve geçmişteki tüm ilişkilerinin kapsamlı bir listesini görmek istiyorum. Çevrilmemiş taş bırakmayın. Her bir sırrını bilmek istiyorum. Geçmişinde gömülü bir şey varsa, onu görmem gerek. Ayrıca, bağlantılarını da araştırın. Yeraltı örgütleriyle bir bağı var öğrenin. Ne kadar derine inersen o kadar iyi.

Bu mu fazlaydı? Muhtemelen.

Yine de vermem gereken sikişleri arıyorum.

Bana dokunduğu anda mahremiyetine dair tüm haklarını kaybetti.

Bu size çok pahalıya patlar.

Umurumda değil. Bana istediğimi getir.

Not edildi. Bunu başarmak için bir süre Amerika'da kalmam gerekecek, bu nedenle toplantılar o kadar sık olmayabilir.

Sorun değil. Beni mesaj ya da e-posta yoluyla bilgilendir.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, telefonumu elime alıyorum ve hâlâ kaybolmuş hissediyorum.

Lost ve ben aynı evrende var olmuyoruz ama yine de onun hakkında bilgi toplamanın büyük gizemi tam olarak çözmeyeceğini düşünmeden edemiyorum.

Ona *verdiğim* tepki. Bunu mantıklı bir şekilde ele alalım.

Neredeyse yirmi iki yıllık hayatım boyunca heteroseksüel oldum. İlk gerçek aşkım ve kaybım bir kızdı.

Hiçbir zaman, ama hiçbir *zaman*, bir erkeğe bakıp 'Hasta vücut, kardeşim', 'Bu çok ateşli bir penis' ya da 'Sperminin tadını merak ediyorum' demedim. Bırakın erkekleri, kızlarla ilgili hiçbir şeyi fark etmem bile.

Gözlerimi kapatıyorum, Cherry'ninki ya da Morgan'ınki gibi memeler hayal ediyorum. Morgan'ı seçelim, onunkiler daha büyük. Hmm. Bu seksi mi? Sanırım?

Yemin ederim bana bir şeyler yapardı. Yuvarlak, dolgun göğüsler, ellerimde yumuşak ve esnek, şımarık meme uçları dokunuşumun altında şişiyor...

Sıkılan, ısırılan ve çimdiklenen kendi meme uçlarımın görüntüleri içeri hücum ediyor. Memeler yerine, yılan dövmeli büyük, sert kaslar-

Gözlerimi açıyorum ve sikim seğirirken inliyorum. *Yapmasan iyi edersin, kaltak. Seni uyarıyorum.*

İşe yaramıyor. Kızlara karşı çekiciliğimi kaybetmiş gibiyim. Yani, tamamen değil, ama yine de kendimi sevişme havasına sokmam gerekiyor - ki tüm hayatım boyunca yaptığım şey bu, gerçekten.

Ve ben erkeklerden hoşlanmıyorum. Bir deneye ihtiyacım var.

Telefonumun kilidini açıp bir tarayıcı açtım ve 'gay pornosu' yazdım.

Saçmalığın da ötesinde ama cinsellik krizi yaşamadığımı etmek istiyorum.

*Kesinlikle öylesin *giggles**

Kapa çeneni, iblis.

Kulaklıklarımı taktıktan sonra en çok izlenen videolardan birine tıklıyorum ve izliyorum.

İlk düşünce: sahte, bayat sesler en son sinirime dokunuyor.

Ben de başka bir şeye tıklıyorum. Sahte sesler ekrana uzanıp onları sarsmak istememe neden oluyor.

"Amatör" yazıp oradan devam ediyorum. Bunlar daha iyi, en azından çok sahte değiller ve sesler rahatsız edici değil, ama yine de benim için hiçbir şey yapmıyorlar. Aksine, başımı eğiyorum ve sanki bir ödevmiş gibi saf bir objektiflikle izliyorum.

Eşcinsel , bunu seksi bulurdum, değil
mi? Ama bulmuyorum. Aslında,
sıkıldım.
Bu eşcinsel olmadığım
anlamına geliyor. Hikayenin
sonu.

Yüzüne, iblis.

Gerçi heteroseksüel porno da benim için hiçbir şey yapmıyor, ama bu şimdi ya da burada değil.

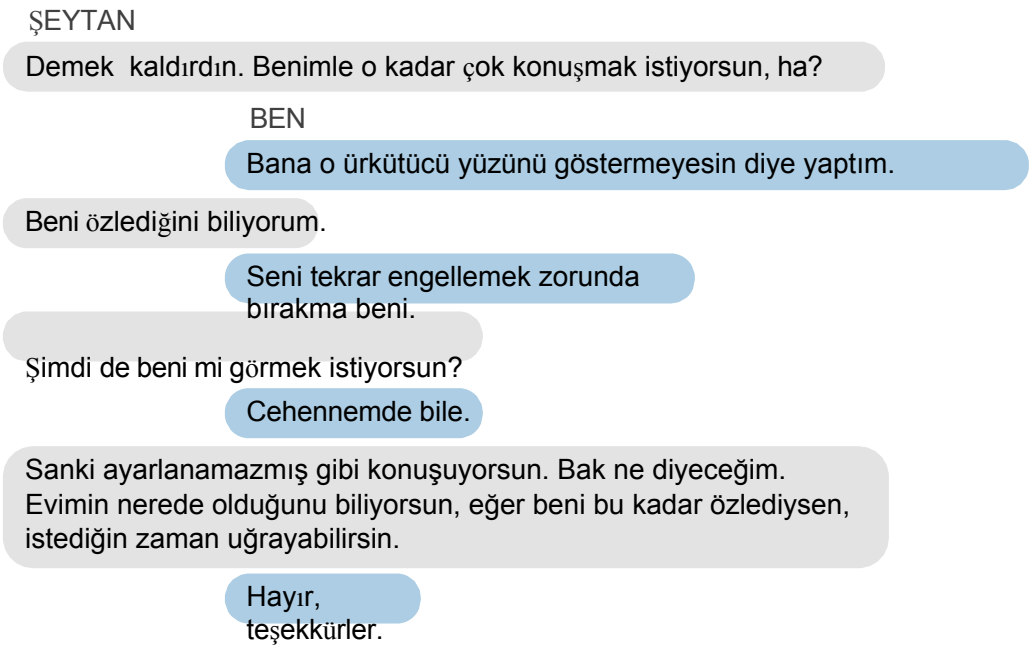
Tam tarayıcıyı kapatmak üzereydim ki ekrandaki adamlardan biri diğerinin kıçını parmaklamaya başladı ve yutkundum. Ekrandaki şey yüzünden değil, arkamdaki o lanet piçin görüntüsünü gördüğüm için.

Dün geceki hisler zihnimde oynaşırken sikim yeniden canlanıp zonklarken gözlerimi kapatıyorum.

Orospu çocuğu.

Porno videonun sesi duraklıyor ve ekranın üst kısmında bir metin belirince irkiliyorum. Ve bu mesaj göt herifin kendisinden başkasından gelmiyor.

Sanki beni izliyormuş gibi porno ekranını kapatıyorum ve kulaklıkları çıkarıyorum.

Bunu çok söylüyorsun. Etkisini kaybetmeye başladı.

Ve bunu çok görmezden geliyorsun. Lanet bir duvarla konuşmak gibi.

Dil.

Sen benim babam değilsin.

Onunla ilişkiniz nasıl? Babanla mı?

Eğer baba sorunu arıyorsanız, hiç yok. Babam ve ben aslında oldukça yakınız. Bir dahaki sefere iyi şanslar.

Senin gerçekte kim olduğunu biliyor mu, benim küçük canavarım?

Elimi ağzımın köşesinden bırakıyorum çünkü başparmağımın etrafındaki lanet deriyi yemek üzereydim. Lanet olası bir çocuk gibi.

Cevap vermediğimde, başka bir mesaj gönderdi.

Yapmıyor, değil mi? Öyle olsaydı bu kadar yakın olmazdınız. Tahmin edeyim, kardeşinize teşhis konulduğunda onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ve muhtemelen aralarında bir tür kama vardı ve siz bunu istemediniz. Babanız tarafından bir kenara atılmak istemiyorsunuz, bu da ona çok saygı duyduğunuz anlamına geliyor, yoksa umursamazdınız. Belki de bu yüzden toplum içinde ve özel hayatınızda farklı kişiliklere bürünüyorsunuz. En yakın arkadaşlarınız ve aileniz dahil kimsenin Disney prensi imajının altında yatan gerçekleri görmesine izin vermiyorsunuz. Sizi çirkin bulacaklarından mı korkuyorsunuz? Rahatsız edici mi? Kabul görmek umurunda değil, o zaman gerçek sebep ne benim küçük canavarım? Sır tutabilirim.

Sözlerini rahatsız edici bulsam da *telefonumla* alay ediyorum. Beni bir kitap gibi bu kadar açık bir şekilde okuyabilmesi rahatsız edici. Hepsi doğru değil ama çoğu doğru.

İşte size küçük bir fikir, Profesör. Beni psikanaliz etmek yerine, kendinizi bir akıl hastanesine yatırmaya ne dersiniz? Eminim sizinle bir gün geçirirler.

Sadece bana katılırsan, bebeğim.

Neden bana böyle seslenip duruyorsun? Senden nefret ediyorum ve herhangi bir ilişkimiz yok.

Neden benden nefret ediyorsun?

Bir bakalım. Bana tecavüz ettin. Üç kez. Beni tehdit etmeye devam ettin ve beni rahat bırakmadın. Seç bakalım.

Eviniz camdan yapılmışken taş atmamalısınız. Tecavüz olayını ilk sen başlattın. Onun yerine sana sadece alıcı tarafta olmanın tadını tattırdım.

Peki ya dün gece? Kimseye bir şey yapmayacaktım. Senin bahanen ne?

Çok güzel görünüyordun.

wtf

Bu da ne demek oluyor? Ben kısaltma kullanmam.

Bu ne lan, sikik. Nesin sen, Taş Devri'nden mi? Bu çok eskiden beri var.

Dil.

Güzel olduğum için kendini bana zorla kabul ettirdiğini itiraf ettin. Dile önem verecek kapasitem yoksa kusura bakma. Bir bahane bulmaya bile çalışmayacak mısın?

Mazerete ihtiyacı olan sensin, ben değil.

Ben mi?

İşte bahanelerin, Carson. Dün gece dövüşebilirdin ama yapmadın. Beni zapt etmek ya da öldürmek için bir muhafız ordusu çağırabilirdin ama yapmadın. Bunu sen de en az benim kadar istedin. Ama bu sadece benim iki sentim. İşte bu gece düşünmen gereken ev ödevin. Madem bu kadar heteroseksüelsin, neden prostat sikişinden geldin?

Tam ona küfredecekken koridorda koşan ağır ayak sesleri duyuyorum ve telefonumu ters çevirip ödevime odaklanmış gibi yapıyorum. İçim öfkeyle parçalanıyor olsa bile.

Birkaç saniye sonra kapım itilerek açıldı ve duvara çarptı. Niko'yu görünce şaşırmış gibi yaparak başımı kaldırdım.

Üzerinde sadece kot pantolon var ve kocaman, abartılı dövmeli göğsünü sergiliyor.

Odama çıkmadan önce, dayanılmaz teşhircilik hareketlerine devam etmek üzereydi, ben de her zamanki sakin sesimle konuştum. "Tanrım, ölüm korkusu için teşekkürler. Lütfen bana soyunmaya başlayacağını söyleme...?"

Kuzenim bana doğru yürürken gözlerini kısıyor. Orospu çocuğunun ruh hali politikacılardan daha kötü ve onu çıplak görmek istemiyorum.

"Sakın buna cüret etme Niko, yoksa yemin ederim Rai Teyze'ye senin sinir bozucu alışkanlıklarını anlatırım-"

"Hiç erkeklerden etkilendin mi?"

Durakladım.

Dün gece bir şey mi gördü?

Hayır, bu mümkün değil. Kurnaz değildir, öyle olsaydı *New York Times'*a ilan verirdi.

Kalemimi defterin üzerine bırakıyorum ve abartılı bir nefes veriyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Her zaman kadınlarla birlikte oldunuz, ancak bunu akran baskısı ve toplum tarafından normal olarak tanımlanan şey nedeniyle yapmak zorunda olduğunuzu hissettiğiniz için mi yoksa istediğiniz için mi yaptınız?"

Nereye varmaya çalışıyor bu? O orospu çocuğu Kayden onunla konuştu mu?

Ona hak veriyorum. Kurbanlarıyla uğraşmayı seviyor gibi görünüyor.

Ben bu ? Lanet bir *kurban* mı? Ben mi, Gareth Carson mı?

Bana oyuncak da dedi.

Ben. Bir *oyuncak.*

"Bu neyle ilgili?" Ayağa kalkıyorum, gerginlik omuzlarımı sıkıştırıyor. "Ne duydun?"

"Ne duymalıydım?" Hay sikeyim.

Bunu ağzımdan kaçırdığıma inanamıyorum.

Genelde ipuçlarından bihaber olan Niko bile bunu hemen anlıyor. Bana kadar yaklaşıyor ki neredeyse bana dokunacak ve kuzenim olmasına ve kardeş gibi birlikte büyümemize rağmen yine de bana dokunulmasından hoşlanmıyorum.

Dün gece nefret etmiş gibi görünmüyordun.

O iblis öldürülmek için yalvarıyor.

"Ee?" Niko bana bakıyor. "Ne olmuş? Söyle bana. Söyle bana! Ne duymalıydım?"

Onu itiyorum. "yapmayı kes." "Soruma cevap verene kadar olmaz."

Yüzümü avuçlarım. "Kadınları severim.

Mutlu musun?" "Peki ya erkekler?"

"Bilmiyorum. ." Bunu yüksek sesle itiraf ettiğime inanamıyorum. Kendim bile inanmıyorum, ama bu konuda biriyle konuşmak istiyorum - gizlice bile olsa.

Niko dört yıl önce biseksüel olduğunu açıkladı ve tanıdığım en mutlu eşcinsel.

Başkalarının cinselliği umurumda değil ve gerçekten de Niko aramızda en çok macera yaşayan kişi.

Ama ben? Eşcinsel mi? olmaz. Aslında mesele gey olmak değil. Bu fikre açığım, ama *asla* becerilmeyeceğim.

Bu hayatta değil.

Ama sevişmeyi ben yapabilir

miyim? Sanırım sorun olmaz,

değil mi?

Boğazımı temizleyerek kafa karışıklığı bulutunu uzaklaştırıyorum. "Neden araştırıyorsun?"

Gözleri nadir görülen düşünceli bir parıltıyla parlıyor. "Bir şeyi test ediyorum. Erkeklerden hoşlandığını ne zaman keşfettin?"

"Erkeklerden hoşlanmıyorum. Tanrım." Kill'in beni dinleyebileceğini bildiğim için aceleyle kapıya yöneldim ve kapıyı kapattım.

Niko bağlantı konusunda zayıf; kardeşim değil. Kayden'i öğrenirse kesinlikle olaya dahil olur ve çatışırlar.

Belki birbirimizi öldürürüz.

Ve bu kardeşimi .

Kayden hakkında daha çok şey öğrenip onu yok etmeliyim. Belki ondan sonra, Kill'in artıklarla ilgilenmesine izin veririm.

Niko'ya dönerek kapıya yaslanıyorum, kollarımı ve bileklerimi kavuşturuyorum. "Emin değilim. Bilmiyorum. Kadınları becermeyi seviyorum ama..." *Bir adam beni her zaman daha önce hiç olmadığım kadar boşaltıyor.*

"Ama ne?" Bana doğru yürüyor, sonra başını yana eğip o geniş manik gözleriyle bana bakıyor. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Fikrimi değiştirmedim ve cidden, bu kadar gergin bakmayı kes. Ürkütücü."

"Falan , o heteroseksüel kıçının neden sallandığını söyle bana. Mecazi anlamda tabii ki. Yoksa gerçek anlamda mı?"

"Siktir git, göt herif," diye mırıldanıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum.

Belki son birkaç haftanın üzerimde yarattığı ağırlıktan ya da her şeyi kendime saklayamadığımdan, ama "Bundan birine, özellikle de Kill'e bahsedersen seni öldürürüm" diyorum.

" edersen . Şerit değiştirmene ne sebep oldu?"

"Yaptığımdan ya da *yapacağımdan* emin değilim. Sadece bir kişi.
Bu ."

Hay sikeyim.

Böyle bir şey var mı? Bir erkeği çekici bulmak?

Başkaları da olmalı.

Başkaları da olmalı.

Çünkü o tek adamın Kayden Lockwood olmasına imkan yok.

Niko saçımı karıştırıyor. "Kulübe hoş geldin. Üstte misin altta mı? Verse?"

"Kapa çeneni Niko."

"Dipten titreşimler

veriyorsun."

"Neden böyle düşündün ki?" Gerçekten kırıldım. Neden dibe vurduğumdan bu kadar emin? Ben mi? Sikiliyorum.

İmkansız.

"Çünkü çok fazla inisiyatif almıyorsun kuzen ve sen tam bir prenssin. Belki de bir ayet olabilirsin? Bilemiyorum. Duruma göre değişir. Çok deneme yaparsan hangi pozisyonun sana en uygun olduğunu bulursun. Gerçi ben en başından beri sevişmeyi sevdiğimi biliyordum, tersini değil. Ama insanlar farklıdır. Bazıları hemen *anlar* ya da *anlar*, *ne yaptığımı gördünüz* mü*?*
-Diğerleri ise deneme yanılma yöntemini kullanıyor."

Bu konuşmadan son derece rahatsızım ama yine de "Deneme ve yanılma ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Bir dizi şey. Altta kalmak ve bundan nefret etmek gibi. Ya da üstte olmak ve rahat olmamak gibi. Bazı insanlar bunu değiştirmeyi sever, bu da üstte ve altta olmak anlamına gelir. Bazıları ise bu terimlerden tamamen nefret eder. Bu kişiye göre değişir. Sikişmeyi ve kontrolün sizde olmasını seviyorsanız genellikle üstte olursunuz, ancak kontrolü ele alan ancak sikişmeyen güçlü altlar da vardır. Eğer sikilmeyi seviyorsanız veya sikiniz uyarılmadan prostat sikişi ile boşalıyorsanız, genellikle alttasınızdır."

Kulaklarım ısındı. Hayatta olmaz. "Bu kuralları kim koydu lan?"

"Gerçekten kimse yok. Ve hiçbir kural yok. Herkes farklıdır. Ben genel olarak ve bazılarının kabul edebileceği ama bazılarının da kabul etmeyeceği terimlerle konuşuyorum. Her neyse, sana popo konusunda ücretsiz bir kurs vereceğim. Birinci ders, her zaman kayganlaştırıcı bulundurun, *her zamanki* gibi. Ve kendinizi hazırlayın. Küçük popo tıkaçlarıyla başlayın, sonra büyütün. Bana daha sonra teşekkür edeceksin-"

"Tamam, yeterince dinledim. Defol git." Onu dışarı ittim, sonra kapıyı çarparak kapattım.

Uzun bir inilti çıkarırken başparmağımı ısırıyorum. Bırakın sikilen olmayı, eşcinsel olmamın bile imkanı yok.

Sikişmeyi ben yaparım. Kayden'i bir daha gördüğümde, üstünlüğü ele alacağım. Bunu dört gözle beklediğimden değil.

Kesinlikle *olmaz*.

11

GARETH

İki gün sonra, ceza hukuku dersine erken geldim.

Niko'nun deneme yanılma teorisini test etmek istediğim için değil, daha çok iyi bir öğrenci olduğum için. Ve ben de ahlaksız bir profesörün sicilimi lekelemesini istemiyorum.

Sınıfa girdiğinde gözlerim ona odaklanıyor. Herkes sessizleşiyor, neredeyse saygılı.

Profesör Lockwood, TKÜ'de ders verdiği birkaç hafta içinde aşılmaz bir ün kazandı. Bir çeşit tarikat, gerçekten.

Kızlar onu gördüklerinde ya da yanından geçtiklerinde gözle görülür bir şekilde hayranlık duyuyorlar - onun bu kadar gizemli, katı *ve çok* ateşli olmasına bayılıyorlar - *ve* hatta erkekler bile ona saygı duyuyor.

O sinir bozucu bir rakip.

Gerçi gizem faktörü konusunda haklılar. Düşünüyorum da, belki de kafamı ve dolayısıyla bedenimi karıştırmasının nedeni onu anlayamamamdır.

Davranışları profiliyle uyuşmuyor, belki uyuştuğunda ilgimi kaybederim. Ben *hep* öyle yaparım.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi bakışları bana doğru kayıyor ve kaybolmadan önce dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Pislik herif sinirime dokunmaya bayılıyor.

Ayrıca kesinlikle çekici olduğunu biliyor ve bunu iyi taşıyor. *Benim* için çekici değil ama *genel olarak*. *Kızların* bakış açısından.

Siyah saçlarını her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirir; alnının gücünü vurgulayan ve dikkati kalın, koyu kaşlarına çeken, gri badem şeklindeki gözlerini yırtıcı bir yoğunlukla çerçeveleyen şık, kontrollü bir görünüm.

Çenesi boyunca uzanan koyu renkli kirli sakal, çenesini daha da keskin göstermeye yarıyor ve zaten çarpıcı olan yüz hatlarına daha da keskin bir hava katıyor.

Lacivert pantolon, her adımda gücünü vurgulayan uzun, kaslı bacaklarına yapışırken, açık mavi gömlek göğsü ve kolları boyunca uzanıyor, zarafet ve ham gücün mükemmel bir karışımıyla altındaki katı kasın üzerinde gergin.

Ama sanırım fiziği ve yüzü bir yana, onunla ilgili en çekici şey kendini güvenle taşıması.

Aynı zamanda gerçek doğasını gizleme şekli.

Kimse ona bakıp öğrencilerini sikmeyi sevdiğini düşünmez. Bekle.

Bunu *başkalarına* da yapıyor mu?

Bu düşünce rahatsız edici ama sınıfa hitap edip davanın açılış konuşmasıyla başlayacağımızı söylediğinde buna odaklanmıyorum.

Yerlerimizi alıyoruz, sınıf arkadaşlarım notlarını alıyor ve son bir kez okuyorlar.

Boş defterimi sırf gösteriş olsun diye yanımda taşıyorum, sonra vazgeçiyorum. Bugün kendimi hiç tutmayacağım.

Tüm hazırlık boyunca Kayden kollarını kavuşturmuş bir şekilde masasının kenarında oturuyor. Kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, kaslı, damarlı ön kollarını ortaya çıkarıyor ve onu gizlice filme alan kızlara bir göz atıyorum.

Ne ilgi orospusu ama.

Cidden, diğerlerini baştan çıkarmaya mı çalışıyor?

Savcılık adına Zara öne çıkıyor. Siyah, uzun boylu ve muhtemelen sınıftaki en iyi konuşmacı. Notlarına bakarken ve yüksek, net bir sesle konuşurken duruşu dik. "Jürinin bayanları ve bayları, bugün James Rutherford'un eylemleri nedeniyle hayatı şiddetle kesintiye uğrayan genç bir kadın olan Rebecca Blake'in üzücü hikayesini dinleyeceksiniz. Söz konusu gece Rebecca Blake, evinin güvenliğinden uzakta, bir otel odasında yalnızdı ve burada kendisine ilaç verilmiş, cinsel saldırıya uğramış ve bilinçsiz bir halde bırakılmıştı. Sanık James

Rutherford, açık bir zarar verme niyetiyle odasına girdi ve bu *tam olarak* ne yaptığını.

"Rebecca Blake'in yaralarının cinsel saldırı ile uyumlu olduğunu doğrulayacak olan doktoru dinleyeceksiniz. Vücudu şiddetin fiziksel kanıtlarını taşıyordu ve toksikoloji raporu, uyuşturulduğunu, kendini savunamadığını veya o gece herhangi bir eyleme rıza gösteremediğini gösterecek. O akşam otelde bulunan tanıklar Rutherford'u Rebecca'nın odasının yakınında gördüklerine dair ifade verecekler ve biz de onu doğrudan suçla ilişkilendiren DNA kanıtlarını sunacağız. Kurbanın kafa karışıklığı ve hafıza boşlukları sanığın eylemleri için bir savunma olmadığı gibi, o gece Rebecca'ya yaptıklarının sorumluluğunu da ortadan kaldırmaz. James Rutherford'un Rebecca Blake'e saldırmaktan suçlu olduğunu makul bir şüphenin ötesinde kanıtlayacağız. Kanıtlar açık. Suç inkar edilemez. Ve sizden onu suçlu bulmanızı istiyoruz."

Diğer iki savcı masanın altından birbirlerine beşlik çakıyor.

"Sağlam bir ifade ve mükemmel bir sunum, Jones. Not yok," diyor Kayden gururlu bir ifadeyle. Zara'ya neden öyle bakıyor ki?

O da öğrencilerden biri mi? Eğer öyleyse onu mahvederim.

Onu her şekilde mahvedeceğim, ama beni gerçekten oyuncakların oyuncağı olarak görürse, onu en korkunç şekilde bitireceğim.

Bilirsin, toplumu yırtıcılardan kurtarmak için.

Şaka yapıyorum. Sadece kişisel kazanç için.

"Teşekkür ederim, Profesör." Zara yerine geçerken büyük bir kibirle gülümsüyor.

"Savunma," diyor Kayden bana bakmadan, dizüstü bilgisayarını kontrol etmekle meşgul görünüyor. "Bunu yenmek zor olurdu ama zemin sizindir."

Yine beni küçümsüyor. *Orospu çocuğu.*

Jürinin tam önünde durup Zara'nınkinden daha alçak ama daha kendinden emin bir tonda konuşurken bu duyguları bastırıyorum. Onun aksine elimde not yok ve hepsiyle göz teması kuruyorum. "Sayın jüri üyeleri, savcılığın olaylara bakış açısını dinlediniz, ancak size anlatmadıkları şey, hikâyenin *diğer* tarafı, yani davalarını kesin ve kuru göstermek için uygun bir şekilde atladıkları kısım. Evet, o gece Rebecca Blake'e bir şeyler oldu, ancak bu savcılığın sizi inanmaya zorladığı şeyin doğru olduğu anlamına gelmiyor. Size saldırıya uğradığını, uyuşturulduğunu ve rıza gösteremeyeceğini söyleyeceklerdir. Ama size söylemeyecekleri şey

Rebecca Blake onunla o otel odasına kendi *isteğiyle* gitti. Oraya sürüklenmedi, zorlanmadı, gitmeyi o *seçti*. Bu gerçeğe tanıklık edecek tanıklar, otele girmeden önce onları birlikte gören insanlar var."

Gözlerimin, sözlerim tarafından tutsak edilenlerin üzerinde kalmasına izin veriyorum.

"Kanıtlar ikisinin o odaya girmeden önce bile birbirleriyle flört ettiklerini gösterecektir. Bardan birlikte ayrıldılar ve Rebecca Blake baskı altında gibi görünmüyordu. Gülüyordu, nişanlıydı ve hareketlerini kontrol ediyordu. Hiçbir zorlama belirtisi yoktu, saldırgandan kaçmaya çalışan bir kadın belirtisi yoktu. Savcılık olayın sonrasına, Rebecca'nın tüm detayları hatırlayamadığı ve ertesi sabah kendini iyi hissetmediği gerçeğine odaklanmak istiyor. Ama sizden şunu düşünmenizi istiyorum. Birisi alkol aldığında, hafızası bulanıklaşabilir, bulanıklaşabilir ve burada olan da budur. Rebecca'nın o geceye dair her şeyi hatırlayamaması rızasının olmadığı anlamına gelmez. Görgü tanıklarına göre, hiçbir zaman kontrolden çıkmış ya da sarhoş görünmüyordu. Daha sonra fikrini değiştirmiş ya da yaptıklarından pişmanlık duymuş olması daha önce verdiği rızayı geçersiz kılmaz.

"Rebecca'nın başına gelenleri inkâr etmek için burada değiliz; burada kanıtlamak istediğimiz şey, Rebecca ile Bay Rutherford arasındaki cinsel ilişkinin rızaya dayalı olduğudur. O odaya kendi isteğiyle gitti, kurban değil aktif bir katılımcıydı. 'Hayır' demedi, direnmedi ve bu nedenle bu dava basit bir soruya dayanıyor: Savcılık, yaşananların rızaya dayalı bir karşılaşmadan başka bir şey olduğunu kanıtlamak için yeterli kanıt sağladı mı? Size cevabın hayır olduğunu göstereceğiz. Makul şüphe var ve Bay Rutherford'un suçsuz olduğunu kanıtlayacağız."

Köşede kutlama yapan ekibimin geri kalanına dikkat etmiyorum. Ya da zaten cebimde olan jüri üyelerine.

Bunun yerine, Kayden'e dönerken kendimi beğenmiş bir gülümseme takınmama izin veriyorum. Mükemmel bir ifade ve teslimat için bu nasıl, dick-

Bakışlarımız kilitlendiği anda gülümsemem sekteye uğruyor. Gözleri karanlık, griden birkaç ton daha koyu, tehlikeli, tehditkâr bir kenarla dolu. Parmakları masanın üzerinde geriliyor ve şu anda bana dokunacak olsa beni boğarak öldürebileceğini düşünüyorum.

Ne oluyor lan?

Tam boyuna geldiğinde ve monoton bir sesle "Çok teatral. Daha kısa olabilir. Bir dahaki sefere devam ederiz.

hafta. Bugünkü dersimize geçiyoruz."

Herkes ayaklarını sürüyerek yerine dönüyor, ben de dönüyorum ama o ifade zihnimin derinliklerine kazınıyor.

Kayden dersin geri kalanında beni tanımadı. Alaycı sırıtmalar yok. El altından hakaret yok.

Hiçbir şey.

Ve tek düşünebildiğim beni öldürmek ister gibi göründüğü.

12

KAYDEN

Ceski.

Nedense yeterince soğuk değil.

Nedense düzgün nefes alamayacak *kadar* soğuk.

Vücudumu saran buz ısırıyor, çıplak tenimin her santimini uyuşturan bir saldırı.

Keskin, acımasız su üzerime yapışıyor, buz küpleri sivri taşlar gibi bacaklarıma sürtünüyor.

Nefeslerim sığ, kontrollü soluklarla dışarı fırlıyor, soğuk kemiklerime sızıyor, her geçen saniye daha da derine batıyor.

Kaslarımdaki buz gibi kavrama, siyah-beyaz banyonun belirsiz bir bulanıklığa dönüşmesine neden oluyor.

Ellerim hafifçe titriyor ama sigarayı dudaklarıma götürürken onları sabit tutmaya çalışıyorum. Tütünün buruk tadı ciğerlerime doluyor, buz gibi yanıkla keskin bir tezat oluşturuyor.

Sigarayı uzun zaman önce, istediğim her şeye sahip olduğumu düşündüğümde bıraktım.

Ben yapmayana kadar.

Ta ki kendim için kurduğum hayat paramparça olana kadar. O

zaman yeniden başlamadım.

Ama artık öyleyim. Bugünden sonra.

Gerçeklik ve kendime çok yaklaşmama izin verdiğimi hatırlatan o lanet şey tarafından karnıma yumruk yedikten sonra.

Çok *kişisel*.

Bundan *zevk* almamam gerekiyor.

İşte bu yüzden bu cezaya katlanıyorum. Babamın beni ve erkek kardeşimi disipline etmenin en sevdiği yolu bizi buz banyosuna -aslında bir odaya- atmak ve hipotermiden ölmek üzere olana kadar çıkmamıza izin vermemekti. Fiziksel sınırlarımıza kadar zorlandığımızdan emin olmak için gemide doktorları vardı.

Yani iki ceza var. Soğuğun her ne haltsa beni uyuşturmasına izin vermek ve sevgili babamı hatırlamak.

Uyuşmuş parmaklarım sigarayı sabit tutmakta zorlanıyor ama bir nefes çekip boğazımı kaplamasına izin verdikten sonra yavaşça nefes veriyorum. Duman havada kıvrılıyor, soğukta dağılmadan önce kalın ve ağır.

Lavanta kokusunu içime çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve her buz gibi sızıyı hissediyorum. Bedenim sadece donmuş bir sessizlik içinde yüzen bir rahatsızlık kabı. Soğuğun üzerime çökmesine izin veriyorum, yakmasına izin veriyorum, düşüncelerimin kenarlarından çekip alâkasız herhangi bir şey tarafından tüketilme arzusunu uyuşturmasına izin veriyorum.

Ve alakasız biri.

Yine de göz kapaklarımın ardında beliren gölgenin derin açık yeşil gözleri ve dağınık sarı saçları var. Küçük bir sırıtışı var, yanaklarını kırıştıran alaycı gamzeleri var ve ben onları bıçaklamak istiyorum.

Lanet kanını vampir gibi içmek için.

Ama aynı zamanda o zayıf belini kavrayıp onu sikimin üzerine oturtmak istiyorum. Kıvranışını ve kızarışını hissetmek, kırmızı kulaklarıyla ziyafet çekmek ve meme uçlarını çimdiklemek istiyorum.

Onu becerirken öldürmek istiyorum.

İşte o orospu çocuğunu istemekten bu kadar nefret ediyorum.

Lanet bir *çocuk*. Teknik olarak değil ama yine de benden on bir yaş küçük.

Ve benim yaşımda olmayan hiç bakmadım bile.

Asla.

Ayrıca hiçbir zaman bir erkeğe ona sahip olma niyetiyle bakmadım, ama işte buradayız. Yeni oyuncağımda beni her zaman azgın bir pislik haline getiren bir şey var. Onu gördükçe, ona ağza alınmayacak şeyler yapmayı daha çok arzuluyorum.

Ona sahip olduğum gibi onu kırmak

istiyorum. Ona sahip olmak için.

Onu bütün olarak yut.

Sikim seğiriyor. Lanet buzun ortasında.

Bu cezanın tüm amacı o kısmı kilit altına almaktır.

Ve yine de buradayız.

Lavanta yerine onunla ilgili düşüncelerle dolu.

Bu kokunun artık ne anlamı var ki?

Kalkıp kardeşimi aramalıyım ki peşimden gelmesin. Jethro'nun olası bir ihlalle ilgili bana gönderdiği e-postayı gözden geçirmeliyim. Eğitim müfredatını takip etmeliyim.

Ama ben

hareketsiz

kalıyorum.

Bu yeterli değil.

Daha fazla uyuşmak için yer var.

"Bu bir çeşit sapıklık mı?"

Bir an için sesini hayal ettiğimi düşündüm. Ona o kadar kafayı taktım ki, beynim karışmaya başladı.

Ama gözlerimi yavaşça açtığımda küvetin kenarında duruyordu, üzerinde takip kıyafetleri vardı - kalçalarından aşağı sarkan siyah bir kot pantolon ve kaslı vücudunu ele veren büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt.

Kapüşonunun altından sarı saç telleri görünüyor ve gözleri loş ışık altında daha koyu görünüyor. Yüksek elmacık kemikleri, düz burnu, belirgin dudakları ve keskin çene hattıyla gerçek bir Adonis'e benziyor. Ayakkabımın tam altında duran bir tanrı.

Ve onu ezmek istemiyorum.

Henüz.

Onu izlerken sigarayı ağzıma götürüyorum ve gözlerimin dudaklarında oyalanmasına izin veriyorum. Tekrar öpmek istediğim dudaklarına.

İlk tatmamam gereken dudaklar, çünkü tek bir tat beni dönüştürmek için yeterliydi.

Benim küçük canavarım, acı etrafında dönen şu belirsiz niş dinlerden biri.

Ve baskınlık.

Ve lanet olası yasak arzular.

Boğazını temizliyor, bakışlarımdan rahatsız olduğu belli ve bu beni gülümsetiyor.

Onu kıvranırken görmekten gerçekten zevk alıyorum.

Bir duman bulutu salıyorum ve havada dalgalanana kadar bekliyorum. "Yasadışı davranışlarınız kontrolden çıkmaya başladı. Yine haneye tecavüz mü?"

"Ben hiçbir şeyi kırmadım. Sadece kodunu girdim ve içeri girdim. Eğer benim girmemi istemiyorsan değiştirmeliydin. Ayrıca, evinin nerede olduğunu zaten bildiğim için uğrayabileceğimi söyleyen sendin." değilken çok konuşur. Sanırım birilerinin onunla uğraşmasına alışık olmadığı için. Gerçi başkalarıyla uğraşmaktan hoşlandığını da sanmıyorum, çünkü onları boşa harcayacak kadar önemsemiyor.

onlara zaman.

Ama bana zaman ayırıyor.

İlgisini.

Buraya geldi çünkü benimle uğraşmadan duramıyor.

Sessizce onu izlemeye devam ettiğimde gözlerini kısıyor. "Üşümüyor musun? Dudakların mavi."

"Dudaklarıma mı bakıyordun?" Ağzımın bir sırıtışla kıvrılmasına izin veriyorum. Elimde değil.

Bu küçük pislik sadece benim çevremde var ve hiçbir buz beni uyuşturamaz.

"Üzgün halinizi gözlemliyorum," diyor o doğal küçümsemesiyle ve toplum içinde çok iyi sakladığı kibri ılık dalgalar halinde donan tenime çarpıyor.

"Ve bunu dudaklarımı izleyerek mi yapıyorsun? Eğer bir öpücük istiyorsan, tek yapman gereken yalvarmak."

"Şu alakasız halini aş artık."

"Dil. Alakasız olsaydım, banyomda sahibini arayan kayıp bir köpek yavrusu gibi durmazdın."

Dudakları hırıltıyla kalkıyor ve bana saldırmasını bekliyorum ki onu banyonun derinliklerine çekebileyim. Parmaklarım sigaranın etrafında seğiriyor ve lanet olası uyuşukluğun izleri kayboluyor.

Gözlerimdeki bakış beni ele veriyor olmalı, çünkü onunki biraz genişliyor ve dudaklarını bir çizgi halinde bastırıyor. Yanaklarında gamzeler beliriyor ama derin değiller, gülümsediği zamanki gibi değiller.

Ve bunu kampüste çok yapıyor. Sahte arkadaşları ve sahte tanıdıklarıyla. Sanki bir spormuş gibi gülümsüyor.

benim yanımda hiç gülümsemiyor.

Nedenini merak ediyorum.

Nedenini çok iyi biliyorum ama bu diğerlerinden daha az nefret etmemi sağlamıyor. "Sadece dışarı çık. Ben dışarıda bekleyeceğim. Eğer bayılırsan, ölmene izin veririm."

"Hiç *Sert Aşk Nasıl Yapılır* kitabı yazmayı düşündünüz mü?"

"Hayır, ama *Aptallar için Profesörünüzü Nasıl Öldürürsünüz* diye bir kitap yazmayı düşünüyorum, gerçi onu okuyamayabilirsiniz."

Gülüyorum ve o da duraksıyor, meraklı bir bakış parlak yeşillerini aydınlatıyor, ama sonra kapıdan çıkarken düşüncelerinden sıyrılıyor gibi görünüyor.

Başımı eğip yürüyüşünü izliyorum. Kendinden emin, ama sorun o değil. Duruşu.

Dik, mükemmel duruşu. O lanet omurgasını kırmak istiyorum, böylece bir daha asla kafasını kaldıramayacak.

Ama belki de önce o duruşun bir resmini çekmeliyim.

Sigarayı buzun içinde söndürüyorum, sonra kalkıp duşa giriyorum ve suyu sonuna kadar açıyorum. Kaslarım protesto ediyor ve lavanta kokusu zar zor var oluyor, şimdi sandal ağacı ve bergamot tarafından gölgeleniyor. Koku o kadar erkek ve *ona ait* ki, sıcak duşun altında dururken yumruğumu duvara vuruyorum.

Acı, karın kaslarımı dalgalandıran ve aletimi seğirten iğrenç enerjiyi dışarı atmak için hiçbir şey yapmıyor.

Çünkü o dışarıda.

Ve onun dışarıda olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Benim alanımda. Etrafımda.

Çünkü o da uzak kalamadı.

Gözlerimi kapatıyorum ve sahip olduğum tüm kontrolü topluyorum, ama bu sadece birkaç dakika daha duşta durmama izin veriyor.

"Sikerim böyle işi." Mırıldanarak duştan çıktım ve kurulandım.

İpek pijama pantolonumu giydikten sonra yatak odamın etrafına bir göz attım ve komodinin çekmecesine odaklandım. Ayrıntılara takılmasam fark etmezdim ama parmak ucu izleri var. Benim değil, çünkü o çekmeceye hiç dokunmadım. Buraya ilk geldiği geceden beri.

Birisi etrafı gözetliyordu. Beni

anlamaya çalışıyordu.

İyi şanslar.

Yaşam alanına giriyorum ve duruyorum. Carson bar tarzı mutfakta, önünde bir kase çilekle taburede oturuyor.

Dudaklarını büyük bir çileğin etrafına sararken başını bana doğru eğiyor, ısırırken kırmızı et dişlerinin altında parçalanıyor. Meyve suyu dudaklarını kirletirken bakışlarım ağzında odaklanıyor, dili kalıntıları yakalamak için dışarı fırlıyor.

Ve benim sikim de bunu fark ediyor, sanki o çilekmiş gibi heyecanlanıyor.

Carson'ın bakışlarında bir farkındalık titreşimi beliriyor ve kapağı çıkarırken dudaklarını yalıyor. "Bana o gözlerle bakmayı kes."

"Hangi gözler?"

"Hangi gözler olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Eğer bu gözleri istemiyorsan, belki de beni baştan

çıkarmamalısın." "Sadece çilek yiyordum."

"Bu yoruma tabi." Ona doğru yürüyorum ve yanındaki tabureye oturuyorum.

Biraz geri çekiliyor. Pek fark edilmiyor ama onu .

Güzel.

Rahat etmesine izin veremem. Kısa hayatının geri mutsuz olacak.

"Buzdolabımı mı karıştırıyordun, Carson? Bu uygunsuz bir davranış."

"Ortak bir noktamız var. Uygunsuz davranışlar yani." Ağzım

bir gülümsemeyle seğiriyor. "Çilek sever misin?"

"Neden böyle düşündün? Onları rastgele de seçebilirdim."

"Buzdolabının en arkasında, her türlü meyvenin arasına saklanmışlardı, bu da onları kasten aradığınız anlamına geliyor."

Dudaklarını büzüyor. Onu okumamdan gerçekten

hoşlanmıyor. Bunu daha çok yapmalıyım.

"Neden çilek?"

"Çünkü. Neden eviniz lavanta kokuyor?" "Çünkü."

Gözlerini kısar ve bir çilek daha alır ama yemez. "Hiç gömleğin yok mu?"

"Şimdi de göğsüme mi bakıyorsun

bebeğim?" "Bu rahatsız edici."

"Yılan mı?"

"Çıplaklığın." Başını yana eğiyor. "Bu ne anlama geliyor? Yılan mı?"

"anlamı olmalı mı? Güzel göründüğünü düşündüğüm için dövme yaptıramaz mıyım?"

"Amaçsız bir şey yaptığına inanmakta zorlanıyorum." Şimdi, *beni*

okuyan *o.* Bu oyunu sevdim.

Çünkü onun sahip olamayacağı kadar çok kartım var. "Bana dövmenin arkasındaki hikayeyi anlatırsan anlamını açıklarım." "Dövmem olduğunu nereden biliyorsun?"

Kahretsin. Kolunun üst kısmında ve ben henüz görmedim. Ve tabii ki o da benim görmediğimi hatırlıyor.

İfademi nötr tutuyorum. "Senin yaşındaki bütün çocuklar çocuk değil mi?" "Ben çocuk değilim. Neredeyse yirmi iki yaşındayım."

"Neredeyse mi?"

"Evet, doğum günüme dört ay var."

"Seni olduğundan daha yaşlı görmem senin için önemli mi?"

"Ne?"

"Otuz üç yaşındayım." "Ve?"

"On bir yıllık yaş farkı on ikiden daha mı az önemli? Aradaki farkı azaltmaya çalışıyoruz, değil mi?"

Dudakları ayrılıyor ve kısa süre sonra onları bir çizgi halinde bastırıyor. "Umurumda değil." "Ama senin var. Sana çocuk dediğimde hoşuna gitmemişti."

"Çünkü ben değilim." Ağzına bir çilek atıyor ve ben dikkatimin dudaklarını renklendiren kırmızıda kalmaması için mücadele ediyorum. "Ve bu arada senin konuyu değiştirme taktiğine kanmıyorum. Neden benim hakkımda pek çok şey biliyor gibisin? Kardeşime teşhis konması gibi mi? Babamla olan ilişkim gibi? Beni takip mi ediyorsun?"

"Bunu sevmez miydin?" Bakışlarımı ağzından gözlerine sürüklüyorum. "Bir araya getirmek için fazla çaba sarf etmen gerekmedi. Kardeşin bir ilgi orospusu ve pek çok profesör onun teşhisinden haberdar. Hem onun hem de senin sosyal medyana hızlı bir dalış bana ihtiyacım olan tüm parçaları verdi. Belli olmuyorsa diye söylüyorum, kalıpları tespit etmekte ustayımdır."

"Demek beni takip *ediyorsun*." Bir çilek daha. Ve bir tane daha. Ağzını aynı anda üç çilekle dolduruyor ve onları yutarken adem elmasının sallanışını izliyorum. "IG'n var mı?"

"Çalışma alanınıza biraz saygı gösterin ve kelimelerinizi tam olarak ifade edin. Kendinizi akranlarınızın beyinsiz alışkanlıklarına düşürmeyin."

"IG, Instagram demek, seni dinozor. Hani şu insanların sahte hayatınıza bayılıp ağzının suyunu akıtması için fotoğraf ve video yükleyebildiğiniz uygulama."

"Instagram'ın ne olduğunu biliyorum ve sosyal medya kullanmıyorum." "Hmm. Sus af."

"Carson."

"Ne?" "Tam
kelimeler."
" şüphecisiniz Profesör." "Dil."
"Tam kelimeler isteyen sendin." Küçük bir omuz silkmeyle omzunu kaldırıyor ve aç bir çocuk gibi birbiri ardına daha fazla çilek yiyor.
Zihni o kadar keskin ve kurnaz ki, çoğu zaman onun sadece yirmi iki yaşında olduğunu unutuyorum.
Yirmi bir.
"Söyle bakalım küçük canavar, neden buradasın? Sakın bana bu yolculuğu çileklerimi çalmak için yaptığını söyleme." Sesim alçalıyor. "O dudakları sarmak için aklında başka bir şey yoksa tabii?"
Carson bana ters ters bakıyor, ayağa kalkıp tabureyle arama girerken içinde sadece üç çilek kalmış kaseyi tezgâhın diğer tarafına itiyor.
Üzerimde yükselmek istiyor. Ben de ona izin veriyorum. Çünkü yüzündeki çizgilerin sertleşmesini seviyorum ve bu küçük tehdidin neyin peşinde olduğunu görmek istiyorum.
"Dudaklardan bahsetmişken, kaç öğrenci kendi dudaklarını sizin sikinize doladı Profesör?"
"Sence kaç kişi?"
Ben durduramadan eli boynuma gidiyor ve etimi sıkıyor. Nefesimi kesecek kadar güçlü ama beni boğmasına izin veriyorum.
Psikopat tarafının bu kadar sevimli olduğunu kim bilebilirdi
ki? Ve tahrik edici.
Çünkü sikim her saniye uzuyor.
Ama yine de, o ne zaman etrafta olsa bu durumda oluyorum. Bu
ciddi bir soruna dönüşüyor.
"Geçen sefer öldürmediğim için seni öldüremeyeceğimi düşünüyor gibisin." Yüzünü indiriyor, ağzıma o kadar yakın konuşuyor ki dudaklarındaki çileğin tadını alabiliyorum. "Haklısın, o yanımı bastırıyorum ama ne zaman o lanet yüzünü görsem çok zorlanıyorum."
"Dil," diye gülümseyerek zorluyorum.
"Sen-" Sertçe nefes veriyor. "Zara senin sikini mi yaladı? Bu yüzden mi ona övgüler düzüyordun?"
"Eğer durum böyle olsaydı, benim de sizi övmem gerekmez miydi?"

Dudakları aralandı ve gözlerini kısarak sözlerimin ardındaki anlamı düşünmeye başladı. "Neden... yapmadın?"

"Bu önemli mi?"

"Benim açılış konuşmam fena değildi. Açıkçası onunkinden daha iyiydi." "Bu tartışılır."

"Hayır, öyle değil! Sen sadece favorileri oynuyordun." Gözbebekleri büyüyor ve gözlerine manik bir bakış yerleşerek onları bir güneş tutulmasından daha hızlı karartıyor. "Zara sakso çekmekte o kadar iyi mi?"

"Bilemem, muhtemelen kadınları tercih ediyordur. Her zaman sana yapışan ve alçak bir fahişe gibi ilgini çekmek için yalvaran o kıza karşı bir şeyler hissediyor. Belki de bu kadar patolojik bir şekilde bencil olmasaydın Jones'un sana nasıl saf bir kıskançlıkla baktığını fark ederdin."

Kavrayışı biraz gevşiyor ve o hesapçı bakış gözlerine hücum ederek onları daha koyu bir yeşile dönüştürüyor.

Yağmurlu orman

yeşili. Ölü yeşil.

Örüntüleri birbirine bağlarken muhtemelen o da aynı sonuca varıyor. Jones o kadar açık ki, biraz analitik becerisi olan herkes bunu anlayabilir. Aptal bir kıza aşık olması üzücü ama zeki insanlar bu tür durumlarda genellikle aptal gibi davranırlar.

"Kıskançlık krizin bitti mi bebeğim?" Sırıtarak soruyorum.

Carson'ın parmakları tekrar sıkılıyor, o kadar sert ki öksürüyorum, solunum yollarım kapanıyor ve ciğerlerim yanıyor.

"Bana öyle demeyi kesmeni söylemiştim. Ben senin bebeğin değilim!" "Ne istersen... bebeğim..." Her kelimeyi söylemek için savaşıyorum.

"Bu lanet..." Tabureyi yuvarlıyor ve kafamı tezgaha doğru itiyor, keskin bir acı kafatasımda yankılanıyor ama ona gülümsüyorum.

Sert nefes alışlarına, gözlerindeki o manik bakışla yaklaşırken göğsünün inip kalkmasına.

Bayıldım.

Kontrol kaybı.

Karışıklık.

Lanet olası kaotik çılgınlık.

Dürüst olmak gerekirse, beni öldürebilirdi -belki kazayla bile- ama çilek kokulu nefesi yüzümde gezinip yasak bir fısıltı gibi dudaklarıma değdiğinde bunların hiçbir önemi kalmıyor.

"Gevşek aletini başka kim emiyor, Kayden?"

Görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor ama bir elimi uzatıp yüzünü kavrıyorum. Geri çekilmeye çalışıyor, ağzı açık kalıyor ama ben onu kendime çekip dudaklarıyla ziyafet çekiyorum.

Yapmamalıyım.

Onu öpmek aşmamam gereken bir sınır. Ama umurumda değil.

O dişlerini kapatamadan dilimi ağzının içine sokuyorum, sonra da dilindeki çilek kalıntılarını höpürdeterek yiyorum. Meyveyi hiç bu kadar önemsememiştim, ama şimdi, onunla birlikte, doğrudan taşaklarıma vuran bir afrodizyak.

Titriyor, benim küçük canavarım. Tüm kontrolünü kaybediyor, küçük bir ses çıkarırken lanet olası bir yaprak gibi titriyor.

Ve bu sesi onu yutmak için kullanıyorum.

Dilini, dudaklarını ısırıyorum, lanet olası güzel yüzünü içime kazınana kadar yiyorum.

Tadı yasak meyve gibi - dokunmak bir yana, yakınında bile olmamam gereken bir şey. Yine de buradayım, tenini yalıyorum, onu yutuyorum ve tüketiyorum.

"Mmmf..." Carson beni durdurmaya çalışıyor, parmaklarını sıkıyor ama bu sadece bir saniye sürüyor, dilimi ısırmadan önce bir saniyelik bir mücadele.

Sert.

Ağzımızda metalik bir tat patlıyor.

Tehdit kan akıtmayı çok seviyor. Ben de seviyorum, çünkü sikim pantolonumun ince kumaşına sürtünüyor.

Ben de onu ısırıyorum. Homurdanıyor, tutuşu gevşiyor ve tadı ağzımda patlıyor.

Çok güzel. Onu bütün olarak yutabilirim, hem gerçek hem de mecazi olarak.

Ona dokunana kadar çok ilgisiz davranıyor, sonra da elimde oyuncak oluyor.

İstediğim gibi oynayabileceğim bir oyuncak.

Kolumu onun zayıf beline doluyorum ve onu üstüme yatırıyorum. Çıkıntısı benimkine sürtünürken birlikte inliyoruz, çünkü o da sert, benim küçük canavarım.

Aletinin çizgisi benimkinin üzerinde kayıyor ve ondan bir ürperti çıkarıyor.

"Benim için sertleşmene bayılıyorum bebeğim," diye fısıldıyorum dudaklarına, sonra dişlerimi alttakinin yastıksı yüzeyine batırıp ısırıyorum.

Homurdanıyor, ses göğsümde titreşiyor ve sikime doğru akıyor. "Kapa... lanet çeneni."

Deri kırılana kadar daha sert ısırıyorum, sonra küçük kan damlacıklarını yalayarak temizliyorum. "Dil."

"Siktir." Çıkıntısı ısınıyor ve ağırlaşıyor, kalçalarını kontrol edemiyormuş gibi bilinçsizce, düzensiz bir şekilde sürtünüyor.

"Dedim ya." Elimi belinden indirdim ve kot pantolonunun üzerinden kıçına bir şaplak attım. "Dil."

Bu onu titretiyor, nefesleri hızlı ve kesik kesik geliyor. Acıyı gerçekten seviyor. Bu onun çekingenliğini kaybetmesine ve sevimli küçük bir sürtük olmasına neden oluyor.

Gözlerini kırpıştırıyor, düşüncelerinin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyor. "Şunu yapmayı kes."

"Bu mu?" Ona bir tokat daha atıyorum ve sarsılıyor, boynu kızarıyor. "Ama bunu çok fazla arzuluyorsun."

Dudakları titriyor ama beni tekrar boğarak başımı adaya geri itiyor. "Başka öğrencilere dokunduğun ellerinle bana dokunma."

"Sen benim , bebeğim."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Gerçekte, onun ne düşündüğü umurumda olmamalı ve kesinlikle o pisliğe özel olmamalıyım, ama bunu söylediğime memnunum, çünkü büyüleyici bir şey oluyor.

Kırmızı, boynundan yukarı doğru süzülüyor, açık teninin üzerinde bir renk tonu oluşturuyor ve kulaklarını kırmızıya boyuyor. Şimdiye kadar gördüklerimin en kırmızısı.

Ve elindeki gücü tamamen kaybediyor. Hâlâ boynumda, ama kararsız ve zayıf, bu yüzden yüzümü tekrar kaldırıyorum, dilimi daldırıyorum ve o kulakları yalıyorum.

Lobu, kabuğu, hatta dilimi içine sokuyorum ve o titriyor.
O kadar ateşli ve sert ki, beni kesinlikle delirtiyor.

Çünkü onun boğuk seslerine doyamıyorum.

Küçük seğirmelerine.

Yeşil gözlerinin Karayip Denizi kadar berrak kadar parlaması.

Elinin göğsümün üzerinde durması, sanki bana dokunmak istemiyormuş ama dokunmadan da edemiyormuş gibi.

Şuna bak. Gerçekten çok ortak noktamız var.

"Dur," diye kekeliyor ve sonra yüzüme doğru uzun, kırık bir nefes üflüyor.

"Tekrar söyle ve ciddi ol bebeğim," diye kulağına fısıldıyorum ve o da sarsılarak bir ses çıkarıyor. "Söyleyemezsin. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için yanıp tutuşuyorsun. Kendini sikime sürtüyorsun, seni sikebilmem için onu iyice sertleştiriyorsun."

"Beni *asla* beceremeyeceksin." Nefes nefese, zayıf bir şekilde bana kafa atıyor.

"Bahse var mısın?" Elimi boğazına doluyorum ve bizi öyle hızlı çeviriyorum ki, yarı taburede yatarken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor, sırtı adaya dönük ve ben yarı onun üstünde yatıyorum, dizim bacaklarının arasında, tam sikine dayanmış.

"İşte. Çok daha iyi." Temiz traşlı çenesini okşuyorum, aslında onu boğmuyorum. "Altımda kıstırılmışken büyüleyici görünüyorsun."

Gareth'ın geniş gözleri benimkilere kilitleniyor, yüzünde panik gibi görünen keskin bir parıltı beliriyor. "Bırak beni" diye fısıldadığında hava gerginlikle doluyor.

"Bunun tam cevabını biliyorsun."

Nefesleri hızlanıyor, sığlaşıyor ve kontrol edemediği bir şeyin eşiğindeymiş gibi nabzının boğazında attığını hissedebiliyorum. Bu güç, bunu bana vermek zorunda olduğu fikri -ki gerçekten de vermek zorunda- onu sınıra itiyor.

Her zaman zorlandığında yaptığı gibi bana vurmaya çalışmasını bekliyorum, ama yapmıyor - kendi kafa karışıklığının fırtınasına hapsolmuş, daha önce görmediğim bir şekilde açığa çıkıyor.

Enerjisindeki değişim içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, soğuk ve hesapçı ama aynı zamanda tedirgin edici bir şey.

Ve sesimin yumuşadığını fark ediyorum - ne kadar yumuşatabilirsem. "Kaçınılmaz olanla savaşmaya gerek yok. Her saniyesini sevmeni sağlayacağım."

"Bunu istemiyorum."

"Taş gibi sertleşmişsin. Yalan söylemeyi

bırak." "I..."

"Bu sefer ne var, Carson? İleri geri taktiklerinden biri daha mı?"

"Hayır, bu..."

"Neymiş o? Kelimelerinizi kullanın ve net bir şekilde ifade edin."

Komut karşısında yutkunuyor, gözleri biraz açılıyor ve sonra, "Bırak ben yapayım o zaman," diyor.

"Ne yapmana izin vereyim?"

"Bırak da seni beceren ben olayım." Sesi çok kısık, hiç ona göre değil.

Bu noktada sadece boşa kürek çekiyor.

Gareth'ın proaktif olmadığı ama yutulmaktan hoşlandığı çok açık. Bu kadar karşılaşmadan sonra hâlâ bunu görememesi -daha doğrusu kendine *itiraf edememesi*- biraz endişe verici, ama bocalamaması için bu konuyu dikkatle ele almalıyım.

"Bunu *istiyor* musun ki?" Tekrar çenesini okşayarak soruyorum.

Dikkati dağılıyor, burun delikleri açılıyor ve aynı sessiz tonda konuşurken gözleri biraz düşüyor. "Evet."

"Bunu gerçekten istiyor musun yoksa sadece kontrolü teslim edip seni becermeme izin vermek zorunda kalmamak için mi böyle söylüyorsun?"

"Becerilmeyeceğim," diye .

Anlıyorum. Demek sorun *bu*.

"Pekala. Beni sikebilirsin."

Gözleri açılıyor, vücudu gerginliğini kaybediyor ama o güzel yüzünde hâlâ emin olmayan bir ifade var. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Eğer bizi ters çevirmeyi başarırsan, sen üstte olursun. o."

Çoğu insan bir an tereddüt eder, birkaç saniye anlamını düşünürler veya en iyi stratejiyi türetirler.

Ancak Carson zaman kaybetmiyor.

Tüm vücudunu kasıyor ve bizi çevirmek için kolumu tutuyor. Ne yazık ki onun için, boğazındaki tutuşumu çoktan sıktım, dizimi inleyene kadar horozuna daha fazla sokarken elim belinde.

Ama pes etmiyor. Yüzü kızardığında ya da güreşten biraz fazla zevk alarak siki dizime çarptığında bile.

"İkimiz de şiddetten zevk alıyoruz," diye fısıldıyorum kulağına. "Şu anda sadece ateşle oynuyorsun."

"Siktir git."

Lobu ısırdım. "Dil, bebeğim."

"Ugh-" Çırpınıyor ve hatta bana diz çökmeye çalışıyor ama pozisyonu buna izin vermiyor.

Spor yapması ve sıkı bir okçuluk antrenmanı programı olması önemli değil. Ben onun asla yenemeyeceği eğitimli bir ölüm makinesiyim.

Teklifi bu yüzden yaptım; kaybettiğinden, pes ettiğinden ve başka bir yol olmadığını gördüğünden emin olmak için.

"Bitti mi?" Alt dudağını yalıyorum ve seğiriyor, yaradan yine kan sızıyor. "Şimdi sikim için hazır mısın?"

İçimden bir şok geçti.

Gerçekten.

Sonra bir baktım, adaya tutunuyorum, sonra bana tekme atıyor ve yere düşüyorum.

İçimden elektrik akımları geçiyor ve başımı kaldırıp onu elinde şok tabancasıyla, göğsü kabarmış, kapüşonunu belinin bir kısmını gösterecek şekilde yukarı kaldırmış halde görüyorum.

"Seni o küvette elektrikle öldürmeliydim ama yine de henüz ölmeni istemiyorum." Pantolonunu indiriyor, derin gamzeleri ilk kez gerçek anlamda ortaya çıkarken yüzüne küçük bir sırıtma yayılıyor.

Derin. Yaramaz. Kötü niyetli.

"Seninle oynama vaktim geldi, Kayde." Sonra kollarımdan tutup beni yerde sürüklemeye başladı.

1C

GARETH

Tonunki planın bir parçası değildi.

Planın tam olarak ne olduğunu bildiğimden değil ama başka bir öğrenciyle yatmadığını teyit etmem gerekiyordu.

Umursadığımdan değil ama gururdan.

İblisimin egosuyla ilgili bir şey.

Tamam, belki de onun sikini yalamış olabilecek öğrenciler hakkında snuff filmlere uygun kanlı düşüncelerim var.

Ve *onun* hakkında.

Bu yüzden şok tabancası aldım.

Dinle, cevaplar için ona işkence etmek için kullanacaktım, ama sonra onun tek ve biriciği söyledi ve bu biraz kafamı karıştırdı. Çünkü hoşuma gitmişti. O kadar çok ki, sanırım nutkum tutuldu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Çok rastgele.

Bu adamın ağzından çıkan *hiçbir şeyden* hoşlanmamam gerekiyor.

Ve yine de buradayım, onu yatak odasına sürüklüyorum, tüm iplerin, kayganlaştırıcının ve garip cihazların olduğu yere. Biliyorum çünkü bir şeyler bulma umuduyla kâbus çekmecesini karıştırdım ama onun yerine görsel bir saldırıyla karşılaştım.

Her neyse, elektrik çarpması nedeniyle cildi sıcak ve biraz karıncalı. Niko'nun gardiyanlarından biri sayesinde, karaborsada satılan güçlü silahlardan birini aldım. Adam özellikle bir kilodan daha hafif olanlarda kullanılamayacağını söyledi.

yüz seksen kilo ya da herhangi bir sağlık sorunu olan. Ayrıca, kilo sınırının üzerinde olsalar ve herhangi bir sağlık sorunları bulunmasa bile bazı kişileri karartabilir.

Sevgili profesörüm kas yığınından oluşuyor, yani 200 kilonun üzerinde ve bana Şeytan kadar sağlıklı görünüyor, yani o konuda iyiyiz.

Ne yazık ki bayılmadı ve başını sallamaya devam ediyor. Darbe aldığında çığlık atmadığı ya da homurdanmadığı için hayal kırıklığına uğradım.

Çok seksi görünürdü.

Seksi olduğunu düşündüğümden değil.

Yani *öyle*, ama bu konumuzun dışında.

Yatağa yaklaştığımızda, onu kaldırmaya çalışıyorum ve tüm ağırlığı omzuma biniyor, neredeyse beni deviriyordu.

Hay sikeyim.

Adam bir kamyon. Ya da her zaman beni ezmeye kararlı olan bu lanet çelik duvar gibi.

"Bunun için cezalandırılacaksın, seni küçük pislik." Konuşması biraz bulanık.

"Dil, Profesör." Onu yatağa atarken sırıtıyorum.

Kenarda sırtüstü yatıyor, siki ipeksi pantolonunun içinde bir çadır oluşturuyor, belli ki elektrikten etkilenmemiş. Benimkini ayarlamam gerekiyor, çünkü bu manzara neden bu kadar kışkırtıcı?

Bu soruları sormanın tamamen zaman kaybı olduğunu düşünmeye başladım çünkü aletimin artık kendi aklı var. Sanırım Kayden'in yanında bu garip ereksiyonları fazla düşünmeyi bırakmalıyım.

Olur böyle şeyler. Hikayenin sonu.

Belki bu gece her şey sona erer.

Otomatik pilotta kotumu ve kapüşonumu çıkarıp sadece boxer külotuma kadar indiriyorum. Kafamı kaldırdığımda, karanlık bakışları bana kilitlenmişti -öfke ya da tahrik, söylemesi zor.

Onun için ikisi de hemen hemen aynı şey zaten.

Harika bir vücudum ve daha da iyi bir duruşum var, bunu biliyorum. Yıllar süren disiplinli antrenmanlar ve aralıksız okçuluk eğitimi bunu sağladı. Karın kaslarını gösterecek ve hantal olmadan belirgin görünecek kadar kas.

Baldırıma bağlı kılıftan bıçağı çekip üzerine atlıyorum ve beline sarılıyorum. Bakışlarım göğsüne kayıyor, benimkinden daha geniş, omuzları yontulmuş ve cidden, sekiz karın kası mı? Yılan dövmesi gövdesi boyunca kıvrılıyor ve onu bir ejderhaya benzetiyor.

Ve o ejderha artık benim merhametime kaldı.

Yılanın yan tarafındaki pullarının altına sıkışmış, mürekkebin geri kalanıyla tuhaf bir şekilde uyumsuz küçük bir zambak görüyorum. Bunu sormak ilgimi çekerdi ve o konuya girmeye niyetim yok. Bu yüzden odağımı yüzüne kaydırıyorum.

Kıpırdamadan duruyor, nefesleri sığ ama derin, sanki görünmez bir güçle boğuşuyormuş gibi nefes alıyor. Elektrik mi? Tabii, öyle diyelim.

"Bana öyle bakma." Bıçağımın ucunun göğsüyle flört etmesine izin verdim, sıyırarak yaklaştım ama asla derisini yüzmedim. "Üste çıkarsam seni becerebileceğimi söyleyen dahi sensin. Hile yapamayacağımı söylemedin, ben de yaptım. Senin gibi pisliklerle uğraşmak zorundayım. En zekiler hayatta kalır, değil mi?"

Aleti kıçıma bastırıyor, aramızda sadece boxer külotumun ve pantolonunun ince bariyeri var, ama ben inatla dik duruyorum, ona bir milimetrelik sürtünmenin bile tatminini vermeyi reddediyorum. Elbette, onu becermek istediğimi söyledim ama gerçekçi olalım, nereden başlayacağımı bilemezdim. Ve eğer dürüst olmak gerekirse, bir erkeği becermek yapılacaklar listemde yer almıyor.

Ama onun kaltağı olmak? Evet, bu da kartlarda yok. Bu fikir bile dişlerimi kaşındırıyor.

Yine de, kıçımın teslim olmasını ve ona karşı sürtünmesini engellemek tam zamanlı bir iş haline geliyor ve horozum yardımcı olmuyor, resmi bir şikayette bulunmak üzereymiş gibi geriliyor ve ağrıyor.

Hayal kırıklığım taşıyor ve bunun için onu yumruklamak istiyorum, ben de öyle yapıyorum. Yumruğum havaya uçuyor ve onun gülünç derecede muhteşem yüzüne çarpıyor.

Başını yana doğru salladı ve ben de çenesini kavrayarak onu tekrar yüzüme doğru çektim. "Eğer hayatımda olmasaydın, bu lanet karışıklığın hiçbiri olmazdı!" *Yumruk.* "Hiçbir sorun, hiçbir komplikasyon olmadan yaşamaya devam edebilirdim." *Punch.* "Ama bu gece? Cherry çıplaktı ve üzerimdeydi, onu becermem için yalvarıyordu ve ben ." *Punch.* "Ama şimdi sana ve kendimi kaybetmek üzereyim."

Nefes nefeseyim, bıçağım tehlikeli bir şekilde kalbine yakın duruyor. Onu öldürmeliyim. Hayır, canlı canlı derisini yüzmeli ve o etin altında ne sakladığını görmeliyim.

Belki o zaman beni açıkça cadı kanını bulabilirim.

"Sana ondan kurtulmanı söylemiştim, değil mi?" Sesi biraz daha net çıkıyor, neredeyse ısırıyor.

"Ne?"

"Cherry. Sana ondan kurtulmanı söylemiştim. Aslında, *tüm* kızlardan kurtulmanı söylediğimi çok net hatırlıyorum."

"Bu seni ilgilendirmez-"

Eli boğazıma yapışıyor, o kadar hızlı ki az önce elektrikle yanmış biri için neredeyse doğaüstü.

Bekle. Gerçekten felçli miydi yoksa numara mı ?

Körü körüne saldırıyorum, elim savruluyor ve onu karın kaslarından yakalıyor - ve *gerçekten* yakalıyor demek istiyorum. Derin bir kesik değil ama sıyırıyor. Kan, aşağıya damlamadan önce düzgün bir çizgi halinde yükseliyor ve bir saniyeliğine, lanet bıçağı tutamayacak kadar sahneye odaklanıyorum.

Elimden düşürüyor, yere çarpınca keskin bir ses çıkıyor. Ona yumruk atmak için hamle yapıyorum ama o daha hızlı davranıyor, iki kolumu da demir gibi kavrıyor ve üstüme çıkıyor.

Çırpınırken içimden sinirli bir hırıltı kopuyor ama nafile. Çoktan çekmeceye uzanmış ve korkunç bir sakinlikle ipleri çekip çıkarmıştı.

"Bekle..." Kıvranıyorum ve dönüyorum, çaresizlik sesime siniyor. "Konuşalım, tamam mı? Pazarlık yapacağım. Sadece beni bağlamayın."

Düşündükçe içimi bir çaresizlik duygusu kaplıyor. Uyuşturulduğumda bir şeydi, ama şimdi? Şimdi, ona gümüş tepside sunulacakmışım gibi geliyor.

"Pazarlık yok, Carson." Başını eğiyor, ellerimi başımın üzerinden çekip yatak başlığına bağlarken tüm dikkati ve sessiz tehdidi üzerinde. Bağlar bu sefer daha sıkı. Kıpırdayamıyorum bile. "Bu gece sabrımı yeterince sınadın. Ucuz şok tabancası numarasını ve hatta yumruk atmayı görmezden gelmiş olabilirim ama açıkça söyledim: Kız yok. Oyuncaklarımı paylaşmam."

"Ben *oyuncak* değilim!" Ses tonumdaki keskinlik beni bile şaşırtıyor ve zihnimi tırmalayan nedenlerden nefret ediyorum. Belki de artan endişemdendir.

Belki de onun için sadece bir oyuncak olmaktan nefret ettiğim içindir.

"Oyuncak değil*Benim* lanet oyuncağım." Göğüs ucumu cımbızlıyor, hareket ederken benden bir homurtu çıkarıyor, pantolonunu çıkarıyor ve sonra yastığın üzerine oturuyor, kalçaları başımı kafesliyor. Yarasından alnıma kan damlıyor ama sanki bu onun için en önemsiz şeymiş gibi irkilmiyor bile. "Basit emirlere itaatsizlik ettiğin için cezalandırılacaksın, Carson."

"Sikeyim seni-"

Aletini boğazımın arkasına kadar zorluyor. Boğuluyorum, gözlerim kocaman, kalbim saf, çaresiz bir içgüdüyle çarpıyor.

İpleri çekiyorum, onu çalışıyorum ama sadece bileklerimi daha ısırıyorlar.

"Bir dahaki sefere başka biriyle çıplak olmayı düşündüğünde, seni bekleyen cezayı hatırlamanı istiyorum." Beni boğarak öldüreceğini düşünene kadar sikini boğazımın arkasında tutuyor. "Benim olanı paylaşmam ve sen *de* benimsin. Seninle oynayabilirim, canını yakabilirim, hatta canımı yakmana izin verebilirim ama sen bana aitsin, başka kimseye değil, duydun mu beni?"

Çırpınıyorum, hayatta kalma içgüdüsü damarlarımda dolaşıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve sonra bunun gözyaşı olduğunu fark ediyorum. Yüzümün iki yanından aşağı akıyor, şakaklarımı ıslatıyorlar.

İnliyor.

Orospu çocuğu *inliyor*.

Parmakları yanağımın üzerinde kayarak onları siliyor. "Seni incitmekten hiç çekinmiyorum. Başkası için sürtük gibi davrandığın her seferinde ağlayana kadar yüzünü sikeceğim Carson. Sadece *benim* fahişem olabilirsin. Anlaşıldı mı?"

"Mmmff..."

Tam bayılacağımı düşündüğüm anda, nefes almamı sağlamak için aletini birazcık dışarı çekiyor ve sonra tekrar içeri giriyor. Tükürük ve prekum ağzıma doluyor ve dışarı akıyor.

Acıyor. Çenem, boğazımın arkası. Her yerim acıyor. Ve

sikimi sertleştiriyor.

Artık komik bile değil. Olabilecek en kötü şekilde aşağılanıyorum ve ben sert miyim?

Neden?

Verdiği acı beni neden bu kadar azdırıyor?

Bacaklarımı birbirine sürtüyorum, sürtünme elde etmeye çalışıyorum, bir şey, *herhangi bir* şey.

"Ağzın almak için yaratılmış." *İt.* Tut. "*Benim* . Sikimle doldurulduğunda çok güzel görünüyorsun."

"Mmf," diye mırıldanıyorum ve ne söylemeye çalıştığımı ya da bana güzel dediğinde göğsümün neden sıkıştığını bilmiyorum.

"Sik deliğin de sikimi öyle bir içine alacak ki aklını kaçıracaksın. Bu sadece bir zaman meselesi." *İt.* "Boyun eğme fikrini küçümsüyorsun çünkü kendine dair sahip olduğun görkemli imajı paramparça ediyor, ama istesen de istemesen de seni altıma *alacağım*. Sikimi amına alacaksın ve bunun için bana teşekkür edeceksin."

Nefes almakta zorlanıyorum, sikini boğazıma kadar sokarken kulaklarım çınlıyor. Etrafında yutkunuyorum, solunum yollarım daralıyor ve rahatsızlık taşaklarıma hücum ediyor.

"Beni becerme şansın vardı ama sen yine de dengesiz bir psikopat gibi bıçağınla oynadın. Neden biliyor musun?" Saçımı bir avuç tutup köklerinden çekiyor. "Çünkü hükmedilmeyi seviyorsun ve kesinlikle emek vermekten hoşlanmıyorsun. Eminim kızların yanında canın çok sıkılıyordur."

Başımı sallamaya, vurmaya, bir şey yapmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Hem dokunuşu hem de sözleri tarafından tuzağa düşürüldüm.

Beni , kendim hakkında bildiğimi sandığım şeyleri söküp atıyor.

Çünkü bu doğru. Çaba sarf etmekten *gerçekten* nefret ederdim. Aslında seksle ilgili en sevmediğim şey.

Hâlâ ağzıma sokulurken Kayden arkasına uzanıyor ve boxerımı indirerek sikimi kavrıyor, o lezzetli sertliğiyle okşuyor.

Precum parmaklarına damlıyor ve beni acı verici bir şekilde sarsmak için kullanıyor, tam istediğim gibi.

Sevdiğimi *bildiği* şekilde.

Etrafında homurdanıyorum, onu inleten bir nefes çekiyorum, uğultu sesi göğsümde yayılıyor.

Tanrım, çok yaklaştım.

O kadar heyecanlıyım ve gerginim ki, hemen boşalacağım.

"Gördün mü? Küçük bir sürtük gibi kullanılmaktan çok sertleşiyorsun." Daha derine, acımasızca itiyor, bana öfkesini, cezasını hissettiriyor. "Kimse seni böyle görmedi ve görmeyecek."

Burnumdan nefes alıyorum, büyük sikinin etrafında soluk soluğa kalıyorum, damarlar dilime, ağzımın duvarlarına çarpıyor ve her acı verici santimi hissediyorum.

Söz verdiği her saldırganlık.

Büyük, hem uzunluğu hem de çevresi *gerçekten çok* büyük, dokuz inç'e yakın, daha fazla değilse, bu yüzden horozu tarafından boğaza sokulmak gerçekten acıtıyor.

Kendini tutmaması bir şekilde beni onun elinde seğirtir ve titretir.

Beni de çok azdırıyor, çünkü görünüşe göre acıdan hoşlanıyorum. O kadar ki, taşaklarım patlamak üzere.

Tam boşalmak üzereyken, bezi sertçe yumrukluyor ve sikimin açıklığına bastırıyor.

"Mffuck..." İnliyorum ve itiraz ediyorum, ama o sadece itmeye, itmeye ve *itmeye* devam ediyor, bu arada sikimin üzerindeki eli hareketsiz kalıyor.

"Bu bir ceza, ödül değil. Boşalmayacaksın." Temposu daha sert ve çılgınca artıyor ve ben acı içindeyim. Çünkü boşalmama izin vermiyor.

Daha önce hiç bu kadar gergin hissetmemiştim - geçen sefer yaptığı hariç. Her zaman benimle oynar ve ben çaresizim, tamamen onun var olmayan merhametine kalmışımdır.

Beni tekrar sarsmadan önce sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor.

Daha önce hiç hissetmediğim çılgınca bir yoğunluğun peşinden utanmadan koşarak sikimi eline verdim.

Boğazımda ne kadar derine inerse, ben de o kadar sert itiyorum, onun etrafında yutkunuyorum, onun da boşalmasını istiyorum.

"Dedim ya." Sikimi tekrar sıkıyor, eline boşalmadan hemen önce duruyor. "Bu senin zevkinle ilgili değil."

Sikeyim.

Sikeyim.

Çılgına dönüyorum. Tamamen ve tamamen akılsızım, sanırım sadece gelmek için birini öldüreceğim.

Tenim karıncalanıyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve beni tepeden tırnağa ter kaplıyor, çünkü beni sikiyle dövüyor, dövüyor ve dövüyor. O kadar geride ki, sanırım onu yutacağım.

Beni tekrar sarsıyor, yaralı karın kaslarıma lezzetli dalgalar gönderiyor ve sonra tam bırakmak üzereyken eşikte duruyor.

Küçük bir inilti beni terk ediyor, ama o kadar uyuşmuşum ki, başım dönüyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor.

"Gözler üzerimde. Daha işim bitmedi." Saçımı çekerek beni uyandırdı. "Ağzın sadece benim, değil mi? Onu boğup döllerimle doldurabilecek tek kişi benim, değil mi?"

Sersemlemiş bir şekilde bakıyorum, aslında gerçekten kendimden geçiyorum. Sanki hiçliğin ortasında yüzüyor gibiyim ve kendimi gergin hissetmiyorum.

Zihnim bomboş, tüm düşüncelerden, planlardan ve yalanlardan arınmış. Hiçbir yerin ortasında beyaz bir oda ve burada sadece o ve ben varız.

Genelde meşgul olan beynimdeki o beyaz odada.

"Başını salla. Sana dokunmasına izin vereceğin tek kişinin ben olduğumu söyle. Seni nasıl öyle beceririm." Hiç

düşünmeden başımı salladım.

"Aferin oğlum. İtaatkâr olmana bayılıyorum."

Göğsümde bir ışık yanıyor ve kanı alnımdan ve yanağımdan aşağı süzülüp ağzımdaki sikine karışırken ona göz kırpıyorum.

Etrafında yutkunuyorum, metalik tadı ve prekumu yutuyorum. "Fuuuck."

Homurdanıyor, görünüşe göre manzarayı benim sevdiğim kadar seviyor.

Tat. "Sen benim için , benim küçük canavarım, değil mi?"

Tekrar başımı sallıyorum.

"Tanrım. Beni almanı seviyorum. Çok iyi hissettiriyorsun, biliyor musun?"

Midem birbirini katleden bu azgın küçük yarasalarla dolu ve ben onu yalayıp tacının etrafında tam da onun sevdiği şekilde yutarken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Çünkü görünüşe göre, onun övgülerine

bayılıyorum. Bu beni uçuruma

sürüklüyor.

"Yaklaştım. Mmm, çok iyi gidiyorsun, bebeğim."

O kıvılcım yine geliyor ve yemin ederim yarasalar her saniye çoğalıyor. Yakın olmasını ve bunun sebebinin ben olmamı seviyorum ama en çok da bana soyadımla hitap etmemesini seviyorum.

"Siktir," diye . "Benim dölümü mü içeceksin?"

Karın kasları gerilirken büyülenmiş gibi tekrar başımı sallıyorum. Kan hala damlıyor, ortalığı dağıtıyor ve ben onun ifadesinden etkilenerek ağzıma gelen her şeyi yutuyorum.

Yakışıklı yüzünde derin bir coşku, iri bedenini sarsan erotik bir mutluluk var, titreyerek boğazımdan aşağı boşalıyor.

Her nasılsa, o çıkarırken kendimi sikinin etrafını yalarken buluyorum. Döl ağzımın iki yanından akıp kana karışırken gözlerimiz buluşuyor.

"Ne karmaşa," diye mırıldanıyor, başparmağı dudaklarımın köşesini sıyırırken sesi daha az sert.

Ve onu yalamak için içimde bir dürtü var. Dölünü ve kanını.

Biraz hasta olduğum için ikincisi sürpriz olmamalı, ama ilki?

Ne oluyor lan?

Ne zamandan beri onun dölüne bağımlı oldum?

Çenem ağrıyor, ama aletimin acı verici bir şekilde sert durmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. O kadar ki, sürekli zonklamanın ötesini düşünemiyorum.

"*Tam* bir karmaşa." Karnımdan aşağı inip sikimin üzerinden geçerek onu kirletirken derin, hırıltılı sesi bir kırbaç gibi odaya yayılıyor

kanla.

Homurdanıyorum, ama bacaklarımın arasına diz boxer'ımı çıkararak bir kenara fırlatırken herhangi bir sürtünme sunmuyor.

"Ödül ister misin?" diye soruyor küçük bir sırıtışla. Benimle uğraşmayı gerçekten çok seviyor.

"Mmm." Ses kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum. Boğuk da. Kahretsin, sanırım sesimi

kaybediyorum. "Sence bir tane hak

ettin mi?" "Mmm."

"Kelimelerinizi kullanın. Daha yüksek sesle konuşun."

"Evet." Ona ters ters bakmamaya çalışıyorum ama muhtemelen .

"İtaatkâr olduğun için bu ödülü hak ettin bebeğim."

Göğsüm yine o sıkışma şeyini yapıyor ve nefesim derinleşiyor. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve lütfen de."

"Lütfen." Ben yukarı itiyorum, o da kalçalarımı aşağı

bastırıyor. "Sabır."

İnliyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, onu kışkırtmak istemiyorum, neredeyse ölmek üzereyken olmaz. Bu pisliğin sırf bana bir ders vermek için bütün gece beni böyle bırakacağından hiç şüphem yok.

Gri gözleri titriyor, sanki isyan etmemi bekliyormuş gibi ve sonra gözlerinde yumuşak bir ışık parlıyor.

Biraz gurur mu?

Neden benim için böyle hissetsin ki?

Ve neden yüzümde nazik bir okşama gibi hissediyorum?

"Mmm. Madem uslu duruyorsun, bana tamamen boyun eğmeyi ve bundan hoşlanmayı deneyimlemene izin vereceğim."

Beni sikeceğini düşünerek gerilmeye başlıyorum, ama bacaklarımı ayırıyor ve kıçımı kaldırıyor, böylece sırtımın ve omuzlarımın üstünde duruyorum ve sonra ağzı kıç yanaklarımda, öpücükler atıyor ve kemiriyor.

İlk başta kafam karışıyor ama sonra dilini çıkarıp arka deliğimi yaladığında anlıyorum.

İçimden bir sarsıntı geçiyor ve kulaklarım patlayacakmış gibi hissediyorum. "Bekle... Sen nesin..."

Deliğime doğru bir uğultu çıkarıyor, ses içimde bir yerlerde yankılanıyor ve ben ya patlayacağımı ya da utançtan öleceğimi düşünene kadar kenarın etrafında yalayıp şapırdatıyor.

"Sana verdiğimi al, bebeğim." Bana karşı konuşuyor, dilini içeri sokmadan önce boğuk sesi içimde titreşiyor.

Tüm vücudum sarsılıyor ve boğazımdan garip bir ses çıkıyor. Çırpınmaya çalışıyorum ama iri elleri kalçalarıma saplanıyor ve hareket etmemi engelliyor.

İnleyerek ipleri çekiyorum. "Mmfuck..."

Dilini içeri ve dışarı, içeri ve dışarı iterken, ritim aletimi karın kaslarımdan aşağı sızdırırken, yapışkanlık göğsüme doğru izlerken yardım edemiyorum ama garip pozisyondan izliyorum.

Çok yaklaştım, haykırıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, parlıyor, meydan okuyor ve ben dudağımı ısırarak homurdanırken bile dönüp bakıyorum.

Sikeyim.

Orospu çocuğu.

"K-Kayde...siktir..."

"İşte bu, bebeğim." Bana bakıyor. "Benim için gel. Yediğimde amımın ne kadar sevdiğini göster bana."

Taşaklarımı ısırıyor, sonra dilini deliğime doğru kaydırıyor. İşte bu kadar.

Aletim her yere, karın kaslarıma, yüzüme, yatağa boşalırken yüksek sesle inliyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmdı ve bu adamın bana verdiği tüm orgazmlar akıllara durgunluk verdiğinden beri bu bir şey söylüyor.

Ama bu? Bu, akıl sağlığımın son ipini de çekiyor.

Farklı bir kafa yapısına taşınmak gibi. Yine o beyaz oda. Hepsi benim.

Ve *onun*.

Bacaklarımı indirmeden önce kıçımın yanağını ısırması beni şimdiki zamana getiriyor. Cansız düşüyorlar ve soğuk döller karnımdan aşağıya ve yatağa damlıyor.

Dağınık bir karmaşa, ama onu alçaltılmış göz kapaklarının altından izlerken buna odaklanamıyorum.

Üstüme çıkıyor ve alnımdan saçlarımı okşuyor, dokunuşu nazik ve bu beni çok ürkütüyor. Çünkü bundan hoşlanıyorum.

Ve bundan hoşlanmamalıyım.

"İşte bu yüzden sikimi alacaksın bebeğim. Zorlandığın için değil, o kadar da proaktif olmadığın ama perişan edilmekten hoşlandığın ve sadece göt oyunuyla boşalabildiğin için."

". Lanet olası eşcinsel olan sensin," diyorum zayıf bir sesle.

Kıkırdıyor, sesi kısık. "Bunu bir hakaret olarak kullanma. Bu sana yakışmaz ve sen bundan daha iyisin. Eğer ben seni arzulamayı ve kıçını yemeyi kabul edebiliyorsam, sen de beni çekici bulmayı kabul edebilirsin."

Hayır, değilim demek istiyorum ama göz kapaklarım ağırlaştı, bu yüzden düşmelerine izin veriyorum.

Sanırım ipleri çözdüğünü ve üzerimdeki dölleri -ve kanı- temizlediğini hissediyorum, ama kalkmaya zahmet edemiyorum.

Bir saniye. Biraz kestirmem lazım, sonra onu becereceğim.

Pusun ortasında, "Seni istediğim için şanslı yıldızlarına şükretmelisin, küçük canavar" derken parmaklarının saçlarımı okşadığını hissediyorum.

14

GARETH

"Jr Bize katılın!"

Beni havuza sürüklemeye çalışan Niko'nun elinden kaçıyorum.

"Tam bir oyunbozan." Sırtının üzerinde süzülürken gözlerini kısar, Jeremy'yi tekmeliyor, suyun kenarında telefonuna odaklanmış bir şekilde serinliyor. Niko'nun kavga başlatma girişimlerine aldırış bile etmiyor.

Jeremy her zamankinden daha gergin, kendi kafamın içinde sıkışıp kalmamış olsaydım daha iyi dikkat ederdim.

Glyn'in yanına gidiyorum ve kardeşimin onun için malikanede stokladığı, en sevdiği pembe greyfurtlu gazozdan bir bardak ikram ediyorum.

Yüz hatları yumuşayarak bana bakıyor.

Glyn, Killian'ın yeni saplantısı. Tek takıntısı, gerçekten. Hiç kimsenin onun üzerinde bu kadar derin bir etkisi olduğunu görmemiştim, ta ki ona kadar.

Sanırım güzel bir kız. Narin, yuvarlak bir yüz, sarı telli uzun kestane rengi saçlar ve o meraklı gözler.

Ama bu özel bir şey değil, en azından Kill için. Her cinsiyetten sayısız insan ona asıldı ve hiçbirine, özellikle de Cherry'ye zaman ayırmadı.

Ama Glyn? Şımarık bir İngiliz prensesi gibi, gösterişsiz ve Killian gibi birinin kırmak isteyeceği bir masumiyeti var.

Bunu anlamıyorum. Onun yerine eşimle birlikte olmayı tercih ederim.

O pisliği düşününce içimden alay ediyorum ve iki hafta önce olanları düşünmemeye çalışarak oturuyorum. Zevkli ceza ve akıllara durgunluk veren seks.

duramadığım türden bir seks. Ondan sonra ortadan

kayboldu.

İki hafta boyunca.

Görünüşe göre hastalık

izni. Umarım ölür.

"Teşekkürler," diyor Glyn gülümseyerek. "Çok naziksiniz."

"Önemli bir şey değil." Saatimi kontrol ettim. "Kill'in vardiyası geç saatte sanırım. Bir süre burada olmayabilir."

"Biliyorum. Sadece seninle konuşmayı seviyorum." Sırıtıyor. "Senin yanında kendimi rahat hissediyorum ve ikimiz de Kill ile uğraşmak zorunda olduğumuz için bir tür yoldaşlık hissediyorum."

Doğru. Yani *o kadar* saf.

Sanırım hayatım boyunca Kill ile başa çıkmaya çalıştığım imajını çizdim, ama aynı zamanda yaklaşık bir hafta önce sırf onunla uğraşmak için onu öpmeye çalıştım ve neredeyse beni öldürüyordu.

Kendimi savunmam gerekirse, kabul gecesinden hemen sonraydı ve intihara meyilliydim. "Ama onunla daha uzun süredir uğraşıyorsun, bu yüzden zor olmuş olmalı."

Bana saf sempati dolu bir bakış attı.

Kardeşimle bir ilişkiye hapsolmuş olan kızın aslında benim için endişelenme kapasitesi var.

Sanırım bu normal? Sürekli şiddet uygulama ya da daha fazla acı peşinde koşma düşüncesi olmayan insanlar böyle hissediyor.

Ama bence Glyn de bir bakıma o kadar saf.

Niko'nun Jeremy'ye su sıçratmasına bakarak, hiçbir kötü niyet taşımadan, "Sen kendin için endişelen," diyorum.

Sodasından bir yudum alıyor. "Sanırım buna alıştım."

"Alıştın mı yoksa heyecana mı alıştın?"

"İkisi de mi?"

"Heyecan eninde sonunda kaybolur, bu yüzden başka bir dal arayın."

Yutkunuyor, boğazı bir aşağı bir yukarı çalışıyor. "Kill'in beni asla bırakmayacağını biliyorsun."

"Asıl soru, *onun* gitmesine izin verecek misiniz?"

Sessizleşiyor ve ben onun geniş gözlerine hücum eden, onları karartan, hatta dökülmemiş gözyaşlarıyla parlatan rahatsız edici farkındalıkları görebiliyorum.

Sanırım bu benim süper güçlerimden biri, insanları başka türlü asla düşünemeyecekleri şeylerle yüzleştirmek. Bunu önemsemediğim hiç kimse için harcamam ve özellikle de onu incitmek istemem.

O muhtemelen Kill'in başına gelen en iyi şey. O hayatına girdiğinden beri kaos onu daha az tüketiyor ve beni rahatsız etmeyi bile bıraktı.

Ve minnettarım.

Kusursuz davranışlar sergilememe, her şey okulla ilgiliymiş gibi davranmama ve mükemmel not ortalamamı korumama rağmen, gerginim. Kimse fark etmiyor elbette. Ama içimde bir yangın var, şişiyor, büyüyor, her şeyi yakıp yıkmakla tehdit ediyor.

Cehennem gibi.

"Buraya gel, Gaz! Seni boğmama izin ver!" Niko bize doğru su sıçratıyor ve bir kısmı bana çarptığında dişlerimi sıkıyorum.

Ama Kill hemen içeri dalar ve Glyn'i karmaşadan korur. "Geleceğini söylemeliydin. Beni şimdiden özledin mi?" Sırıtıyor

Hala beyaz önlüğüyle ona bakıyor. Sırf burada olmak için stajını kısa kesmiş olması beni şaşırtmaz.

"Senin için burada olduğumu kim söyledi?" Ona ters ters bakıyor. "Aslında Gareth ile konuşmak için geldim."

Sokak hayvanlarını yakalamayı siktir et.

Kill başını bana doğru eğiyor, gözlerinde ölümcül bir parıltı var.

Gülümseyerek ellerimi kaldırıyorum. "Suçsuz olduğumu iddia ediyorum. Senden daha iyi bir arkadaş olmam benim suçum değil. Değil mi, Glyn?"

"Az önce ne dedin sen?" Kill homurdanıyor.

"Ben sadece Glyn'in sözlerini tekrarlıyorum," diye takılıyorum. "Senden daha iyi bir arkadaş olduğumu ve benim yanımda daha rahat olduğunu söyledi."

Yine o intihar modu; provoke etme, kafamı karıştırma ya da başka bir şey yapma ihtiyacı.

Herhangi bir şey, gerçekten.

Kill bana doğru ilerliyor ama Glyn kolunu tutuyor ve beni şaşırtarak olduğu yerde duruyor. Benim varlığımı ya da etrafta başka birinin olduğunu tamamen unutmuş gibi ona bakıyor.

Sonra onu sürüklüyor.

Sanırım sevişmek için.

Kayboluşlarını izlerken, aklım sürekli ona dokunduğunda gözlerinde beliren o bakışa takılıyor. Manik... başka bir şeyle karışık. Sebep mi? Hayır, sakin mi?

Onu sakinleştiriyor mu? Bunu nasıl yapıyor?

Ve neden ben açıklayamadığım bu duygu volkanında boğulmak zorunda kalırken o bunu anlıyor?

Kill bana en çok benzeyen kişi. Çarpık bir şekilde, onu bana ait biri olarak görüyorum. Geçen gün saldırıya uğradı ve kendimi katil gibi hissettim çünkü insanların benim olana dokunmasından hoşlanmıyorum.

Ama şu anda daha çok *kıskanıyorum.*

Neyin? Onun hakkında mı? İlişkisi mi? Lanet olası

şansı mı? Sikerim böyle işi.

Telefonumu çıkarıyorum ve kullan-at bir hesapla açtığım aptal bir Reddit başlığına gelen binlerce bildirime kaşlarımı çatıyorum.

Sırf o şerefsiz Kayden'e mesaj atmayayım diye.

Hayatımın en yoğun cinsel deneyiminden sonra, onun yatağında yalnız uyandım.

Ve o gitmişti.

Mutfak tezgahında beni bekleyen bir çilekli smoothie, bir kase daha çilek ve streç filmle kaplı bir tabak kahvaltılık buldum.

Notta "Ye ki benimle başa çıkacak gücün olsun." yazıyordu.

Buruşturdum.

Ama yedim çünkü açtım. Şaşırtıcı bir şekilde tertemizdim ve onun gibi kokuyordum, sanki duş jeli sürdüğü bir bezi tüm vücudumda gezdirmiş gibiydi.

Tüm bunların aşağılayıcılığından, onun haklı olmasından - boyun eğmekten ve onun verdiği her şeyi almaktan hoşlanabileceğimden - öfke duyuyordum.

Beni bu kadar üzmesinden nefret ediyordum.

Ve ona tekrar kafa atmaya ve yumruklamaya hazırdım. Ama hemen değil, çünkü dürüst olmak gerekirse, kıçım ve çenem acıyordu ve beni bağlar ve bana tekrar dokunursa, beni becerebileceğini ve son haysiyet parçamı da silebileceğini düşündüm.

Ben de uzak durdum.

Üç gün falan.

Sonra da hiç iletişime geçmediği için çok sinirlendim.

Onu kampüste gördüm, bu yüzden başka dersler verdiğini ve gayet iyi olduğunu biliyordum, ama o tatsız mesajlarından hiçbirini göndermedi.

Ve onun mesajlarını istediğim için kendime daha çok kızdım. Bir ilişkimiz falan da yoktu, o zaman neden beni kontrol etsin ki?

Her neyse, mesaj atsa bile onu görmezden gelirdim.

Bu yüzden, tanık sorgulama becerilerimle onu etkilerken onu daha fazla görmezden gelmek için sınıfı dört gözle bekliyordum.

Ama o gün hasta olduğunu söyledi.

Bütün hafta kampüste değildi.

Ve evinde değildi. Evet, hasta olduğunu söyledikten sonra sırf suratını dağıtmak ve onu daha da hasta etmek için iki kez daha içeri girdim.

Tamam. *Üç* kere.

Hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum ve önce ona mesaj atmayı reddediyorum. Böyle bir şey .

Çünkü gerçekte, sonunda hayatımdan siktir olup gittiği için sevinmeliydim.

Ve öyleyim.

Tek istediğim

buydu.

Değil mi?

Ama her nasılsa, doğuştan sahip olduğum boşluk deliği bir kağıt gibi kenarlarından yanıyor, yavaş ama istikrarlı bir şekilde büyüyor.

Özel dedektif Nadine hiç yardımcı olmadı. Sadece şeyi gönderdi. Çok seksi göründüğü yıllık resmini. Öldür *beni*.

En sevdiği renk gri. Sıkıcı herif.

Favori bir dizisi veya filmi yok ve aslında onları izlemiyor.

En sevdiği müzik klasik, bunu biliyordum ve en sevdiği besteciler nedense Bruckner ve Rachmaninoff. Daha fazla araştırmam gereken bir şey.

Öğrendiğim en şaşırtıcı gerçek, üniversiteye kadar hokey oynamış olmasıydı.

Dokuz yaşındayken anne ve babası ayrılmış ve o da babasıyla yaşamayı seçmiş.

Nadine'e daha fazla araştırma yapması için daha fazla para ödüyorum, ancak ondan şu anda onu bulmasını istemeyi düşündüm.

Ama sonra daha iyi düşündüm ve bu aptal başlığı şu NSFW tavsiye forumlarından birinde açtım.

Normal insanların bu konuda ne düşündüğünü görmek için anlık bir dürtü. Genel tuttum.

Başlık: *"Eşcinsel değilim, ama üstümü düşünmeden edemiyorum- Yardım edin?!"*

Şunu söyleyerek başlayayım: Ben eşcinsel değilim. Hiçbir zaman erkeklerden hoşlanmadım ya da onları uzaktan çekici bulmadım. Ama dürüst olmak gerekirse, kadınlar hakkında da tam olarak böyle hissetmedim. Sadece hareket ettim çünkü toplum böyle. Gerektiğinde sertleşebilirim ve kızların iyi vakit geçirmesini sağlayabilirim, ama doğrusu? Angarya gibi geliyor. Doruk noktası ve belki biraz güç oyunu dışında bundan zevk almıyorum.

Şimdi, işte falsolu top geliyor: amirim. Nasıl ve nerede tanıştığımızın detaylarına girmeyeceğim, ama ideal koşullar altında olmadığını söyleyelim. Gördüğüm anda ondan nefret ettim. Yine de, bir şekilde, bu adam varlığından bile haberdar olmadığım bir yanımı ortaya çıkardı.

Şimdiye kadar çekici bulduğum tek erkek o ve bu beni çıldırtıyor. Bir insan olarak ona katlanamıyorum, ama ne zaman yakınıma gelse, ona karşı koymak için ilkel bir dürtü duyuyorum. Ve tabii ki o da kedi-fare oyununu seviyor. Tüm bu dinamik sinir bozucu.

Kabul ediyorum, oral seks bir üst seviyedeydi. Acıyı zevkle harmanlayan bir tarzı vardı ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de hoşuma gidiyordu. Bana hayatımın en yoğun orgazmlarından bazılarını yaşattı. Ama işte burada işler karışıyor: Başka bir erkeğin beni sikmesi fikrinden nefret ediyorum. Bu kafamın almadığı bir şey.

Ama işler tersine döndüğünde ve onu becerme şansım olduğunda donup kaldım. Yapamadım. Bana hükmedilmesinden hoşlandığımı söyledi ve bu beni derinden yaraladı çünkü kararları benim verdiğimi sanıyordum.

Şimdi, beni hayaletledi. Bir yanım rahatladı, ama diğer yanım? Kaynıyor. Hayal kırıklığına uğradım. O da erkeklerden hoşlanmadığını iddia etti, ama buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum - özellikle de her zaman hazır göründüğü için... şey, resmi anladınız.

Peki burada neler oluyor? Bu sadece bir kerelik garip bir şey mi, yoksa tüm cinsellik krizlerinin anasına doğru mu gidiyorum?

Bir gün içinde sular altında kaldı. Yorumlar arasında geziniyorum, kaşlarım her geçen saniye daha da çatılıyor.

Görünüşe göre aynı anda iki uyanış birden yaşıyorsunuz. Git o siki sür, adamım.

Kardeşim hem eşcinsel hem de mazoşist bir uyanış yaşıyor. Onun kıçı için dua et.

BU NEDEN NIKO'NUN YAZACAĞI BIR ŞEYE BENZIYOR?

Daha fazla trol okudum.

Kardeşim, bir aşk romanını tarif ediyorsun ama daha az aşk ve daha çok hayal kırıklığı ile. Belki de "aşıklara düşman" sapkınlığını bulmuşsundur.

Eşcinsel olduğunu söylemiyorum, ama sana hayatının en iyi orgazmlarını yaşattıktan sonra seni 'hayaletleyen' adamı düşünmeden edemiyor olman aksini söylüyor. Sadece söylüyorum.

Eşcinsel değilsin ama kafan kesinlikle karışık dostum.

Birisi bu adama bir ayna versin de 'heteroseksüel' mi yoksa akıl oyunlarına ve güç dinamiklerine mi meraklı olduğunu kontrol etsin.

Olay örgüsü: Akıl oyunlarından hoşlanıyorsun.

Bu yorumda duraksıyorum ama daha ciddi cevaplar içeren en çok ödül alan yorumları okumaya devam ediyorum.

Kafa karıştırıcı bir yerdeymişsiniz gibi görünüyor. Cazibe ve cinsellik karmaşıktır ve çelişkili hissetmeniz normaldir. Bu adama karşı hissettikleriniz cinsellikle ilgili bile olmayabilir, güç dinamiklerinden veya çözülmemiş duygulardan kaynaklanıyor olabilir. Duygularınız ve ilişkileriniz üzerine düşünmek için biraz zaman ayırın.

Tanıdık olanla tamamen yeni bir şey arasında kalmış gibisiniz. Kafa karıştırıcı olsalar bile duygularınız için kendinizi utandırmayın. Cinselliğiniz hakkında emin değilseniz, baskı veya etiket olmadan keşfedin. Kendinizi bir kutunun içine sokmaya gerek yok; sadece hissedin ve ilerledikçe çözün.

Eşcinsel olmanız şart değil, ancak daha derin bir duygusal gerilim söz konusu gibi görünüyor. Güç, kontrol ve boyun eğme ile ilişkinizi incelemek için geri adım atmak yardımcı olabilir. Bu dinamikler bazen, özellikle de arzu anlayışınıza meydan okuduklarında, cinsel çekimle bulanıklaşabilir.

Herkes güncellemeleri sormaya ve kişisel sorular sormaya başladığında konudan çıkıyorum ve bildirimleri kapatıyorum. İçlerinden biri "Büyük penis mi?" dedi ve ona uzanıp yumruk atmak ve "Benimki de öyle" demek istedim. Ne demek istiyorsun?

Mesele penis boyu değil. Bir avuç moron.

Bu zaten boktan bir fikirdi.

Ayrıca, neden herkes duygulardan ve hiç alakam olmayan aptalca şeylerden bahsediyor?

İşe yaramaz. Her biri.

Birkaç kişi bana mesaj atıyor, onları da görmezden geliyorum ama bir tanesi ilgimi çekiyor.

SESSİZLİK

Hey, dostum, aslında şu anda ben de aynı şeyi yaşıyorum. Daha önce hiç bir erkekten etkilenmemiştim, ama bu adam dünyamı alt üst ediyor ve aniden, beklemediğim her türlü şeyi hissediyorum. Kafa karıştırıcı, sanki beynim tüm bunlara ayak uyduramıyor ve günlük hayatımı etkiliyor. Yani, evet, sadece bununla uğraşan tek kişinin sen olmadığını bilmeni istedim.

TOOPRETTYFORTHISMESS (NE? BEN.)

Şükürler olsun. Bu beni delirtiyor.

İstiyor musun, istemiyor musun?

Artık oraldan rahatsız olduğumu sanmıyorum ama bunu yüksek sesle itiraf etmek bile zor.

Hiç başka erkeklerle denemeyi düşündün mü?

Neden? Sen mi teklif ediyorsun?

Hayır, bununla nereden başlayacağımı bilmiyorum tbh lol ama bir arkadaşımın arkadaşından pornonun yardımcı olduğunu duydum

Bunu izleyemem. Hiç seksi bulmuyorum. Tüm pornoları bir şekilde yaltaklanma olarak görüyorum.

Dostum, aseksüel spektrumunda olabilirsin.

Seks yapmayı sevmeyenler ya da yapmayanlar mı? Çünkü ben .

Hayır, as aslında bütün bir spektrumdur. Mesela seksten hiç hoşlanmayabilir ya da sadece mastürbasyondan hoşlanıyor olabilirsiniz. Partnerinizi sevebilir ancak fiziksel eylemde bulunmak istemeyebilirsiniz ya da sadece duygu geliştirdiğiniz kişiye karşı cinsel çekim duyduğunuz demi olabilirsiniz. Ya da sınırlı cinsel çekicilik yaşamak gibi olan gri. TMI lol Son zamanlarda bu konuda çok fazla şey okuyorum. Etrafa bir göz atın. Aydınlatıcı bulabilirsiniz.

Telefonum elimden kayıp yere düştüğünde hâlâ adamın mesajını tekrar okuyordum ki aniden çekildim.

Nikolai tarafından.

Ben tepki beni havuza doğru sürüklüyor. "Yakaladım seni!"

Başımı suyun altında tutarken ve kahkahası havada bir saniye içinde sırılsıklam oluyorum. "Sana katılmanı söylemiştim. Dinlemeliydim!"

Etrafta çırpınmak yerine kıpırdamadan duruyorum ve adamın Reddit'te söylediklerini düşünüyorum.

Başka birini mi denesem? Bu kadar mı? Başkasının dölünü tatmak ve başkasının karın kaslarına dokunmak? Ve başkasının aletini emmek?

Neden bu fikir bile beni iğrendiriyor?

"Onu öldüreceksin Niko!" Jeremy'nin sesi beni sudan çekmeden önce bana ulaşıyor.

Nefes alıp veriyorum, ancak o zaman ciğerlerimdeki yangını fark ediyorum. "Pfft, Gaz'ımı öldürmek için bu kadar az şey gerekmez." Niko bana kafa attı,
Yumruğunu kafama vuruyordu. "Tamam mı?"

Onu kafasından tutup aşağı ittim, beni alt etmeye çalışırken onu suyun altında tuttum. Orospu çocuğu düşünce trenimi yarıda kesti.

Gördün mü, benden büyük birini yenebiliyorum.

Sadece Kayden'le yapmamayı seçtin, seni küçük sürtük.

Siktir git, iblis.

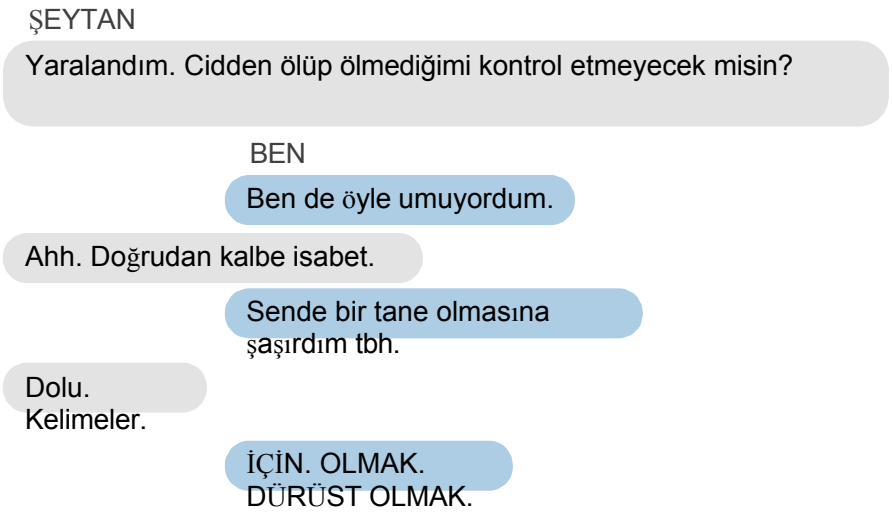
"Gareth?" Jeremy bana cin çarpmışım gibi ve yerel rahibi çağırıp çağırmamayı düşünüyor.

Tutuşumu gevşeterek Niko'nun tekrar su yüzüne çıkmasına izin veriyorum ama o saldırıya geçmeden önce kendimi havuzdan çıkarıyorum.

"Boo!" Niko bağırıyor. "Buraya gel ve benimle dövüş, seni sıkıcı kaltak."

"Senin maskaralıkların için havamda değilim." Gömleğimi ve şortumu çıkarıyorum,
boxerlarımın içinde kalıyorum, sonra kuruluyorum.

Telefonumu alıp üst kata çıkarken saçlarımda bir havlu gezdiriyorum. Adımlarım merdivenlerin ortasında duraksıyor, bir mesaj gördüğümde içime bir elektrik akımı yayılıyor.

Neden bağırıyorsun?

Çünkü seni yumruklamak istiyorum.

Her zaman şiddetin kontrolü ele almasına izin veriyorsun, bebeğim. Hoşuma gitmeye başladı.

İçimden bir ürperti geçiyor ve bunun soğuktan kaynaklandığından şüpheliyim. Beni tüketen ateş artık o kadar güçlü ki, patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ortadan kaybolacaksan bana öyle deme.

Ama hastaydım.

Patolojik yalanlarla, çünkü evde değildin.

Takip oyununu mu geliştiriyorsun?

Saptırma.

Ciddi şekilde hastaydım. İsviçre'de özel bir klinikte tedavi olmak zorunda kaldım.

Buna inanmamı mı istiyorsun?

Bana inanıp inanmamak senin seçimin ama seni özledim bebeğim.

Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki, gerçekten paniğe kapıldım. Kendime not: Bu arızayı düzeltmek için bir kalp uzmanı bul.

Boşalırken çıkardığın boğuk ses rüyalarıma giriyor. Amının duvarlarının ağzımı nasıl boğduğunu hâlâ hissedebiliyorum ve bu beni çıldırtıyor.

Anında ereksiyon.

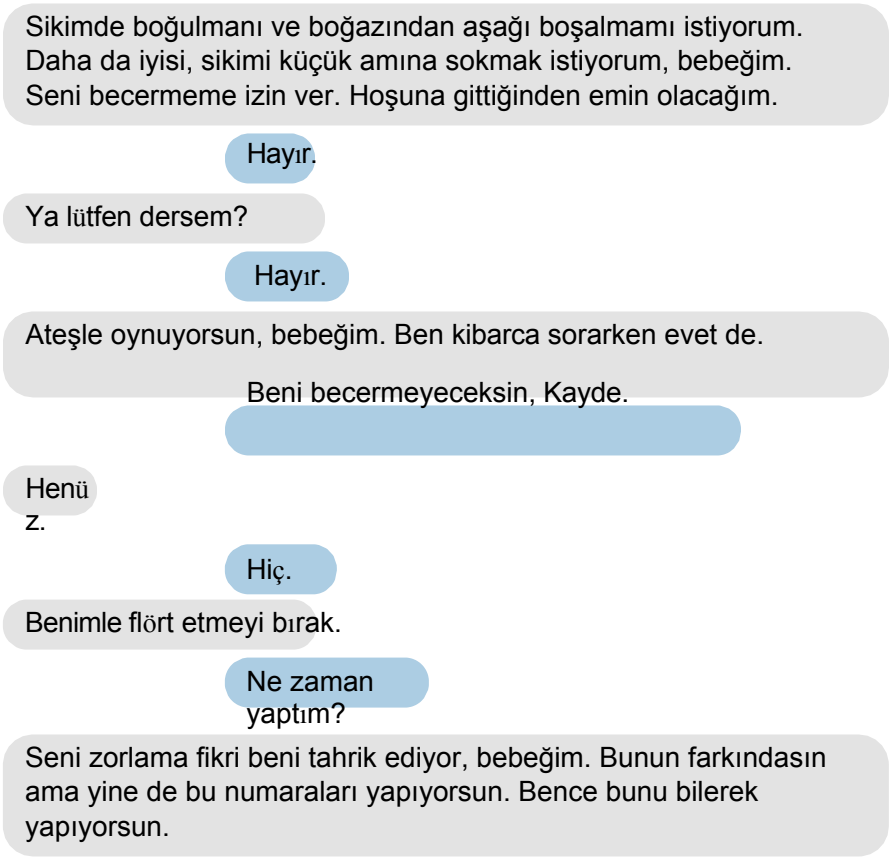
"Ciddi misin?" Kendi kendime mırıldanıyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum çünkü şimdi, sikiyle sanki bir insanmış gibi konuşmayı seven Niko'ya .

Seni test etmek istedim, bana ilk mesajı atmadan önce ne kadar zaman geçeceğini görmek istedim. Bunu tekrar yaşamaktansa senin sıcak ve soğuk halinle uğraşmayı tercih ederim. Seni düşünmek bile beni çok sertleştiriyor.

Bir resim gönderdiğinde boğazım düğümleniyor.

Pijamasının altından sikini yumrukluyor. Çıplak olmasa da, ince kumaş hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Sikinin hatları resimde net ve yakınlaştırdığımda o damarları görebiliyorum-

Başka bir metin belirdiğinde yanmışım gibi bırakıyorum.

Başka bir fotoğraf gönderiyor ve bu fotoğrafta karın kasları tam olarak görünüyor, pijaması kasıklarını gösterecek kadar aşağı çekilmiş.

Sik yalama-alay.

Aceleyle odama çıkıyorum ki kimse beni kahrolası bir ereksiyonla boğuşurken görmesin.

Kapının arkasında oyalanırken, gönderdiği resme bakıp kendi kendime söylenirken bir şey gözüme çarpıyor.

Orada olmaması gereken bir şey.

Yatağının ayak ucunda kırmızı desenli ipek bir eşarp.

Kadınsı, narin, hiç onun tarzı değil. Onu hiç ipek eşarp takarken görmedim ve hiç eşarbı olmadığını da biliyorum.

Evet, gardırobunu kontrol
ettim. Gözlerim kısıldı.

Bu kime ait ve neden onun yatak odasında? Umurumda
değil.

BIR SAAT SONRA, DAIRESININ ŞIFRESINI GIRDIM.

Burayı karıştırmak anlamsız, bunu daha önce de yaptım. Ne kadar bakarsam bakayım, her şey sinir bozucu bir şekilde düzenli. Tipik bir profesörün evi.

Televizyonu bile yok, tuhaf herif. Sadece bir pikabı ve birkaç plağı var.

İçeri adımımı atar atmaz, pişen lezzetli bir şeyin kokusu duyularıma doluyor.

Sonra, bir silahın soğuk baskısı omzuma çarpıyor.

Doğu Asyalı yüz hatları, omuz hizasında saçları ve delici koyu kahverengi gözleri olan minyon bir kadın görüş alanıma girdiğinde donup kalıyorum, ellerim yavaşça kalkıyor.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor saçma sapan bir ses tonuyla.

Gözlerimi ona diktim. Eşarbın sahibi bu mu? Yani onun tipi orta yaşlı Asyalı kadınlar mı? Ne oluyor *lan*?

Eğer baldır kılıfıma uzanıp bıçağımı alabilirsem-

"Jina!" Parlak sarı saçlı, ince yapılı bir kadın yumuşak bir sesle sesleniyor. Boynuna sardığı kırmızı atkısıyla Kayden'e destek olarak oturma alanına doğru yürüyor.

Ona yaslanıyor, yüzü solgun ve teni farklı. Yani hasta mı?

Peki bu kadınlar da kim?

Bakışları benimkilere kilitleniyor, gri gözlerinde duygular titreşiyor, aydınlık ve karanlık arasında gidip geliyor. Çenesi titriyor ama sarışından ayrılıp bize doğru adım atarken yüzü hızla düzeliyor.

"Tatlım, dikkatli ol," diye sesleniyor arkasından, sanki onun iki katı büyüklüğünde birini yakalayabilecekmiş gibi kollarını uzatıyor.

Dur bir dakika. Az önce ona *tatlım* mı dedi?

"Sorun yok anne," diyor nazik bir gülümsemeyle ve elini Jina'nın koluna koyuyor.

Anne?

Kırbaçlanıyorum. Ne zamandan beri bu kadar yumuşak? Ve bekle, bu yarı Asyalı olduğu anlamına mı geliyor?

Jina silahını indirmeden, "O az önce içeri giren davetsiz bir misafir,"

diyor. "Silahını indir, tatlım. Ne be?" Sarışın diyor ki

Kayden, Jina'nın omzunu nazikçe çekmeden önce dalgın bir bakış

attı. "Kayden'e zarar verebilir, Rachel. Asla bilemezsin."

"O sadece benim öğrencim anne. Bırakabilirsin," diyor Kayden, sakin ama kararlı bir şekilde, silahı Jina'nın elinden alıyor ve emniyetini pratik bir kolaylıkla tekrar açıyor.

Çok iyiydi. Hedef falan mı vuruyor? Çoğu insan silahların yanında o kadar rahat değildir.

Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az şey bildiğimi fark ediyorum.

"Öğrenciniz neden normal bir insan gibi zili çalmıyor?" Jina sert bir öğretmen gibi gözlerini bana dikiyor. "Senin terbiyen nerede, evlat?"

"Tatlım," diye azarlıyor Rachel.

"Jina Anne haklı, anne." Kayden onlarla konuşmasına rağmen gözlerini benden ayırmıyor. "Hiç terbiyesi yok."

Üçünün arasına bakıyorum. İki anne. Evliler, daha önce kırmızı sisin içinde göremediğim uyumlu alyanslarına bakılırsa.

Rachel onun biyolojik annesi olmalı, ona çok benziyor. Kayden'in babasından ayrıldıktan sonra Jina'yla evlenmiş olmalı.

Bu çok ilginç. Sonunda, ona ışık tutabilecek biri-iki biri.

"Artık gidebilirsiniz," diyor her zamanki sert tonuyla, tartışmaya yer bırakmadan.

Onun için çok kötü, benim başka planlarım var. En çekici, altın çocuk gülümsememi gösteriyorum ve annelerine sesleniyorum.

"İçeri daldığım için çok özür dilerim. Profesör Lockwood için gerçekten endişelendim. Kendisi kampüste bir yıldız sayılır ve yokluğu hissediliyor."

Gözleri kısılıyor ama onu görmezden geliyorum.

"Aman Tanrım," diyor Rachel. "Merak etme... Adını duyamadım."

"Gareth," diyorum Kayden'in yanından geçip elini sıkarak. "Eski moda, biliyorum. Bana büyükbabamın adını vermişler çünkü annem onu çok özlüyormuş."

"Bu çok tatlı. Keşke benim de böyle bir hikâyem olsaydı. Ben Rachel, bu da eşim Jina. Kay'e karşı aşırı korumacı olabiliyor, o yüzden kişisel algılamayın."

Kayden'in annesi ona "Kay" diyor. Hmm.

"Tamamen anlıyorum. Tekrar özür dilerim hanımefendi." Elimi Jina'ya uzatıyorum, o da gereğinden fazla bir güçle sıkıyor.

"Bunu bir daha , yoksa gerçekten vurulabilirsin" diye uyarıyor.

"Jina!" Kayden kendini beğenmiş bir şekilde sırıtırken, Rachel kızgın bir şekilde, "Jina," diyor. "Söz veriyorum." I tutmak gülümseyen ve başını salla doğru ve Fırın. "I düşünmek Bir şeyler yanıyor."

Jina küfür gibi bir şeyler mırıldanıyor -Kuzenim Maya'nın bize zorla izlettiği dizilere bakılırsa Korece olabilir- ve kaçıyor.

"Ne utanç verici." Rachel iç geçirdi. "Gareth'ı yemeğe davet etmeyi umuyordum."

"Gerek yok anne," diyor Kayden kararlı bir şekilde.

"Saçmalık. Buraya gelip de yemek yemeyen kimse yok. Çocuğu rahat bırak, Kay."

Ona gülümsüyorum. "Şef değilim ama anneme göre mükemmel bir yardımcı şefim, gerçi bu çok iyi bir onaylama olmayabilir."

"Ah, çok yaşa. Ama gerçekten gerek yok."

"İzinsiz girdikten sonra en azından bunu yapabilirim." Mutfağa doğru bir adım atıyorum ama Kayden yolumu kesiyor, solgun yüzü gergin, çenesi tıkırdıyor.

"Ne yapıyorsun Carson?" diye fısıldıyor, alçak sesle ve nane kokulu nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakın.

"Seni anlamaya çalışıyorum." Parmağımla göğsüne vuruyorum. "Bu gece beni tüm ihtişamımla görmek için kendini hazırla, Kayde."

15

KAYDEN

İstediğim son şey annemlerin Carson'la tanışmasıydı.

Bu gerçekten isteyeceğim son şeydi.

Ama yine de, özellikle de zoru oynadıktan sonra ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştim. Ama o itme-çekme saçmalığıyla büyüyor, bu yüzden bunun olacağını tahmin etmeliydim.

İkinci yanlış hesaplamam ise annemler gelir gelmez kodu değiştirmemek oldu. Şu anda nerede yaşadığımı bilmemeleri gerekiyordu ama tabii ki Jethro piçi onlara adresi verdi.

"Ne? Çok endişelendiler ve Jina beni öldürmekle tehdit etti," diyerek kendini savundu.

Yani şimdi evimde üç tehlikeli değişken var. Annelerim tehlikeli değil, hem de hiç değil, ama asıl tehlike Carson'la karşılaşmalarında yatıyor.

"Uzanmak istemediğine emin misin tatlım?" Birlikte masaya oturduğumuzda annem elimin arkasını okşuyor.

Çok şey yaşamış rağmen, hala narin bir şekilde güzel. Yüzü küçük, hareketleri yumuşak ve saçlarını her zaman zarif bir topuz yapıyor ve birkaç tutamı dışarı taşıyor.

Ama bana bakarken alnında derin bir çatıklık oluşuyor ve gözleri hafifçe kızarıyor. Onlar gelir gelmez bana sarıldı ve bir saat gibi gelen bir süre boyunca ağladı. Anne Jina kendini tutmaya çalıştı ama sonra o da bize sarıldı, gözyaşları yüzünden akıyordu.

Onları ağlarken görmeye dayanamıyorum. Kişiler arası duygulara karşı çok az kapasitem olduğunu ya da hiç kapasitem olmadığını kabul eden ilk kişi ben olacağım, ancak annelerimi her zaman farklı bir ışıkta gördüm.

Belki de tanık olduğum her şeyden sonra geliştirdiğim korumacı çizgi yüzündendir. Belki de zaten herkesin çekmesi gerekenden daha fazla acı çektikleri ve onları tekrar acı içinde görmekten nefret ettiğim içindir.

Bu yüzden onları tamamen işimin dışında tutuyorum.

Bakışlarım amatör aşçı yardımcısını azarlayan Jina Anne'ye kayıyor. Carson sırıtarak özür diliyor ve annesinin sert sözlerini geliyor. Elimde olmadan yanaklarını kırıştıran gamzelerini izliyorum, bu da onu çok genç ve çekici, neredeyse... normal gösteriyor.

Neredeyse.

Onu tanımasaydım, muhtemelen çok terbiyeli bir çocuk olduğunu düşünürdüm. Ama yine de onu bir çocuk olarak düşünmekten gerçekten hoşlanmıyorum.

Bu en hafif tabirle rahatsız edici.

"Tatlım, dinliyor musun?" Annem elimi sıktı. "Evet mi?"

Bilerek gülümsüyor. "Ne?"

"Yok bir şey," diyor gizemli bir neşeyle. "Sadece daha fazla dinlenmeye ihtiyacın olup olmadığını soruyordum, ama enerjik görünüyorsun."

Daha çok kızgınım. Carson'ın gitmesini istiyorum ama aksi takdirde sakin geçecek bir akşamın içine sızdığına göre bunu başarabileceğimden şüpheliyim. Annem şimdiden yarı yarıya onun cebinde görünüyor.

Sistemimi sonuna kadar karıştırma becerisine sahip.

Yüzümü ona dönüyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Bu gece kişisel bilgiler açığa çıkmayacak anne. Söz ver bana."

"Neden?" diye fısıldıyor. "O *kadar* önemli biri mi?"

"Önemli biri *olmadığı* için hiçbir şey bilmesine gerek yok. Ben ciddiyim anne. Hiçbir şey. O bir yabancı."

"Sen öyle diyorsan." Gülüyor, yarım saat önce bana bir şey olursa öleceğini söyleyen biri için fazla hoppa görünüyor.

"Neye gülüyorsun?" Carson iki tabak taşıyor ve olmayan bir güneş ışığı gibi gülümsüyor. "Ben de katılabilir miyim?"

"Elbette." İkisi de masayı hazırlarken annem meşgul olur.

Annem Jina'ya yardım etmeye çalıştığımda beni Korece azarlıyor ve kısaca oturmamı ve sakatlığımı daha da kötüleştirmememi söylüyor.

Bunun bir yaralanma olduğunu düşünüyorlar. Aslında, birlikte büyüdüğüm orospu çocuğu Julian'a, kardeşim Grant'le olan izlerimi örtbas etmesine yardım etmesi karşılığında aptal tıbbi deneylerini yapmasına yardım ediyordum.

Hâlâ arada bir Grant'le buluşmak zorundayım ama en azından ortaya çıkıp burada sahip olduğum şeyi sabote etmeyecek. Bedenimi teminat olarak kullanmanın hiçbir anlamı yok. Fiziksel formum sadece ihtiyaç duyduğum yere ulaşmak için kullandığım bir silah ve başka bir güç aracı.

Yetiştirilme tarzım düşünüldüğünde, fiziksel acı beni hiçbir zaman etkilemedi ve etkilemeyecek.

Annemler bir kaza geçirdiğimi düşünüyor, en azından bir kez olsun çenesini kapalı tutan Jethro sayesinde.

Çok geçmeden hepimiz masanın etrafında oturmuş, bir orduyu doyuracak kadar yemeğe bakıyorduk. Annem Kore usulü kızarmış tavuk ve kimchi içeren füzyon salatalar yaptı, ardından getirdiği ve buzdolabımı doldurduğu düzinelerce garnitürü ekledi - bir yandan da 'kötü yeme alışkanlıklarıma' başını salladı.

Görünüşe göre bunun nedeni yemek yapmamam ve bundan nefret etmesi. Anne Jina ev yapımı olmayan her türlü yiyeceğin sağlıksız olduğunu ve tüketilmemesi gerektiğini düşünüyor.

"Bol bol ye." Benim pilav kâsemi tavuk ve kimchi ile dolduruyor, sonra aynısını anneme yapıyor. "Sen de ye."

"Yemek için teşekkür ederim, tatlım." Annem elini masaya vuruyor.

İkisinin de mutlu görünmesine sevindim. Buraya kadar gelmeleri uzun zaman aldı.

Annem Jina ben doğmadan önce de oradaymış. Aslında, annem aile içi şiddetten neredeyse ölmek üzereyken en iyi arkadaşı olarak oradaymış. Birlikte büyümüşler ama üniversite yıllarında ayrılmışlar. İşte o zaman annem, sevgili babamla ikinci eşi olarak görücü usulüyle evlenmiş.

Annemler o sıralarda yeniden bir araya geldi ve Jina annem annemin özgürlüğü için savaştı. İkisi de öyle yaptı. Babama, babamı kontrol eden insanlara ve hatta o orospu çocuğu Grant'e karşı.

Annesi üvey annesi olmasına rağmen, öz annesi babasıyla birlikte olmayı daha fazla kaldıramadığı için boğazına ip geçirdikten sonra ona iyi davrandı.

Dürüst olmak gerekirse, eğer annem Jina Anne ile tekrar karşılaşmasaydı, Grant'in annesiyle aynı kaderi paylaşacaktı.

Neredeyse on yıl boyunca duygusal ve fiziksel istismara maruz kalmış ama sonunda kaçmayı başarmış.

Bu yüzden onları bir daha asla bu karmaşanın içine sürüklemeyeceğim.

"Yemekler harika," diyor Carson ve sesi içimde hem endişe hem de takdir duyguları uyandırıyor.

Derin ama çok alçak olmamasını seviyorum ve şimdi samimi bir şekilde konuştuğu ve en iyi şekilde davrandığı için sesi pürüzsüz ve ateşli geliyor.

Onu neden seksi bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum. Sesi, yüzü, vücudu. Hepsi o kadar mükemmel orantılı ve kışkırtıcı ki her santimine sahip olmak istiyorum.

Onu bir kafese kilitle ki sadece ben bakabileyim.

Sikim seğiriyor ve onu görmezden gelmek için bir kaşık pilav daha kaldırıyorum. Kelimenin tam anlamıyla ailemin yanındayız ama tek düşündüğüm şey sikimi Carson'ın içine gömmek.

Tüm insanlar ve hatta tüm erkekler arasında, bu lanet olası *Carson*.

"Kimchi'ye bayılırım." Sırıtıyor. "Kore yemeklerini ilk kez birkaç yıl önce kuzenimin ısrarı üzerine denedim ve o zamandan beri hayranıyım."

Anne Jina onaylayarak, "Bu iyi bir zevkin göstergesi," diyor.

Ona bir bakış attım. Cidden, onun görkemli cazibesine kapılmamasını bekliyorum.

Boğazını temizliyor. "Ee, Gareth, okulda nasıl gidiyor?" "Sınıf birincisiyim, hanımefendi. 4.7 NOT ORTALAMASI."

"Bu inanılmaz," diye hayret ediyor annem. "Sen bir dahi gibisin."

"Fena değil," diyor diğer annem. Çalışkan insanlara karşı bir zaafı var ve içimden bir ses şu anda o pisliği sevdiğini söylüyor.

Yanlamasına sik beni.

"Hâlâ Profesör Lockwood'un favorisi olmadığım için yeterince şaşırtıcı değil." Dünyadaki en acınası küçük canavar gibi davranarak onlara küçük bir dudak büküşü gösteriyor.

Tavuklu pilavdan bir kaşık alıyorum, gözlerim onun soluk yeşil gözlerinde. "Bunun için daha çok çalışman gerekecek, Carson."

Gözlerini kısıyor ama sadece bir saniyeliğine, bir parça salatalık alıp çiğnemeden önce. Sert.

Aletimi ısıracağını ya da aynı derecede iğrenç bir şey yapacağını düşünmemi sağlamaya çalıştığını biliyorum, ama bu sadece aletimi uyarılma durumuna getirmeyi başarıyor.

Ne çapkın ama.

"En sevdiğin o *olmalı*," diyor annem. "Çok terbiyeli ve sevimli."

"Sorun değil. Sanırım sadece zamana ihtiyacı var," diye yanıtlıyor Carson çocuksu bir gülümsemeyle.

Dudaklarımın sırıtarak kıvrılmasına izin vererek, "Bence zaman kazanmak için oyalanan sensin," diyorum.

Dudaklarını büzüyor ve sırıtışım genişliyor. Onunla uğraşmak neden bana bu kadar keyif veriyor? Benim yanımdayken verdiği tepkileri ve onları gerçekten kontrol edememesini seviyorum.

"Ya da belki zaten başka bir favoriniz vardır," diye karşılık veriyor Carson. "Masayla paylaşabilirsiniz *Profesör*."

Jones derdim ama o zaman onu hedef tahtasına koymuş olurdum. Bu konuda şaka yapıyorum ama Carson biraz psikopat, hem de genç bir psikopat, bu yüzden fevri davranıyor ve en iyi öğrencilerden birinin öldürülmesinin arkasındaki neden olmak istemiyorum.

Şarabımdan bir yudum alırken bakışlarım onun üzerinde kalıyor. "Sadece daha iyisini yapmanı ve benim favorim olmanı bekliyorum."

"Meydan okuma kabul edildi." Gözlerinin derinliklerinde ateş yanıyor ve bu kadar parlak olmaları neredeyse bir suç.

"Siz ikiniz çok yakın görünüyorsunuz," diyor annem daha önceki bilmiş bakışıyla.

"O sadece bir öğrenci," diyorum.

Carson aynı anda "Değiliz," diyor ve sonra anneme gülümsüyor. "Aslında o bir tür diktatör. soğukkanlılığını nasıl kazanamadığını hayal etmek zor."

"Çünkü onu gerçekten biz yetiştirmedik." Annemin parmakları kaşığın etrafında titriyor. "En azından her zaman değil. Babası tarafından yetiştirildi."

Yüz ifadesi değişir ve Jina Anne elini nazikçe okşar.

"Seni üzen bir konuyu gündeme getirdiğim için özür dilerim," diyor Carson. "Sana sahip olduğu için hâlâ şanslı."

"Ona sahip olduğumuz için şanslıyız." Annem beni kucakladı. "Bizi tekrar endişelendirme.
Kazaların olabileceğini biliyorum ama
dikkatli ol." "Olacağım."

"Kaza mıydı?" Carson gözlerini kısar. "Hasta olduğunu sanıyordum."

"Çok kötü bir kazaydı. Neyse ki araba çarptı ve sadece morlukları falan vardı ama çok korkutucuydu ve hemen buraya geldik." Annem, aşırı paylaşımcı, bayanlar ve baylar. Ve bu, ona neredeyse hiçbir şey söylememesi için *yalvardıktan* sonra oldu.

"Bu bir şok olmalı." Anneme en sempatik bakışını atıyor ama sonra bir anlığına bana ters ters bakıyor. "Biz de *çok* endişelendik."

Yalnızca ses tonuna baksaydım ona inanırdım ama yine de neden ona inanmak isteyeyim ki?

"Profesör Lockwood'un araba kullandığını bilmiyordum," diyerek konuyu tekrar değiştirdi. "Kampüse genellikle yürüyerek gider."

Annemler gereksiz ayrıntıları paylaşmadan önce, "Araba kullandığımı görmemeniz, bazen kullanmadığım anlamına gelmez," diyorum.

Sanki ona söylediğim gibi İsviçre'de değil de Amerika'daymışım gibi. Kısmen Julian'ın laboratuvar faresi olmak ve Grant sorununu geçici olarak da olsa halletmek için.

Carson bana gizemli bir bakış atıyor ama sonra nazikçe konuyu değiştiriyor. Ailesinden, annesinden, babasına ve büyükbabasına ne kadar yakın olduğundan bahsediyor. Tüm niteliklerini ön plana çıkarıyor, izleyicilerini etkilemek için altın çocuk kişiliğini utanmadan kullanıyor.

Buna karşı bağışıklığım var ama onu dinlemekten kendimi alamıyorum. Soğuk sesi ve konuşması birinci sınıf ve mükemmel bir avukat olabilir ama bunu benden duymayacak.

Anne Jina ondan hoşlanmamak için çabalayıp başarısız olurken, anne kesinlikle onun büyüsü altındadır. Hatta onun kasesine yemek koymaya başlar ki bu da duygularının açık bir göstergesidir.

Seni besliyorsa, seni önemsiyordur.

Carson ona ısındıklarını hissedince taktik değiştiriyor ve beni sormaya başlıyor.

"Aslında merak ediyordum." Suyundan bir yudum alıyor. "Profesör Lockwood'un hukuk aşkı ne zaman başladı?"

"Üniversite , değil mi?" Annem öyle diyor.

Carson şarabını dolduruyor. "Onu sınıfının en iyisi olarak hayal edebiliyorum."

"Elbette öyleydi," diyor anne Jina gururla. "Kimse benim oğlumu yenemez."

"Bu çok etkileyici. Belki de avukatlık yapmak yerine hukuk öğretmenliğini seçmesinin nedeni, başkalarının da bunu başarmasına yardımcı olmak istemesidir," diyor gülümseyerek.

"Pratik mi yapıyorsun?" Annem soruyor.

"Evet, anne. Artık o kadar çok şey yapmıyorum, unuttun mu?" Sakinliğimi koruyorum, çünkü o küçük hıyarın numaralarını bir mil görmeliydim.

Görünüşte zararsız sorular soruyor ama her seferinde daha derine iniyor.

İnsanları etkileme yeteneğini gerçekten hafife almışım.

Ben de ustalıkla konuyu değiştiriyorum ama o bir şekilde kendi soru sorma tarzına geri dönüyor. Akşam yemeğinin sonuna kadar bitmeyecekmiş gibi görünen bir çekişme.

Anneme yardım etmek için atlıyor ve kırmızı eşarbına iltifat ettiğinde annemin kocaman gülümsemesine neden oluyor.

Anne Jina, şarabından bir yudum alırken Korece, "Şu oğlun kendine dikkat etse ve karımla flört etmeyi bıraksa iyi olur," diye mırıldanıyor.

"O benim oğlum değil anne," diyorum aynı dilde, Carson aval aval bana bakıyor, sonra tekrar annemin söylediği bir şeye odaklanıyor.

"Onun sadece bir öğrenci olduğunu düşünmemi mi istiyorsun?" Bana öyle bir bakıyor *ki, "Sen doğduğunda ben de odadaydım oğlum, ukalalık yapma*" diyor.

"Başka ne ki?" "Küçük bir
erkek arkadaş."

"Ben eşcinsel değilim. Bunu biliyorsun."

"Eşcinsel, heteroseksüel ya da biseksüel, kimin umurunda? Duyguların cinselliği yoktur."

Bardağımı masaya bırakıyorum ve kızgın görünmemeye çalışıyorum. "Ona karşı kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorum. Ne oluyor anne? Erkek olması bir yana, o bir çocuk. Benden on bir yaş büyük bir *çocuk*."

"O yeterince büyük ve duyguların yaş sınırı
yoktur." "Dedim ya. Duygu diye bir şey *yok*."

"Bundan pek emin değilim. Seni uzun zamandır bu kadar kaygısız görmemiştim ve ona farklı bakıyorsun. Eskiden baktığından bile daha sevgiyle-"

"O cümleyi bitirme anne. Sadece bitirme."

"Cümlenin kendisinden mi yoksa ne anlama geldiğinden mi korkuyorsun?" Ben bir şey söylemeyince iç geçiriyor, ayağa kalkıyor ve başımı göğsüne bastırıyor. "Ne yaptığını ya da neyi başarmayı umduğunu bilmiyorum ama belki de bırakmanın zamanı gelmiştir oğlum."

Yapamam.

Bitiş çizgisine yaklaşmışken olmaz.

Gözlerim Carson'ınkilerle buluşuyor ve o da bir saniyeliğine bakıyor, manzaradan büyülenmiş gibi görünüyor.

Zaten her şey planladığım gibi gidiyor, o halde neden bitiş çizgisinde onun olmaması fikri göğsümü sıkıştırıyor?

16

GARETH

Ben telefonuma bakarken etrafımda alçak sesli bir konuşma uğultusu dağılıyor.

Dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum ve arkadaşlarımdan biri -sahte olanlardan- kaydırmayı bırakmamı söylüyor.

Değilim ama gizlilik ekranından anlayamazlar.

Yerel bir kafede öğleden sonra grup çalışması yapmak istiyorlar ve ben de genellikle onları etkisiz hale getirmek ve asla benim seviyeme gelemeyeceklerini hissettirmek için onlara katılıyorum. Hem de hiçbir şey söylemeden. Yine de arkadaşlığımı seviyorlar, ki bu sürpriz değil, tanıdığım en ilginç insanım.

Tüm ilginç yerlerimi göstermiyorum ama yine de yansıttığım imaj onları büyülüyor ki bu da başlı başına bir süper güç.

Rachel'dan gelen birkaç mesaja cevap veriyorum - evet, Kayden'in annesi olan. İki gün önce havaalanında vedalaşmaya gitmiştim ve Kayden'in engelleme çabalarına rağmen gitmeden önce numarasını almıştım. Jina da benim numaramı istedi, ben de memnuniyetle verdim.

Üçümüz için yaptığım bu grup sohbetinde düzenli olarak mesajlaşıyoruz. Çoğunlukla Rachel cevap yazıyor. Ama Jina okuyor. Her şeyi okuyor. Ben okçuluktan ya da atış hedeflerinden bahsetmediğim sürece Jina konuşkan oluyor, Rachel ise sadece sıkıldığını ima eden GIF'ler gönderiyor.

Kayden'in annesini ona tercih ederim ama o yemekten beri onlardan bilgi almaya çalışmamdan neden hoşlanmadığını da anlıyorum.

Bir hafta önce.

Yani, öyleyim ama bu kadar çabuk gerek yoktu.

Ya da ailesi oradayken gizli anlamlar yüklemeye çalışırdı.

Her neyse, birkaç gün önce kampüse geri döndü ve anneleri gittiğinden beri bana mesaj atıyor. Görmezden geldiğim ama şu anda okuduğum mesajlar.

Zoru oynamayı bitirdin mi, küçük canavar?

Eğer öyleysen, kaldığımız yerden devam etmek isterim.

Amımın bekaretini bozarak yani.

Beni görmezden gelme, bebeğim. Beni çok zorluyorsun, komik bile değil.

Rüyamda o kısık sesinle seni becermem için bana yalvardığını gördüm ve kocaman bir ereksiyonla uyandım.

Bu sorunu nasıl çözdüğümü bilmek ister misiniz?

Sorduğuna sevindim. Gözlerimi kapattım ve amımın dilimin etrafında nasıl sıkıldığını hissettim. Hemen boşaldım. Mmm. Sadece bunu düşünmek bile sikimi zonklatıyor.

Neden kaçınılmaz olandan kaçmayı bırakıp, ben hala kibarca sorarken evime gelmiyorsun?

Ama yine de güzel olan hiçbir şeyin hayranı değilsin, değil mi? Acı ve zorlanma fikri seni çok kızdırıyor ve rahatsız ediyor.

İstediğin gibi olsun. Bakalım ne kadar .

Son iki mesaj beni kızdırdı ama gerisi *kabul edilebilir*. Onu sınırda görmek güzel.

Beni hayal ediyor, beni istiyor, benim için çıldırıyor ve bana sahip olamıyor. Beni becermek isteyen diğer profesörlerden hiçbir farkı yok.

Sıraya girmeli.

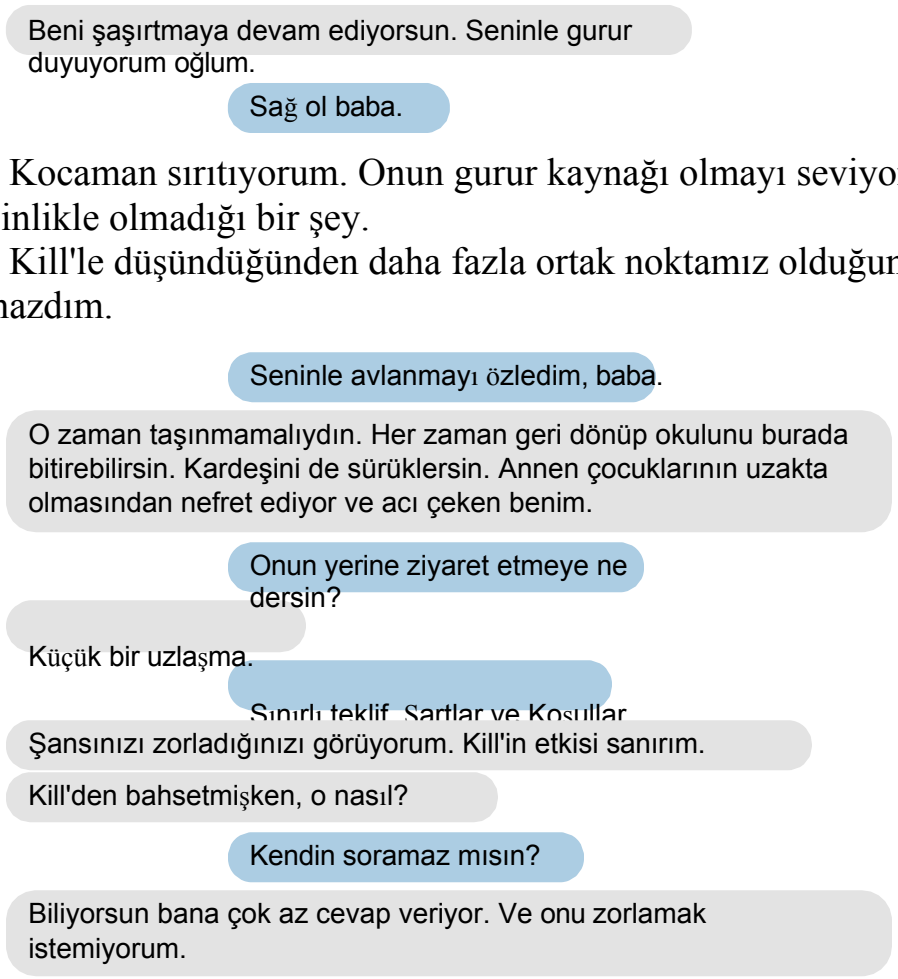
Telefonum bir mesajla aydınlandığında arkadaşlarım her türlü şeyden bahsediyordu.

BABA

Günün nasıl geçti?

BEN

Harika. Sınavdan A+ aldım.

Kocaman sırıtıyorum. Onun gurur kaynağı olmayı seviyorum - Killian'ın kesinlikle olmadığı bir şey.

Kill'le düşündüğünden daha fazla ortak noktamız olduğunu bilseydi böyle olmazdım.

Çünkü babam küçük yaşta Kill'in kusurlu olduğunu söyledi ve kardeşim de bunu duydu.

Benimle bu konuda konuşmaya geldi. O zaman on bir yaşındaydım.

"GARY," BANA EN NEFRET ETTIĞIM LAKABIYLA SESLENIYOR, ÇÜNKÜ O nefret ettiğimi biliyor.

Bahçede okçuluk talimi yapıyordum ki yanıma geldi ve önümdeki çimlere .

"Ne?" Sözümün kesilmesine sinirlenerek .

"Neden ben kusurluyum da sen değilsin?"

"Çünkü sen aptalsın," diyorum, yayımı çekip bir ok bırakıyorum ve ok hedefi tam on ikiden vuruyor.

"Sanırım babam benden nefret ediyor." Ölü gözlerini benimkilere dikti - her zaman sahip olduğu o boş, gözlere. Onları babamdan çok önce fark ettim, çünkü onları kendimde gördüm.

"Sana kusurlu dediği için mi?"

"Evet. Annemle sadece sana sahip olmaları gerektiğini söyledi. Annem onu azarladı ama onlara ölü fareleri gösterdiğimde bana tuhaf tuhaf baktı."

"O zaman belki de bunu yapma."

"Ama içlerini görmek istedim."

"Annemle babamın içini görmesine izin vermemelisin." Bir ok daha çentikledim ve ateş ettim. Bullseye.

"Neden benimle gurur duymuyorlar?"

"Çünkü siz farklı doğdunuz ve onlar bu tür bir farklılığı kaldıramazlar."

"Ne kadar farklı?"

Bir ok daha çekip boğazına nişan ve o hiç irkilmiyor bile. "Bunu yaptığımda nasıl hissediyorsun?"

"Beni incitmek istediğin için seni incitmek istiyorum."

"Bu farklı bir şey. Çoğu insan korkmuş, donmuş ya da gergin hisseder; beyinleri bu şekilde çalışır." Oku kaldırdım ve tekrar ateş ettim. Tam isabet. "Annenin sana öyle bakmasını istemiyorsan, arkadaşlarının nasıl davrandığını izle ve elinden geldiğince onları taklit et. Zamanla daha kolay olacak."

Her zamanki boş ifadesini kıran bir sırıtışla ayağa fırlıyor. "Babam da benden nefret etmeyi bırakacak mı?"

"Belki de babamdan uzak durmalısın. Seni kabulleneceğini hiç sanmıyorum."

BU YÜZDEN FARKINDA OLMADAN BABAMIN ARASININ AÇILMASINA KATKIDA BULUNMUŞ OLABILIRIM.

ve Kill. Sanırım Kill biz gençken denemek istedi ama sonra vazgeçti.

Yine de babam Kill'den daha çok uğraştı. Avlanmak da dahil olmak üzere üçümüz için her türlü faaliyette bulundu ama sanırım Kill babamla benim iyi geçinmemizi görmekten pek hoşlanmadı ve gelmeyi bıraktı.

Kill yaşlandıkça birbirlerinden daha da uzaklaştılar ve bu bir tür soğuk savaşa dönüştü.

Bir tanesini değiştirmiyordum çünkü Kill'in babamla yakınlaşması fikrinden hoşlanmıyorum. Anneme olan bağlılığına zar zor tahammül edebiliyorum ama babam ve hatta büyükbabam söz konusu olduğunda bu kırmızı bir çizgi. Dünyanın geri kalanı onun cazibesi altında.

Babama Killian'ın iyi olduğuna dair güvence veriyorum ve o da ziyarete gelmemiz için ısrar ediyor.

Sonunda, Kill zaten gitmek istemeyeceği tek başıma uğrayacağım.

Telefonumu cebime geri koyuyorum çocuklardan birinin konuştuğu bir konuya odaklanıp en basit cevaplarla konuya giriyorum.

Yerel bir kafeye giriyoruz, tanıdık bir sohbet uğultusu ve keskin espresso kokusu havayı dolduruyor. Burası şehir merkezinin karmaşasından uzakta, uyumsuz mobilyaları ve rahat, yaşanmış hissi veren sessiz yerlerden biri.

Kaşıkların yumuşak şıngırtısı ve tezgâhtaki baristanın alçak mırıltısı arka plana karışırken gözlerim profesörümden başkasına kilitlenmiyor.

Kayden küçük bir köşe masasında oturuyor ve zahmetsizce dikkatleri üzerine çekiyor. Koyu renk saçları rahat ama yine de keskin görünecek kadar şekillendirilmiş, belirgin elmacık kemiklerini, belirgin çene çizgisini çerçeveliyor ve hafif kirli sakalı görünümünün olgunluğuna katkıda bulunuyor.

Sıkıştırılmış beyaz gömleği kaslarını zorluyor, kolları güçlü kolları ortaya çıkaracak kadar kıvrılmış ve iyi dikilmiş siyah pantolonla eşleştirilmiş. Bakışları yoğun ve delici, bir kadına yöneldiğinde doğal bir manyetizmaya sahip.

Çünkü, evet, karşısında oturan lanet bir kadın var. Ve *onunla* konuşuyor.

Daha yaşlı, belki otuzlu yaşlarının ortasında, omuzlarına dökülen uzun kumral saçları ve dar siyah elbisesiyle. Boğucu bir görünümü ve benim zevkime göre fazla kendinden emin, çapkın bir gülümsemesi var. Bir şeyler söylemek için eğildiğinde gözleri ona dikilmiş, sıcak ve davetkâr, kahkahası alçak ve zengin.

Odanın ortasındaki en büyük masaya oturduğumuzda kızlardan biri "Aman Tanrım, bu Prof Lockwood mu?" diye ciyaklıyor.

Onun tam karşısındaki seçiyorum. Ama o beni fark etmedi.

Tüm dikkati kırmızı rujlu kadının üzerindeyken olmaz. "Randevusu mu var?" Myers neşeyle soruyor.

Salak heriflerden bir diğeri, "Anladım, Prof. Çok seksi," diyor. "Sanırım işletme fakültesinde profesör."

"Ağlayacağım." Morgan somurtuyor. "Eğer ben ona sahip olamayacaksam, hiçbir kadın olmamalı."

Zara onun kolunu okşayarak, "Profesörlerin yaptığı şeylerden birini yapıyor olabilirler," diyor.

"Evet, doğru. Pantolonunun fermuarını açıp bize bir gösteri yapmaya hazır görünüyor. Hayat neden bu kadar adaletsiz?"

"Aslında sana ya da sınıftaki herhangi birine hiç ilgi göstermedi. Sanırım kendi yaşındaki insanları tercih ediyor. Bunu kişisel algılama Morgan."

"Hâlâ berbat."

ediyorlar, vızıldıyorlar, konuşuyorlar, konuşuyorlar, konuşuyorlar ve ben her birinin kafasını masaya vurup kafataslarını kırmanın eşiğindeyim.

Ama ben bunu yapmıyorum.

Ben iyi çocuk Gareth'ım. Toplum içinde cinayet fantezisi kurmam.

Tamam, kuruyorum ama dürtülerimi kontrol etmekte zorlanacak kadar değil. Ve asıl sebep Kayden'in beni hala fark etmemiş olması.

Ben.

İçeri girdiğimden beri göğsümde ani ve irrasyonel bir yanma var ve kafamı çeviremiyorum. O kadar hastaydı ki anneleri onu lanet olası bir bebek gibi emzirerek sağlığına kavuşturmuş olan o orospu çocuğunun yüz ifadesi sakin ve derli toplu bir şekilde öne doğru eğilmesini izliyorum. Sanki kadının onun her sözüne nasıl asıldığını fark etmemiş gibi.

Ona *öyle* bakmayı kesmezse, ciddi bir sorunumuz olacak. Tanımlanamayan bir ceset gibi.

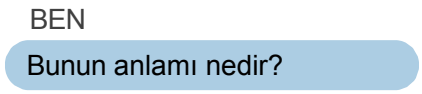
Hay sikeyim. Kiminle tanıştığı ve ona nasıl baktıkları neden umurumda olsun ki? Ya da o kadar alçak sesle konuşuyor ki hiçbir şey duyamıyorum.

Defterimi açıyorum ve lanet parmaklarımı ısırmamak için kalemimi ileri geri kaydırıyorum.

Çünkü gözlerini ondan ayırmadı. Bir kere

bile.

Telefonumu çıkardım ve onunla yaptığım konuşmaya tıkladım.

Masadan telefonunu alıyor, yüz ifadesinde bir değişiklik olmadan ona bakıyor, sonra tekrar yerine koyuyor.

O orospu çocuğu-

Uzun bir nefes alıyorum. Önemli değil. *Adamın* önemi yok ve kadının da *kesinlikle* bir önemi yok.

Neden bu kadar heyecanlanıyorum?

Morgan kolumu tutup onun için tek kişi olduğum hakkında bir şeyler söylerken parmaklarım telefonun üzerinde uçuşuyor, ama zar zor dinliyorum.

Eğer beş dakika içinde onu kaybetmezsen.

Metni siliyorum ve ekranımı kapatıyorum. Sesim çaresiz geliyor. Sanki ben...

Sikeyim.

Başımı kaldırıyorum ve onu görüyorum. Morgan çenemi, yanağımı öperken, ısırırken, flört ederken ve mikroplarını üzerime bulaştırırken Zara'nın gözlerinde. Sadece küçük bir dikkat dağıtma ve sebepsiz yere azıyor.

Ama önemli olan o değil. Önemli olan Zara ve onun bana nasıl ters baktığı, sonra da kıskançlık yaparken yakalandıktan sonra başını eğip boğazını temizlemesi.

Ben böyle mi görünüyorum?

Yok artık. O orospu çocuğunu kıskanacak kadar .

Morgan'ı üstümden itiyorum -temizlenmem gerektiğini hatırlatıyor- ve gülümsüyorum. "Kısa kestiğim için üzgünüm ama biraz başım ağrıyor. Ben gidiyorum."

Çıkarken Kayden'e son bir kez bakıyorum, söylediği bir şeye gülümsüyor.

Bana hiç o yumuşak gülümsemesini göstermiyor. Her zaman kötü niyetli ya da alaycı. Arabama doğru yürürken, yazıyorum.

Yarım saatin var. Eğer evine gelmezsen, seni avlarım.

17

GARETH

F On beş dakika sonra, onun evine gittim.

Belki de ona onunla gelmemesini söylemeliydim.

Gözlerimi kısarak kodu giriyorum. Eğer onu getirmeye cüret ederse, beynimin misilleme olarak hazırladığı her türlü saçmalık için beni suçlayamaz.

İçimi çekerek bir şeyler içmek için mutfağa gidiyorum ve buzdolabında duraklıyorum. Üç paket organik çilek var ve kesilmiş meyvelerden oluşan büyük bir kase ortada, düzgünce kaplanmış bir şekilde duruyor.

Bunu o mu yaptı?

Neden yapsın ki?

Her neyse. Onu çıkardım ve saate takılırken neredeyse her şeyi yıkıyordum.

Beş dakika kaldı.

Tabii hala onunla değilse. Ya da daha kötüsü, onun evine gitmediyse.

Çenem geriliyor ve kaseyi itiyorum, parmaklarım ceketimdeki şok tabancasına değiyor. Pislik herif sonuncusuna el koyduğundan beri yeni bir tane. Ve bıçağıma.

On dakika geç kaldı.

Şimdi volta atıyorum, zihnim seçeneklerle yarışıyor.

Eğer onun evine gittiyse, onu bulmak için muhafızları kullanmak zorunda kalabilirim. Ama bu kesinlikle Jeremy'ye geri dönecektir ve o zaten

Bana şüpheyle bakıyor. Ama en azından Kill, Glyn ile o kadar meşgul ki, bana neredeyse hiç dikkat etmiyor.

Onunla sonra ilgileneceğim. Önce, bir şeyleri mah önce o piçi bulmalıyım.

Bu *tamamen* kadını onun acımasız seks tarzından korumakla ilgili. İyi bir yardımsever olduğum için bana *teşekkür* etmeli.

Kapı kilidi tıkırdıyor ve ben donup kalıyorum, bütün sinirlerim geriliyor.

Sonra hareket ediyorum, kapının arkasına kayıyorum, sırtım duvara dönük, bıçağım elimde.

Rahatlama, karnıma bir yumruk gibi çarpıyor. Çarpık ve sinir bozucu, fokurdayan bu beklentiyle karışıyor.

derin ve hızlı bir şekilde arka arkaya gelip gidiyor ve bıçağı tutan elim sabit olsa da avuç içim nemli.

İçimde dönüp duran bu karışık duygular bulaşıcı. Heyecan

duygusu.

Kötü niyetli bir dokunuş.

Kapı acı verici bir şekilde yavaşça açılıyor ve adam içeri adım atıyor, tüm kasıtlı hareketleri ve rahatsız edici sakinliğiyle.

İşte orada, piç kurusu.

Trençkot ve kaşmir bir atkı giymiş, saçları rüzgârla dalgalanmış, yanakları kızarmış.

Kapıyı kapatmak için arkasını döner dönmez saldırdım.

Onu kapıya çarpıyorum, ensesinden kavrıyorum ve bıçağı nabız noktasına bastırıyorum. Çarpmanın etkisiyle çerçeve sarsılıyor ama o irkilmiyor bile.

Odun ve amber kokusu beni uyuşturucu gibi etkiliyor ve onu koklamaktan kendimi alamıyorum.

Neden bu kadar güzel kokuyor?

Isı ondan yayılıyor, daha yakına eğildiğimde sert sırt kaslarının sıcaklığı göğsüme baskı yapıyor. Belirgin fiziğinin her bir çıkıntısı keskin bir hat oluşturuyor ve her birini sanki vücudu izlemeyi bırakamadığım bir haritaymış gibi bana karşı hissediyorum.

Keşfetmek. Parçalara

ayırmak.

Onun sertliği, gücü, sabit nefesi beni daha da derine çekerken odaklanabildiğim tek şey.

Şimdi suyun altındayım, daha da yaklaşıyorum, daha da bastırıyorum, hava yerine onu ciğerlerime çekiyorum. Kaslarının altımda esneme hissi

parmak uçları ve beni daha yeni derinliklere çeken gücünün hissi.

Sesinin alçak, kaba gürültüsü içimde titreşiyor. "İçeri girer girmez üstüme mi atlıyorsun? Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum bebeğim."

"On dakika geciktiniz *Profesör*," diye kulağına hırlıyorum.

"Ve bu içinizdeki psikopatı ortaya çıkarmak için yeterli
mi?"

"Dakik olmayan insanlardan hoşlanmam."

"Hmm. Asıl sorunun bu olduğunu
sanmıyorum."

Bıçağı tutan elimi tutuyor, ceketinden aşağı sürüklüyor, pahalı kumaşı hiçbir şey yokmuş gibi kesiyor.

Ona izin verdim. Parmakları bileğimin etrafında sıkılaşıyor, bıçağı aşağıya doğru yönlendiriyor... ve daha aşağıya...

"Asıl sorununun ne olduğunu bilmek ister misin?" Tam kasığının üzerinde duruyor ve tam bu deli herifin bana onu kestireceğini düşündüğüm anda bileğimi bükerek bıçağın yere düşüp takırdamasına neden oluyor.

"Sanırım benim başka biriyle birlikte olduğum düşüncesine dayanamadın." Avucumu pantolonundaki şişkinliğe vuruyor ve dokunuşumun altında büyüyor, endişe verici bir hızla sertleşiyor. "Senin bu sevimli kıskançlığın beni deli ediyor, bebeğim."

Yutkunuyorum ama elimi çekmeye çalışmıyorum. Ereksiyonunun uzayıp pantolonuna ve elime baskı yapmasını seviyorum. Aslında o kadar çok seviyorum ki, kanıtları hissetmemesi için kalçalarımı geri itmek zorunda kalıyorum.

"Neden bilmiyorum," diyorum kısık bir sesle. "Odaklan.
Kıskançlığını tartışıyoruz."

"Ben bunu yapmam." Çenesini kapaması için onu sertçe sıkıyorum, bir çeşit cezalandırma.

Kaba iniltisi bana karşı mırıldanıyor. " bu, beni sertleştir ki sikimi kıçına sokabileyim. Amımı sikmek için ölüyorum."

Çıkıntısına baskı uyguluyorum, parmaklarım içeri giriyor ve sıkılaşıyor. "Sana bunun olmayacağını söylemiştim."

Her şey o kadar hızlı oldu ki, biraz şaşırdım.

Kayden elimi itiyor ve bana o kadar kolay dönüyor ki, sanki onu köşeye sıkıştırmıyormuşum gibi hissediyorum.

Onu köşeye sıkıştırıyormuşum gibi mi davranıyordu?

Bir adım geri çekiliyorum, çünkü gözleri griden çok uzak ve siyaha yakın, çok karanlık görünüyor.

İki kolunu göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bana bakıyor, boyunun her santimini beni küçük hissettirmek için kullanıyor.

Bunu yapmasından *nefret* .

"Eğer bu olmayacaksa, burada ne işin var?" Sesi monoton ve kapalı, tıpkı sınıfta olduğu gibi. Tamamen kopuk ve mesafeli.

Gözlerimi kısıyorum. "Sana haddini bildirmek için."

"Biliyor musun, senin itme-çekme oyununa ancak bir yere kadar tahammül edebilirim." Eli bana doğru fırlıyor ve ben geri adım atıyorum, ama çenemi kavrıyor ve beni döndürüyor, sonra da kapıya çarpıyor.

Ellerimi kaldırıp kolunu çekmeye çalışırken çıngırak kemiklerimde yankılanıyor ama o dizlerini benimkilerin arasına, sertleşen sikime doğru sıkıştırıyor.

Ağzıma çok yakın konuşuyor, dudakları her kelimede dudaklarıma değiyor. "Randevum için canice davranamazsın, beni tehditlerle buraya sürükleyemezsin ve sonra da elde etmesi zoru oynayamazsın, Carson. Bu oyun böyle oynanmaz."

Elim boğazına doğru gidiyor ve sıkıyorum. "Sen lanet olası bir *tarih*?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Adı Jessica. Seksi, değil mi? Bir telefon ötede ve ne zaman istersem onu becermeme kesinlikle izin verir."

"Daha çok onu hasta bir piç gibi zorlamak gibi."

"Ben bunu kadınlarla yapmam. Ya da herhangi birine, bu konuda. Sadece senin gibi küçük canavarlara kaba davranırım." Dilini dışarı çıkarıyor ve çenemi, yanağımı yalıyor, sanki bir şeyi siliyormuş gibi tekrar tekrar yalıyor, karıncalanan bir tükürük izi bırakıyor. "O kızın yüzünü emmesine izin verdiğin için seni cezalandırmalıyım."

Çenemi ve yanağımı kemiriyor ve sonra dişlerini alt dudağıma batırıp çekiyor. "Sana bir ders vereceğim, böylece kime ait olduğunu bileceksin."

"Ben sana ait değilim," diyorum alçak sesle, bir elim karnını zorlarken diğeri boğazında gevşek duruyor.

"Bu durumda..." Dizini sikime bastırıyor ve ben homurdanıyorum. "Kıçını gerçekten zorla almadan önce bunu yapan birini davet etmeliyim. Jessica mesela."

Sonra beni serbest bıraktı.

Bir bakış bile atmadan, paltosunu silkerek yatak odasına doğru ilerledi. "Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme."

Bir saniye orada durdum, kaynıyordum. Vücudum çok sıcak, çok sert, çok sinirli ve bildiğimi sandığım her şeyi çözüyor.

Kafa karışıklığı beni pençeliyor. Göğsümdeki sızı, kafamda dönüp duran ölümcül düşünceler - ona karşı, kendime karşı. Bu çılgınlığı durdurmak için ikimizden birine elektrik vermeyi bile düşünüyorum.

Gitmesini engellemek için. Onu arayacak enerjisinin olmadığından emin olmak için.

Bu düşünce beni ileri itiyor ve yatak odasına doğru yürüyorum.

Ama adımlarım girişte duraksıyor.

Pantolonunu çıkarıyor, üzerinde boxer külottan başka bir şey yok, midemde nasıl bir kaos yarattığını çok iyi biliyormuş gibi orada duruyor.

Göğsüm.

Zihnim.

Her santimi mükemmel bir şekilde yontulmuş. Geniş omuzlar, taştan oyulmuş bir göğüs, benimle alay etmek için tasarlanmış gibi keskin ve belirgin kaslar.

Bakışlarım göğsünde ve karın kaslarında göz alıcı üç boyutlu detaylarla kıvrılan yılan dövmesine kilitleniyor. Her ölçek, her kıvrım loş ışıkta ortaya çıkıyor, mürekkebi canlı hissettiriyor, karanlık, hipnotik bir niyetle cildinin üzerinde kayıyor.

Boğazımı kurutmamalı. Ama

kurutuyor.

Dövmenin fiziğindeki güçle birlikte hareket etme şekli beni olduğum yerde donduruyor ve şok tabancası planı aklımdan uçup gidiyor.

"Burada kalıp izlemek ister misin?" Alçak sesle sorduğu soru beni hayallerimden kopardı.

"Ne?

"Burada kalıp Jessica'yı becerirken beni izlemek ister misin?"

Şok tabancasını çıkararak ona doğru hamle yaptım. "Seni öldüreceğim."

Yere düşmesine izin vererek tokatlıyor, sonra bileğimi kavrıyor. "İkimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz."

"Ara onu ve ne yapacağımı gör. Sana *meydan okuyorum*." Ona karşı sertçe nefes alıyorum, sıcaklığından etkilenmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Soğukkanlı bir pislik için fazla sıcak.

"O zaman ikinci seçenek için mi kaldın?" Belimi kavradı ve beni kendine bastırdı. "Seni zorlayacağımı söylediğim yerde mi?"

Boğazım kuruyor ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Beni istediğini biliyorum, Carson. Bunu gözlerinde görüyorum ve Jessica'ya olan öfkende hissediyorum."

"Onun lanet adını söylemeyi kes."

"Beni durdurabilirsin."

"Nasıl...?"

"Yalnız benim olmayı kabul edersen, başka kimseye dokunmam bebeğim. Jessica dahil."

"Sen de sadece benim olacaksın," diyorum, kanım kulaklarıma hücum ediyor. "Benim malım olacaksın, Kayde."

Dudaklarında bir sırıtma beliriyor. "Bana sahip olmak ister misin, bebeğim?"

"Şaka yapmıyorum. Eğer biri sana yaklaşırsa, önce onun sonra da senin bacaklarını kırarım."

"Şiddet. Buna bayılıyorum."

"Bir anlaşmamız var mı?"

"Mmm, nasıl istersen." Kulağımı kemiriyor. "Şimdi seni becermeme izin verecek misin?"

"Hayır."

Başını kaldırıyor ve alnının kazınmış hayal kırıklığı çizgilerini görebiliyorum. "Bu da başka bir oyun mu?"

"Pek sayılmaz."

"Sonra ne oldu?"

"Sadece..."

"Sadece mi?"

"Bunu isteyerek yapmana izin vermeyeceğim." Yutkunuyorum, parmaklarım seğiriyor. "I *yapamam*."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Bağla beni," diyorum sessizce, ağzımdan çıkanlara inanamayarak. "Beni zorluyormuşsun ve kabul etmekten başka seçeneğim yokmuş gibi hissettir. Bu şekilde daha çok zevk alacağım."

"Siktir." Aleti büyüyor, kalçamı dürtüyor. "Benim favorim olduğunu biliyordum."

Kalbim sarsılıyor ve kendi ereksiyonum acı verene kadar sertleşiyor. Çok hastayız.

Ve zehirli.

Ve bu yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

Çünkü sanırım bu her zaman istediğim şeydi.

Kayden geri çekiliyor, kötü niyetli bir sırıtış muhteşem dudaklarını kıvırıyor. "Şimdi benimle dövüş bebeğim. Seni ne kadar zorlamamı istediğini göster bana."

18

GARETH

T kavga uzun süre devam eder.

Aslında çok uzun sürdü, çünkü şimdi nefes nefese kalmıştım ve şok tabancam yatağın altına atılmıştı.

Ne? Onu elektrikle titrerken görmek istedim.

Öyle bir şey olmadı. Onun yerine, ceketimi tuttuğu için ceketim düştü ve onun elinden kurtulmak için silkelenmek zorunda kaldım.

Ama işte , yatağa doğru itiliyorum, yüzüstü yatıyorum. Kendimi ellerimin ve üzerine kaldırıyorum, ama o çoktan arkamda, diz çökmüş, bacakları bacaklarımı yakalamış.

Çekmeceye uzanıp ipleri çıkarırken kaslarım geriliyor.

Seks ipleri. Google'da araştırdım. Bu yüzden ne kadar çekersem çekeyim uzun süre morarmıyorlar.

Ona beni bağlamasını söylediğimi biliyorum, ama tüm kontrolü bırakma fikri içimde bir sarsıntı yaratıyor. Ona dirsek atmaya çalışıyorum ama bu lanet bir duvara çarpmak gibi. Adam tamamen kaslı, taş gibi katı.

"üstümden," diye homurdandım.

Dirseğimi yakalayıp kolumu uzağa fırlatırken alçak, karanlık bir kıkırdama kopuyor içinden. "Sen mücadele ettikçe ben daha da sertleşiyorum bebeğim. Senin küçük mücadelenden daha ateşli bir şey yok."

Pelvisini bana doğru itiyor, kocaman şişkinliği kıç yanağımı dürtüyor. O kadar sıcak hissettiriyor ki dikkatim dağılıyor ve o da benim mücadele eksikliğimi kullanarak gömleğimi çıkarmaya başlıyor.

Uzun parmakları sıcak tenimi sıyırıyor, kumaşı başımdan geçirip bir kenara atarken içime bir ürperti yayılıyor.

İri elleri omurgamdan aşağı, omur omur, omur omur kayarken dudaklarım aralanıyor. Sonra daha aşağıya, belimi, karnımı, göğsümü izliyor.

Sanki beni ezberliyor. Her çıkıntımı, her çizgimi, her santim derimi.

Ve bir şekilde, bu bana *tapılıyormuşum* gibi hissettiriyor.

Bu düşünce midemi bulandırıyor, yeniden o savaş alanına dönüştürüyor.

Kötü niyetli, soğukkanlı, neredeyse robotik bir adam nasıl olur da vücudumu bu kadar büyüleyici bulabilir?

Her iki işaret parmağı da meme uçlarımı okşuyor, içime bir zap gönderiyor. "Onlara dokunduğumda küçük meme uçlarının canlanmasına bayılıyorum. Ya da çimdiklediğimde."

Bunu yapıyor, o kadar sert çimdikliyor ki geri çekiliyorum, boğazımdan boğuk bir ses kaçıyor.

"Sana verdiğim acıdan zevk almana da bayılıyorum," diye fısıldıyor kulağıma, sonra da kabuğunu kemiriyor. "Mücadele ederken çok sevimli görünüyorsun. Ama bunun üzerinde çalışacağız."

"Kapa çeneni." Ona dirsek atmaya çalıştım ama beni ileri itti.

Hafif bir sıçrayışla yatağa iniyorum ve üzerime abanıyor, ağırlığı sırtıma baskı yapıyor.

Boynumu yana doğru uzatarak onu bir an için görebiliyorum. Ben uzun ve kaslı olsam da o daha geniş ve iri ve bu pozisyonda saf bir hâkimiyet yayıyor.

Zahmetsizce bileklerimi kavrıyor, öne doğru çekiyor ve sanki ikinci doğasıymış gibi onları yatak direklerine sabitliyor. Bunu kaç kadına yaptığını düşününce göğsümde çirkin bir şey kıvrılıyor, sımsıkı sarılıyor.

Ama dudakları omurgamdan aşağı yumuşak ve kasıtlı bir şekilde indiğinde bu düşünceler buharlaşıyor. Öpüyor, emiyor, sonra ısırıyor, her dokunuşu içime şok dalgaları gönderiyor.

Yüzümü onun kokan lacivert ipek yastığa gömüyorum, kaçmakla tehdit eden utanç verici sesleri bastırmak için çaresizce.

"Beni böyle öpmeyi kes," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Mmm. Ama tadını seviyorum, bebeğim." Öpmeye, yalamaya devam ediyor,

Hassas olmaması gereken ama görünüşe göre hassas olan derimi emiyorum çünkü sikim çarşaflara karşı ağırlaşıyor.

Hâlâ öpüşürken kemerimi çözüyor ve kot pantolonumla boxerımı çıkarıp göremeyeceğim bir yere atıyor.

Sırtımın alt kısmında bir yeri emerken, "Şunu yapmayı kes," diye bağırıyorum. "Ben kız değilim."

"Daha önce hiç bu kadar kaslı bir kızla birlikte olmamıştım ama şikâyetçi değilim." Kıçımın yanağına bir öpücük bırakıyor, sonra sertçe ısırıyor, o kadar sert ki gözlerim geri dönüyor ve sikim yatağa precum damlatıyor. "Daha önce hiç bir kızın kıçını ısırmadım ve senin bir erkek olduğunun tamamen farkındayım. Ama bu senin sik deliğini işaretlemek istememe engel değil bebeğim. Her santimini sahiplenmek istiyorum."

"Siktir." Tekrar yaptığında homurdanıyorum, bu sefer diğer yanağıma tokat atıyor.

Sert.

Çarşafa karşı sarsılıyorum ve sikim daha önce hiç yaşamadığım kadar doluyor.

Hay sikeyim. Tanrım.

Kayden ısırmak ve tokatlamak, tokatlamak ve ısırmak arasında gidip geliyor, bir sonraki adımda ne yapacağını merakla bekliyorum.

"Mmm. Kırmızı sana çok yakışıyor." Deriyi yoğuruyor ve sanırım sadece bu işkenceden boşalacağım.

Arkama geçiyor ve ben de yan tarafa çekmeceden bir şişe kayganlaştırıcı aldığını görüyorum.

Ellerim ipleri çekiyor. Bu konuda hâlâ çok endişeliyim. Bir yanım bunu istemiyor ve becerilme fikri beni gerçekten korkutuyor.

hoşuma gitmedi.

Kontrol kaybı.

Başka birinin altında olma fikri.

Acı çektiren ben olmam gerekirken incinmekten.

Her zaman kontrol bende olmuştur, bu yüzden tüm bunlar hayatta kalma içgüdümü aşırı hızlandırıyor.

Altında kıvranıyorum, bununla gerçekten savaşmak istiyorum. Durdurmak için -bana izin vereceğinden değil.

Diğer kısım, daha fazlası için geri gelmekten kendini alamayan kısım, bana izin vermemesini seviyor.

Tanrım. Berbat durumda olduğumu ama *bu kadar* berbat durumda olduğumu düşünmemiştim.

Kayden karşı koyduğumda sırtımı ve kıçımı tokatlıyor, sonra havaya kaldırıyor. "Kıpırdamadan dur ki amımı yağlayabileyim."

Parmakları arka deliğimin her yerine soğuk jeli sürdüğünde içimden bir inilti kopuyor ve yüzümü görmemesi için başımı gömüyorum. Nasıl bir ifade verdiğimi hayal bile etmek istemiyorum.

"Bakire amım sırılsıklam. Mmm." İki parmağını sokuyor ve ben geriliyorum, ama bu sadece bir saniye sürüyor, çünkü içime sert, yatıştırıcı bir ritimle itiyor. "Parmaklarımı ne kadar iyi aldığına bak. Bu manzara beni çıldırtıyor bebeğim."

Aleti, sert ve kesinlikle ağır, kıç yanağımda yukarı ve aşağı kayıyor. Boxerını ne zaman çıkardı ki?

Bir parmak daha eklerken sorum havada asılı kalıyor. Gerildim ve gerildim. "Bu..."

"Şşş. Sikimi sığdırabilmek için parmaklarımı kullanman gerekecek bebeğim." "Tanrım...siktir..."

"İyi gidiyorsun, küçük canavar. Fazla düşünmeyi bırak ve sadece sana verdiğim şeyi al."

"Siktir..."

Sırtıma eğilip ensemi ısırıyor, sonra da kulağımı o hınzırca emiyor. "Kontrolün sende olmasına alışkın olduğunu biliyorum ve bu seni korkutuyor. Bir erkek tarafından becerilme fikrinden nefret ettiğini biliyorum. Bunların hepsini biliyorum. Ama bebeğim, sen de benim kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun. Başka bir erkekle sikişmeyi hiç düşünmedim ama seni alamama fikri aklımı başımdan alıyor. O yüzden iyi bir çocuk ol ve beni al."

Göğsümde bir şey zonkluyor. Aletim değil. *Göğsümde.*

Parmakları içimdeki o noktaya dokunurken yastığa karşı gırtlaktan bir ses mırıldanıyorum, ama sadece birkaç saniyeliğine, çekilmeden önce.

"Senin içinde olmak için yanıp tutuşuyorum." Kalçalarımı kaldırıyor, beni bırakmadan önce parmakları yanlara saplanıyor ve ona bakmak için boynumu geriyorum.

Arkamda diz çökmüş, sikinin üzerine kayganlaştırıcı fışkırtırken ve kendini baştan aşağı köpürtürken gördüğümde boğazım kuruyor.

Sanırım daha önce onu kafamda bile övmemek için boyutunu küçümsedim, ama adam suçlu bir şekilde büyük. İçime nasıl sığacak bu?

Endişe, gergin mideme doğru kayıyor ama gözlerim onun fırtınalı gözlerine kayınca kısa sürede kayboluyor.

izleyişinde bir yoğunluk var, sanki her santimetremi, aldığım her nefesi ezberliyor. Bu sadece bir bakış değil; bu bir ham,

Sanki üzerimde ne kadar gücü olduğunu biliyor ve bunu bana hissettirmekten hastalıklı bir zevk alıyor.

Ama orada da başka bir şey var, manyetik bir şey. Göğsümün sıkışmasına neden olan uzun, kasıtlı bir nefes vermeden önce bakışları bir parça yumuşuyor.

"Siktir, bebeğim. Yüzündeki o ifadeye bayılıyorum."

Ne bakışı?

Sormak istiyorum ama kalçama yapışıp sikini arka deliğime dayadığında buna fırsatım olmuyor.

Ve sonra içeri itiyor. Tepesi kasların sıkı halkasına baskı yapıyor ve yuvarlak ucu içeri giriyor.

Kıçımda.

Bir adamın aleti kıçımda.

Başımı yastığa bırakıyorum, dudaklarım titriyor.

Hay sikeyim.

Siktir

.

Sikey

im.

Tokat

.

Kıçıma inen şaplak beni aklımdan çıkarıyor ve tüm renkleriyle şimdiki zamana geri getiriyor.

"Rahatla, vücudunun benimle savaşmasına izin verme." Az önce tokatladığı deriyi sert hareketlerle yoğuruyor. "Amımı talep ettiğimde bundan zevk almanı istiyorum bebeğim."

Kalçalarını tekrar itiyor, bu sefer o kadar ileri itiyor ki bir çığlık atıp boğuluyorum, ipleri o kadar sert çekiyorum ki sanırım omuzlarım yerinden çıkacak. O kadar büyük ki, tamamen ve tamamen onun tarafından kazığa oturtulmuş bir şekilde uzatılıyorum.

Acıtıyor.

Siktir, *acıyor.*

Bunu neden yapıyorum? Neden o pisliğin gitmesine izin vermedim?

Tokat.

Bu sefer parmakları saçlarıma giriyor. Kısa değil ama o kadar uzun da değil ve başımı kaldırmayı başarıyor, sonra dudakları yanağıma yaklaşacak şekilde eğiliyor. "Oraya gitme. Benimle kal."

"Acıyor..." Garip bir şekilde savunmasız hissederek mırıldanıyorum.

"Biliyorum." Dilini ağzımın köşesinden yanağıma ve gözüme doğru kaydırırken bir süre hareketsiz kalıyor. "Acıyı seviyorsun, bu yüzden onu kullan ve içine düş, onunla savaşma."

"Her santimini hissediyorum, ." Nefes nefese kaldım. "Damarlarının içimde attığını bile hissediyorum."

"Çünkü dibe vurmamak için elimdeki son kontrol kırıntısına tutunuyorum."

"Tam olarak girmedin mi?"

"Yarısından biraz ." "Yok artık...

Siktir..."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Kıkırdıyor, sesi alçak ve karanlık, ama kontrolünü ne kadar kaybettiğini kanıtlarcasına sesi titriyor.

Benim yüzümden.

Çünkü ben de ona *sahibim*.

Çünkü becermek istediği *tek* erkek benim.

Bu sefer, o hareket ettiğinde vücudumu olabildiğince gevşetiyorum, nefesim ciğerlerim yanana kadar kaotik ve ağırlaşıyor.

Kayden saçlarımı çözerek başımın aşağı düşmesine izin veriyor ama ben ona bakıyorum.

Kasları şişiyor, boynundaki, kollarındaki ve ellerinin arkasındaki damarlar beni bir hayvan gibi becermemek için ne kadar zorlandığından çıkıntı yapıyor.

Çünkü onu çıldırtan tek erkek benim.

Sadece ben.

"Benimle misin, bebeğim?" Kıçımın yanağını avuçluyor, parmaklarını orada bıraktığı çürüklere batırıyor.

"Mmm." Bir inlemede boğuluyorum.

"Bu kıç için beni gerçekten uğraştırıyorsun, biliyorsun."

"Olması gerektiği gibi."

Kıkırdıyor ama şakağından bir damla ter süzülürken zorlanıyor.

Ve bunu izledikçe biraz bilinçleniyorum çünkü çaba sarf etmekten gerçekten nefret ediyorum. Aslında seksle ilgili en büyük takıntım. Peki ya o da...

Dilimi çıkarıp aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Nefret mi ? Yani bunun için çalışıyorum."

"Hayır, bayıldım. Hayatımın en iyi mücadelesi."

Nefes alırken göğsüm titriyor. Tekrar dürttüğünde nefesimi kontrol ediyorum, daha da gevşeyerek içime girmesine *izin ver*iyorum.

Başımı yastığa bırakıyorum ve o daha da içeri girip beni sikiyle doldurdukça acıya gömülüyorum.

Bedenim ona uyum sağlıyor, ona uyum sağlıyor, beni yeniden şekillendirmesine izin veriyor.

Gerçek ve mecazi anlamda.

"İşte bu . Sikimi çok iyi alıyorsun. Mmm. Duvarların beni çok iyi boğuyor."

Tokat.

İçimden boğuk bir homurtu çıkıyor ve sikim kalınlaşıyor, precum yatakta ıslak bir havuz oluşturuyor.

" batırıyorsun." "Durduramıyorum."

"Biliyorum bebeğim, ."

"M-more..."

Fısıldıyorum. "Neydi o?"

"Sonuna kadar git. Bu arada beni tokatla. Dayanabilirim." "Allah kahretsin... kahretsin. Sen benim için yaratılmışsın."

Göğsüme bir sıcaklık hücumu doluyor, içimde derinlerde bir şeyleri eritiyor.

Olmaması gerekiyor. Kelimeler yüzünden değil. On iki yaşımdan beri kelimelere güvenmiyorum. İnsanların söylediği her şeye inanmayı bıraktığım andı.

Ama şimdi bana bebeğim dediğinde ve iyi olduğumu söylediğinde ona inanıyorum.

Belki de bu sözleri söylerken sesi titriyor ve nefesi daralıyor.

Ya da belki de sadece kelimeleri duymadığım içindir. Onları *hissediyorum*.

Sert bir şekilde itiyor, kendini kıçıma tamamen gömüyor ve bu sırada o hassas noktaya çarpıyor. "Siktir, bebeğim. Bu dünyadaki en güzel duygu."

"Mmmfuck..."

Acımıyor.

Ya da belki de acı, içten içe çarpan öforik zonklama tarafından ezilmiştir. Ben.

Ve o kadar çok prekum sızdırıyorum ki, sanki peyderpey boşalıyorum.

Kıçımı o kadar havaya kaldırdı ki, hiç sürtünme olmadı.

Yatağımdan aşağıya bakıyorum ve prekumumun hala damladığını ve çarşafı ıslattığını görüyorum.

Sikeyim. Hükmedilmekten bu kadar tahrik olacağım kimin aklına gelirdi?

Kıçına girildiği için mi bu kadar
sayıklıyorsun? Ve acı.
Ve *onu*.
"Amım çok sıcak ve ıslak. Çok , bebeğim." "Çünkü sen b-
büyüksün."
"Mmm. Beni tamamlamaya devam etmene bayılıyorum, bebeğim. Bu koca siki çok iyi alıyorsun." Şimdi hareket ediyor, kalçaları ileri geri sallanıyor, acımasızca değil, ama ritim her saniye artıyor.
Tanrım. Sikinin her çıkıntısını, her damarını, her sürtünme parçasını hissedebiliyorum. Bu beni deli ediyor.
Kıçımı tekrar tokatlıyor, sonra yoğuruyor ve sanırım biraz boşalıyorum.
"Keşke bakire amının içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilseydin. Deliğin beni çok iyi yutuyor. Duramıyorum."
"Kayde...siktir..."
"Bana o boğuk ses tonunla seslenmene bayılıyorum,
bebeğim." "K-Kayde... içimi parçalıyorsun."
"Aynen . Küçük dar amcığımı yırtıyorum." "İşte...bu,
evet...siktir!"
Daha sert vuruyor, kalçaları her hamlede kıçıma çarpıyor. Sayıklıyorum, çok yakınım, kendim de sınırdayım, ama buna odaklanmak yerine ona, onun zor nefes alışlarına odaklanıyorum.
Boğazıma bir şey dolanıyor, kemerim, beni hafifçe yukarı kaldırırken kollarım yatak direklerine uzanıyor. Sert göğsü sırtıma bastırıyor. İkimiz de terden kayganlaşmışız, bir sıcaklık beşiğinde birbirimize sürtünüyoruz.
"Çok güzelsin amına koyayım. Yüzünü göreyim."
Göğsüm yine o sinir bozucu zonklamayı yapıyor. "Senden iğrendiğimi sanıyordum." "Yalan söyledim." Boğazımı, çenemi kemiriyor. "Sen dünyanın en güzel
lanet olası dünyadaki adam,
bebeğim." Hay sikeyim.
Neden böyle şeyler söylüyor?
Ve neden kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi yüksek sesle atıyor? Bu orospu çocuğu bana ne yapıyor?
"Adımı inlediğinde çıkan kısık sesine bayılıyorum." Alt dudağımı emiyor, beni daha derinden, daha sert beceriyor, etin ete çarpması ve utanmaz inlemelerim havada yankılanıyor. "Zevkten boğulduğunda çıkardığın tüm sesleri, boğazının nasıl aşağı yukarı sallandığını seviyorum,

kulaklarının nasıl kızardığını. Ama en çok da vücudunun bana uyum sağlamasını, başkasının senin üzerinde bu güce sahip olmasına izin vermezken benim bakire amcığımı sikmeme izin vermeni seviyorum."

"Kapa çeneni."

"Çok güzel kokuyorsun, bebeğim." Kulağımın dibinde keskin bir nefes alıyor, nefesleri kesiliyor ve kekeliyor. "Neden bu kadar güzel kokuyorsun? Neden bu kadar iyi hissediyorsun? Lanet olsun."

Sesi kızgın geliyor, bana mı yoksa kendisine mi bilmiyorum ama odaklanamıyorum çünkü o noktaya vuruyor.

Bir kere.

İki kere.

"Evet... tam orada... sik beni!"

"Bu dar delik benim sikim için yaratılmış. Sadece benim." Dudakları ayrılmış dud emiyor ve beni öpüyor.

Derin ve çiğ.

Dilimi, dudaklarımı emmesine izin veriyorum ve ısırıyorum ama beni çok iyi becerdiği için gücüm kalmıyor.

Bir adam canıma okuyor ve ben sayıklıyorum. Beni yerken

ağzımın içinde sadece kıkırdıyor.

Kayden beni sikerken öpüyor, dili sikinin ritmine uyuyor, neredeyse lanet olası boğazıma bastırıyor.

Kemeri bırakıyor ve elini çeneme doluyor. "Sana sahip olmam hoşuna gidiyor mu bebeğim? Vücudunun benimkine nasıl boyun eğdiğini?"

Alçak iniltiler ve inlemeler havada yankılanıyor ve bunların benim olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. O çok sert sikerken tüm bu utanç verici sesleri çıkarıyorum, zar zor nefes alabiliyorum.

Nefes almak istemiyorum.

Her dibe vuruşunda, zevkli noktama doğru ittiğinde, biraz boşalıyorum, inliyorum ve ağlıyorum.

"Bana hoşuna gittiğini söyle," diye ısrar ediyor, kulağımı ısırıyor. "Benim tarafımdan becerilmekten hoşlandığını söyle."

"Siktir..." tek cevabım çünkü bunu yüksek sesle itiraf edersem muhtemelen öleceğim.

"Söylemene gerek yok, hissediyorum. Gözlerinde görüyorum." Bana bakıyor, gözleri çok karanlık ama canlı ve boş değil. Tam tersine. Aslında biraz dengesiz görünüyor. "Bu gözler asla yalan söylemez."

Saçlarından bir ter damlası alnıma damlıyor, sonra benimkiyle karışıp burnumdan yanağıma kayıyor.

"Kıçın muhteşem, bebeğim. Oradan ayrılmak istemiyorum. Asla. Ama taşaklarımı içine sokmam lazım." Daha derine gidiyor, daha derine, sanırım onu karnımda hissediyorum.

Onu karnımda *hissetmem* mi gerekiyor? "Seni
döllerimle doldurmamı iste, bebeğim." "Bunu
söylemiyorum..."

Daha da sertleşiyor. "Ama ben amıma sahip çıkmak
istiyorum." "O zaman... yap."

"Kelimeleri söyle. Duymak istiyorum bebeğim." Bir elini sikimin etrafına sararken içimdeki o noktaya vuruyor. "Şimdi."

Bu komut titreyen içime bir ürperti gönderiyor ve dudaklarımı yalıyorum.

"Gel... içime, lütfen, Kayde... Ahhh-"

Sözlerim bir iniltiyle bitiyor çünkü uzun dalgalar halinde geliyorum. Geliyorum ve geliyorum, sanırım hiç durmayacağım. Beni bir kez bile sarsmadı.

Becerilerek geldim. Aman
Tanrım.

"Siktir, bebeğim, siktir. Amımı döllerimle dolduracağım."

Ritmi daha çılgınca bir hal alıyor ve sonra dudakları boynuma değerken içimde şişip zonklarken derin derin inliyor.

Onun da benimle geliyor olması, ben amansız bir arzuyla uzun bir hıçkırık salıverene kadar bir şekilde kıvrılıp derinleşiyor.

Bayılacağımı düşünene kadar zevk sisi dönüyor ve dönüyor. Kalçalarını sarsarken sıcak sıvı içime doluyor, leğen kemiği kıçıma darbeler halinde çarpıyor.

Sıcak nefesleri boynumu okşuyor ve şimdiye kadar yaşadığım en yoğun zevkten sonra lanet kalbimi sakinleştirmek için bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Ağır nefes alıp verişlerimiz birbirine karışıp havayı doldururken o da duraklıyor, muhtemelen yavaşlaması gerekiyor.

Çünkü *o* da neydi öyle?

Ne zamandan beri seksin beden dışı bir deneyim gibi hissettirmesi gerekiyor?

Kolları göğsümü ve belimi sararken tüm vücudu arkamdan benimkine bastırıyor ve başını enseme gömüyor. Biz çok

Birbirine yapıştırılmış, beni endişelendirmeli, hatta kaçmaya , ama hareket etmek istemiyorum.

Bu huzuru kaybetmek istemiyorum.

Yine o beyaz oda. Benim gibi birinin ihtiyaç duymaması ya da sevmemesi gereken boş, rahatlatıcı alan.

Ama boynuma sert ve ağır nefesler verirken, sanırım uykuya dalacağım. O odada.

Boşluktan çığlık atan şeytanlar olmadan. Barış.

Sessiz ol.

Bunu en son ne zaman içmiştim?

"Siktir." Sesi çok alçak ve sanırım kendini kaldırıp beni yatağa bırakmadan önce gerildiğini hissediyorum.

Soğuk hava çıplak tenimde tüylerimi diken diken ediyor ve bunu yapmadan önce ona üzerimden kalkmasını söylemediğim için kendime kızıyorum.

Çekip gidiyor ve o zaman fark ediyorum ki, bunca zamandır içimde gömülüymüş. İçimde olduğunu umursamadan uyuyakalmışım.

İçimdeki sıvı çarşafın üzerine dökülürken yüzüm ısınıyor.

Puslu beynim aydınlanıyor.

Kayden tarafından gerçekten becerildim.

Bundan pişmanlık duymam gereken bir yanımı arıyorum ama hiçbir şey yok. Nefret etmişim gibi bile davranamıyorum, azıcık bile. Aksine, hayatımda çok önemli bir anmış gibi hissediyorum.

Banyoya giriyor ve sıcak ıslak bir havluyla geri dönüyor, sonra kıçımdaki döllerini silmeye başlıyor.

"Dokunma bana," diye bağırıyorum, iplere karşı kıpırdanarak. "Çöz beni, kendim yaparım."

"Bunu ikinci kez söylüyorsun ve ben de sana bırakmanı söylüyorum. Seninle ilgilenmeme izin vermeyi öğren." Kıçımın yanağına bir tokat attı ve ben sarsıldım, bitmiş sikim seğirmeye başladı.

"Bana bakmanı istemiyorum. Ben yetişkin biriyim." "Dil."

"Yapma işte. Beni garip hissettiriyor."

"Çünkü buna alışkın değilsin, ama . Zamanla." "Hayır, alışmayacağım."

"Bir konuşma yapmıyoruz. Sana ne söylüyorum ve hepsi bu." Sesinden sessiz bir otorite damlıyor. "Anladın mı?"

Ona ters ters bakıyorum.

Beni görmezden geliyor ve görevine devam ediyor. Kayden beni silerken şaşırtıcı derecede nazik davranıyor, neredeyse fazla nazik. Tüylerimi ürpertiyor.

Başımı yastığa bırakıp gözlerimi kapatıyorum. Kendime, bana bu şekilde davranmasına bakmamak için böyle yaptığımı söylüyorum.

Daha önce kimsenin yapmadığı gibi.

Ve aslında nefret de etmiyorum.

Kısa sürede uykuya dalıyorum, kendimi çok sakinleşmiş ve yorgun hissediyorum. Bileklerimi çözüp ovarken "Uykucu," diye mırıldandığını duyuyorum.

bir süre yumuşakça.

Bana zarar vermekten birine göre bana gerçekten çok nazik davranıyor. Ama sanırım uyuşturucu, şok ve bıçaklamalarla ben de onu incittim.

Ayrıca uyuduğumu sanıyor, o yüzden numara yapmama gerek yok.

Bileklerimle işini bitirdikten sonra altımdan bir şeyin çekildiğini hissediyorum. Muhtemelen dağılmış çarşaflar ve tükürüğümle ıslattığım yastık da değiştiriliyor ve sonra bir süreliğine ortadan kayboluyor ve geri döndüğünde parmakları kıçıma serin bir şey sürtüyor.

İzler yanarken dudaklarımdan yumuşak bir mırıltı dökülüyor ama o deriye dokunarak merhem olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle dikkatlice köpürtüyor.

Hafif ritim beni daha derin bir uykuya sürüklüyor ve üzerime örtülen sıcak yorganı zar zor seçebiliyorum.

O beyaz odanın içinde süzülüp dururken, karanlık bir dokunuşla bezenmiş sesini duyuyorum. "Şimdi seninle ne yapacağım ben?"

19

KAYDEN

I Kaç saattir sigara içiyorum.

Bütün paketler.

Sigaram neredeyse bitmek üzere, ama nikotin hücumu lanet olası akıl sağlığımı kemiren tedirginliği kovmak için hiçbir şey yapmadı.

Pijama altından başka bir şey giymeden balkonda dururken soğuk hava tenimi ısırıyor. Ama yeterince soğuk değil, yeterince rahatsız edici değil. Hiçbir şey birkaç saat önce yaptığım şeyden nefret etmemi sağlamaya yetmiyor.

Belki de Julian'dan bana ilacını tekrar enjekte etmesini istemeliyim. Geçen sefer işe yaradığından değil.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Sigarayı kül tablasında eziyorum ve umutsuz bir bağımlı gibi odaya geri dönüyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken gece havası tenime yapışıyor.

Uykusuzluğumun sebebi -ve bekleyen hayat krizim- yatağın üzerinde yayılmış durumda.

Benim yatağım.

Gareth yüzüstü yatmış, bir yastığa sarılmış, yorgan sırtının pürüzsüz kıvrımlarını ve teninin her yerinde bıraktığım mor morlukları ortaya çıkarmak için aşağı kaymış.

İşaretlerim

. Benim dokunuşu m. *Benim dokunuşum* .

Sarı saçları yastığın üzerine dökülüyor, ona sahipken o altın telleri nasıl çekip kopardığım için dağınık ve karmakarışık.

Onu sahiplendim.

Onu tamamen

benim yaptım.

Onu becerebilecek, ona böyle dokunabilecek tek kişinin ben olduğum düşüncesi, içimde kör edici bir sahiplenme duygusu uyandırıyor.

Yatağın kenarına oturuyorum, onu izlemeden duramıyorum.

Onda ruhani bir şey var, sanki tam olarak gerçek değilmiş gibi. Sanki vücudunun hatlarını çizmek için uzansam, parmaklarımın altında kaybolacak, hiçliğe karışacakmış gibi.

Pek çok güzel insan gördüm, ama bunu hiç düşünmedim. Yine de onun güzelliği, bakarken acı veren türden. Ve şimdi, uyurken, tüm kötücüllüğü gitmişken, o kadar savunmasız ve yumuşak görünüyor ki, onu boğabilirim.

ona ilk dokunduğumda ve hoşuma gittiğinde yapmalıydım.

Onu vurmalıydım.

Ama başka bir tat daha

istedim. Ve bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Onu becerip bir hak iddia ettiğimde bu dürtünün azalacağını düşünmüştüm ama daha da kötüleşti.

Tek bir tat yeterli değil. İki tane de olmaz. Bir düzine

bile olmaz.

Çünkü şu anda onu tüm dünyadan korumak istiyorum, böylece sadece benim olacak.

İnleyişini, çıkardığı sesleri, bu gururlu, lanet olası büyük baş belası küçük canavarın bana boyun eğişini tekrar tekrar izlemek-

Beni delirtiyor.

Onu izlerken sikim doluyor ve bu hiç de ideal değil.

Dürüst olmak gerekirse bu bir felaket çünkü onun benim üzerimde böyle bir etkisi olmaması gerekiyordu.

Yine de göğsümdeki ağrı derinleşse bile başka tarafa bakamıyorum.

Uzanıp parmak uçlarımı yüzünde gezdiriyorum; çenesinin kıvrımında, yanağının eğiminde, yastık gibi dudaklarının bükülüşünde. Parmaklarım düz burnunu süsleyen minik çillerde duraksıyor. Yakından bakınca yıldız tozuna benziyorlar, uhrevi.

İçimde yükselen arzu boğucu geliyor, boğazıma bir ağırlık oturuyor, çünkü ona dokunmamam gerektiğini biliyorum.

Onu istiyorum.

Bunu hisset... ona *takıntılı*.

Ama elime sokuluyor ve sanki içimde bir elektrik çarpması oluyor. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, kolumu çekerken kulaklarımda duyuyorum.

Bu da *böyle*?

Yer değiştirip yatağa uzanıyorum, tavana bakıyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Ama bu düşündüğümden daha zor.

Gerçek bir mücadele.

Onu tekrar becerme, bu artan saldırganlığı dindirmek için bir şey, *herhangi bir* şey yapma dürtüsü dayanılmazdır.

Belki de yüzmeye gitmeliyim-

Sıcak bir beden yanıma bastırdığında, alnı boynumun kıvrımına sokulduğunda düşüncelerim dağılıyor.

Kolunu göğsümün üzerine, tam yılanın dişlerinin olduğu yere atıyor. Bu hoşuma gitmiyor -mantıksız, biliyorum- ve bileğini kavrıyorum, dalgınca hafif ip izlerini ovuyorum, sonra kolunu omzuma yakın durması için yukarı kaydırıyorum.

Yumuşak nefesleri boğazıma bir lanet gibi iniyor.

Gözlerimi kapatıp uykunun beni ele geçirmesine izin veriyorum. Ama tam dalmışken bileğinin hâlâ elimde olduğunu fark ediyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, gitmesine izin vermiyorum.

"Beni unuttun mu?"

Bu sözler beni bir kâbustan çıkardı.

Onun sözleri.

Gareth'ı yüzünden vururken attığı çığlık.

Kanının sıcaklığını hâlâ tenimde hissedebiliyorum; yüzümde, göğsümde, her yerde.

Kaslarım çığlık atana kadar yüzdüm ama lanet kanı hâlâ hissedebiliyorum.

Daireye geri döndüğümde saat sabahın altısı civarındaydı. Doğruca belirsiz bir Fransız ressamın tablosunun arkasına gizlenmiş kasaya yöneldim.

ve daha önce aldığım bıçak ve şok tabancasını atacağım.

Daha önce el koyduğum diğerlerine katıldılar. Sürekli buluyor, bu yüzden pek bir fark yaratmıyor, ancak bir şeyler istediği gibi gitmediğinde onu şiddete koşmaktan alıkoymaya çalışıyorum.

Bazı açılardan ayakları yere basıyor ve etkileyici bir özdenetim sergiliyor, ancak dürtülerine kapıldığında bunlar yıkıcı oluyor.

Kendini içinden çıkamayacağı bir duruma sokmadan önce bu içgüdülerini yönetmesi için onu eğitmem gerekiyor.

Ona ne olacağını *umursamamam* gerektiğinden değil.

Kasayı kapattım ve tabloyu ait olduğu yere geri koydum.

Yatak odasına girdiğimde onu uyurken görmeyi bekliyorum. Derin bir uykudadır ve ben uyanıkken ya da sabah erkenden çıkarken bile neredeyse hiç hareket etmez. Her zaman huzurlu görünür, Adonis'e benzeyen yüzü tamamen rahattır.

Sanırım empati kuramamak böyle bir şey - gerçek bir bebek gibi uyumak.

Adımlarım kapının eşiğinde
duraksıyor. Orada değil.

Kabusumdaki görüntüler boğazımı sıkıca sararak beni ele geçiriyor. Boğucu pençesini gevşetmeye çalışarak yakama yapışıyorum.

Jethro ve Simone'un uyarıları zihnimde sonsuz bir döngüde tekrarlanıyor: *Onu bulacaklar. Bu sadece bir zaman meselesi.*

Eskiden Jethro ve Simone'un, yani bana en yakın insanların bahsettiği "onlar "dan biriydim. Hatta listenin başındaydım.

Ama şimdi, varlığımın her zerresi bu düşünceye karşı isyan ediyor.

Duşun çalışma sesini duyduğumda nabzım hafifçe sabitleniyor. Kulaklarımın o kadar yüksek sesle çınlıyor olması alarmları harekete geçirmeli ama umurumda değil. Onu görmem gerek. Küçük tehdidin nefes aldığını ve sağlam olduğunu teyit etmek için. O, benim gördüğüm şekli bozulmuş versiyon değil. Kabus.

Banyoya girdim ve durdum.

Gareth cam kapının arkasında duruyor ve ben de onun ölümcül vücudunu yandan mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Fayanslara çarpan suyun sesi odayı doldururken buhar havada dönüyor, parlayan göğsünün kenarlarında kıvrılıyor. Su damlacıkları kaslarının çizgilerini izliyor, ezberlemeye başladığım tenini vurguluyor.

Vücudu mermerden oyulmuş gibi görünüyor, omurgasının kıvrımı şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şey.

Sırtındaki mor ve kırmızı izleri görünce sikim zonkluyor - çoğu kıçında. Dişlerimin izleri, el izleri, parmak izleri.

Ve daha fazlasını eklemek istiyorum.

Onu öyle bir işaretlemek istiyorum ki bir daha kimse yanına yaklaşmaya cesaret edemesin.

Ne Morgan, ne Cherry. *Hiç*
kimse değil.

Başını hafifçe arkaya yatırıyor, iki parmağını kıçına götürürken parıldayan sarı saçlarına damlacıklar takılıyor. Gözleri kapanıyor, alt dudağını ısırırken kalın kaşlarının arasında belli belirsiz bir çatıklık beliriyor.

Sikerim *böyle işi*.

Kontrolümün tüm kalıntıları kırıldı.

Duşa doğru adım atmadan önce tişörtümü, eşofman altımı ve boxer'ımı hızlıca çıkarıyorum.

Gareth o kadar odaklanmıştı ki cam kapıyı açtığımı fark etmedi bile.

Arkasına geçiyorum, göğsümü sırtına bastırıp elimi bileğine doladığımda su beni anında ıslatıyor. "Spermlerimi çıkarmak için zorlanıyor musun bebeğim? Bırak yardım edeyim."

Başını bana doğru çeviriyor ve gözleri o kadar yeşil, o kadar parlak ki ona bakmak neredeyse kör ediyor.

"Çık dışarı!" diye bağırıyor ama kekeliyor da. O her zaman çelişkiler yumağı olmuştur, benim küçük canavarım.

"Amıma yardım edeceğimi söyledim." Elini çekip kurtardım ve sonra onu cam kapıya doğru ittim.

Aynanın tam , bu yüzden sikinin cama doğru kabardığını, kaslarının buğulu yüzeye baskı yaptığını görebiliyorum.

Onu daha önce izlediğimde bu kadar sert değildi, bu yüzden horozu benim için ayakta alkışlıyor.

Bu hoşuma gitti.

"Mmm." Dizlerimi kalçalarının arasına sıkıştırıp işaret ve orta parmaklarımı içine sokuyorum.

Homurdanıyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Amım dölle doldu, bunu güzelce ve yavaşça çıkarmamız gerekiyor." "Kapa çeneni. Neden her şeyin bir yoruma ihtiyacı var, göt herif?"

"Çünkü altımda titremene neden oluyor." Kulağını kemiriyorum ve parmaklarımı içine sokarken sikimi kıçının yanağında aşağı yukarı kaydırıyorum. "Yüzünü kırmızıya çeviriyor ve bu rengi sende seviyorum."

"Seni lanet olası-" Parmaklarımla tatlı küçük noktasını kazıdığımda sözleri bir iniltiyle sona eriyor. "Ne yapıyorsun...siktir..."

"Spermleri çıkarıyorum."

"Sen... benimle uğraşmayı bırak, Kayde."

"Yapamam."

Ve bunda ciddiyim. Fiziksel olarak ondan uzak duramıyorum. Onu görüyorum ve onu becerme, incitme, sahiplenme, ısırma ve her yerini işaretleme ihtiyacıyla dolup taşıyorum.

Bu bir saplantı

mı? Bir lanet mi?

Lanet mi?

Alt dudağını sertçe ısırıyorum ve o inliyor, sonra geri çekiliyor ve alnını cama bırakıyor, iki eli de yüzeye tutunuyor, her itişte kıvrılıyor.

"İyi hissettiriyor mu?" Dilimi kulağına sokarak soruyorum.

Altımda titriyor, su saçlarından, boynundan ve sırtından aşağı kayıyor ve ensesini ısırıyorum. Bölgesini işaretleyen lanet bir hayvan gibi.

"Evet..." Sert bir nefes çekiyor, sesi titriyor. "Bu iyi hissettiriyor..."

"Ne kadar iyi?"

"İyi..."

"Sikiştiğiniz zamandan daha mı iyi?"

Kasılıyor, parmakları cama doğru kıvrılıyor.

"Cevap ver bana." Duruyorum, hafifçe çekiyorum, titreyene kadar onu kafesliyorum.

"Belki..."

"Belki bir cevap değil. Bana gerçekten nasıl hissettiğini

söyle." "Daha iyi," diye inliyor, parmaklarıma sürtünüyor.

"Çok daha iyi mi?"

"Mmm." Homurdanıyor, siki artık çok sert. "Gelmek istiyorum..."

"Şimdiden mi?" Kulak memesine karşı kıkırdıyorum. "Ama ben sadece

sana yardım ediyorum,

bebeğim."

Başını bana doğru çeviriyor ve parmaklarını sıkarak beni boğazımdan yakalıyor. "Sadece..."

"Sadece mi?"

Kırmızı yanaklarına süzülüyor ve sikim zonkluyor, saldırganlığı karşısında alev alev yanıyor ve eminim bunu kıçında hissediyor. Belki de bu yüzden yutkunuyor, kirpiklerinden aşağı su damlaları süzülürken adem elması yukarı aşağı hareket ediyor.

Lanet olası bir sanat

eseri. "Sadece yap."

"Ne yapacağım?" İtişlere ara veriyorum ve o da kıçını sikime sürtüyor.

Eminim bunu yaptığının farkında bile değil ve bu da kasıklarıma kan hücum etmesine neden oluyor. O kadar tehditkâr ki, onun biraz bilgisiz ve kaybolmuş olduğunu, yavaş yavaş cinselliğine eğildiğini ve inkâr oyununu bıraktığını görmek çok güzel.

Ben zorlamadan ne istediğini daha rahat itiraf edebileceği bir noktaya geleceğiz.

Yavaş yavaş.

Cinselliğimi bu kadar kolay kabullenmem korkutucu olmalı ama değil.

Gareth'ı istemek başıma gelen en doğal şeydi.

Ben.

Parmaklarını boğazımda sıkıyor, neredeyse nefesimi kesiyordu.

sonra fısıldar, en ufak bir sesle, "Becer beni."

İlkel bir his taşaklarımı kavrarken göğsüm sert bir nefesle genişliyor ama "Sikimi tekrar içinde hissetmek ister bebeğim?" derken sesimi normal çıkarmayı başarıyorum.

"Sadece azdım. et." Beni bırakıyor ve tekrar uzaklara bakıyor.

Parmaklarımı çekerken kıkırdıyorum. "Eğer sadece azgınsan, bir handjob isteyebilirdin. Ama hayır, sikime doyamıyorsun, değil mi?"

Donup kalıyor, suyun ortasında yutkunması duyulabiliyor. "Bu..." "Şşş, sorun yok bebeğim. Ben de amıma doyamıyorum." Ben bir uzanmak

Özellikle bunun için sakladığım siyah tüp. O içeri girdiğinden beri evimi kayganlaştırıcıyla doldurdum. Yatak odasında ve oturma odasında su veya silikon bazlı. Duşta yağ bazlı.

Belki de bunu kendime itiraf etmeden çok önce onu becermek istiyordum.

Şişmiş göz bebekleri ve ayrılmış dudaklarıyla bana bakıyor. "Neden burada o var ki?"

"Çünkü seni her yerde sikmeyi planlıyorum."

"Ne büyük bir sapık," diye homurdanıyor ama gülümsemeye karşı koyarken yanaklarındaki gamzeler kırışıyor.

Bacaklarını daha da açıp kıçının yanaklarını ayırırken ve kayganlaştırıcıyı deliğinin etrafına sıkarken kulağını ısırıp öpüyorum.

Hiçbir zaman kıç adamı olmadım, ama bu? Bu şimdiye kadar girdiğim en iyi delik ve bu beni rahatsız etmeli. *Onu* düşünerek.

Gareth homurdanıyor, muhtemelen morarmış derisini sıkıca kavradığım için ve aleti sertleşse de, ona daha sonra daha fazla merhem sürmek için aklıma bir not alıyorum. Dün gece uyurken olduğu gibi merhemi sürmeme izin vereceğinden şüpheleniyorum.

Eninde sonunda onu da buna alıştıracağım, ama bebek adımları.

Köşeye sıkıştığında veya rahatsız olduğunda hayvani içgüdülerine daha fazla yöneliyor, bu yüzden onu ürkütemiyorum.

Ellerini ve alnını cama sızlanana kadar parmağımı ağzının etrafında tekrar tekrar dolaştırıyorum. "Sadece yap şunu."

"Sikimi içine almak için sabırsızlanıyor musun bebeğim?" "Konuşmayı kes ve beni becer."

Taşaklarım geriliyor ve duvarlarının tekrar etrafımda sıkıldığını hissettiğim anda boşalacağımdan . "Bana elini ver."

"Neden?"

"Beni sorgulama. Ver onu."

Tereddütle sağ elini uzatırken bana bakıyor. Onu elime alıyorum, sonra üzerine kayganlaştırıcı sıkıyorum ve sikimin etrafına sarıyorum. "Beni güzelce ıslat ki seni becerebileyim."

Direnmesini ya da Gareth gibi tatsız bir yorum yapmasını bekliyorum ama o sadece beni aşağı yukarı sallıyor.

Pozisyon garip, ama elinin etrafımı sarmak için nasıl çabaladığına bakmaya zorlanıyor, dudakları ayrılıyor, tamamen büyülenmiş görünüyor. İlk başta hızı yavaş, ama sonra sıktıkça sertleşiyor, tabandan tepeye doğru gidiyor, başparmağını tepenin üzerinde gezdiriyor.

Boşalmamak için tüm kontrolümü kaybediyorum, sikim parmaklarının üzerine precum sızdırıyor.

"Elini seviyorum. Beni bu kadar iyi çalıştırmana ." "Seviyor musun?"

"Mmm. Nasıl sertleştiğimi hissetmiyor musun?"

"Evet. Elimde nabzın atıyor gibi. Damarların... uh... sikin bunu çok yapıyor. Nabız gibi atıyor yani."

Kahretsin, o kadar telaşlı ve tahrik olmuş görünüyor ki, görülmeye değer. Küçük bir psikopat için çok sevimli.

"Bebeğim, ne kadar sevsem de, yükümü içine boşaltmam gerekiyor."

Duruyor ve beni bırakıyor, dudağının kenarını ısırırken emin değilmiş gibi görünüyor. Ben de dudağını yalayarak arkasına geçiyorum ve kalçamı itiyorum.

Duvarları etrafımda sıkılaştığında kaslarım gevşiyor ve dudaklarıma doğru haykırıyor.

Allah kahretsin.

Lanet olsun.

Onu ilk kez dün gece becerdim ve sanki hayatım boyunca buradaymışım gibi hissediyorum.

Sanki ait olduğum tek yer burasıymış gibi.

Kesik kesik nefesleri duşu doldururken bile rahatlıyor ve tıpkı dün geceki gibi bedenini savaşmamaya zorlayarak içeri girmeme *izin veriyor*.

Ve buna izin verdiğini biliyorum, çünkü Gareth istediği zaman ölümcüldür.

Ama şu anda, dişlerini dudağıma hafifçe batırıp sonuna kadar girmeme izin verirken, kaslarının gevşediğini, nefeslerinin kekelediğini hissedebiliyorum.

"Çok iyi hissediyorsun bebeğim," diye dudaklarına yaklaşarak konuşuyorum, üzerindeki suyu yalıyorum. "Amım sikimi deli gibi yutuyor."

Yutkunuyor, boğazı aşağı yukarı çalışıyor, su adem elmasına yapışıyor, ama arkasını dönüp başını cama yasladığında görüş alanım daralıyor.

Kalçalarımı sallayarak ona çarpıyorum, dibe vuruyorum ve o haykırıyor, boğuk sesi sıçrayan suyun sesiyle yankılanıyor. "Siktir."

"İşte bu . Al beni. *Her* ."

Kolumu kasıklarına doluyor ve ağlayan sikini sıkıyorum. Onu daha sert ve daha sert becerirken sırtı göğsümde titreşiyor.

"Durmadan kıçının içinde olmayı düşünüyordum, bebeğim."

"Daha dün yaptık." Sözleri bir inilti halinde söyleniyor.

"Fark etmez. Burada yaşayabilirim, sadece sikimin amıma girip çıkmasını izleyebilirim, senin ne kadar sevdiğini bilerek."

Kulaklarımı doldurana kadar sesleri gittikçe yükseliyor. Tek duyabildiğim onlar olana kadar.

Gözlerim aynada, sikine kadar göründüğümüz yerde ona odaklanıyor.
O benden daha küçük ve ben onun arkasında lanet bir hayvan gibi görünüyorum.

Gözlerimdeki bakış. Aklımı kaçırmışım, kontrolden çıkmışım, ona sahip olmak için ilkel bir ihtiyaçla doluyum.

Ama başı eğik, yere mi bakıyor yoksa siki elimde mi, bilmiyorum.

"Saklanma." Çenesini arkadan kavrıyorum ve aynaya bakması için yukarı kaldırıyorum. "Sana kimin sahip olduğuna bak."

Buhara rağmen gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudakları aralanıyor. Onu daha derinden, o kadar derinden becerirken başka tarafa bakmıyor, susamıyor.

Homurdanıyor, inliyor, sıkıyor ve beni mahvediyor.

Bir yandan da bize bakıyordu.

"Sahne seni daha da sertleştiriyor bebeğim." İt. Dibine kadar. "Seni becerirken bana bakmayı seviyorsun, değil mi?"

"Mmmfff..."

"Ben de seni sikerken bana bakmayı seviyorum. Sen bir başyapıtsın, bebeğim."

"Kayde..."

"Bebeğim?

" "I..."

"Konuş benimle."

"Bana güzel olduğumu söyle," diye fısıldıyor bir belirsizlikle ve bu çok sevimli.

Bugün o kadar sevimli ki, dayanamıyorum.

Bana bakması için başını çeviriyorum ve ağzına doğru mırıldanıyorum: "Sen hayatımda gördüğüm en güzel insansın."

Ciddiyim.

Hay sikeyim.

Bunu mu *demek*

istedim?

Şaşkınlığım kısa sürüyor çünkü elini boynuma doluyor, ıslak parmakları enseme giriyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Öpüşü acil ve neredeyse çılgınca, sanki daha önce hiç böyle ateşle öpüşmemiş gibi. Genelde bana verdiği tepkiyle keskin bir tezat oluşturuyor. Şu anda, elime boşalırken beni çiğ, aç bir sıcaklıkla öpüyor.

Ben onu becerirken.

İnliyor ve homurdanıyor ama dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor, sanki bana sahip olmak, dudaklarıyla beni öldürmek istiyor.

Ruhumu ağzımdan emmek için.

Onun tadına, öpüşündeki çaresizliğe kapılıyorum, benim adım da onunki kadar çılgınca ve aceleci.

"Gel..." diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Benimle gel... Kayde... lütfen."

Onun böyle olması -beni istemesi, bana ihtiyaç , benim için tüm kontrolünü kaybetmesi- beni uçurumun kenarına itiyor.

Uzun aralıklarla boşalıyorum, kıçının derinliklerine kadar, bunu çıkarmak için biraz zamana ihtiyacımız olacak.

Ama beni ya da beni öpmekten, yüzümü emmekten, beni görünmez iplerle ona bağlamaktan vazgeçmiyor.

Isırma, deri kırma ya da kan yok.

Sadece çiğ, aç ve tamamen tutkulu öpüşme.

Daha önce kimseyi Gareth'ı öptüğüm öptüğümü sanmıyorum.

Ve lanet olsun, ne zamandan beri ona kafamdaki ilk ismiyle hitap etmeye başladım?

Orada, suyun altında dururken, o beni öperken, rahatsız edici bir farkındalığa kapılıyorum.

Gareth'ı beceren ben olabilirim, ama bana santim santim acı çektirerek sahip olan o.

Çünkü onu öpmeyi kimseyi öpmeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Karım da dahil.

20

GARETH

"Y Bunu sen mi yaptın?"

Kot ceketimin paçalarını kıvırarak yatak odasından çıkıyorum. Yani, evet, ben burada olmamalıydım . Geriye dönüp baktığımda , adım atmak

Kayden'in evine ilk gidişim bir numaralı hataydı. Bir cadının bana büyü yaptığına eminim, çünkü o zamandan beri geri gelmeye devam ediyorum.

Bu felaket durum için geçerli bir teori. Çünkü cidden, az önce ne yapıyordum ben?

Diyelim ki dün, o lanet olası ipler yüzünden sıkışıp kalmak ve çıkış yolum yokmuş gibi davranmakla ilgiliydi. Ama duşta ipler yoktu ve ben yine de beni sikmesi için ona yalvardım.

Geldim çünkü bana hayatında gördüğü en güzel insan söyledi. Ben de onu *öptüm*.

Onu

sahiplendim.

Duramadım.

Eminim ki ancak kıçımdaki döl için yardım etmeye çalıştığında kendime gelebildim ve onu kovmayı başardım. Sanırım gitmeden önce geniş gözlü "lanet olsun, çok fena sıçtım" bakışını yakaladı.

Ayrıca yatağımın üzerine, katlanmış giysilerimin yanına merhem bıraktı.

Ve giyinmek için biraz zaman ayırdım. Bir, çünkü kıçım ağrıyor. İki, düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bu karmaşayı çözüp mantıklı bir sonuca varmak için.

Sözde dahi beynim bir tane getirebilirse harika olur. Son zamanlarda kesinlikle işe yaramaz oldu.

Şimdilik kaçmayı düşündüm, zaten okuldan önce kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu. Sonra *bu* sahneye girdim ve işte şimdi donup kaldım.

Tekrar.

Göğsümde garip bir sıkışma hissi var.

Tekrar.

Kayden masada, yumurta tabaklarını yerleştiriyor, taze kahve kokusu çileklerin tatlı tang'ına karışıyor. Kırmızı meyveler parlıyor, mükemmel dilimlenmiş, olgunlukları tam yerinde.

Lacivert pantolonunu giymiş, o kadar iyi dikilmiş ki bacaklarına adeta tapıyor. Beyaz gömleğinin kolları kıvrılmış, ön kollarını sarıyor ve damarları ile kaslarını ortaya çıkarıyor.

"Ben sadece çilekleri kestim ve kahveyi demledim," diyor ve küçük bir sırıtışla bana bakıyor. "Geri kalanı yakındaki bir restorandan."

Ben ters ters bakıyorum, o da gülüyor - zengin, dikkat dağıtıcı bir ses.

Sabahın yumuşak ışığı, şekillendirilmiş saçlarına vuruyor ve belli belirsiz mavi bir parlaklık veriyor. Uzun parmaklarının bulaşık havlusuna her dokunuşunu, otururken gömleğinin göğsüne doğru gerilmesini izliyorum.

Beni şilteye bastıran göğüs, sikerken, vururken ve içimi yeniden düzenlerken cam.

Sertleşmemek için kendimi o görüntüleri düşünmekten alıkoymam gerekiyor. Tekrar.

Bu normal değil.

Neden onun aşırı farkındayım?

"Orada dikilip aval aval bakma," diyor ve karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Otur."

"Aval aval bakmıyorum."

"Salya akıtıyorsun o

zaman?"

"Kendine gel."

Beni belimden tutup aşağı çekiyor ve morarmış kıçım onun kalçalarına değdiğinde tıslıyorum.

Naneli nefesi çenemde gezinirken mırıldanıyor: "Şımarıklık yapma, yoksa seni dizlerimin üzerine yatırır ve güzel bir şaplak atarım."

Dudaklarımı büzüyorum çünkü bunu neden ilginç bulayım ki? "Hem de nasıl," diye fısıldıyorum.

"Dil." Kavrayışı sıkılaşıyor, kokusu duyularıma doluyor ve onu gizlice kokluyorum.

" konuşurken diline dikkat etmiyorsun" diye attım.

"Beynini sikerken mi? O zaman sorun yok. Kontrolünü kaybettiğini görmek hoşuma gidiyor çünkü sikimi çok seviyorsun."

"İstemiyorum," diye çıkışıyorum, kucağından inip sandalyeye doğru ilerliyorum. Yanaklarım cehennem ateşi gibi yanıyor ve piç herif bunu *biliyor*.

Ben otururken gülümsüyor. Kıçım zonkluyor ve boynumda ve köprücük kemiğimde bıraktığı her morluğu ve izi kapatmak için aklıma bir not alıyorum. Balıkçı yaka falan giymem gerekebilir. Ne zahmet ama.

Boğazımı temizliyorum. "Neden hep kahve yapıyorsun?"

"Sakinleştirici ve kokusunu seviyorum."

"Ama sonra hep dolu fasulye torbasını atıyorsun."

"Kahvem konusunda titizimdir. Doğru kavrulmuş olması gerekir." "Pek
çok şey hakkında titizsin. Kahven, viskin, viskin
müzik. Evinizdeki eşyaların nasıl düzenlendiğini bile." "Vay
be. Sapık alışkanlıklarım ortaya çıkıyor."

"Ben sadece gözlemciyim." Bir parça çilek yutuyorum. "Hiç yemek yapar mısın?"

Kahvesini yudumluyor, o sinir bozucu sırıtış geri dönüyor. "Neden? Sana yemek yapmamı mı istiyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Sırıtışı genişler. "Ben yemek yapmam. Tutkum yok."

"Benim de yok."

"Gördün mü?" Kadehini sahte bir kadeh kaldırıyor. "Çok fazla ortak noktamız var, bebeğim."

Çatalımı bir çileğe sapladım. "Bana öyle demeyi keser misin?" "Bebeğim
mi? Ama dün gece bayıldın. Her söylediğimde sikin kalktı.
o."

Neredeyse boğuluyordum ama yutkunmayı başardım. "Bu farklı."

"Nasıl farklı?"

"Gay gibi hissettiriyor, tamam mı? Kes şunu."

"Yani benim senin içine girmem geylik değil 'bebek' mi?" "Bu...
fiziksel bir tepki. Hiçbir anlamı yok."

Fincanını yere bırakıyor, sakin ama gergin omuzlarıyla.

"Mazeret bulma çabalarını çok sevimli bulurdum.
ama bu düşünce tarzını bırakmanız gerekiyor. Olmak

dünyanın sonu mu? Benim annem gibi insanlara karşı bir şeyiniz mi var?"

"Tabii ki hayır. Başkalarının ne yaptığı umurumda değil. Onlara daha fazla güç." "O zaman neden bu *senin* dünyanın sonu?"

"Bilmiyorum. Garip hissettiriyor."

"Nasıl garip?"

Omuz silkiyorum, bir çilek daha yiyorum. "Becerilme fikrine alışkın değilim. Kontrolü bırakan sen değilsin, bu yüzden cinselliğindeki ani değişimi kabullenmek senin için daha kolay olabilirdi, ama..."

Bakışları hafifçe yumuşuyor. "Becerilmek savunmasız olmaktır ve sen bundan hâlâ rahatsızsın."

Gözlerinden kaçınarak omzumu kaldırıyorum. "Kendini eşcinsel olarak tanımlar *mısın*?"

"Güvenlik nedenleriyle bunu kamuoyu önünde yapmazdım. Ama kişisel olarak? Elbette. Yine de kadınları çekici buluyorum, yani muhtemelen biseksüelim."

"Jessica gibi kadınlar mı?"

İç çekiyor. "Evet, Jessica gibi kadınlar."

Ayağa kalkıp bıçağı alıyorum ama elimi yere çarpıyor. "Otur lan yerine, Carson. Yeter artık."

"Seni bıçaklayacağım."

"Dedim ki. *Yeter artık*. Kes şunu ve fevri hareket etmeyi bırak." Otoriter sesi tenime nüfuz ederken elime bastırıyor. "Bırak."

Ters ters bakıyorum ama bıçağı bırakıyorum ve ben tekrar otururken o da elini çekiyor. Patlamamak için ağzıma çilek daha tıkıyorum.

Çünkü bu ne lan? Ne zamandan beri bu kadar çabuk harekete geçiyorum?

Daha da önemlisi, neden başka birinden bahsetmek beni cani yapıyor?

"Ona kadar say," diyor aynı sert ses tonuyla. "Ya da daha iyisi, bıçaklamak yerine medeni bir konuşma yapmayı dene. Bu tür öfke nöbetlerine bir daha katlanmayacağım. Anladın mı?"

Ses tonu ve sessiz emri bana bir şeyler hissettiriyor. Ama bunu bir kenara bırakıyorum. "Jessica'yla tekrar buluşacak mısın?"

"Hayır. Dün gece münhasırlık kurmuştuk, hatırladın mı? Yoksa bu çok mu *gayce* senin için?"

"Ama *Jessica*'yı hala çekici buluyorsun?"

"Diğer insanları çekici bulmuyor musun?"

Hayır.

Çatalı ağzıma yaklaştırarak duraklıyorum.

Sikeyi
m.
Bilmiyo
rum.

Ondan önce bile kızları çekime göre değil, hislere göre seçerdim. Boşaldım ama bu şekilde değil. Dudaklarına bakmaktan kendimi alamadığım şu anki gibi değil.

Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum.

"Kimi çekici buluyorsun, hmm?" Sesi kararıyor. "Morgan'ı mı? Cherry?"

"Jessica'ya ağzının suyu akan sendin. Karışık sinyaller vermeyi bırak."

"Seni kızdırmak için söyledim."

"*Seni* için Morgan'ın bana dokunmasına izin verdim." O gözlerini kısıyor, ben de benimkileri kısıyorum. "Tavrını bırak, Carson."

"Ben sadece sizinkini yansıtıyorum, Profesör." "Carson..."

"Evet, *Profesör*?" Sırıtıyorum ve o da öfke ve eğlence arasında kalmış bir şekilde keskin bir nefes veriyor.

Bir süre sessizce yemek yiyoruz, ta o ayağa kalkıp oturma odasını karıştırana kadar.

Kalın çerçeveli siyah gözlüklerle döndüğünde beynim kısa devre yapıyor.

Daha seksi görünüyor. Bu nasıl *mümkün olabilir ki*?

İnsanların gözlükle daha da çekici görünmesi mi gerekiyor yoksa ben saçmalıyorum?

Ancak kısa süre sonra yüzünü ve gözlüklerini *gizleyerek Financial* Times okumaya başlar.

"Bir dahaki sefere," diyorum dikkatini çekmek için, "çilekli cheesecake sipariş et."

"Not edildi."

"Ve granola."

"Tabii."

"Ve çilekli protein barları." "Olur."

"Bir televizyon almayı da düşünmelisin. Bilirsiniz, normal insanlar gibi."

Kâğıdı indiriyor, gözlükleri gözlerindeki keskinliği artırıyor. "Başka bir şey var mı?" "Bir liste yapacağım."

"Hayatın boyunca şımarık bir velet , değil mi?"

"Lütfen, siz de anneleriniz tarafından şımartılmışsınız." Bakmadan duramadığım için de "Neden okulda gözlük taktığını görmedim? Sadece okuma gözlüğü mü?"

"Evet." Bir sigara çıkardı.

O yakamadan ben elinden alıyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye homurdanıyor.

"Kokudan nefret ediyorum. Ayrıca kapalı alanda sigara içmek kabalıktır." "Neyin kaba olduğunu önemsediğini düşünmemiştim." "Bazen umursuyorum."

Pek sayılmaz. Koku da umurumda değil ama çok fazla sigara içmediğini fark ettim. Onu sadece bir kez banyosunda gördüm ve kampüste hiç görmedim, bu yüzden bırakması daha iyi.

Gazeteyi katlıyor ve ne yazık ki gözlükleri çıkarıyor. "Nefret ettiğiniz başka bir şey var mı? Duyalım bakalım."

"Örneğin siz."

"Farkındayım. Sıradaki?"

"Köpekler."

"Neden?"

"Bir keresinde saldırıya uğradım. Kuduzdu." "Seni korkuttu mu?"

"Hayır, beni iğrendirdi."

"Başka bir şey?"

"Fransızca."

"Fransızca mı?"

"Çocukken öğrenmiştim ama şimdi nefret ediyorum." "Adil. Abartılıyor."

"Konuşabiliyor musun?"

"Evet."

"Vay canına. Korece ve Fransızca. Başka hangi dilleri konuşuyorsun?" Almanca ve Çince biliyorum ama onunla konuşmak Nadine'in gönderdiği soğuk bilgileri okumaktan farklı.

"Biraz Almanca ve Mandarin Çincesi."

"Bu dilleri neden öğrendiniz?"

"İş için Almanca ve Çince. Annem Jina için Korece, çünkü İngilizce yerine onu konuşmayı tercih ediyor ve annemler İsviçre'nin Fransızca konuşulan tarafındaki Lozan'da yaşadıkları için Fransızca."

"Orada mı yaşadınız?"

"Uzun sürmez."

"Babanla yaşamayı seçtiğin için mi?" "Bunu nereden biliyorsun?"

Siktir. Kahretsin.

Bunu Nadine'den aldım. Onu takip etmesi için bir özel dedektif tuttuğumu bilmemeli. Ben.

"Rachel bahsetmişti," diyorum omuz silkerek. "Neden kendi evini seçtin? babanı annene tercih eder misin?"

Kıpırdamadan duruyor, bakışları uzaklarda kayboluyor. "Bazen seçim sizin için yapılır."

"Ne anlamda?"

"Sana hiçbir çıkış yolu bırakmadığım zamanki gibi. Benimle birlikte olmak gibi bir seçeneğin yok bebeğim."

"Yine de seni bıçaklamayı seçebilirim. Beni test etme." Kıkırdıyor. "Her zaman küçük bir tehdit, Carson."

"Neden bana öyle diyorsun?" Gözlerim büyüdü. "İlk adımı bile *biliyor* musun?"

"Tabii ki biliyorum."

"O zaman söyle."

O sessiz kalıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Gerçekten !"

"Gareth Carson, Asher ve Reina Carson'ın oğlu. Killian Carson'ın ağabeyi. Alexander Carson'ın torunu. Bu sizin için yeterli mi?"

"Tam sapık moduna geçmene gerek yoktu."

Gözlüklerinin kenarını okşuyor, uzun parmakları aşağı yukarı kayıyor ve bu o kadar dikkat dağıtıcı ki onu zar zor duyuyorum. "Carson olmayı seviyor musun?"

"Sanırım. Ailemin içinde doğmayı seviyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Alay ediyor, sesi ona hiç benzemiyor, kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Ama onu okuyamıyorum, çünkü yavaşça ayağa kalkıyor, gazetesini ve gözlüğünü alıyor, sonra evrak çantasını geri getiriyor.

"Okula bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Süper arabası olan bazı öğrencilerin aksine ben yürüyorum."

"Sadece bir araba alabilirsin. Elbette bunu karşılayabilirsin." Çileğin son parçasını da yutup ayağa kalkıyorum. "Nazikçe sorarsan seni bırakabilirim."

"Yürümeyi tercih ederim."

"Her neyse, seni götürmek için can attığımdan değil." "İkimize de uyar o zaman. Harika."

"Harika."

Paltosunu ve atkısını giyiyor ve ben ona isim takamadan kapıdan çıkıyor.

Umarım yürürken bacaklarını kırar.

Neden onun için iyi bir şey yapmaya çalışıyordum ki? Sanki onunla ilgilenmek istiyormuşum gibi ya da aynı derecede saçma bir şey.

Siktir et *onu*.

21

GARETH

Sonunda beni beceren o oldu.

O ilk geceden beri on kez. İki haftadan fazla oldu.

Tüm bu mantıksız ve tehlikeli sevdanın ortadan kalkacağına dair umutlarım önemli ölçüde azaldı.

Çünkü sürekli onun evine gidiyorum. Mesafeli durmaya çalıştım ama sonra onun eve başkalarını -yani Jessica'yı- getirmesini takıntı haline getirmeye başladım ve gecenin bir yarısı yeni bir şok tabancası ve bıçakla oraya gittim.

Kayden onlara el koyup duruyor, ben de yenilerini alıyorum.

Gerçek şu ki, Jessica'yla ya da benden başka biriyle birlikte olduğuna inanmam için bana hiçbir sebep vermedi. Yine de bu içimi rahatlatmadı.

Artık zar zor tanıdığım takıntılı zihnim dönüyor.

"Bir daha asla saplantılı olma, evlat. Sakın yakalanma."

Altı yıldır mantram olan bu sözler her dokunuşta, her karşılaşmada ve her akıllara durgunluk veren orgazmda eriyip gidiyor.

Bir adım geri çekilmem gerektiğini biliyorum çünkü bu yeni bir şey.

Bir insana bu kadar aşırı bağlanabileceğimi, her geçen gün boğazımı daha da sıkan bir ilmik haline gelene kadar nefret dolu bir aşkın ölümcül halesine bu kadar kapılabileceğimi bilmiyordum.

Çünkü ona sahip olmamam gerektiğini biliyorum ve geçmişe baktığımda onu elimde tutamayacağımı görüyorum.

Bu fiziksel şey, ne kadar tatmin edici olsa da, sadece yüzeysel. Yani, tam olarak değil, çünkü bu tür bir cinsel bağlantı bazen bedenimi aşıyormuş gibi hissettiriyor.

Ama bu hala bir evre ve tüm evreler sona erer. Peki

sonra *ne olacak*?

Düşünüp tek şey bu. *Sonrasını*. Şu anı değil,

sonrasını.

Ve bu hoşuma gitmiyor, çünkü olması gerekenden daha derin hissettiriyor.

Daha önce de seks yaptım, hem de çok fazla, ama hiç böyle hissetmemiştim. Yoğun, zihin uyarıcı ve beni içinden çıkamayacağım bir döngüye sokabiliyor.

Sırasında ve sonrasında sadece o beyaz odanın huzurlu sessizliğinde var olduğum seks türü.

Bağımlılık yapıcı ama aynı zamanda tehlikeli.

Çünkü onun uyarılarına ve otoriter emirlerine rağmen fevri düşüncelerimi durduramıyorum.

Kampüste onunla flört eden kızları ve bazı profesörleri görmek beni çıldırtıyor. Oraya gidip onu boğazından tutup kendime doğru çekemeyeceğim ve sahipliğimi ilan edemeyeceğim gerçeği beni daha da sinirlendiriyor.

Dışarı çıkmayı reddeden benim, ama çıksam bile bu hala yasak bir ilişki. Bir profesörün öğrencisini becermemesi gerekiyor ve bu öğrenilirse kovulabilir, bu yüzden sadece bir sır olabiliriz. Bunu biliyorum ama yine de *birinin* ona pençe atmasından nefret ediyorum. Şımarttığından değil, ama yine de bu konuda bu kadar kibar olmayı bırakması gerekiyor.

Üç gün önce onu kampüste Yulian'la konuşurken ve o sümüklü herif ona ellerini sürerken rahatça gülümserken gördüm.

O zamandan beri ne mesajlarına cevap verdim ne de evine .

Beni ne kadar cezalandırmakla tehdit etse de ya da bana biraz disiplin öğretmek için dizlerinin üzerine çöktürse de.

Ve şimdi de yoksunluk yaşıyorum. Aramıza biraz mesafe koyma olayı geri tepti ve huysuz bir hıyar oldum.

O pisliğe bu kadar mı bağımlıyım? Sadece üç gün oldu. O kadar da ciddi değil.

Ama olay şu ki, geçen gün eve gittiğimde de aynı şeyi hissettim ve iki gün içinde dedemi bırakıp geri geldim.

Yani vücuduma göre üç gün çok fazla, çünkü şu anda düzgün uyuyamıyorum ve baş ağrısıyla uyandım.

Dürüst olmak gerekirse, tanıdığım en iyi uyuyan kişi benim. Şu anda zorlanıyor olmam küfür gibi.

Düşündüm de, uyuyamadığım diğer tek zaman o herifle ilk tanıştığım zamandı.

Ve işleri daha da kötüleştirmek için dün gece rüyamda uyuyana kadar bana sarıldığını gördüm.

Sarılmak mı?

Cidden, öldür beni.

Yani, seksten sonra rahatsız edici derecede yumuşak davranıyor ve ben bu tezattan hoşlanıyorum. Başlangıçta garipti ama beni sildiğinde ya da kıçıma merhem sürdüğünde, hatta benimle duşa girip beni sabunla yıkadığında bile kavga etmiyorum - bu genellikle başka bir sikişle bitiyor.

Ama benimle yatağa girse de bana hiç sarılmıyor ve uyandığımda hep yanımda olmuyor. Ya yüzüyor, ya spor yapıyor ya da klasik müzik dinlerken lanet olası kahvesini hazırlıyor.

Ve beni tutmasını istemiyorum. Öyle değil

mi?

Hiç ilişkim olmadı ve muhtaç biri de *değilim*. Her neyse, o

rüya bir aldatmacaydı ve boğulabilir.

"Beni dinle." Yemek yerken Niko ayağa fırlıyor ve beni ürkütücü düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Bu gece Yılanlar'ın malikanesine gidip o orospu çocuklarıyla oynayacağız."

"Bizimle oynamalarını istemiyorsan hayır." Çatalımı spagettinin içinde döndürüyorum, ağzıma bir şey götürme zahmetine girmiyorum.

"Gaz, bunu sana son kez söylüyorum." Niko bana ters ters baktı. "Oyunbozanlık yapmayı bırak."

Her zamanki gibi yarı çıplak, çoğunlukla bir hevesle yaptırdığı tuhaf dövmeleri tümüyle ortada. Uzun siyah saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış.

Jeremy lanet olası bir aptal gibi yarı gülümseyerek baktığı telefonundan başını kaldırıyor. "O haklı. Geçen haftadan sonra güvenliklerini sıkılaştırdılar Niko."

"Gelmiş geçmiş en kötü yardımcılar," diye homurdanıyor ve iri gövdesini sandalyenin üzerine atıyor ve sandalye onun ağırlığıyla sallanıyor. "Şeytan'ın varisi mi?"

"Geçen haftadan sonra hiç havamda değilim." Kill başını kaldırmadan konuşuyor, Glyn ile mesajlaşmakla meşgul, eğer sürekli sırıtması bir gösterge ise.

"Geçen hafta intikam almak ve bir ispiyoncuyu ortaya çıkarmak gerekiyordu. Bu farklı. Yulian'ı yere sermek istiyorum. Buna ne dersin? Eğer herhangi biri

Bana destek olursan, ilk çocuğuma isim vermelerine izin veririm." Duraklıyor, sonra dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor ve mırıldanıyor: "Eğer bir çocuğum olursa. Belki de bir sonraki seferde çocukları sormam gerekiyordur. Çok mu erken? Bu ters teper mi? Hmm."

"Kendi kendine ne konuşuyorsun?" Jeremy onu yakından izleyerek soruyor. "Orada iyi misin, dostum?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Niko'nun sırıtışı genişliyor ama sonra kaşlarını çatıyor. "Odaklan, Jer. Yulian. O pislikle dövüşmek istiyorum. Lanet bir ayı gibi iyi yumruk atıyor."

"O zaman onunla yeraltı ringinde dövüş," diyor Kill, hâlâ telefonuna odaklanmış bir halde. "O da orayı en az senin kadar seviyor."

"Hayır, onu kendi kalesinde, etrafındaki tüm o küçük sürtükler avazları çıktığı kadar bağırırken pataklamak kadar coşkulu hissettirmiyor." Gülüyor, şiddet fikri onu heyecanlandırıyor. "Hepinizin katılmasına ihtiyacım var."

"Pas. Glyn'imle birlikte olmayı tercih ederim," diyor Kill.

O ve kız arkadaşı bir süredir birlikteydiler, ancak bir hafta önce onu bizimle birlikte eve götürdükten sonra daha da ciddileşti. Annem ve babamla tanışması için.

Bu yolculuk sırasında babamla samimi bir konuşma yaptı ya da babam yaptı. Her şey için Kill'den de özür diledi. Babam son zamanlarda onu benden daha çok arıyor, gerçek altın çocuğuyla ilişkisini düzeltebilmek için beni arka plana itiyor.

Bu günün eninde sonunda geleceğini biliyordum. Kill sonunda babamla yüzleşecek ve babam kendini suçlu hissedip işleri düzeltmeye çalışacaktı. Ya da ben hata yapacağım, onlar bunu öğrenecek ve ben Kill'den daha kötü durumda olacağım. Çünkü o en azından özür dilemeden kendisi. Bunca zamandır onları kandırıyordum.

Ama çok erken oldu.

Ve bu kafamı kurcalıyor. Buna profesörümle yatma olayını da ekleyince gerildim.

Saatlerce okçuluk çalışacak ve parmaklarımı bilinçsizce ısıracak kadar.

Niko Kill'le alay eder. "Ne oluyor lan, Şeytan'ın varisi mi? Glyn benden daha mı önemli?"

"Bunun neden bir soru olduğundan emin değilim.

Tabii ki öyle." "Bu orospu çocuğu-"

Jeremy telefonuna bakarak, "Ben de meşgulüm Niko," diyor.

"Neyle meşgulsün?"

"Bir şey."

"İşini bırak ve bana katıl. Kardeşler ne içindir?"

"Yapamam. Sen de uzak durmalısın."

"Pekala, beni yanlamasına becer, bana pasifist Gaz kaldı." Gözlerini bana dikti. "Bunu neden yapmamam gerektiğine dair nedenlerle beni gözyaşlarına boğma."

"Vaughn'a katılmasını söyle," diyorum.

"Sürekli yokluğu nedeniyle en işe yaramaz olanı. O küçük pislik neden hâlâ New York'ta, aklım almıyor."

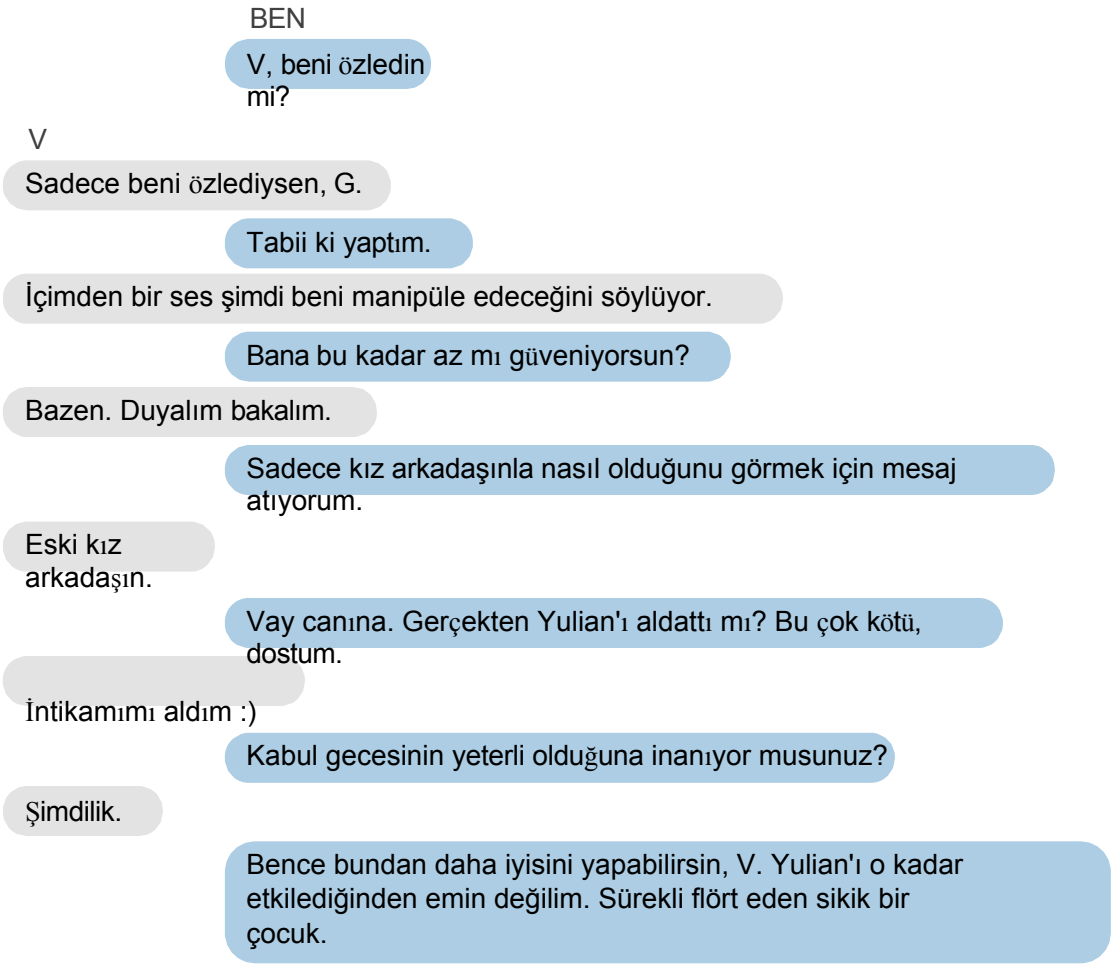
"Onu ikna edeceğim."

"Sizin savaşmanız, onun inisiyasyon olmadan buraya uçmasından daha mümkün olacaktır."

Parmaklarımı masaya vuruyorum, sonra telefonumu alıyorum. "Bir şey deneyeyim."

Vaughn'un da ortaya çıkıp o orospu çocuğu Yulian'a tasma takmasını istiyorum. Ve hayır, Niko'nun onu dövmesi kalıcı bir çözüm değil.

Ayrıca hayır, bunun Yulian'ı kampüste gülerken ve Kayden'in omzuna vururken görmemle hiçbir ilgisi yok.

Kayden'le birlikteyken çektiğim bir fotoğrafı ekliyorum, özellikle de Yulian kolunu omzuna dolayıp bir fahişe gibi gülerken Kayden'in yüzünün gizlendiği fotoğrafı seçiyorum.

Ne? Ben sadece böyle bir durum için fotoğraf çektim. Ve işe yarıyor çünkü Vaughn hemen cevap veriyor.

Diğer adam kim?

Endişelenmene gerek olmayan bir profesör. Yulian bunu herkese yapar.

Herkes mi?

Uh-huh. Pantolonunun içinde tutamıyor ve herkese gidiyor. Niko gibi açıkça biseksüel olduğunu ve aynı derecede maceracı olduğunu duydum.

Açıkça mı? Orospu çocuğu ne tür bir mafyayı miras alacağını biliyor mu?

Küfrediyor. İyi bir şey. Vaughn nadiren küfreder, bu yüzden bu umut verici bir işaret.

Belki de Niko için sorun olmadığını düşünüyordur.

Niko liderin oğlu değil. Yaptıkları yanına kâr kalabilir ama o bile aile büyüklerinin önünde kendine dikkat etmek zorunda.

Bilmiyorum, gerçekten. Belki de sadece söylentiler dolaşıyordur.

Ne tür?

Her türlü. İstersen bilgi toplayabilirim.

Sana borçlanacağım.

.

Niko, Yılanların malikânesini basıp Yulian'ı eşek sudan gelinceye kadar dövmesine yardım etmeni istiyor.

Bir şeyler ayarlayacağım.

Bir ekran görüntüsü alıyorum ve son iki mesaj hariç her şeyi kesiyorum. "Niko?"

Jer ve Kill ile tartışmaya ara veriyor, onlara hain diyor ve tam bir drama kralı gibi davranıyor. Ona ekran görüntüsünü gösterdiğimde kocaman sırıtıyor. "Sen en iyisisin, Gaz."

Biliyorum.

Küçük bir gülümsemeyle sandalyemde arkama yaslanıyorum. Yulian o ilk geceden beri sinirlerimi bozuyor.

Kayden benden başka bir erkekle birlikte olmadığını de, ona hiçbir açık kapı bırakmayacağım.

Onunla birlikte olmak gibi bir seçeneğim olmadığını söyledi ama yanılıyor. Benimle olmak gibi bir seçeneği yok.

Başka birine sokmayı aklından bile geçirirse sikini keserim.

Ve bu, bana ihanet etmeyi düşünürse ona yapacağım şeylerin sadece başlangıcı.

Bana verdiği göğüs hastalığını suçluyorum.

Tüm bu oyunu başlatan o, bu yüzden çok ciddiye aldığım için beni suçlamamalı.

Kill ayağa kalktı ve telefonu kulağına götürdü. Bana sırıtarak, "Merhaba baba. Seni aramak istiyordum..."

Ruh halim hemen kararıyor ve kardeşim sanki babamla bir sırrı varmış gibi merdivenlerden yukarı çıkarken çatalı tabağa fırlatıyorum.

O yapmaz.

Ama yine de ruh halimi bozuyor.

Oklarıma ve lanet olası bir hedefe ihtiyacım var.

22

KAYDEN

I Taksiden iniyor, şemsiyeyi açarken ceketimin yakalarını boynuma doğru çekiyorum.

Çünkü tabii ki yağmur yağıyor, İngiltere'nin boktan havasına uygun olarak.

Telefonum titriyor ve Jethro'nun adına bakıp cevap vermemeyi düşünüyorum. Evet, telefonunu hackleyerek bana Gareth'ın yerini buldu, bu yüzden okçuluk sahasındayım, ama şimdi kibarca siktir olup gitmeli.

İç çekerek telefonu açıyorum, girişe park etmiş gösterişli mat yeşil spor arabayı fark ediyorum. "Ne istiyorsunuz?"

"ABD topraklarına dönmeniz ve tüm bu saçmalıklardan vazgeçmeniz dışında mı?"

"Bunun dışında, evet. Çabuk olun."

"O çocuğa çok fazla kafayı takıyorsun. Bunu tekrar gözden geçirmeli ve şu anda doğru nedenlerle yapıp yapmadığına bakmalısın."

"Eğer hepsi buysa..."

"Yönetim zor durumda ve Grant herkesin hayatını cehenneme çeviriyor. Geçici olarak da olsa geri dönmelisin-"

"Hayır."

Bunu düşünmüyorum bile, çünkü yapmayacağım. Bu şüphesiz Gareth'ı kaybetmeme neden olur. Hâlâ mümkün olan her fırsatta kaçmaya çalışıyor, bana sessiz davranıyor ve beni bir anda görmezden geliyor.

Eğer gidersem, benden kurtulmuş olacak ve bu menüde yok.

"Sadece yatıştırmak için," diye ısrar ediyor Jethro. "İşler hızla kontrolden çıkıyor. Simone ve ben bir arada tutmak için
zorlanıyoruz." "Hayır dedim. Hayır."

"Çocuk yüzünden mi?" Duraklıyor ve ben cevap vermeyince alçak sesle konuşuyor. "Tanrı aşkına. Sen de kimsin ve benim tanıdığım Kayden'e ne yaptın?"

Kulağımın dibinde gevezelik etmesin diye telefonu kapattım.

Ama aynı zamanda son sorusuna verecek bir cevabım olmadığı için. Herkes gibi Jethro da değişimi fark ederdi ama gerçek şu ki bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Parlak, etkileyici yeşil gözleri gördüğümde her türlü kontrolümü kaybetmem dışında.

Kendime bile açıklamaya çalışmayı bıraktım, düşüncelerime gömülmeyi bıraktım ve sadece hissetmeyi seçtim.

Uzun zamandır ilk defa yaşadığımı
hissediyorum. Buradayım.

Düzgün nefes alıyorum.

Diğer her şeyi sonra düşüneceğim.

Okçuluk poligonunun resepsiyonunda sadece bir personel var. Altın çerçeveli gözlükleri olan orta yaşlı bir kadın hevesle bir günlük geçiş kartı almama izin veriyor ve aylık ve yıllık üyelikleri hakkında konuşmaya devam ediyor, ben de kısa kesiyorum. Çünkü buraya onunla konuşmaya gelmedim.

Tesisler hakkında kısa bir açıklama yaptıktan ve bana soyunma odasını gösterdikten sonra nihayet beni yalnız bırakıyor.

Paltomu rekor bir hızla çıkarıyorum ve sanki okçuluk hakkında bir ipucum varmış gibi kiralık yay ve oklardan birini alıyorum.

Aslında burada olmamalıydım. Jethro'dan Gareth'ı bulmasını da istememeliydim ama o zorluyordu.

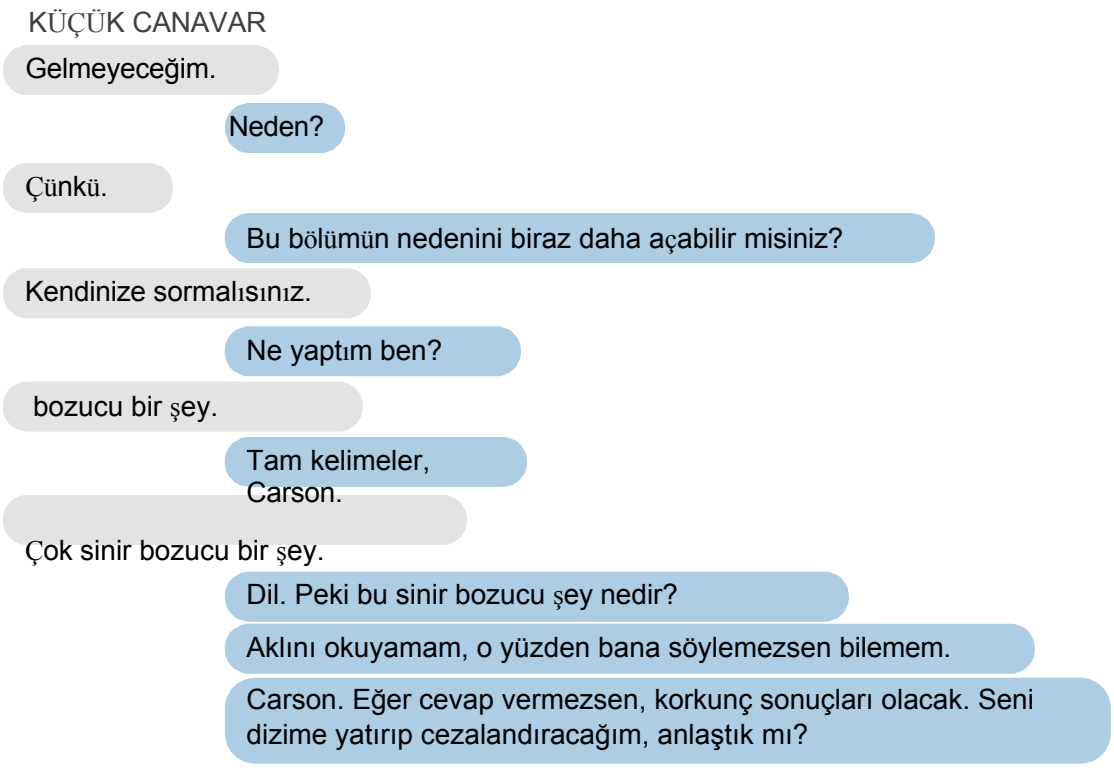
Üç gündür beni görmezden geliyor ve bu miktar geçmişte tolere edilebilirken, şimdi tek ciğerle dolaşmaktan farksız. Boğuluyorum ve doğru düzgün nefes alamıyorum.

Tüm toksinler tek akciğerimde toplanıyor ve göğsümde baskıya neden oluyor.

Ona mesaj atmaya çalıştığımda, anlaşılması zor biriydi.

BEN

Yedide evde olurum. Sen ne dersin?

Son mesajlarımın hiçbirine cevap vermedi ve bana da gelmedi. Arkadaşlarıyla paylaştığı malikanenin kapısını çalamayacağımı biliyor. Ya da kampüste onu kolundan tutup masama yatırıp sikemeyeceğimi.

Gerçi bunu sayısız kez hayal ettim ama bu çok riskli. Üniversitede popüler bir profesör olmak sinir bozucu çünkü ofisim her zaman öğrenciler ve diğer profesörlerle dolu.

Konumum umurumda olmasa da Gareth dahi bir öğrenci ve çalışmalarını sabote etmek istemiyorum.

Çok ironik, gerçekten.

Bu yüzden ona olgun çilek resimleriyle rüşvet vermeyi denedim, bunları annemin onun için gönderdiğini söyledim - aslında ondan ben istedim.

Bu gece, çilekli her şeyi sevdiği için internette arayıp bulduğum çilek aromalı sıcak çikolata paketinin fotoğrafını gönderdim ama görmedi. Telefonunu aradığımda da cevap vermedi. O zaman Jethro'dan yardım istedim ve bana bu konumu gönderdi.

İki adamın daha antrenman yaptığı kapalı poligona giriyorum ama Gareth'tan eser yok.

Bu lanet hava koşullarında dışarıda olması mümkün değil-

Dışarı fırladığımda tam orada, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında duruyor ve bir oku ipe bağlıyordu. tişörtünün altındaki kasları esniyor ve kolunun alt tarafındaki çapraz ok dövmesinin belli belirsiz hatları görünüyor.

Sırılsıklam olmuş, su saçlarına yapışmış ve solgun boynundan aşağıya akıyor.

Bir sanat eseri gibi, geri çekilip oku bırakırken vücudu mükemmel, neredeyse geometrik bir hassasiyetle hizalanıyor.

Bullseye.

Ondan daha azını beklemezdim.

Durmuyor. Bir ok daha, sonra bir tane daha, her biri mekanik bir tutarlılıkla hedefini vuruyor. Yağmur yüzünden aşağı akıyor, çenesinden damlıyor ama o hiç rahatsız değil.

Ancak ben değilim.

Çünkü hastalanacak.

Ona doğru ilerliyorum, yağmur kadar ıslatıyor beni. Ben yaklaşırken bana doğru dönüyor, bir okunu bana doğrultmuş. Tanıdıkça gözleri kısılıyor.

Bakışlarında çalkantılı bir şeyler var, rengi tam olarak doğru değil. Tek bir bakışta onun ruh halini okuyabilmem benim hakkımda ne söylüyor?

Muhtemelen çok ileri gitmiştir.

Dürüst olmak gerekirse, kabul töreninde yaptığı gibi beni de vurmasını beklemezdim.

Ama bunun yerine yayı indiriyor ve tekrar hedefe odaklanıyor. "Okçuluğu sadece beni takip etmek için mi öğrendin?"

"Seni görmek için."

Oku fırlatıyor ama ok hafifçe merkezin dışına düşüyor. İçinden sinirli bir nefes kopuyor ve bana bakarken yayı yanına bırakıyor. "seni görmek istemiyorsam?"

"Bunun için uygun bir nedene ihtiyacım var. Kızgın olduğunuzda bile iletişim kurmalısınız. Aksi takdirde, sorunun ne olduğunu nasıl bilebilirim ki?"

"Unut ." Bir ok daha çekip ucunu parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Hâlâ bu konuda kızgınsan olmaz."

Biraz kaşlarını çatarak başını öne eğiyor. "Bu senin için neden önemli? Kızgın olsam da olmasam da."

"Neden olmasın ki? Seninle ilgilenmek
istiyorum." "Kendi başımın çaresine
bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum ama yine de orada olmak istiyorum. Şu anda olduğu gibi." Kolunu tutuyorum, teninin soğukluğu elimi sarsıyor. "Yağmurun altında durup ok atarak kendine iyi bakmıyorsun. Bedenin benim, bu yüzden onunla pervasızca hareket edemezsin. Anlaştık mı?"

Sertçe yutkunuyor, çalkantılı gözleri dalgalanıyor ve titriyor. O kadar kaybolmuş ve rahatsızlar ki, bu bakışı oraya koyanı öldürmek istiyorum - bu ben olsam bile.

Dudakları mavimsi ve okçuluk eldiveninin kenarında küçük bir kesik fark ediyorum. Yavaşça çıkarıp yarayı inceliyorum. Sığ bir yara ama yine de görmek beni rahatsız ediyor.

"Bu nasıl oldu?"

Omuz silkiyor, sessiz, sanki aklı kilometrelerce uzaktaymış gibi.

Yaradan çok, iğneleyici bir yorum yapmıyor olması endişe vericidir.

Eline bir mendil sardıktan sonra onu soyunma odasına doğru çekiyorum. "Eve gidiyoruz."

Dolabında yedek eşofman ve tişört takımları var, ben de kendime en bol olanını alıyorum. Üstümüzü değiştirirken sürekli ona bakıyorum.

Garip davranıyor.

Bu endişe verici.

Şimdi, neden gerçek bir psikopat hakkında endişelendiğimi kimse tahmin edemez. "Kes şunu," diye mırıldandı, sesi her zamankinden daha kısıktı.

"Neyi durdurayım?"

"Büyük bir sapık gibi beni
süzüyorsun." "Neden benim olana
bakamıyorum?"

Arkasını dönüyor, ama boynuna doğru süzülen kızarıklığı yakalamadan önce değil. En azından bir şey değişmedi.

Lanet bir tehdit gibi davranıyor ama benim yanımda kızarıyor. Bu çok sevimli.

Giyindikten sonra arabasına doğru yürürken şemsiyenin altında kalmasını sağlıyorum.

"Bana anahtarlarını ver. Yorgunsan ben sürerim."

"Asla olmaz. Bunu nasıl kullanacağını biliyor
musun ki?" "Bu bir araba, uzay gemisi değil."

Arabanın üstünü saygıyla okşuyor. "Bu özel bir araba. Büyükbabamdan yirminci yaş günü hediyem. Mat siyah-yeşil dış yüzeyi ve 1.200 beygir gücündeki dört turbolu W16 motoruyla türünün tek örneği.

1.500 Nm tork üretiyor. Havayı kesen aerodinamik tasarımdan ya da karbon gövde filtresinden bahsetmeme gerek yok. Çok özelsin, değil mi Medusa?"

"Arabanızın adını Medusa mı koydunuz?" "Tabii ki koydum. Çok havalı." "Bu çok saçma."

"Onu dinleme bebeğim," diye mırıldanıyor, arabayı bir sevgili gibi okşuyor.

Lanet olası bir arabayı, onunla çok yumuşak bir şekilde konuştuğu ve ona kızım dediği için mi kıskanıyorum?

Evet. Evet, öyleyim.

Arabanın altından bir şey fırlıyor ve bir fare Gareth'ın bacağına tırmanırken ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

Bekle. Fare değil.

Sırılsıklam olmuş küçük bir kara kedi, minik pençeleriyle Gareth'ın pantolonuna tutunarak can havliyle miyavlıyor.

"Çek şunu üzerimden." Gareth bacağını oynatmaya çalışır ama kedi daha sıkı tutar.

"Yani sadece köpeklerden değil. Kedilerden de mi korkuyorsun?" Eğlenerek soruyorum.

"Hayır, sadece hayvanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onlar da çocuklar gibi ne yapacağı belli olmayan küçük pislikler."

"Muhtemelen sadece açtır." Ona şemsiyeyi uzattım ve çömeldim. Kedi acınası bir miyavlama çıkarıyor, minik pençeleri Gareth'ın pantolonunu kavrıyor. "Hey, ufaklık. Bu iri yarı, uzun boylu, kaslı adamı korkutuyorsun.

bir şeyleri bıçaklamayı seviyor. İner misin?" "Korkmuyorum. Sadece acele et."

Kıkırdayıp kediyi tutuyorum ve kedi önce tıslıyor, sonra da uzun ve tiz bir sesle miyavlıyor. "Bu kadar gençken zor bir hayat mı?"

Tekrar ayağa kalktığımda, kediyi avucumun içinde tutarken, Gareth biraz geri çekiliyor ve sanki bir bombaymış gibi bakıyor. "Onu yere bırak ya da başka bir şey yap."

"Bu yağmurda ölecek."

"O zaman onu bir barınağa bırakalım."

"Bu saatte kapalılar. Onu eve götürüp yarın bir şeyler düşünürüz."

Hiçbir şey söylemiyor ve artık hiç sevmediğim kıymetli arabasına biniyor. Ne? Ona benden daha iyi davranıyor.

Ben yolcu koltuğuna geçerken kedi, bir kız, kucağımda titriyor.

Yakınlardaki bir evcil hayvan dükkanına giderken ona sardığım atkının içine gömülüyor. Gareth park ediyor, ben gerekli malzemeleri almak için içeri girerken nefesinin altında homurdanıyor. Dükkân sahibi bana yavru kedi bakımı konusunda hızlandırılmış bir kurs veriyor ve güvende olmak için 24 saat açık bir veterinere gitmemi öneriyor.

Annemlerin iki köpeği var ve benim hiç kedim ya da evcil hayvanım olmadı - babam böyle bir saçmalığa asla izin vermezdi, bu yüzden bu benim için yeni bir .

Döndüğümde Gareth çantaya şüpheyle bakıyor ama veterinere giderken yorum yapmıyor. Ben her şeyi hallederken o kapının yanında duruyor, duruşu sert ve savunmacı, sanki bir kavgaya hazırlanıyor.

Yavru kediyi bir taşıyıcıya koymuş, atkıma sarmış ve kontrolden sonra mışıl mışıl uyurken geri döndüğümde Gareth yüzünü buruşturuyor.

"Onu burada bırakamaz mısın?" diye sorar, arabaya doğru yolu yarılamıştır bile.

"Burası bir veteriner, barınak değil. Şu anda durumu iyi, sadece açlıktan ölüyor ve birkaç rutin tedaviye ihtiyacı var."

"Harika." Arabayı çalıştırırken minik yaratığa temkinli bir bakış atıyor.

"Hiç evcil hayvanınız olmadı mı?"

"Tam olarak değil. Ben çocukken annemin şişman bir kedisi vardı. Şeytani piç her fırsatta beni ve Kill'i tırmalardı. Babam bile güvende değildi. O sadece annemi severdi. Geri kalanımız ondan vebadan kaçar gibi kaçardık."

"Travma mı geçirdin?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "O şey beni tırmalamasa iyi olur."

Kendime engel olamayarak gülüyorum. "Demek kedilerden korkuyorsun." "Korkmuyorum," diye tersliyor, sesi neredeyse gücenmiş gibi çıkıyor. "Tabii, nasıl istersen."

"Kayden!"

"Ne? Sana inanıyorum."

"Ama gülüyorsun. Bu sana komik mi geliyor?"

"Hem de çok. Senin zayıflığın zararsız küçük hayvanlar."

"Zararsız değiller. Bu böceklerin ne yapacağı belli olmaz."

Tekrar gülüyorum ve bana öldürücü bir bakış atıyor, ama gerçekten, şimdi bunu sadece sevimli olarak görüyorum.

En azından onu poligonda bulduğum zamanki gibi kötü bir ruh hali içinde değil. Yine de bu konuda her şeyi öğrenmem gerekecek. Ama şimdilik, onunla dalga geçmenin tadını çıkaracağım.

2C

KAYDEN

Evime vardığımızda, tüm çantaları taşımayı seçti ve kediyle ilgilenmeyi bana bıraktı. Taşıyıcıyı açar açmaz dışarı fırlıyor ve doğruca kanepeye yöneliyor.

Gareth atlıyor ve bütün çantaları yere bırakıyor. "Orospu çocuğu!"

Başımı arkaya atıp gülüyorum.

"*O kadar* da komik değil," diye homurdanıyor, yavru kedi kanepenin altına saklanırken arkamdan bakıyor.

Ama gerçekten, beni kalkan olarak kullanmak için bile olsa belime tutunmasını, beni boğmaya, bıçaklamaya ya da şok vermeye çalışmadan bana dokunmasını seviyorum.

Bebek adımları, değil mi?

"Bu çok komik. Büyük Gareth Carson'ın küçük bir kedi yavrusundan korkacağını kim bilebilirdi?"

"Ciddi hasar verebilir."

"Oh, eminim. İnsanlık için gerçek bir tehdit."

"Gülmeyi kes, Kayde! Ciddiyim."

Bunu söylüyor ama sanki büyülenmiş gibi beni süzüyor.

Bana öylece baktığı, dudaklarını ayırdığı ve kulaklarının biraz kızardığı anlar oluyor. Bunun farkında olduğunu sanmıyorum ve dikkat çekmek istemiyorum yoksa bunu yapmayı bırakacak.

Kahkahalar kesilince onunla yüzleşiyorum. "Ona biraz daha yiyecek vereceğim. Yardım etmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Gidip üstümü değiştireyim." Yatak odasına doğru fırladı.

Başımı sallayarak geçici bir kum kabı kurdum ve mama ile su koydum. Artık meraklı bir enerji topu olan yavru kedi, etrafını keşfetmeden önce yemek yemek için saklandığı yerden çıkıyor.

Bu arada biraz süt ısıtıyorum ve Gareth'a yeni çilekli sıcak çikolatasından bir fincan yapıyorum.

Birkaç dakika sonra Gareth siyah bir şort ve beyaz bir tişört giyerek yatak odasından çıktı. Onu ilk becerdiğim zamandan sonra eşyalarını etrafta bırakmaya başladı. Artık dolabımda koca bir bölümü var ve her şeyini oraya eklemeye devam ediyor.

Umursadığımdan değil.

Yaklaşık iki haftadır düzenli olarak buralarda ve bu süre zarfında, bir ya da iki kez kullandığı ve sonra ilgisini kaybettiği her türlü gereksiz şeyi internetten sipariş ediyor.

Kolayca sıkılmak onun doğasında var. Hiçbir şey onun ilgisini uzun süre çekemez. Eşyalar değil. İlişkiler değil.

İnsanlar değil.

Bir şey sıradanlaştığında, onu bırakıveriyor.

Bu yüzden son birkaç gündür ortadan kaybolması içimde bir şüphe uyandırdı. Benden sıkılmış olamaz.

Bana çok fazla takıntılı, beni sahipleniyor ve -bunu asla kabul etmez- onayımı ve sevgimi çok fazla arzuluyor.

Bu yüzden değişikliğin arkasındaki nedeni bulmam gerekiyor.

Bakışlarım onu takip ediyor, o etrafta kediyi ararken formuna hayranlıkla bakıyorum.

"Perdelerin arkasında," diyorum.

"Umurumda değil." Kanepeye uzanıyor ve Netflix'i açarken fincanı önüne koyuyorum.

Son zamanlarda çok fazla Kore dizisi ve programı izliyor, ne kadar saçma olduklarıyla alay etse bile. Ama hala kuzenine -Maya, sanırım- tavsiye soruyor. Bunun sebebinin Ma Jina ile iletişim kurmaya çalışması olduğunu fark ettim.

Bazen ona saçma sapan Korece mesajlar gönderdiğini söyledi ve bunun beni neden gülümsettiğini bilmiyorum.

Gareth üç gün önce burada izlediği programa tıklarken sıcak çikolatasından dalgın bir yudum alıyor. Ben pek televizyon izlemem.

sadece Netflix'i aldı çünkü şımarık bir velet gibi her ikisinin de eksikliğinden şikayet ediyordu.

Ama onu benim alanımda bu kadar rahat ve doğal görmek buna değer. "Çilek aromalı sıcak çikolata?" diye soruyor, gözleri . "Nasıl seversin?"

"Bu inanılmaz. Bunu nereden buldun ki?"

"Sadece tesadüfen karşıma çıktı bu."

"Teşekkürler orospu çocuğu!"

Yavru kedi kucağına atlar ve onu öyle bir ki neredeyse içkiyi dökecektir.

"Ah, siktir, Kayde, çıkar onu!"

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Ben üstümü değiştirirken rahatla ve uslu dur."

"Hayır, cidden. Eğer onu götürürsen beni sikinle boğmana izin veririm."

Teklif karşısında aletim seğiriyor ama sakin davranıyorum. "Cazip. Bunu düşüneceğim."

"Kayde!"

Kıkırdayarak uzaklaşıyorum, gidiyormuş gibi yapıyorum. Arkamda Gareth, yavru kediyle nasıl başa çıkacağını bilemediği belli olan bir sesle küfürler mırıldanıyor.

Sonunda, "Pislik" diye mırıldandığını duydum.

Köşedeyim, aletim Gareth'ın hayvanlarla olan sorunlarını çözmesine yardımcı olmak için onun iyiliğini neden feda ettiğimi ciddi ciddi sorguluyor.

Onlara karşı empatiden yoksun ve bu iyi bir şey değil. Bu ders kitabı niteliğinde bir ASPD davranışı ve onun bu canavarlardan farklı olmasına ihtiyacım var.

"Pekala, küçük iblis, senin ne?"

Yüksek sesli bir miyavlama ona cevap verir ve o da isteksizce iç çeker.

"Oh, kesinlikle olmaz. Ayrıca annem sütün kediler için iyi olmadığını söyledi." Adam onu itmeye çalışıyor ve kız düşüyor, ama sonra tekrar adamın tişörtüne tırmanıyor.

"Sanırım bir şey olmaz."

Avucuna az miktarda sıcak çikolata döküyor ve ona doğru kaldırıyor. Kız hevesle kaşıklıyor, minik pembe dili dışarı fırlıyor.

Bir an için Gareth yumuşak görünüyor. Omuzları gevşiyor ve sanki suyu test ediyormuş gibi dikkatle başını okşuyor. "Beni tırmalamayacaksın, değil mi?"

Gülümsüyorum ve yatak odasında kayboluyorum, özellikle yeğenimden gelen mesajlara cevap veriyorum - bu arada kardeşimin mesajlarını görmezden geliyorum - ve sonra pijamalarımı giyiyorum.

Sonunda tekrar yanına gittiğimde, Gareth kanepede sırt üstü yatmış, yavru kedi göğsüne kıvrılmış, yüksek sesle mırıldanıyordu.

Başını kaldırıp bakıyor, dudakları aralanıyor, sonra kalın kalın yutkunuyor, adem elması sallanıyor. Gözlükler yüzünden bana aval aval bakıyor. Gözlük taktığımda bana bakmaktan vazgeçmediğini fark ettiğimden beri daha sık takmaya başladım.

Geçen gün, onları takarken onu becerdim ve ekstra gürültülüydü. Buğulanana ve çıkarmak zorunda kalana kadar.

"Sessiz ol. O uyuyor," diye mırıldandı.

"Onu yanında istememeye ne oldu?"

"İyi sanırım. Bu kadar küçük bir şey için motor gibi mırlıyor."

"Onu tutmalı mıyım?"

Yüz ifadesi kayıtsızlığa dönüşmeden önce kısa bir süreliğine aydınlanıyor. "Umurumda değil."

"Ona ne isim vermeliyim, Bay Umursamaz?"

"Moka," diyor tereddüt etmeden. "Mocha mı?"

"Avrupa'daki yazılışıyla, *ch* yerine *k ile*. Siyah ve kahverengi gözlü. Uyuyor."

"Moka olsun o zaman."

Kanepenin kenarına, onun yanına oturuyorum ve eğilirken elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "Bu gece iyi iş çıkardın."

"O kadar da ciddi değil," diye mırıldanıyor, sıradan görünmeye çalışıyor ama göğsü dokunuşumun altında inliyor. Onayımı gerçekten seviyor. Bu *onu* uysal bir kedi yavrusuna dönüştürüyor.

Ayrıca onu azarlamamdan da gerçekten nefret ediyor.

Bu yüzden onu daha iyi evcilleştirmek için bu iki sınırı kullanıyorum, dengesiz kişiliğini dengeliyorum, böylece herhangi bir fevri eylemde bulunmuyor.

Onu ilk tanıdığımda böyle bir şey söz konusu değildi ama şimdi bu benim görevim. Gareth gibi birinin yanında onu kontrol altında tutacak duygusal olarak daha olgun ve katı bir kişiye ihtiyacı var, aksi takdirde sonunda çuvallar.

Şimdi bana bakarken yüzünde sakin bir ifade var, neredeyse memnun.

"Bu gece sikimde boğulmak yok mu demek oluyor bu?"

"Hayır, şansını kaçırdın." Gamzeleri parlıyor ve yanına yerleşirken sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Yeterince yer yok. Git sandalyeye otur," diye homurdanıyor ben yaklaşırken.

"Kenara kay."

Onu hafifçe itiyorum, bir kolumu ensesinin altından, diğerini göğsünün üzerinden geçirip bir bacağımı onunkinin üzerine atarak yanlamasına sarılıyorum. Çok sıcak ve kokusu - bergamot ve Gareth'a özgü bir şey - beni bir uyuşturucu gibi sarıyor.

Koluma dokunarak alçak sesle homurdanıyor. "Çok sıcak."

"Sıcak olan sensin."

"Bayat," diye mırıldanıyor ve gülümsemesini gizlemek için hafifçe öksürüyor.

"Yine de işe yaradı." Çenesinin keskin hatlarını ve burnunun üzerine dağılmış çilleri inceliyorum. Parmaklarım gömleğinin kolunun kenarını buluyor, kolundaki mürekkepli okların izini sürebilecek kadar kaldırıyor.

"Bunlar ne anlama geliyor? Okçuluğa olan aşkınla mı ilgili?"

"Evet ve hayır." Tavana bakıyor, ifadesi bulanıklaşıyor. "Çapraz okların neyi sembolize ettiğini biliyor musun?"

"Karşıt güçler arasında denge mi? Belki de kamusal ve özel kişiliklerinizi nasıl dengelediğinizle ilgilidir?"

"Pek sayılmaz. Zaten kişiliğim hayatımın her alanına sızıyor." Küçük bir nefes veriyor. "Oklar bana her şeyi ne kadar sıkı tutmaya çalışsam da kaosun her zaman yüzeyin altında gizlendiğini hatırlatıyor. Bu zayıflık ya da disiplinsizlikle ilgili değil. Bu, kontrolde kalmak ile kontrol edilemez olana çekilmek arasındaki gerilim ve sürekli çekim. Bunu bir paradoks olarak düşünün, hiçbir zaman olmak istediğim kadar kontrollü olmadığımın bir hatırası."

Başparmağımın ucuyla ok ucuna vurarak sözlerini özümsüyorum. Bu kadar derin bir anlamı olduğunu düşünmemiştim. "Kontrol edemediğin ama çekilmekten de kendini alamadığın şeylerden biri miyim?"

"Kendini bu kadar beğenmeyi bırak," diye alay ediyor ama bakışları yumuşuyor. Göğsüme bir bakış fırlatıyor. "Peki ya dövmen?"

"Yeniden doğuşla ilgili." "Yeniden doğuş mu? Tehlike değil mi?"

"Hayır." Parmaklarımın mürekkebi sıyırmasına izin verdim. "Derisini döken bir yılan hayatta kalmayı ve büyümeyi temsil eder. Dönüşüm yoluyla güç. Akışkan kalmak, uyum sağlamak ve asla çok rahat olmamakla ilgilidir."

Sessizleşiyor, eli yan tarafımdaki zambak mürekkebinin kenarına kayıyor. Dokunuşu tereddütlü ve zambağa dokunmamasına rağmen yakıyor. Geri çekiliyor ve göğsünde mırıldayan yavru kediyi okşamaya geri dönüyor.

O her zaman böyledir - her şekilde eğilmekten, bağlanmaktan veya hükmedilmekten hoşnuttur, ancak basit sevgi jestleri konusunda tereddütlüdür. Sanki bana çok özgürce dokunmak ona vermek istemediği bir şeye mal olacakmış gibi. Daha önce göğsünden çıkarmaya çalıştığı koluma hâlâ dokunuyor olmasının tek nedeni muhtemelen orada olduğunu unutmuş olması.

"Peki ya zambak?" diye sorarak sessizliği bozar.

"Gücüne ve en zorlu koşullar altında nasıl çiçek açtığına her zaman hayran olmuşumdur."

Yumuşakça mırıldanıyor, ne katılıyor ne de karşı çıkıyor, düşünceleri uzaklarda bir yerde gibi görünüyor.

"Bebeğim?"

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor dalgınca. En azından artık lakaptan rahatsız olmuyor.

"Okçuluk poligonunda neden bu kadar kötü bir ruh halindeydin?" "Değildim."

"Gareth, ne zaman kendin gibi olmadığını biliyorum. Gözlerinde o uzak bakış vardı ve yağmur yağdığını bile fark etmedin. Hiperfiksasyon seni ele veriyor."

Gözlerini kırpıştırıyor, gözleri hafifçe açılıyor. "Bana Gareth dedin." "Dememem mi gerekiyor?"

Omuz silkiyor ama gamzeleri görünüyor. "İlk ismimi soyadıma tercih ederim." "ama konuyu değiştirmiyorsun. Seni bu kadar üzen neydi?"

Esprisi azalıyor, yerini temkinli bir tavır alıyor. "Babam ve Kill uzlaşıyorlar. Ya da bu süreçte."

"Ve?"

"Ve ben arka plana itildim." Duraklıyor, çenesi geriliyor. "Kulağa dramatik geldi ama evet. Bundan hoşlanmıyorum. Babamın gözdesi olmam gerekiyordu."

Hmm, bunu açıkça reddetmesine rağmen bundan daha önce şüphelenmiştim, ama Gareth'ın bazı gizli baba sorunları var. Muhtemelen babasının gerçek yüzünü görürse onu asla kabul etmeyeceğini düşündüğü içindir.

Babasını değil, ama tanımıyorsa? Gareth çekip gitmeli. Ya da onu ezip geçmeli.

Ama yine de kendi babamı hiç sevmediğim için pek iyi bir sicilim yok.

"Bu bunu değiştirir mi?" Sesimi yumuşatıyorum. "Bilmiyorum."

"Olsa da fark eder mi?"

"Tabii ki öyle." Sesi sertleşiyor, çenesi daha da sıkılıyor. "Bu olmadan, hiçbir amacım olmazdı. Bu fikirden bile tiksiniyorum."

"O zaman . Her zaman bir amacın olacak." Bana göz kırpıyor,

temkinli. "Neymiş o?"

"Benim ol, bebeğim."

İçinden bir kahkaha patlar, sesi zengin ve sınırsızdır. Gamzeleri derinleşiyor, onu daha genç ve çocuksu gösteriyor.

"İstediğin kadar gül ama benim olmak önemli bir amaç." "Evet,

doğru."

"Ben ciddiyim. Varlığınız benim için önemli."

Sertçe yutkunuyor, gözleri benimkilerle buluşurken boğazı çalışıyor. "Ne kadar önemli?"

"Son üç günün sensiz cehennem gibi geçmesi yeterince önemli. Bana neden ortadan kaybolduğunu söyleyecek misin?"

"Önemli bir şey değil," diyor, bakışları tekrar tavana kayıyor.

"İletişim hakkında ne demiştim?"

"Sana her şeyi anlatmak zorunda

mıyım?" "Evet."

Sessiz kalıyor, hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Bekliyorum Gareth," diyorum

kararlılıkla.

Uzun bir duraksamadan sonra mırıldandı, "Bilmen gerekiyorsa, Yulian'ın kendini senin üzerine atmasından hoşlanmadım."

"Yulian?"

"Evet, *Yulian*," diye tersliyor. "Hani şu ilk tanıştığımızda uğruna deliye döndüğün. Ona aşık falan mı oldun?"

"Hayır. Ve onun yüzünden delirmedim." "O

zaman neden?"

"Hareketleriniz. Karşı tarafın kim olduğu önemli değildi, ben de aynı şekilde davranırdım."

"Saldırıya saldırıyla karşılık vermek mi? Ciddi misin?"

"Gurur duyduğum bir şey değil ama ikimiz de eşit derecede berbat durumdaydık. Biz ikisi de eşit derecede ."

Bir an sessiz kalıyor, parmakları dalgınca kolumu okşuyor.

"Yaptıkların için mazeret sunmuyorum, zaten o kadar da masum değildim ama hoşuma gitti." Gözlerini kapatıyor, kirpikleri dalgalanıyor

yanaklarında. "Başından beri, sanırım bana hükmetmen ve bana hiçbir çıkış yolu bırakmaman hoşuma gitti."

Başını bana doğru çevirdiğinde göğsüm sıkışıyor, alnı neredeyse benimkine değiyor.

Uykuya daldığını düşünüyorum ama sonra fısıldıyor, "O karşılaşmalar olmasaydı o yanımı keşfedebileceğimi hiç sanmıyorum, bu yüzden bir yanım minnettar. Ama diğer parçam seni yine de bıçaklardı."

İçimden bir kahkaha yükseliyor ama o yeşil gözlerini açtığında kısa kesiliyor. Karanlık, sanki ruhuma bakıyorlar.

"Ciddiyim, Kayde. Bana ihanet edersen ya da aletini olmaması gereken bir yere sokarsan kalbini söker ve kan kaybından ölmeni izlerim. Ben böyle bir deliyim, o yüzden beni sınama."

"Ben de öyle bir deliyim. O yüzden birbirimizi test etmeyelim.

Anlaştık mı?" "Anlaştık."

"Peki Gareth?"

"Hmm."

"Bundan sonra düzgün iletişim kuracaksın. Gelecekte bu öfke nöbetlerine katlanmayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Tamam."O kırlangıçlarkalınca, onungözler yumuşama. "Ne var Yulian ile olan ilişkiniz?"

"O benim öğrencim."

"Hepsi bu mu?"

"Amerika'da babasına yardım ettim ve benden ona göz kulak olmamı istedi." "Ona göz kulak olmak *zorunda mısın*?"

"Pek sayılmaz. Neden soruyorsun? Kıskandın mı?"

"Kolunu omzuna atmasından hoşlanmıyorum. Ben bunu toplum içinde bile yapamıyorum, o da yapmamalı." Yutkunuyor. "Benden iletişim kurmamı isteyen sendin, o yüzden şu anda bunu yapıyorum."

"Tamam. Bunu bir daha yapmasına izin vermeyeceğim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Düzgün bir şekilde iletişim kurdunuz ve kibarca sordunuz, bu yüzden bir ödülü hak ediyorsunuz."

Gülümsüyor, yanakları kırışıyor ve göz kapakları ağırlaşıp tekrar kapanırken dudakları yumuşak bir donup kalıyor.

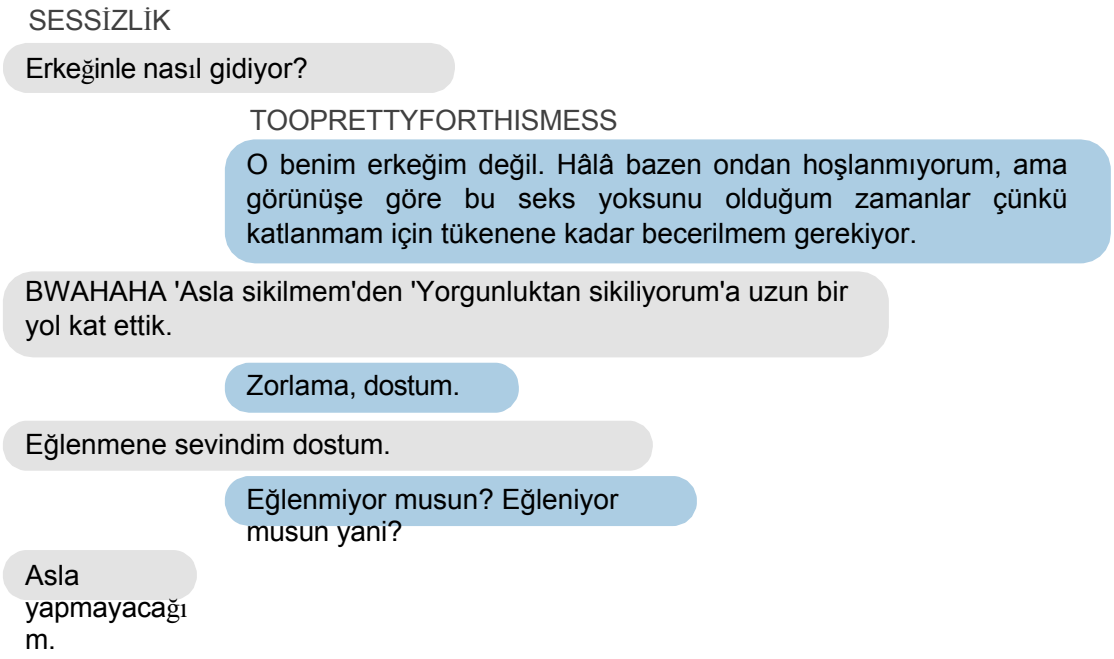
Arka planda çalan sevimsiz bir drama eşliğinde uyuyana kadar ona sarıldığımda, planlarımın ötesinde berbat olan tüm yolları düşünüyorum.

Onarım.

Ve bu konuda o kadar da üzgün
değilim. Buraya ne yapmak için
geldiğimi unut.
Gareth'ı maiyetimdekilerden güvenli bir şekilde uzak
tutmalıyım. Jethro'nun bana bir alet hazırlamasını istiyorum.

24

GARETH

I sınıfta Vaughn'un mesajlarına bakıp sırıtıyorum. Yani, evet, QuietRage V. Küçük bir dünyadan bahsediyoruz.

Bunu yaklaşık bir ay önce Moka'yı aldıktan kısa bir süre sonra anladım - ya da Kayden anladı, küçük ayrıntılar. Küçük iblis sadece benim üstümde uyuyor ve beni ondan daha çok seviyor zaten. İnternete göre o sadece yedek bir insan.

Her neyse, V yıllardır bir kız arkadaşı olduğundan ve onunla mutlu olduğunu düşündüğünden ve hatta

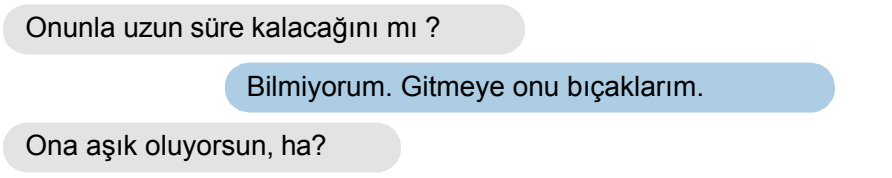
Bir gün onunla evleniyor, ama sonra bir adamla aldatıyor ve o zamandan beri takıntısını durduramıyor.

Adam hakkında, kız arkadaşı değil. Hatta arkadaşlarından ayrılmak zorunda kalsa da, görünüşe göre bu adam -Yulian*, duh-* yüzünden uzak durduğu 'başka bir ülkedeki' başka bir üniversiteye geçmeyi *bile* düşünüyor. Adamdan nefret etmekle ilgili bir şey, ama yine de ona doğru çekiliyor.

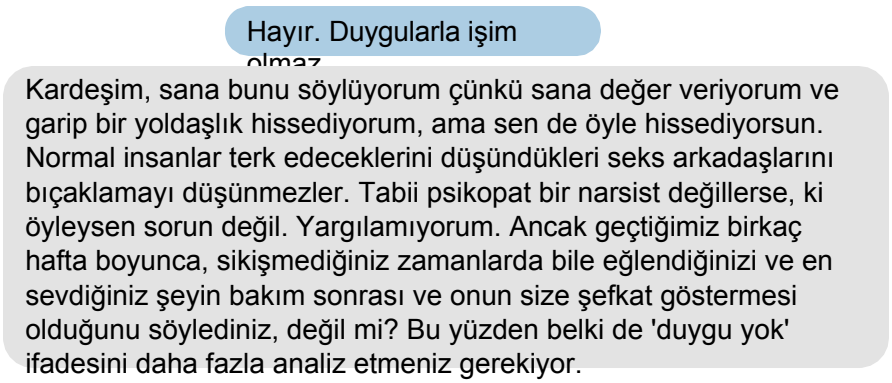
Aynısından.

İlk konuşmamızdan beri her gün mesajlaşıyoruz ve birbirimizin eşcinsel uyanışını kontrol ediyoruz, bu da bir nevi arkadaşlığa dönüştü. İkimizin de aynı şeylerden geçiyor olması hoşuma gidiyor ve özgürce konuşmak için anonimliğin pelerinini tercih ediyorum - ki eminim o da öyle yapıyordur.

Ayrıca onunla gerçekte de sık sık konuşuyorum, çoğunlukla onu uyarmak için. Yulian hakkında yaptığım küçük bir araştırmaya göre, hapse atılması gereken bir tür bunalımlı vaka. Ama ben kimim ki yargılayayım?

Mesajına bakıyorum, göğsüm yine o boktan ağrıyı hissediyor.

"Bay Carson." Çok tanıdık, derin ve sakin bir ses beni hayallerimden çekip çıkarıyor. "Umarım telefonunuzda okuduğunuz şey eğitiminizden daha önemlidir. Eğer dikkatinizi vermeyi bitirdiyseniz, gitmekte özgürsünüz. Daha fazla zamanınızı boşa harcamak istemeyiz."

Gözleri karanlık ve fırtınalı. Hatta çalkantılı. Ben de ona ters ters bakarken parmaklarım telefonu sıkıca kavrıyor.

Davayı kazandığımdan beri tam bir pislik gibi davranıyor. Jüriye gerekçeleri için müthiş bir eleştiri yaptı, peki ya ben? Şey, o

beni parçalara ayırdı.

"Bay Carson, savunmanız en iyi ihtimalle yüzeyseldi ve davanın ciddiyetini kavramakta büyük ölçüde başarısız oldunuz. Mesele sadece hukuki argümanlarınız değil, insani unsurlar ve kurban için göstermeniz gereken empati ile ilgiliydi. Özellikle çapraz sorgu sırasında soğukkanlı, kayıtsız ve tehditkâr göründünüz.

"Kurbana hassasiyetle veya özenle yaklaşmadınız ve neşter gereken yerde balyoz kullandınız. Taktikleriniz sert, küçümseyici ve kibir kokuyordu, sanki bu davanın nüansları saldırganlıkla veya jüri üyelerini zekanız ve cazibenizle baştan çıkararak halledilebilirmiş gibi. Ancak tecavüz davaları, özellikle de bu düzeyde karmaşıklığa sahip olanlar, gücünüzü göstermek ya da egonuzu okşamakla ilgili değildir. Kurbanın travmasını, korkusunu ve hayatları üzerindeki kalıcı etkisini anlamakla ilgilidir. Bunu tamamen kaçırdınız.

"Eğer bu kadar temel bir şeyi kavrayamıyorsan, kendi öneminin altında ezilmeden gerçek için nasıl mücadele etmeyi bekliyorsun? Senden daha fazlasını beklerdim, Carson. Sadece hayal kırıklığına uğramadım, etkilenmedim de."

Söylemeye gerek yok, o zamandan beri öfkeliyim. Zaten telefonu da bu yüzden açmıştım, onun pislik tarafını unutmak için.

Ve pisliğin tek*iydi*. Zara ve savcılık ekibinin geri kalanı bile bana o kadar da kötü olmadığımı söyledi. Aslında hiç de kötü olmadığımı ve tüm sınıfın önünde aşağılanmayı hak etmediğimi *biliyorum*.

"Sadece hayal kırıklığına uğramadım, etkilenmedim de" denmesini hak etmedim.

Şimdi defterimi alıp ayağa kalkıyorum.

Kayden'in gözleri donmuş bir göl gibi hareketsiz kalarak hareketlerimi takip ediyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Emrettiğiniz gibi gidiyorum."

"Öfke nöbetini bırak ve otur."

"Ben iyiyim. Ders zaten ilgimi çekmiyor." "Carson. Otur

dedim. Otur." Sesi koridorda yankılanıyor.

Ona ters ters bakıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

Hayatımda ilk kez bir dersi yarıda bırakıp çıkıyorum ama siktir et onu, gerçekten. Bu davanın başından beri tam bir baş belası. Ne söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, beni sadece eleştirdi ve saygısızlık etti. Belki de ben

Bunu daha önce görmezden gelebilirdim ama şimdi onun onaylamamasından gerçekten nefret ettiğim için göğsümün o lanet yerinde daha derin bir acıya neden oluyor.

"Dersten sonra seni ofisime bekliyorum Carson," diyor ben kapının yanındayken.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Hayır, teşekkürler."

Gözleri gözlerimi tutuyor, grinin altında garip bir gerilim dönüyor, neredeyse ölünceye kadar susturuyor, yaklaşan bir fırtına gibi. "Ceza hukukunda başarısız olmak istemiyorsan orada ol."

Ben mi? Lanet bir dersten kalmak

mı? Ölmek istiyor. Belli ki

istiyor.

Tüm sınıf şoka girer, çünkü en iyi öğrenci neden temel bir dersten kalsın ki?

Dudaklarım yukarı kalkıyor ve onları tekrar aşağı indiriyorum, sonra da hışımla dışarı çıkıyorum.

Kütüphaneye doğru yürürken kendime beni gerçekten sınıfta bırakamayacağını, notlarımla bırakamayacağını ve bırakırsa başka bir noter isteyebileceğimi söylüyorum. Not ortalamama yaklaşırsa dekanla olan kariyerini sabote edeceğim. Burada yıldız öğrenci benim ve dekan da dedemin arkadaşı, bu olayı duysa çok kızardı.

Yine de sakin kalamıyorum.

Tırnaklarımın altındaki deriyi ısırdığımı fark ediyorum ve elimi bırakıp başımı avucumun içine alıp elime aldığım rastgele bir anayasa hukuku kitabının bulanık satırlarına bakarken nefesimin altından küfrediyorum.

Öfke gözlerimi ama yine de altta yatan duyguyu fark edebiliyorum. Acı mı?

Kahretsin, onun davranışları yüzünden incindim mi?

Beni *hayal kırıklığına* uğrattığını söylediği için mi incindin?

Kendimi küçük hissetmem için tertemiz not ortalamamı tehdit ettiği için mi incindim?

Acı çekiyorum çünkü bütün gece kapanış konuşmamı mükemmelleştirmek için uyumadım, sırf o her şeyin üzerinde tepinsin diye.

Zihnim bıçak gibi dürtülerle dolu, ama gerçekten, sadece o bana bok gibi davrandığında bu dürtülere sahip olduğumu fark ettim.

Ya da kıskandığım zaman.

Geçtiğimiz ay boyunca, bana sarılıp uyuduğu ve bana ilk adımla seslendiği ilk andan beri, her şeyin değiştiğini düşünmüştüm.

Artık sadece beynimi siksin diye bir araya gelmiyoruz. Okçuluk poligonunda bana katılıyor. Benim kendi kişisel poligonum var.

ama arkadaşlarımın davetsizce içeri girmesini önlemek için genellikle halka açık olana takılıyorum. Ancak son zamanlarda kulüpte daha fazla zaman geçiriyorum ve burası hızla en sevdiğim yer haline geldi.

Çoğunlukla Kayden'e öğrettiğim için. Görünüşe göre oldukça ilgili ve bu konuda sinir bozucu derecede iyi. Aslında hızlı öğreniyor.

Kulüp, kimsenin varlığımıza göz yummayacağı kadar gizlidir.
Tesadüfen orada olduğumuzu düşünecekler.

Ayrıca satranç oynamaya başladık ve dürüst olmak gerekirse bu benim en sevdiğim şey. İkimiz de çok inatçıyız ve benim kazanmama *asla* izin vermiyor. Bir kere bile. Bunu değiştirmeye kararlıyım.

Bana meydan okumasını, beni zinde tutmasını ve boşluktaki şeytanları susturmasını seviyorum.

Tabii ki, Moka maçlar sırasında taşlarımızı devirmeye devam ediyor. Kayden onu azarlıyor ve ben de hemen onu alıp saklıyorum. Ne yapıyorsun? O tatlı, masum bir bebek. Tamam, iyi, belki kanepeyi mahvetti ve tabii ki onu biraz şımartıyorum - ona her türlü şeyi sipariş ediyorum - ama konudan sapıyorum.

Kayden anneleriyle FaceTime'dan konuşmama bile izin veriyor. Aptal değiller; olduğunu biliyorlar. Rachel, "Gençsin ve bir karar vermeden önce iyice düşünmelisin, tatlım." dedi. Kafa karıştırıcıydı ama neyse.

Sonuç olarak, çok eğleniyoruz.

Birlikte hokey izliyoruz. Hiçbir zaman hokey hayranı olmadım ama onun gözünden görmek, eskiden oynadığını bilmek -şiddet, tam bir kaos- hoşuma gitmeye başladı. Kayden tabii ki fark etti ve bir gün beni maça götüreceğini söyledi.

O günün ne zaman geleceğini bilmiyorum, ama benimle ilgili her şeyi fark etmesine çok alıştım - ve çok bağımlı oldum.

Ve *her şeyi* kastediyorum.

İster kötü ruh halim olsun, ister babamın artık Kill olduğu için beni umursamadığını düşünmenin stresi olsun, isterse de içimi boşaltma ihtiyacı duyduğum zamanlar olsun.

O anlarda beni bağlar ve düşünemeyecek kadar bitkin düşene kadar siker.

Başlangıçta bu kadar mücadele etmemin nedeninin her zaman kontrolün bende olması gerektiğini düşünmem olduğuna inanıyorum, bu yüzden aslında başka birine boyun eğmek beni panikletti. Savunmasız hissetmeyi sevmiyorum, ama onunla? Bayılıyorum.

Bana hükmetmesini, kontrolü ona bırakabilmeyi ve dünyamı ateşe vermesini arzuluyorum. Beynimin fazla düşünmesini engelliyor ve teslimiyetimde kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor.

Bir bakıma, onunla birlikteyken kendimi bırakmayı seviyorum. Hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok, çünkü o her şeyi yoluna koyacaktır.

Artık cinselliğimi daha iyi kabul ediyorum ve hatta iki gün seks yapmadığımızda hayal kırıklığına uğruyorum.

Bu benim sınırım, yargılama.

Sanırım sikim, ona yaşattığım onca cansız sikişin intikamını alıyor.

Kayden bunu, ben yalvarana kadar beni kenara çekerek düzeltiyor. Beni eşikte tutmayı seviyor ve beni ellerim ve dizlerim üzerinde zorladığında, bana hiçbir çıkış yolu bırakmadığında seviyorum.

Bu bizim dinamiğimiz. Sıradan insanların sağlıklı diyeceği bir şey değil ama bizim için işe yarıyor.

En azından yatak odasında. Ya da sadece ikimiz olduğumuzda.

Ama kampüste? Kayıtsız. Bunun bir gereklilik olduğunu anlıyorum, ama bu konuda böyle bir *pislik* olmak zorunda değil. Daha önceki gibi.

Ya da dava üzerinde çalıştığımız her seferde olduğu gibi.

"Hey, yakışıklı," diye fısıldıyor alçak bir ses kulağıma.

Başımı kaldırıp baktığımda Morgan'ın sandalyesini yaklaştırdığını görüyorum, yoğun çiçek parfümü adeta karnıma vuruyor.

Ders daha bitmedi bile, teyit etmek için saatime bakıyorum. *Onu* görmek istemiyorum ama o piç kurusuna son tehdidini gerçekleştirmesi için bir neden de vermek istemiyorum.

"Atladın mı?" Ona sordum.

"Fazla uyudum. Whoopsie." Yumuşakça kıkırdıyor. "Profesör Lockwood'un beni azarlama riskine girmektense dışarıda kalmanın daha iyi olacağını düşündüm. Dakiklik konusunda ne kadar titiz olduğunu bilirsin."

"Daha çok dakik bir baş gibi," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Burada ne işin var?" diye soruyor, elini benimkinin içine kaydırıyor ve fısıldamak için yaklaşıyor, "Şikayet ettiğimden değil. Seni ve koca aletini gerçekten özledim."

"Yapma." Elimi onunkinden çekiyorum.

Bir zamanlar dokunuşunun bana bir şeyler yaptığına yemin edebilirim - ne olduğunu sormayın, ama oradaydı. Ya şimdi? Her dokunuşu beni iğrendiriyor.

Göze batan bir istisna dışında.

"Ama Neden?" O surat asıyor, onu büyük mor Dudaklar bakıyor karikatür gibi abartılmış.

"İlgilenmiyorum, Morgan."

"Peki ya bir arkadaşımı getirirsem?" Kaşlarımı kaldırıyorum. " gibi?"

"Kimi istiyorsun?" "Hmm. Zara'ya ne dersin?"

" değil. O diğer tarafa sallanıyor." "Öyle mi? Bunu sana kim söyledi?"

"Göründüğüm kadar saf değilim. Bir sürü ipucu verdi ve hatta bir keresinde ima etti."

"Yani sana aşık olduğunun da farkındasın? Ve hala onu ?"

Gözleri genişliyor ve benimkilere kayıyor. "Nasıl- Önemli değil. Onu ben yönlendirmedim."

Kolunu tutuyorum, onu donduracak kadar sıkıyorum.

"Ama sen yaptın. Çünkü sen lanet olası bir parazitsin. Zara senden on kat daha zeki ve senin liginin çok dışında, gerçekten, ama seni bir kaide üzerine koyması hoşuna gidiyor. Seni koruyor, ödevlerine yardım ediyor, sen de ona karışık sinyaller ve *masum* küçük öpücükler atarak karşılık veriyorsun ve onu kendine bağlı tutuyorsun." Onu sarsarken sesim alçalıyor. "Ya onu kullandığını açıkça söyle de yoluna devam etsin ya da ben ederim. Ve inan bana Morgan, bunu yaparsam hiç hoş olmaz."

Gözlerinden akan yaşları görmezden gelerek onu serbest bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. Sikerim böyle işi.

Neden Zara için bu kadar heyecanlanıyorum? Hiçbir fikrim yok. Belki de manipülasyonlardan ve lanet yalanlardan *nefret ettiğim* içindir. Rakamlar.

25

GARETH

I Kayden'in ofisinin dışında duruyorum, öğrencilerin vızıltısı ve koridorun sonundaki uzaktan gelen konuşmalar kafamdaki çarpıntının altında donuk bir uğultu. O çok sevdiğim beyaz sessiz oda gri lekelerle kaplanmış,
ve onların çıkmasını istiyorum.

Parmaklarım yanımda seğiriyor, kapıyı çalmaya isteksizim. Kontrol edemeyeceğim bir şeyin içine girmek üzere olduğum düşüncesinden kurtulamıyorum.

Kayden'in hem sevdiğim hem de sevmediğim yönü bu. Kontrolümü elimden alıp bana bir şeyler verebileceği fikri hoşuma gidiyor.

Ama şimdi, sevmediğim tarafa gidiyor - bu durumda, benim üzerimde sahip olduğu gücü beni incitmek için kullanabilir.

Koridor hareket dolu, ama sanki burada bir tek ben varım, bu ana sıkışıp kalmışım, geri dönmekle ileriye doğru adım atmak arasında gidip geliyorum.

Sonunda kapıyı çaldım.

"İçeri gel." Sesi boğuk olsa da hâlâ derin ve delici; tenim karıncalanıyor.

Bu alışılmışın dışındaki ilişkiye ilk başladığımızda, ona bu kadar bağlı olmayı bırakacağımı umuyordum, ama bu durum iyiye değil, kötüye gidiyor.

Kapıyı kaydırarak açtım ve umursamaz bir tavırla içeri girdim. "Beni mi görmek istediniz Profesör?"

Kayden'in ofisi olması gerekenden daha soğuk, sade ve minimalist dekoru ofise keskin ve kişisel olmayan hava veriyor. Masası düzenli -çok düzenli- kağıtlar dizili

şık bir kalem kenarda mükemmel bir şekilde duruyor. Masa lambasının yumuşak ışıltısı Kayden'in yüzüne uzun gölgeler düşürüyor. Varlığıyla alanı dolduruyor gibi görünüyor, odanın her santimi onun kontrolünün bir uzantısı.

"Kapıyı kapat," diyor başını elindeki kâğıttan kaldırmadan.

"Bunu yapmamanız gerekiyor Profesör."

"Kapıyı kapat ve kilitle, Carson."

Bu lanet soyadından nefret ediyorum. Bana sadece büyük bir pislik olduğunda böyle seslenir.

"Seni cinsel tacizle suçlayacağım," diyorum sırf onu kızdırmak için.

Kaşlarını kaldırıyor ve sonunda bana bakıyor. "Sence umurumda mı?"

Tabii ki bilmiyor. İç çekerek kapıyı kapatıp kilide basıyorum ve dışarıdan gelen sesleri mırıltılara dönüştürüyorum.

Ayağa kalkar ve masasına vurur. "Buraya gel."

"Neden?"

"Soru sormayı bırak ve buraya gel."

Öfkeli bir ses çıkarıyorum ve ona doğru yürüyorum. Tek soluduğum onun kokusu, çok sıcak ama kapalı. Onu okuyamıyorum.

"Şimdi ne olacak?"

"Masanın üzerine eğil."

"Aklını kaçırmış olmalısın. Kampüsteyiz." "Sana

söyledim. Eğil, Carson."

Bana emir verdiğinde vücudum kendi isteğiyle katlanıyor. Ama bana bir kez daha Carson derse.

"Şimdi ne olacak?" Alay ediyorum. "Bana şaplak falan mı atacaksın?"

Kemerin çözüldüğünü duyuyorum ve arkama bakıyorum, kemerini çözdüğünden eminim.

Ah, lanet olsun.

Bunu daha önce de denedi ve günlerce doğru düzgün oturamadım. Ben de deli gibi boşaldım, o da var.

İlk tokat geliyor ve ben masaya doğru sarsılıyorum, beyaz parmak eklemlerimle kenarlara tutunuyorum. Kotumun üzerinde olmasına rağmen tenimde hissediyorum ve aletim şişiyor. Çabuk.

Hiç şaşırmadım. Görünüşe göre ben bir mazoşistim, V-Reddit versiyonu -Beni aradı.

"Ağzına dikkat etmelisin." *Güm.* "Onu istediğin gibi kullanamazsın." *Thwack.* "Bir dahaki sefere sana oturmanı söyleyeceğim. Sen." *Thwack.* "Otur." *Thwack.* "Lanet olsun." *Thwack*. "Yere yat."

İnliyorum ve homurdanıyorum. Acı o kadar büyük ki, sanırım aletim patlayacak, tüm etkilenmeme çabalarıma rağmen zevk duygusu içimde kabarıyor. Kasıklarım masaya doğru bastırıyor, herhangi bir şekilde sürtünmeye çalışıyor.

"Sessiz ol." İki parmağını ağzıma sokarak beni boğmaya çalışıyor. "Tabii onların gelip seni lanet bir velet olduğun için cezalandırılırken görmelerini istemiyorsan."

Bana bir tokat daha atıyor ve ben homurdanıyorum, dişlerim parmaklarını sıyırırken onları derin derin boğazlıyorum.

"Ama yine de, sen küçük bir sürtüksün, bu yüzden bundan hoşlanıyor olabilirsin." Kemeri masaya bırakıyor ve altıma uzanıyor, kotumun fermuarını açmadan önce eli kalkmış sikime değiyor. "Küçük bir kemerle zaten sertleşmişsin. Ne boktan bir durum."

Kotumu ve boxerımı yeterince indiriyor ve sonra kıçımı yanan yaraların üzerine tokatlıyor. Parmaklarıyla öğürüyorum, gözlerim bulanıklaşıyor ve orada nem toplandığını fark ediyorum.

"Bundan hoşlansan bile, asla bir izleyici olmayacak." Deriyi yoğuruyor ve ben boğuk bir ses çıkarıyorum. "Bunu kimse görmeyecek. Benden başka kimse. Sen sadece *benimsin*."

Parmaklarını ağzımdan çekti. "Söyle."

Sessiz ve hareketsiz kalıyorum ve beni sırtım masaya gelecek şekilde döndürüyor. Kıçım soğuk yüzeyle buluştuğunda yanıyor, ama bu endişelerimin en küçüğü, çünkü yüzümü görünce gözleri genişliyor.

Görünüşe göre ağlıyorum. Yani, evet, bazen cezaları sırasında ağlıyorum çünkü acıyla karışık zevkten hoşlanıyorum.

Ama bu sefer başka bir şey var. Ve

tabii ki o da bunu fark ediyor.

Hayatımı sikeyim.

"Neyin var?" Elini uzatıyor, ben de diğer tarafa, çirkin bir yer lambasına bakıyorum.

Pantolonumu yukarı çekiyor, hala öfkeli ereksiyonumu örtüyor çünkü sikim odayı okumayı reddediyor.

Büyük avucu ensemi kavrıyor ve alçak sesle konuşurken derimi okşuyor: "Kampüste sana dokunmamdan hoşlanmıyorsan, dokunmam."

"Sorun o değil." Hâlâ lambayla konuşuyorum. "Aptal. Pislik. Tanrım, senden nefret ediyorum."

"Şunu söylemeyi

kes." "Aptal. Pislik."

Senden nefret ediyorum" kısmı. Sakın . Hoşuma gitmiyor."

Bulanık bir görüşle ona bakıyorum. "Senden nefret ediyorum, senden

nefret ediyorum, senden nefret ediyorum-" Çenemi kavrıyor, yüzü

benimkinden bir nefes uzakta olacak şekilde eğiliyor.

"Dedim ki. Kesin şunu. Bu kadar öfke nöbeti yeter."

Dudaklarım titriyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni olduğum yerde kilitli tutuyor. Tavrı her şeyi kuşatıyor, sanki denesem bile ondan kaçamayacakmışım gibi.

"Bugün senin derdin ne Carson?"

"*Senin derdin* ne be?" Aylar sonra ilk kez ona kafa attım. "Ve bana lanet olası soyadımla hitap etmeyi kes."

Alnına dokunarak biraz irkildi. İyi olmuş. Umarım çatlamıştır da bir süre acı çeker.

"Sınıfıma girdiğin andan itibaren şımarıklık yapmasaydın yapmazdım. Jürideki öğrencilerle flört ediyor, kim bilir kimlere mesaj atıp gülümsüyor ve otoriteme meydan okuyordun."

"Çünkü beni küçük düşürdün." Onu gömleğinin yakasından tuttum. "Dava başladığından beri, iyi bir iş çıkardığımı bildiğim halde götlük yapıyorsun. Mükemmel değil, ama elimden gelenin *en iyisini* yapmaya çalışıyordum, bana asla vermediğin onayı hedefliyordum! Beni sadece kullanıyorsunuz, tıpkı onun gibi! Hepiniz lanet olası piçlersiniz!"

Parmakları çenemin etrafında sıkılaşıyor. "Kim *o*, Gareth?"

Midem bulanıyor.

Sesi şimdiye kadar duyduğum en kalın ses olsa da en azından adımı söylüyor.

"Önemli biri yok." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni tekrar masanın üzerine itiyor, böylece tepemde dikiliyor.

"Bana söyleyin, önemli olup olmadığına ben karar

vereyim." "Siktir. Önce ben oturabilir miyim?"

Bana izin veriyor, sonra bacaklarımın arasına giriyor, eli hala çenemde, ondan başka bir yere bakmama izin vermiyor.

"Bekliyorum," diyor ben konuşmadığımda, gözleri lanet bir nükleer bombadan daha yoğun bakıyor. Tanrım.

Uzun bir iç geçirdim. "Evimize gelen bir öğretmenim vardı, Bay Laurent. Bana ve Killian'a Fransızca öğretti. O zamanlar on yaşlarındaydım ve kardeşimle benim diğer çocuklardan farklı olduğumuzu fark etmeye başlamıştım bile. Ama Kill yine de tüm öğretmenlere kendini sevdirmeyi başarırken, ben hep yalnızdım ve insanlar tarafından boğulduğumu hissediyordum. Laurent durumu farklı görüyordu. Ailemin önünde beni her zaman över ve Kill'den daha zeki ve parlak olduğumu söylerdi. İlk kez bir öğretmen bunu yapmıştı ve ben bu duyguyla sarhoş olmuştum."

Kayden'in diğer eli belime düşüyor ve hafifçe sıkıyor. "Seni... damat mı etti?"

"Pek sayılmaz mı? Hiç sanmıyorum." "Siktir, Gareth. Sana saldırdı mı?"

"Hayır. Ama beni *kullandı*." Bir kahkaha attım. "Görünüşe göre Bay Laurent'in kız kardeşi New York Rus mafyası tarafından kaçırılmış, borcunu ödemek için ve anne tarafından onlarla akraba olduğum için beni evine götürdü, bunun bir ders olduğunu söyledi ve sonra beni bodruma kilitledi. Bunu yaparken ağlıyordu, bunu yapmak istemediğini ama çürümüş bir ailede doğduğum için bunun benim suçum olduğunu söylüyordu."

"Peki sonra ne oldu?" Sesi yumuşak, çok yumuşak ve şu anda yanağımı avucunun içinde tutuyor ve ben de ona doğru eğiliyorum, çünkü görünüşe göre bana bu yönünü göstermesi gerçekten hoşuma gidiyor.

"Çok uzun sürmedi, belki bir gün. Teyzemi aradı ve kız kardeşini bırakırlarsa beni serbest bırakacağını ve borcunu sileceğini söyledi. Teyzem onun evini havaya uçurdu." Kıkırdıyorum. "O ve kocası bir orduyla geldiler ve onu vurarak öldürdüler. Bana kalkan olmaya çalıştı ama ben cesedini gördüm. Kafası havaya uçmuştu ve bağırsakları yerdeydi. Ama ben daha çok onun ölü gözlerinden etkilenmiştim ve daha fazlasını görmek istiyordum. Ölü insanlar. Özellikle de bana yalan söylemiş ya da beni kullanmışlarsa. Hepsinin ölmesini istiyordum.

"O zamandan beri öğretmenlere ya da genel olarak insanlara güvenmiyorum. Zaten var olan güven sorunumu daha da kötüleştirdi." Ona dokunmamak için masayı daha sıkı kavrıyorum. "İşte bu yüzden hiç kimseyle seninle kaldığım gibi kalamadım."

"Bana güvendiğin için mi?"

"Belki. Bilmiyorum. Ama sen..." "Ne zaman? Konuş benimle."

Kuruyan boğazımdaki yumağı yutuyorum. Neden her zaman beni topraklama ve kelimeleri içimden söküp alma yeteneğine sahip olduğunu bilmiyorum.

"Anlamsız bir dava yüzünden seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi şeyler söylediğinde, bu acı veriyor. Sanki yabancıymışız gibi bana soyadımla hitap etmen canımı acıtıyor. İncinebileceğimi bilmiyordum ama görünüşe göre incinmişim."

"Özür dilerim, bebeğim." Gözlerimin altını siliyor. "Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

"Bana özelmişim gibi davranmanı istemiyorum ama beni hayal kırıklığına uğratmışsın gibi şeyler söyleme."

"Bu senin için önemli mi? Seni hayal kırıklığına

uğratmamam?" "Evet. Yani, bir daha yapma."

"Yapmayacağım."

"Eğer yaparsan, seni bıçaklarım."

Kıkırdıyor. "En büyük korkum."

"Öyle olsa iyi olur." Gülümsüyorum ve o da ağzımın

kenarlarını öpüyor. Gamzeler, fark ettim.

Ve göğsüm yine sıkışıyor. Kahretsin, artık bunun bir hastalık olduğunu sanmıyorum.

Eli ereksiyonuma doğru kayıyor. "Cezaya devam etmek istiyor musun?"

"Mmm. Beni iyi vakit geçirmekle mi tehdit ediyorsunuz Profesör?"

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken gülüyor, gözyaşlarımı emiyor, ben titreyip inlerken beni öpüyor.

Sonra beni sikine boşalmamı sağlayarak ve döllerimi mastürbasyon yapmak için kayganlaştırıcı olarak kullanarak cezalandırıyor - ki bu çok ateşli. Sonra beni sikiyle boğuyor ve boğazımdan aşağı boşalıyor.

Beni tekrar bir araya getirirken sayıklıyorum. Kıyafetlerimi. Saçlarımı. Pantolonum. Ama köprücük kemiğime bıraktığı morlukları saklamıyor, tüm dünyanın alındığımı bilmesini istiyor.

Profesör Lockwood'un *vahşi* ortağını bulmaya çalışan herkesin aklını kaçırmasına neden olacak kendime ait bazı şeyler de bırakıyorum.

Son zamanlarda, "*Bu ben oluyorum, sürtükler!"* diye bağırmak istiyorum.

Geçen gün, IG'de yakamı yana çekip orada bıraktığı birkaç morluğu ortaya çıkaran bir fotoğrafımı paylaştım ve altına şu başlığı attım *En sevdiğim küçük kirli sırrım.*

Diğerleri, hoşlandığım yeni bir kızdan geldiğini düşünerek bana zor anlar yaşattı ama ben sadece gülümsedim ve geçiştirdim. Zaten onlar için değil. Benim için ve sosyal medyamı takip ediyorsa onun için.

Kayden alnıma bir öpücük kondururken tek düşünebildiğim göğsümdeki hastalık ya da hastalığın yokluğu.

V haklıydı.

Tüyler ürpertici bir aydınlanma çöktü: Profesörüme karşı derin ve rahatsız edici duygular besliyor olabilirdim.

26

KAYDEN

Neredesin? Ne

yapıyorsun?

Kiminlesin?

İki saattir bana mesaj atmadın, Kayden. Mesaj atsan iyi olur.
Ben seni bıçaklamadan önce yap

şunu. Aç şu telefonu.

Cidden, ?

Kampüste, okçuluk sahasında, satranç kulübünde ya da kahve çekirdeği alışverişinde değil.

Evde de değil.

Yemin ederim, cevap vermezsen lanet suratını dağıtırım.

Tamam, yüzü değil.

Neredesin lan sen?!!! KAYDE!!

Tamam o zaman. Gidip daha iyi bir arkadaş bulacağım.

😒

Tamam görünüşe göre okuldan bir kız daha iyi bir arkadaş. Morgan değil, başka biri. Sarışın ve güzel. Cherry'nin başka bir versiyonu. Ondan kurtulduğumuzu sanıyordum.

Söylediği bir şeye gülerken ve kolunu omuzlarına dolamasına izin verirken kafenin köşesinden onu izliyorum.

Evet, bir grup arkadaşla birlikteler ama yine de kolunu ona dolamış.

Ve onu kaldırmıyor.

Bir elimi cebime sokarak kendimi oraya dalmaktan ve bir şekilde o kolu kırmaktan alıkoyuyorum.

Diğerleri konuşurken o telefonunu çeviriyor, kalın kaşları bir çizgi haline geliyor.

Muhtemelen cevapsız bıraktığım tüm mesajlara bakıyor. Başlangıçta bunu bilerek yapmadım. Londra'daki bir ofiste uzun bir offshore toplantısındaydım ve telefonum sessizdeydi, bu yüzden onları görme şansım olmadı.

Ancak, yarısına doğru, endişeli bir şekilde takıntılı olmaya başladığında, onları bilerek okunmadan bıraktım.

İşler istediği gibi gitmediğinde tehdit bırakmalı.

Duygusal kontrol eğitiminin son zamanlarda iyi gittiğini düşünüyordum. Uslu durduğunda ödüllendiriliyor, yaramazlık yaptığında da haddi bildiriliyor.

Ancak, üç gün önce bana Fransızca öğretmeninden bahsettiğinden beri garip davranıyor.

Daha takıntılı, yokluğumdan biraz endişeli. Ben yanındayken etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor, ama sonra beni her yerde takip etmeye devam ediyor ve ona dokunduğum an, bu küçük rahatlama iç çekişini serbest bırakıyor.

Sanki uyuşturucu ya da benzeri iğrenç bir şey almış gibi.

Ayrıca son zamanlarda beni her zamankinden daha fazla kokluyor, hatta yüzünü boynuma gömüyor ve bu şekilde uykuya dalıyor.

Ayrıca seks sırasında daha sesli konuşuyor, onu ısırmamı, işaretlememi, her tarafına morluklar bırakmamı istiyor. Ve onu övmeme bayılıyor, artık bunu talep ediyor. Şöyle şeyler söylüyor: "İyi miydim? Bana iyi olduğumu söyle." Ya da "İçimde olmayı ne kadar sevdiğini söyle." Ya da "Lütfen , o kadar güzel olduğumu söyle ki beni becermeden duramasın."

Buna bayıldım.

İçindeki itaatkâr çizgiyi kabul etmesini, cinselliğini kabul etmesini ve sapkınlıklarına eğilmesini seviyorum. Ancak bana bağlı olması hoşuma gitse de, sağlıksız davranışlarını takdir etmiyorum. Gareth gibi biri bu yolda ilerlemeye devam ederse çuvallayacaktır.

Bu bir zaman meselesi, olup olmayacağı değil.

Muhtemelen ona dersini vermek için eve gidene kadar beklemeliyim ama yine de onu Sarışın'la bırakmayacağım.

BEN

Dışarı gel. Şimdi.

Meraklı bir şaşkınlıkla dudaklarının nasıl gülümsediğini ve başını kaldırıp beni caddenin karşısında görünce gözlerinin nasıl parladığını izliyorum.

Sonra gülümsemesini çabucak gizler.

KÜÇÜK CANAVAR

Hayır. Sana bahsettiğim şu iyi şirketle meşgulüm.

Eğer şimdi dışarı çıkmazsanız, daha sonra uğramayı unutun.

Gözlerinde ateş yanıyor.

Onu tehdit etmekten hoşlanmasam da, onun düzensiz dürtüsellik patlamalarını da yönetmek zorundayım.

O zaman . Zaten sadece Moka için geliyorum.

Eğer tek sebep buysa, onu alıp gelmeyi tamamen bırakabilirsiniz.

Ayağa kalktığını görüyorum ve gitmek için arkamı dönüyorum. *Pek sayılmaz*.

Takip edeceğini biliyorum.

Elbette, ben ara sokağa girdikten kısa bir süre sonra, omuzları gerginlikten kasılmış ve gözleri lazer saçarak içeri dalıyor.

Yakamdan tutup beni duvara çarptı.

Öfkelendiğinde bile bu kadar güzel görünebilmesi inanılmaz. Dağınık sarı saçlar, kaygan, keskin yüz hatları. Dolgun yastık gibi dudaklar.

Ona saatlerce bakabilirim.

"Ne yapmaya , Kayde? Bütün gün beni görmezden gelip sonra da saçmalamaya başlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Dil," diyorum sakince. "Bırak beni." "Sanki

bırakacağım da. Açıkla kendini."

"Dedim ya." Elini tutup büküyorum bırakması için onu zorluyorum. "Sözlerine dikkat et ve beni bırak."

Yüzünü buruşturuyor ve elini bırakıyorum. Onu incitmek istemiyorum, tüm cezalar düşünüldüğünde bu ironik , ama o bundan hoşlanıyor.

Seks dışında, ona acı çektirmekten gerçekten hoşlanmıyorum. Hassas falan değil ama benim için her ne pahasına olursa olsun korunması gereken biri.

"Mesajlarıma neden cevap vermedin?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla, sonra gözleri büyüyor, nefes alış verişi çıldırıyor. "Başka bir kadınla mı birlikteydin? Jessica gibi biriyle mi? Sana , değil mi? Eğer bana ihanet , kalbini yerinden sökerim."

"Gareth, bu kadar yeter. Öfkeni kontrol et."

"Ben ciddiyim. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun Profesör. Eğer beni terk eder ya da yerime başkasını bulursan, seni öldürür, lanet olası küçük parçalara ayırır, sonra da bir kutuya tıkıp köpekbalıklarına yem ederim. Başka biriyle olacağına ölmeni tercih ederim."

"Beni öldürmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Elini boğazıma doğru uzatıyor, ben de bileğini tutup yana çeviriyorum. "Sırf öldürme yeteneğin var diye bu ilişkide gücün olduğuna mı inanıyorsun? Tehditlerin bana sökmez, Gareth. Bana asla zarar vermeyeceksin. Bunu yapamayacak kadar bana takıntılısın. Dürtülerine yenik düşsen bile seni bağlar ve cezalandırırım. O yüzden kes şunu ve uslu dur."

"Ama..."

Onu bir bakışla hizaladığımda geri çekiliyor. Bu sefer bileğini bıraktığımda beni tekrar boğmaya çalışmıyor.

"İncindiğini anlıyorum, bu yüzden öfke nöbeti geçiriyorsun ama sana söylüyorum Gareth. Sırf yine şımarıklık yapmak için bu işe başka birini bulaştırırsan, bir hafta boyunca beni görmeni yasaklarım. Anlaştık mı?"

Gözleri büyüdü. "."

"Dene bakalım. Bana böyle bir gösteriyi tekrar izletmeyi dene ve sonuçlarını kendin gör."

"Bunu yapmak istediğimden değil. Sadece... bir daha ortadan kaybolma."

"Gerekirse yaparım. Sen benden mesaj almadan birkaç saat yaşayabilecek yetişkin bir insansın."

"Bütün bir gündü aslında," diye mırıldanıyor suratını asarak ve metanetini korumak neredeyse imkânsız.

O kadar sevimli görünüyor ki, onu yemek istiyorum.

Ses tonum koyulaşıyor. "Ve bu *daha iyi* bir arkadaş bulmak için yeterli miydi?" Omuz silkiyor. "Bunun dikkatini çekebileceğini düşündüm."

"Bu saçmalığı bir daha yapmayacaksın. Sana sarılan bir kız olmayacak. Anlaştık mı?"

Başını sallıyor.

"Kelimelerini kullan." "Evet, her neyse."

"Şimdi..." Parmaklarımı tişörtünün üzerinde gezdiriyorum. "Küstahlığın için nasıl cezalandırılmak istersin?"

Bana bakarken dudakları aralandı ve "Burada mı?" diye fısıldadı. "Şşş. Konuşma."

"Kayde..."

Tişörtünü kavrayarak onu karşı duvara çarpıyorum. "Kapa şu lanet çeneni."

Parmakları gömleğimi sıkıyor, titrerken belimi kazıyor. Üçüncü bir varlık hissettiğimde onu yutmak üzereydim.

"Gaz?" Adam bizi kısık gözlerle izliyor.

Uzun boylu, benden yaklaşık bir santim kısa ve yarı. Gömleğinin altından kaotik tam kol dövmeleri görünüyor ve uzun, siyah saçlarını dağınık bir at kuyruğuyla bağlamış.

Gareth ona bakarken kaskatı kesiliyor, kirpikleri titriyor ve parmaklarımın altında kalp atışları hızlanıyor.

Şimdi, sırf küçük canavarımı strese soktuğu için davetsiz misafiri sakatlamak istiyorum.

Yeni gelen adam yumruğunu sıkıyor ve bana dik dik bakıyor. "Adın ne, orospu çocuğu ve ölmek için en sevdiğin yol nedir?"

"Niko, bu..." Gareth sözünü kesiyor ve ben de elimi sıktığımı fark ediyorum, çünkü neden ona lakabıyla hitap ediyor ve sesi... özür diler gibi çıkıyor?

"Ondan uzak dur." Bu *Niko* bize doğru fırlıyor. "*Şimdi*." "Sen de kimsin lan?" Düşük bir hırıltıyla soruyorum, o kadar lanet hissediyorum ki Bölgesel.

"Kuzenim, Nikolai." Gareth beni itiyor, yalvaran bir bakış atarken onu bırakmam için beni zorluyor. "Lütfen gidin, efendim."

Hay sikeyim. Bana böyle demesine bayılıyorum.

"Efendim?" Nikolai, horoz engelleyici ama en azından bir kuzen, alay ediyor. "Ne ona efendim diyorsun?"

"O benim profesörüm. Kayden Lockwood." Gareth kuzeninin yanına gitmeden önce bana kısa bir bakış attı.

Nikolai'ye seansımı mahvettiği için küçümseyen bir bakış atıyorum ve Gareth'ı bir iğneliyorum. "İşimiz bitmedi, Carson. Yarın seni ofisimde bekliyorum.

Sabah."

Gitmek yerine köşede duruyorum, kollarımı dinliyorum. Onları göremesem de Gareth'ın iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Aile üyelerinden hiçbiri onun cinsel kimliğini bilmiyor ve ben onun geylik konusunda ne kadar korktuğunu biliyorum. Şimdi daha rahat ama açılacak kadar rahat mı emin değilim.

"Profesörün seni neden bir sokakta köşeye sıkıştırsın ki?" Nikolai çok açık bir soru sorar.

Gareth, genellikle toplum içinde iletişim kurduğu o yumuşak, uysal tarzıyla cevap veriyor. "Biz... ufak bir anlaşmazlık yaşadık."

"Ve diğer tüm profesörler gibi bunu sınıfta çözemedi mi?"

Bir başka güzel soru.

"Ben... hukuk fakültesi dışında bir şey yaptım ve o da çok kızdı." "Bu yine de ona size saldırma hakkı vermez. Beni, Jer'i ve

Onu kayıplar listesine eklemek için mi öldürdün?"

"Hayır, hayır. Buna gerek yok. Bu durumu ben halledebilirim."

"Pek de iyi bir iş çıkarıyormuşsun gibi görünmüyordu. Öldür ve ben de o piçi sakatlayayım."

"Niko, hayır. Sakın... Kill'e söyleme. Az önce gördüklerini *kimseye* anlatma." Hmm. Sesi perişan geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, beni kabul ettiği sürece cinselliğini kabul edip etmemesi umurumda değil, ama endişesi bu kadar kötü müydü?

"Neden olmasın...? Siktir git," diyor Nikolai. "Bana o zaman bahsettiğin adam bu mu? İlgi duyduğun tek kişi?"

Kaşlarım kalktı.

Kuzeniyle benim hakkımda mı konuşmuş? Tek etkilendiği kişinin ben olduğumu söylemiş?

Bunun üzerine göğsümde bir burkulma hissetmem

mi gerekiyor? "Hayır," diyor Gareth çok şirin bir

sesle. "Sadece kekeledin. Sen hiç kekelemezsin."

"Unut . Ne zamandan beri bu kadar anlayışlısın?" "Şu

andan beri. Bu o, değil mi?"

"Hayır," diyor gereğinden fazla bir güçle.

"Bu durumda, sanırım bunu Kill ve Jer ile daha ayrıntılı olarak tartışabilir ve doğru mu yanlış mı olduğunu görebilirim."

"Nikolai!"

"Ya da sadece bana söyleyebilirsin."

"İyi! Bu o."

Göğsüm genişliyor ve sokaklarda aptal gibi sırıtıyorum.

"Çok daha yaşlı bir profesör, ha?" Nikolai alaycı bir sesle söylüyor. "Düşündüğümden çok daha maceraperestsin kuzen. Gerçekten etkilendim."

"Ciddi bir şey değil, o yüzden kimseye

söyleme." Gülümsemem düştü.

Ciddi değil mi? Sırf ona cevap vermediğim için cinayet işlemenin eşiğine geldi ve bu *ciddi* bir *şey değil.*

yaptığını biliyorum ama artık sıkıcı olmaya başladı.

Hareket ettiklerini duyuyorum ve fark edilmemek için uzaklaşıyorum.

Ama tek düşünebildiğim göğsümdeki acı çünkü aylardır derimin altında kendini oyan küçük canavar ciddi olmadığımızı söyledi.

27

GARETH

S En kötü koşullarda tanıştığım huysuz pislik profesörüme karşı bir şeyler hissettiğimi düşünmek -ya da bilmek- bir *deneyim* oldu.

Kendi deyimiyle 'aşırı düşkünlük' bombardımanına tutulan Kayden'e göre en iyisi bu değil.

Bu gerçeğin farkına varalı yaklaşık iki hafta oldu ve bu benim beyin kimyamı değiştirdi.

Yani Harper'la sadece bir tane gerçek anlamda ilişkim oldu. Onun dışında ilişkilerim kısa süreli ve anlamsız oldu ve Harper bile uzun süre kalmadı. Evet, bir ya da iki kız arkadaşımı eve götürdüm, ama onlar o zamanlar becerdiğim kızlardı.

Bir erkekle nasıl ilişki kurulacağı hakkında hiçbir fikrim yok. *Yaşlı* bir adamla.

Başka bir nesil gibi, gerçekten. Kesinlikle şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten daha olgun. Dürüst olmak gerekirse benden bile daha olgun.

Ama yaşı beni hiç rahatsız etmedi. Aslında, sanırım en başından beri onun otoriter kişiliğine çekildim. Ve bunu asla yüksek sesle söylemesem de, bana emir verme şekli bana garip şeyler yapıyor.

Gerçek şu ki, o benim deneyimlediğim her şeyden tamamen farklı.
Ben de ailemi ve büyükbabamı arıyordum.

Babam hizmet etmenin onun sevgi dili olduğunu söylemişti, ki bu doğru. Çoğu zaman annem daha istemeden onun için bir şeyler yapar.

Annem bunun onaylama sözleri ve dokunuş olduğunu söyledi, ki bu da sanırım hayır demek.

Ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok ve kendi isteğimle ona dokunurken kendimi garip hissediyorum. Eğer seks değilse, ellerimi nereye koymam gerektiğini bilmiyorum. Ve o bir kız değil, bu yüzden gerçekten istediğim gibi kollarımı her zaman beline dolayabilir miyim emin değilim.

Gariptir ki kızlara duymak istedikleri şeyleri gözümü kırpmadan söylerdim. Görünüşlerini, vücutlarını, kokularını överdim. Bu bana çok doğal geliyordu, ama onunla... bu zor.

Hayır, zor değil.

Utanç verici mi? Bilmiyorum, belki de bu kadar derinden değer verdiğim ilk kişi olduğu için bunu mahvetmek istemiyorum.

Ve sevişiyor olsanız bile bir erkeğin görünüşünü yüksek sesle övebilir misiniz emin değilim. Kokusuna takıntılı olduğumu biliyor ve yüzümü boynuna gömdüğümde aldırmıyor, ama bunu daha ileri götürebileceğimden emin değilim.

Her neyse, annem biraz işe yaramazdı.

Reddit versiyonu olan yeni kankam V ile bir konuşma yaptım.

TOOPRETTYFORTHISMESS

Yani, bir bakıma haklıydın. Bu sadece cinsel bir şey değil. Hiç de öyle olduğunu sanmıyorum.

SESSİZLİK

Biliyordum. Aşıksın.

STFU, ben aşık değilim. Her neyse, onunla ilgilenmek istiyorum. Bu eşcinsel ilişkilerde olan bir şey mi?

Neden olmaması gerektiğini anlamıyorum. Ama yanlış ağaca havlıyorsun. Hiç eşcinsel ilişkim olmadı.

Ona bir kız gibi davranmak istemiyorum. Sanırım bu kırıcı falan olur?

Kırıcı olur mu emin değilim, kardeşim. Sadece doğru hissettireni yap.

buluştun mu?

O benim adamım değil ve onun lanet yüzünü görmek istemiyorum.

Sinirlenmeye başladık, değil mi?

Sadece bugün ondan bahsetme, tamam mı? Başım ağrıyor.

Tamam. Kız arkadaşınla ne yapardın? Gerçek ciddi sevgilim çok erken ayrıldı ve ben gençtim.

Filmleri severdi, biz de yaptık.

Halkın içinde hiçbir şey yapamayız. Bu çok yararsız.

O zaman belki de insan içine çıkmalısın. Bir ilişkiden falan bahsettiniz mi?

Bunu konuşmak zorunda mıyız?

mı? Tanrım, duygusal yönden fetüs gibisin.

Ama neden? Biz zaten .

Sikiş arkadaşı olarak. Bu ilişkiden farklı bir şey, dostum.

Ama sana bunun sadece seksle ilgili olmadığını söylemiştim.

Bana söylemek güzel ama ona da söylemelisin. Bunun hakkında konuşmak ve tüm bu caz. Tanrım. Kendine gel, dostum. Benim bile senden daha fazla duygusal farkındalığım var. Bar cehennemde.

V ile yaptığım konuşma kafamı daha da karıştırdı.

Sıradaki. Büyükbaba.

Ona karşı dikkatli olmalıydım, çünkü yeni aşık olduğum kişiyi nasıl mutlu edeceğime dair beyin fırtınası yaptığımı söylediğim anda olay şöyle gelişti.

"Takıntı mı yapıyorsun, Gareth?"

"Kesinlikle hayır." *Lanet yüzyılın yalanı.*

"Güzel. Zararsız olduğu sürece."

"Kalbimin üstüne yemin ederim." Epik yalancı. *Hey, bu benim.*

Ama büyükbabam takıntı yaptığımı düşünürse, tüm bunlara bir son verecektir.

Çünkü beni Harper'a kafayı takmış halde gördü ve ardından gelen kan gölünü ve ölü gözleri gördü.

O zamandan beri, bir daha asla takıntı yapmayacağıma dair ona söz verdim.

Kayden'e takıntıdan daha fazlasını yapıyorum. Bu dengesiz duygular Harper'a olan takıntımı çocuk oyuncağı gibi gösteriyor.

Ama büyükbabanın bunu bilmesine gerek yok.

Paramla, görünüşümle ve prestijli geçmişimle onun gözünü kamaştırmamı önerdi. Her kız ona bir şans verdiğim için minnettar olmalı.

Tabii ki kız yok ve Kayden benim zenginliğimden ve prestijli geçmişimden etkilenmekten çok uzak.

Adam aşırı harcama yapmamdan gerçekten nefret ediyor ve bunu nasıl düzelteceğini bilmiyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Ona bir araba aldım - şık bir Aston Martin Vantage - çünkü arabası yoktu. Onu binasının yeraltı otoparkına götürüp *"Ta-da!" diyerek* anahtarları önüne bıraktığımda bana o poker suratıyla baktı, sonra kaşlarını kaldırdı. "*Bebek* Medusa'nı mı değiştiriyorsun?"

"Cesedimi çiğnemeden." "Çok

özel olduğu için mi?"

"Evet, öyle ve bir arabayı kıskanmayı bırak."

"Ona *bebek* demeyi bıraktığında bırakacağım."

"Vay canına. Küçük."

Kaşlarını çattı ve ben güldüm. "Her neyse, bu senin için."

"Benim için mi?"

"Uh-huh. Ne düşünüyorsun?"

"Bana bir araba mı aldın?"

"Evet."

"Bir Aston Martin

mi?" "Tabii ki."

"Neden?"

"Çünkü bu boktan havada çok fazla yürümek zorundasın ve ben seni her zaman götüremem."

"Yağmurda yürüdüğüm için mi bana pahalı bir araba aldın?"

"Evet, değil." Çok hevesli görünmemeye çalışarak ve bunu başaramayarak sırıttım. "Ben zenginim, bu yüzden bu benim güven fonumu bile çizmedi."

"Açıkça." Anahtarlara yan gözle baktı. "Geri ver, Gareth." "Ama

neden? Üniversiteye rahatça gidip gelmek istemiyor musun?"

"Bu gösterişli ve dikkat çekecek. Kimse bir üniversite profesörünün bunu alabileceğine inanmaz." Beni sert bir bakışla süzdü. "Ve benim *şeker babam* olmana ihtiyacım yok."

Yutkundum, reddedilince göğsüm daraldı ve onun soğukkanlı ses tonunu duydum. "Sadece senin için güzel bir şey yapmak istedim."

Gülümsemeyle karışık o yumuşak iç çekişlerinden birini yaptı ve saçlarımı okşadı - uzamasına izin verdiğim saçlarımı çünkü beni saçlarımdan tutup kaldırmayı ve ben uyuyana kadar parmaklarını saçlarımda gezdirmeyi seviyor.

"Önemli olan düşüncedir. Teşekkür , benim küçük canavarım."

Sonra bana "uygun bir hediye" dediği şeyi verdi. Üzerinde dövmemle eşleşen iki çapraz ok bulunan özel yapım altın bir bileklik.

En iyisi. Hediye. Hiç.

Bileğime taktığından beri durmadan takıyorum.

Yine de Aston Martin'i kabul etmedi. Yine de iş dışında bir şeye ihtiyacı olduğunda kullanması için binanın garajına bıraktım, sonra da ona sıkıcı bir Range Rover aldım. Buna da kaşlarını çattı ama en azından çoğu zaman onu kullanıyor. Bu da bir kazanç sanırım.

Ondan sonra kendimi durduramadım. Ona nadir bulunan viskiler, ithal kahve çekirdekleri, sadece soyadımdan dolayı erişilebilen yüksek kaliteli saatler, özel dikim takımlar ve kişiselleştirilmiş deri bir evrak çantası almaya başladım.

Ayrıca ev için pek çok dekor ürünü aldım ve gardırobunu kıyafetlerle doldurdum. Her bir hediyeye kaşlarını çatıyor, "sorumsuz harcama alışkanlıklarım" hakkında mırıldanıyor ama dürüst olmak gerekirse, ona nasıl bakacağımı bildiğim tek yol bu. O yüzden bununla başa çıkabilir.

Garip ama kendimi durduramıyorum. Onu sevdiği şeylerle şımartmak istiyorum ve son zamanlarda onun fotoğraflarını çekmeden duramıyorum ve bazen onu hoşuna gitmeyen selfie'lere zorluyorum. Ancak, ne istersem yapmama izin veriyor.

Bunun da ötesinde, Jina'ya bana en sevdiği yemekleri pişirmeyi öğretmesi için rüşvet veriyorum ama işler pek yolunda gitmiyor. Çoğu zaman mutfakta bana katılıyor, yardım etmeye çalışıyor, bu da ortalığı karıştırmamıza neden oluyor.

Ya da beni tezgahın üstünde becerir.

Yine de en azından her gün dışarıdan yemek siparişi vermiyoruz ya da Heathens'ın malikanesindeki aşçıdan kalan yemekleri gizlice yemiyorum.

Ama bu gece? Yemek yok. Hokey maçı izleyeceğiz ve yemekle uğraşacak havamda değilim.

Şefin hazırladığı yemek kaplarını bir torbaya istiflerken kendi kendime mırıldanıyorum.

Telefonum titriyor ve o olduğunu düşünerek elime alıyorum. Sabahtan beri mesaj atmamıştı, yani zamanı gelmişti.

Özel dedektifimin adını bulduğumda ruh halim bozuldu.

NADINE

Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı, Bay Carson?

Kayden'in eski sevgilileriyle ilgili tüm dosyayı bana gönderdikten sonra cevabı bu oldu. Isabelle Monroe, Lena Konstatinou, Hadil Kalif ve Sophia Li.

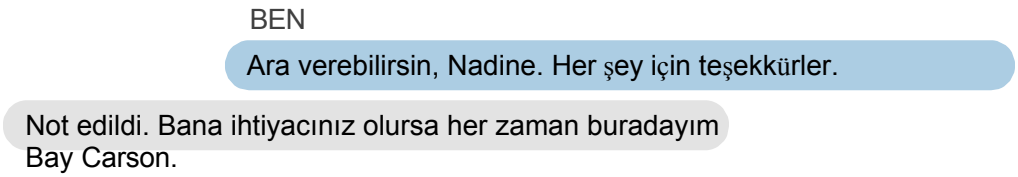
Büyük bir firmanın ortağı, bir sosyalist, bir şirket yöneticisi ve bir piyanist.

Her biri hakkında bıçak gibi düşüncelerim var.

Hepsinin çok güzel olması da yardımcı olmadı. Belli ki bir tipi var: uzun bacaklı, güzel ve muhtemelen sinir bozucu derecede mükemmel.

Elbette ona eski sevgililerini sorabilirdim, ama bu onlar hakkında konuşmasını dinlemek anlamına gelirdi ve camda boğulmayı tercih ederdim.

Asıl sinir bozucu olan biraz zaman geçirmiş olması. Dört ciddi eski sevgili mi? Bir tane çok fazla.

Bir süredir onu bırakmayı düşünüyordum. Kısmen onu gözetlediğim için kendimi suçlu hissetmeye başladığımdan, kısmen de takıntılı olmaya başlayacağımı bildiğimden -şimdiden daha fazla- ve onun o kadınlarla daha fazla videosunu, fotoğrafını isteyeceğimden ve bu tavşan deliğine girmek istemediğimden.

Çöküşe geçeceğimi ve bunun Harper'la olandan daha kötü bir kan gölü olacağını anlayacak kadar öz farkındalığım var.

Büyükbabam da "Sana söylemiştim." diyecek.

Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesine kesinlikle katlanamıyorum, sanki bu benim canavar tarafımı gerçekten kışkırtıyor. Ona karşı beslediğim bu duygular biraz ürkütücü çünkü tam olarak istediğim yerde kalmazsa nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Tamamen benim.

Ama sonra gerçekte onunla birlikte ben olduğumu hatırladım.

Yani o dördü boğulabilir.

Bu neşeli düşünceyle telefonumu cebime koyuyor ve akşam yemeğini hazırlamaya geri dönüyorum.

"Oh, kesinlikle kaybetmişsin." Killian buzdolabına doğru yürüyüp bir bira alıyor ve karşımdaki tezgâha yaslanıp bileklerini kavuşturarak bir yudum alıyor.

İyi ruh halim bozulmaya başlıyor ama onu görmezden gelip kaplara pul biber eklemeye devam ediyorum. Kayden yemeklerini baharatlı seviyor - kesinlikle Jina'nın etkisi.

"Aşık olduğunu duydum?"

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Ben aşık değilim."

"Annem ve babam öyle demiyor." Bir yudum daha alıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Görünüşe göre tüm dikkatini çeken şu kız hakkında sorular sorup duruyorlar."

"Abartıyorlar."

"Öyle olsalardı bir çiftin yemeğini hazırlarken bu kadar mutlu görünmezdin." Duraklıyor, sırıtıyor. "Daha önce hiç mırıldandığını duymamıştım."

"Beni pek çok şey yaparken görmedin. Söylediklerin geçerli değil."

"Hmm, doğru. Gösterdiğinden daha derine iniyorsun, büyük kardeşim. Ama işte
şey." Adanın diğer tarafına geçerek dirseklerini yüzeye yerleştiriyor. "Cherry aramızdan ayrıldığından beri etrafında hiç kız görmedim. Okuldaki o yapışkan aptal olabilir diye düşünmüştüm ama o senin zevklerine göre fazla uysal. Dövüşçüleri tercih ediyorsun, değil mi? Söyle bakalım, kim bu gizemli kız?"

Dudaklarımın bir sırıtışla kıvrılmasına izin verdim. "Bilmek istemez miydin?"

Kill asla bir erkek olduğundan şüphelenmezdi, ya da profesörümden. Benim heteroseksüel olduğuma inanıyor. Yakın zamana kadar ben de öyle olduğumu sanıyordum.

Ne olduğumu bildiğimden değil. Eşcinsel değilim, *sanmıyorum*. Kayden bir kadın olsaydı bile ona çekilirdim. Ve hala erkekleri çekici bulmuyorum. Belki de V'nin önerdiği gibi as spektrumunda bir yerdeyimdir. Ya da tamamen başka bir şey.

Fark etmez. Zaten etiketleri sevmiyorum.

Kill başını eğiyor. "Beni daha çok seveceğinden
mi korktun?" Elim hareketin ortasında dondu.

O...yapmazdı. Değil mi?

Yani, Kill değişken biri, daha önce de erkeklerle yattı. Her zaman üstte, çünkü onun için seks güçtür.

Ama Kayden kimsenin onu becermesine izin vermezdi.
Herkesin *Killian*'ı.

Değil mi?

Daha yakışıklıyım, daha iyi bir arkadaşım var ve Kill dahil *herkes* bunu biliyor.

"Rüyanda görürsün," diye mırıldandım.

Ağabeyim çıktığım kızlarla ilgili hep böyle saçma sapan şeyler söyler, onu bana tercih ettiklerini iddia ederdi. Hiç umursamadım, çünkü o kızların bir önemi yoktu.

Ama Kayden'e bakarsa kafasını kırarım.

"Ooh, gözlerinde o dengesiz bakış var, Gaz." Kill geniş geniş sırıtıyor. "Resmen ilgimi çekti."

"Entrikalarınızı kız arkadaşınıza odaklayın." "Ama
ben oyun havasındayım."

"Benim olan şeyden uzak dur, Kill. Seni incitmeme izin verme."

"Glyn'den uzak durduğun gibi mi demek istiyorsun?" Yanağıma dokunuyor, sırıtışı kendini beğenmiş ve çileden çıkarıcı. "Yapabiliyorken onu sakla, ağabey. İntikam çok kötüdür."

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve kendisinden fazlasıyla memnun görünerek dışarı çıkarken gülüyor.

Lanet olası pislik.

Belki de Niko'yla bir kez daha konuşup o koca çenesini kapalı tutmasını sağlamalıyım.

Geçen gün beni kafenin yanındaki ara sokakta Kayden tarafından köşeye sıkıştırılmış halde bulduğundan beri çekilmez biri oldu. Normalde umursamazdır, ama bu sefer kalıpları birleştirdi ve Kayden'in aylar önce bahsettiğim adam olduğunu anladı.

"Artık çok daha ilginçsin kuzen!" diye bağırarak odama daldı. "*Fun Dick Alliance*, hadi gidelim!"

Onu tekmeledim ve bunu kendine saklaması için yemin ettirdim.

Jer'e ya da Kill'e söylemeden önce ne kadar dayanabileceğini kimse tahmin edemez. Niko ağzı sıkılığıyla tanınan biri değil.

Bu yüzden V'yi tercih ediyorum. O
güvenebileceğim bir kasa. Ama Niko meselesi
endişe verici.

Bu da bana kamusal bir hak iddia etmem gerektiğini düşündürdü.

Ama göze batan bir sorun var: Kayden benim profesörüm. Halka açıklamak kaosa yol açar ve muhtemelen kariyerini mahveder.

Bunu istemiyorum.

Aynı zamanda bu gizlilikten nefret ediyorum. Toplum içinde bana dokunmasını, sokakta beni öpmesini ve ona bakmaya cesaret eden herkesi kör etmesini istiyorum.

Üç yıl boyunca bunu yapamama düşüncesi midemin dibine bir tuğla gibi oturuyor.

28

GARETH

"I Buradayım!" Daireye adımımı atarken anons ediyorum. "Yemek getirdim, böylece yemek pişirme konusunda endişelenmemize gerek kalmadı."

Beni etkileyen ilk şey sessizlik oldu.

Bu baskıcı.

Genellikle sıkıcı bir klasik müzik çalıyor. İkinci şey ise göreceli karanlık.

Bir tüy yumağı bacağıma sürtünüyor ve Moka'yı kollarıma almak için çömeliyorum. Usulca mırıldanarak bana sokuluyor. "N'aber kızım? Kayden hâlâ eve gelmedi mi?"

Buraya evim demek garip ama sanırım öyle.

Miyavlıyor, gözleri loş ışıkta belli belirsiz parlıyor. "Aç mısın?"

Uzun, dramatik bir miyavlama bunu doğruluyor.

Çantayı mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum, boş kasesini dolduruyorum ve yatak odasına gitmeden önce yemesi için onu yalnız bırakıyorum.

Bugün sadece sabahları ders verdiği için şimdiye kadar burada olmalıydı. "Kayden?"

İçeri adımımı attığım anda ayaklarım durdu. Loş ışık odaya ürkütücü gölgeler düşürüyor ve Kayden'in huzursuz formu yatak örtülerine dolanmış yatıyor. İlk başta, bu kadar erken uyumasının garip olduğunu düşünüyorum.

Ama sonra vücudunu saran ürpertiyi, çatık kaşlarını ve simsiyah saçlarını alnına yapıştıran teri fark ediyorum.

Zorlu nefes alışının sesi sessizliği dolduruyor ve ben yaklaştıkça göğsüm sıkışıyor.

"Kayde?"

Omzuna dokunuyorum ve tüm vücudu kaskatı kesiliyor, elime bir fırın gibi ısı yayılıyor. Cildi hararetle yanıyor ve dudakları renksizleşirken homurdanıyor ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Eğilip dinliyorum. Kelimelerin çoğu karmakarışık saçmalıklar, ama sonra yakalıyorum.

"Hayır... Hayır... Dokunma..."

Onu hep yenilmez, yok edilemez biri olarak gördüm. Ama şimdi? Savunmasız görünüyor. Sadece insan. Ve bu içimde bir şeylerin değişmesine neden oluyor.

Onu tuzağa düşüren kâbustan koruma ihtiyacı.

İlk kez onun kocaman elini elime alıp sırtındaki damarları okşuyorum. "Nasıl oldu da bu kadar hasta oldun? Yine yağmurda mı yürüyordun? Kullanmayacaksan araban olmasının ne anlamı var, salak?"

Nemli saç tellerini yavaşça yüzünden uzaklaştırıyorum. Hasta insanlar bu kadar ateşli görünmemeli. Sadece söylüyorum.

Geçen gün babasının Amerika'daki şirketine kısa bir seyahatten döndükten sonra öksürüyordu. Ve evet, gözlükleri daha fazla kullanıyor - şikayet ettiğimden değil - ama onu ilk kez böyle görüyorum.

Annelerinin burada olduğu bir zaman dışında.

"Gidip sana ilaç alacağım," diyorum, kalkmaya başlıyorum ama parmakları benimkileri sıkıyor.

"Gitme..."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyorum, elini tekrar okşayarak. Garip bir şekilde doğal geliyor, sanki bunu daha sık yapmalıymışım gibi. "Benden asla kurtulamayacaksın Kayde. Hatırladın mı?"

Cevap vermiyor ama tutuşu gevşiyor ve elini çekiyorum, sonra alnına serin, ıslak bir bez koyuyorum.

Moka'ya kaleyi korumasını söyledikten sonra bir gece eczanesine gidiyorum ve bir çanta dolusu ilaç ve biraz İngiliz lapasıyla geri dönüyorum.

Döndüğümde Kayden hâlâ yanıyordu ve Moka başının yanında kıvrılmış, mırıldanıyordu.

"Sen de mi onun için üzülüyorsun?" Ona odaklanmadan önce çenesinin altını kaşıyorum.

O kadar kendinden geçmiş ki, onu oturtup ilacı dikkatlice ağzına dökmek zorunda kalıyorum. Sonra sırılsıklam çarşafları fark ederek ben onun ile boğuşuyorum.

altına temiz bir battaniye sermek ve yorganı değiştirmek için gülünç derecede büyük bir beden.

Onu serinletmek için siliyorum, eğer aleti dokunuşumun altında kalınlaşmasaydı bu daha kolay olurdu.

Ciddi misin? Hasta *ve* alaycı mı?

Üstünü örtmek ve bakmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Sonunda yanına uzandım, gece boyunca ateşine göz kulak oldum ve Moka yatıştırıcı mırıltılar şeklinde duygusal desteğini sundu.

Bir noktada uykuya dalmış olmalıyım, çünkü kıçıma bastıran sert bir şey ve belime sıkıca sarılmış ağır kollarla uyanıyorum.

Kendi sikim şortuma karşı kabarıyor ve tepesi ince kumaşa baskı yapıp kıçımın çatlağı arasına girdiğinde inliyorum.

Şortun altına bir şey giymiyorum diyelim, onun etkisiyle. Gömlek de yok. Yine onun sayesinde. Her zaman yarı çıplak dolaşıyor, bu yüzden alışkanlık edinmiş olabilirim.

Parmakları meme ucumu buluyor, yüzü enseme gömülürken dudakları hassas deriyi emiyor ve kemiriyor.

"Seni özledim bebeğim," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve çakıllı.

O kadar tahrik oldum ve kafam karıştı ki tek yapabildiğim boğuk bir inilti.

"Sikimin içine geri itmene bayılıyorum. Mmm." Dişleri sıyırıyor ensemden aşağı bir ürperti gönderdi. "Seni işaretlemek, seninle çiftleşmek istiyorum."

Boğazım kuruyor ve gözlerindeki camsı bulanıklığı yakalayarak ona bakmak için zorlanıyorum. Saat sabahın dördünü gösteriyor ve ondan yayılan sıcaklık hâlâ ateşi olduğunu doğruluyor.

"Saçma sapan konuşuyorsun," diye mırıldanıyorum, içimde tutuşturduğu ateşe rağmen geri çekilmeye çalışıyorum. "Sadece uyu."

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Sana sahip olmak, seni kendime zincirlemek istiyorum," diye fısıldıyor, kulağımı ısırıyor. "Beni terk edemezsin."

"Yapmayaca
ğım." "Söz
ver." "Söz
veriyorum."

"Sözünden dönemezsin, Gareth."

"Dönmeyeceğim."

Saçlarını okşuyorum, elimin tersiyle alnına bastırıyorum. "Sana biraz daha ilaç getireyim."

Ama hareket etmeye çalıştığımda, karnımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve sikini deliğime doğru itiyor, şortumun kumaşı beni bu hislerden korumak için çok az şey yapıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyor. "Kahretsin... Kayde. Ateşin var."

"Umurumda değil." Dudakları boynumda, kulak mememde, çenemde, ulaşabildiği her yerde geziniyor. "Seni döllerimle doldurmam gerek."

"Zar zor nefes alabiliyorsun, Tanrım-" Parmakları meme ucumu tekrar sıkıştırıp içime şok dalgaları gönderirken inliyorum.

Beni o kadar heyecanlandırdı ki, hastalığını hesaba katmak bir yana, düşünemiyorum bile.

"Sesini duymama izin ver," diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve talepkâr. "Sana her dokunduğumda inleyip sızlanmana bayılıyorum."

Kendimi dikleştiriyorum, oturuyorum ve biraz mesafe yaratmaya çalışıyorum, ama kıçım sıkılıyor ve aletim o kadar sert zonkluyor ki nefesimi tutmakta zorlanıyorum.

Kayden sırt üstü uzanmış, yorganı atmış, çıplak vücudu tamamen açıkta. Bakışlarım sert, kalın ve mor damarlı, sanki bana aitmiş gibi bana doğru bakan sikine takılıyor.

Kalçalarımı kavrıyor, bacaklarım beline dolanacak şekilde beni kendisine doğru sürüklüyor.

"Sür beni bebeğim," diye nefes alıyor, sesi ihtiyaçtan pürüzlü. "Beni ne kadar istediğini göster bana."

İlk içgüdüm başımı sallamak oldu. Ben bir kız değilim ve feminizasyonun ince varyasyonlarını sevsem de -evet, Google'da araştırdım, D/s çevrelerinde buna böyle deniyor- kıçıma amcık ya da am demesi beni ediyor, gerçek bir *kız* olduğumu düşünmesini kesinlikle istemiyorum. Kıçım hakkında konuşma şekli kadınsılaştırmanın hoşuma giden *tek* yönü ve bunu ona söyledim. Ayrıca isim takmayı sadece bana hükmettiği ve benim boyun eğdiğim bir güç değişimi şeklinde kullanıyor.

Hepsi bu kadar.

Bu şekilde onun üstünde olma fikri kemiklerime kadar ateş saçarken, "Üstüne binilmesinden hoşlanıyor musun?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz. Aslında her zaman üstte olmayı tercih ederim ama seni böyle görmek istiyorum," diye cevap veriyor, eli şortumun üzerinden sikimi avuçlayıp taşaklarımı sıkarken kısık gözleri bana sabitlenmiş. "Kendi küçük canavarım benim sikimin üzerinde kendini beceriyor."

Sözleri beni aydınlatırken boğuk bir inilti beni terk ediyor.

Aleti kıçıma sürtünüyor ve kendimi kaldırıp şortumu çıkarırken ve çekmecesindeki kayganlaştırıcıya uzanırken boğuk bir ses çıkarıyorum.

İri ellerini kalçalarıma koymuş, hareketimi izliyor, göğsü hafif tedirgin bir ritimle inip kalkıyor.

Kayganlaştırıcıyı içine üzereyken elim biraz titriyor ama o başını sallıyor.

"Ne?"

"Önce eline tükür, bebeğim."

Kendimi tam da bunu yaparken buluyorum, çünkü o bana emir verdiğinde görünüşe göre katlanıyorum. Buna bayılıyorum, beni düşünmekten alıkoymasına gerçekten bayılıyorum.

Son zamanlarda daha şımarık olduğumu söylüyor ama bunun nedeni onun emrettiğini, hükmettiğini ve beni diz çökmeye zorladığını duymak istemem.

Arkama uzanıyorum ve tükürüğümle onu yukarı aşağı sarsıyorum ve sonra biraz kayganlaştırıcı ekliyorum ve ikimizin de sevdiği gibi kabaca sıkıyorum.

Homurtuları güven verici ama tam olarak değil.

Tüm işi onun yapmasına o kadar alışmışım ki, bu beni kendimden emin hissettiriyor. Elbette, genellikle onu yağlamamı ister, ama asla onu içime *sokmamı* istemez.

"Yapmamı ister misin?" diye soruyor, beni o kadar açık okuyor ki rahatsız edici olmalı.

Kekeleyerek nefes alıyorum ve başımı sallıyorum çünkü bunu yaptığımı görmek istiyor. Bunu o kararmış gözlerinden açıkça okuyabiliyorum ve nedense onu istediğimi kanıtlamam gerekiyor.

"Sik deliğimi güzelce ıslat bebeğim."

Deliğimi biraz parmaklayıp içime biraz kayganlaştırıcı alırken elim biraz daha sabit.

"Kimin amına dokunuyorsun, Gareth?"

"Senin."

"Bu doğru. Benimkini. O zaman daha ıslak

yap." "Mff. Senin sikini istiyorum."

"Henüz değil. Daha derine git, içine daha fazla al."

Homurdanıyorum, bir parmak daha ekleyip kendimi gevşetirken sikim emirle seğiriyor. "Lütfen, Kayde."

"Lütfen ne?"

"Lütfen sikini damlayan amıma sokmama izin ver."

"Tanrım. Sikimin üstüne otur. *Şimdi*."

İki kere söylememe gerek yok. Parmaklarımı çıkarıyorum, kaygan sikine yapışıyorum ve arka deliğimle hizalıyorum, sonra hafifçe aşağı itiyorum.

Tacı içime girerken iniltilerimiz birbirine karışıyor.

"Siktir, bebeğim. Tanrı gibi görünüyorsun." Bir elini uzatıp meme uçlarımı çimdikliyor, sonra ovuyor ve bastırıyor, beni delirtecek şekilde onlarla oynuyor.

Bu yüzden daha da gevşiyorum, onu daha çok içime alıyorum, başımı arkaya atıyorum. Aletinin beni acı verene kadar germesine bayılıyorum. Acıyı seviyorum çünkü yakında yoğun bir zevkin beni takip edeceğini biliyorum.

Ne zaman içime girse, boğazımdan çıkan kısık uğultuya ya da sikimin nabzının nasıl attığına engel olamıyorum. Şimdi dövmeli karın kaslarına yakın duruyor, yılan terden parlıyor.

"Mmfuck!" Beni sonuna kadar aşağı çektiğinde çığlık atıyorum, leğen kemiği ve taşakları kıçıma çarpıyor.

Karın kaslarına çarptığında sikim sızıyor ve homurdanıyorum, denge için iki elimi göğsüne koyuyorum.

"Aferin oğlum," diyor alçak bir hırıltıyla. "Sikimi amıma sok."

Boğuk bir arzu sesi çıkardım, sözleri içimde ham bir güçle uğulduyordu.

"Ben buna amcık diyebilirim ama bu daha önce girdiğim her şeyden daha iyi hissettiriyor. Başka hiçbir am ya da göt bununla kıyaslanamaz."

"Siktir... Bir daha söyle, lütfen..." "Ne
diyecektin bebeğim?"
"daha iyi hissettiğimi." "Hissediyorsun.
Sen benim en sevdiğim sikişsin."
"Ve uzak duramadığın için becerdiğin ilk adam?" "Evet, bebeğim.
Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun."
"Ve becereceğin tek erkek?" "Sen benim
biriciğimsin."

Sikim her tarafına sızıyor, kaslarım gevşiyor, zihnim o mutlu yere gidiyor. "Lanet olsun. *Çok*... tahrik oldum."

"Hissedebiliyorum. Karnımı mahvediyorsun."

"Kendimi... durduramıyorum." Sertçe nefes alıyorum, bedenimin onun büyüklüğüne uyum sağlamasına izin veriyorum. Bu bana her zaman verdiği bir andır, genellikle beni öper ve över.

"Benimle misin,
bebeğim?" "Evet..."

"Acıyor mu?"

"Biraz, ama bu hoşuma gitti." "Mmm. İstediğini biliyorum." "Kayde..."

"Konuş benimle."

"Çok iyi hissediyorsun."

Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "İçindeki sikimi seviyor musun?"

"Mmmff." Ellerim göğsünde, kalçalarımı kaldırıyorum ve sonra aşağı iniyorum.

Hareketlerim ilk başta garip geliyor ama kısa sürede bir ritim tutturuyorum ve Kayden de bana izin veriyor. Karışmıyor, ben etrafta dolanırken sabırlı davranıyor. Sonra, kısa süre sonra, yukarı ve aşağı gidiyorum, içimdeki her şeyle ona biniyorum, horozunun daha derine ve daha derine vurmasına izin veriyorum.

"Hepsi bu mu bebeğim?"

Vücudum bu meydan okumayla daha sert bir ritme giriyor, bir kez yukarı iterken inliyor ve gözleri parlıyor çünkü bana ne yaptığını tam olarak biliyor.

Kıçımı yoğuruyor. "Kimin amcığı bu?"

"Mmm. Senin."

"Çok güzelsin, Gareth."

"Söyle... tekrar söyle." Ritmim o kadar hızlı ki, sikim onun karın kaslarında sallanıyor ve taşakları kıçımı tokatlıyor.

"Çok güzelsin, büyüleyicisin, doğaüstüsün. Sen bu evrendeki en güzel şeysin bebeğim."

"Ah, siktir...Kayde...siktir...daha fazla...lütfen..."

"Benim güzel küçük canavarım bir seks tanrısına benziyor." "Siktir...lütfen...daha fazla..."

"Eğer mükemmellik varsa, o sensin bebeğim. Sen benim için , değil mi?"

"Evet...evet..."

Alttan itiyor, beni sikinin üzerinde zıplatıyor, prostatıma vuruyor ve hasta birine yakışmayacak bir güçle içime giriyor.

"Çok iyi bir çocuk gibi sikime biniyorsun."

"Lanet olsun... Boşalacağım-"

"Henüz değil." Homurdanarak doğruluyor ve uzanmam için beni geriye doğru itiyor, sonra kalçalarını altımdan çekiyor ve tamamen kalkmış sikimin tepesini ağzına alıyor.

Orgazmı içimden emerken homurdanıyorum, bir yandan da sikini içime, hassas noktama tekrar tekrar sokuyor.

Saçlarına uzanıp çekerken homurdanmalarım insanlık dışı. "Ben... Siktir, ağzın çok iyi hissettiriyor, fuuuuck!"

Kalçalarımı yukarı doğru sallıyorum, boğazına doğru fışkırarak boşalıyorum ve o da içimde şişip zonklarken hepsini yutuyor.

"Evet, evet, lütfen... Kıçıma gir, lütfen, Kayde... Siktir!!!" İçime o kadar derin pompalıyor ki, kendini içimde oyduğuna eminim, mırıldanarak, pürüzlü nefeslerle yalvarıyorum.

Sikim ağzından çıkarken beni doldurarak boşalıyor. Ve gözlerimi tutarken dudağını yalarken lanet bir seks şaşkınlığı içinde bakıyorum.

Bana döllerimi yutmasını izlettiriyor.

Tükenmiş aletim seğiriyor ve kalçalarımı sallıyorum, onu sağıyorum, her son damlasını alıyorum.

"Sen bir başyapıtsın, bebeğim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve elimi uzatıyorum ama ona dokunamadan çekiliyor ve bacaklarımı havaya kaldırıp döllerini yalayarak temizliyor.

"Kayde!" Dilini içime sokarken inliyorum. "Yüce .
Bu... Siktir!"

"Hiç döl israfı yapmıyoruz bebeğim," diye inliyor, ben delirene kadar kıçımı yiyor. "Amımın tadı çok güzel."

"Kayde... bu iyi hissettiriyor... mmmfuckkk." Mırıltıları arka deliğimde titreşirken kıvranıyor, homurdanıyor ve inliyorum.

Bedenim, kafam ve ruhum onunla o kadar dolu ki, patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Sanki bir gün bu kadarı da fazla gelecek ve onu hapse atacağım.
Bir bodrum katında. Fildişi bir kulede.

Ona sadece *benim* sahip olabileceğim herhangi bir yer.

Eski sevgililer olmayacak, hiçbir şey olmayacak. Gerekirse hepsini zihninden, bedeninden ve lanet olası anılarından temizleyeceğim.

Sonunda üstüme tırmanıyor, bizi burun buruna getirirken kaygan vücudu benimkine sürtünüyor.

Ağzımı açarken bunu düşünmüyorum. Hasta olduğu için muhtemelen düşünmemeliydim ama umurumda bile değil.

İçine tükürüyor, sonra beni öpüyor, sertçe, yüzümü emiyor ve ben de onu aynı ivedilikle öpüyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Başım çok dönüyor, ama şu ana tutunuyorum - göğsünün benimkine karşı titreşimi, beni ne kadar sıkı tuttuğu ve dudaklarımı bıraktığında nefeslerinin ensemde nasıl titrediği. Sanki onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi sessizce kabul ediyor.

Yine o beyaz oda. Sessiz. Huzurlu.

Şeytanlarımı evcilleştirmeyi, onları o boşluğa geri itmeyi ve ağızlarını tıkamayı başaran tek kişi o.

Ve bunu tüm hayatım boyunca istiyorum. Onun kucağından asla ayrılmak istemiyorum.

Kayden bizi çeviriyor, böylece ben onun üstünde yatıyorum. Bunu hep yapar, muhtemelen beni ezmemek için. Hafif olduğumdan değil, ama onun bu yönünü seviyorum.

Gözleri dalgalanarak kapanıyor, nefesleri kesiliyor ve ben kollarımı göğsüne yaslıyorum. Yavaşça saçlarını, alnını, yüzünü okşuyorum. Seksten sonra bile ona en çok dokunduğum andı bu.

Boğazında hafifçe mırıldanıyor. Sanırım hoşuna gidiyor.

Ve bunu sevmesi hoşuma gitti.

Yine de suçluluk duygusu beni rahatsız ediyor. O hasta ve ben yine de onunla seks yaptım. Her zamankinden daha bitkin görünüyor.

Ne zamandan beri suçluluk duyuyorum?

, değil mi? Kapa çeneni iblis. "Hey, Kayde?"

"Hmm?" Gözleri kapalı, sesi yumuşak ve . "Amerika'ya geri dönme konusunda ne düşünüyorsun?" Gözleri birden açıldı, aniden uyandı. "Ne?"

Yutkunuyorum, bu konuyu neden açtığımdan bile emin değilim. Gerçekten bir ilişkimiz yok - V'nin bana hatırlatmayı sevdiği gibi resmi olarak değil.

"Yani, Yale, Harvard ve Princeton'a kabul edildim, yani transfer olmak da bir seçenek. Ben Harvard'ı seçebilirim, sen de yakınlardaki bir üniversitede ders verebilirsin. Bu şekilde aynı yerde olmayız."

"Neden?"

Benim saçmalıklarıma tek bir soruyla cevap vermesinden nefret ediyorum. Bu beni daha fazla konuşmaya zorluyor, ki söz konusu o olduğunda bu benim güçlü yanım değil. Tanrım, ondan nefret ettiğim ve sürekli onu bıçaklamakla tehdit ettiğim zamanlar çok daha kolaydı.

İç çekerek, "Yani toplum içinde birlikte görüldüğümüzde çiğnediğimiz aptalca kurallar yok," diyorum.

Bir kolunu sırtıma doluyor, bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırırken eliyle rahatlatıcı daireler çiziyor.

Ve şimdi yine dikkatim dağıldı çünkü bana şefkat göstermesine *bayılıyorum*.

"Dışarı çıkmak ister misin?" Alçak sesi dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Kimliğimi açıklamayı bilmiyorum. Etiketleri sevmediğime karar verdim, o yüzden bunu yapmayacağım. Senden hoşlandığımı kabul ettim, hepsi bu. Ama seni ailem ve büyükbabamla tanıştırmak istiyorum. Belki kuzenim Niko'yla da -bana sürekli takılıyor, neden olmasın? Maya ve Mia'yla da. Maya şu pembe dizileri önerip duran kişi. Bir de kardeşim var ama onun saçmalıklarına kanmasan iyi edersin, yoksa yemin ederim seni bıçaklarım."

Son kısmı bir nefeste söylediğim için nefes nefese kaldım.

Kayden sessiz kalıyor ve duraklama uzadıkça göğsüm daha da sıkışıyor.

"Bir şey söyle. Eğer istemiyorsan, söyle bana-"

"İstiyorum ve seninle son derece gurur duyuyorum bebeğim."

Övgü içimi ısıtıyor ve ona daha da yaklaşarak bu övgüyü içime çekiyorum. Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Benimle gerçekten gurur duyuyor musun?" "Mmm. Uzun bir yol kat ettin."

"Eşcinsel olduğuma inanmasam sorun olur mu? Sanırım ben sadece akışkan ya da asım. Kendimi bir kalıba sokmak istemiyorum."

"O zaman yapma. Sorun olup olmadığını da sorma. İnsanlar farklıdır ve genellikle aynı deneyimi paylaşmazlar, özellikle de cinsellik gibi karmaşık bir konuda. Seni olduğun gibi seviyorum ve hepsi bu."

"Tanrım," nefes alıyorum, sesim titriyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?" "Neyi?"

"Bu kadar kabullenici olmak mı? Kendi cinselliğine bile takılmış görünmüyorsun."

"Hayat çok kısa. Tek bilmem gereken cinsel açıdan uyumlu olduğumuz ve seni ilk gördüğüm andan beri istediğim."

Başparmağım ve işaret parmağımla çenemde bir *V* oluşturuyorum. "Güzel olduğum için mi?"

"Bu var, ama aynı zamanda ayakkabımı sikine geçirdiğimde ve sen titrediğinde gözlerinde gördüğüm o kullanılmamış asi itaatkâr çizgiyi de keşfetmek istedim."

"Göt herif," diye mırıldanıyorum, göğsündeki bir
çizgiyi okşayarak. O gülüyor. "Haklı değil miydim?"

"Peki. Acıyı ve boyun eğmeyi seviyorum ama sadece bana hükmeden ve bunu bana yaptıran sen olursan."

"Ve her zaman böyle ."

"Anlaştık." Sırıtıyorum. "Önceki önerime dönelim. Ailemle tanışmaya ne zaman geleceksin?"

"Şimdi olmaz." Sertleştiğini
hissediyorum. "Neden şimdi
değil?"

Saçımı okşuyor. "Sana güvenlik nedeniyle dışarı çıkamayacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Gerçekten yapamam. Ailem bunu kabul
etmez." "Ama Rachel ve Jina..."

"Güvende kalmak istiyorlarsa Amerika'ya adım atamazlar. Onları sadece Avrupa'ya seyahat ettiğimde görebiliyorum."

"Oh." Kalbim sıkışıyor. "Senin ailen de homofobik yobazlardan mı?"

"Ne yazık ki evet. Büyük bir baş belası - kelime oyunu yapmak
istemedim." "Onları evlatlıktan reddedemez misin?"

"O kadar basit değil."

Sertçe yutkunuyorum, ağırlığı bana çarpıyor. Profesör-öğrenci meselesinin tek engelimiz olduğunu sanıyordum, ama bu daha büyük ve daha kalıcı hissettiriyor.

"Yani hiç umut yok mu?" Fısıldıyorum.

"Her zaman umut vardır." Alnımdan öpüyor, dudakları beni rahatlatmak istercesine öylece kalıyor. "Bana zaman ver bebeğim, tamam mı?"

Gamzelerimi okşarken sırıtarak başımı sallıyorum. Gamzelerime takmış durumda - muhtemelen bu yüzden son zamanlarda normalden daha fazla gülümsüyorum.

Onu her gördüğümde heyecandan yerimden fırlayacakmışım gibi hissettiğim için ya da aynı derecede saçma bir şey için değil.

Parmaklarımın köprücük kemiğinin üzerinde gezinmesine izin verdim, oradaki güçlü çizgiler. "Yani bu artık bir ilişki içinde olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Hep öyle değil
miydik?" "Öyle
miydik?"

"Özel olmanın anlamı budur."

"V, seks arkadaşlığının ilişkiden farklı olduğunu söyledi."

Elini saçlarımda yumruk yapıp sıkıca kavrıyor. "V kim?" "Bir arkadaş."

"Ne tür bir arkadaş?"

"Amerika'da birlikte büyüdük. Kıskançlığın bitti mi?" "Ne kadar yakın olduğunuza bağlı."

"Penisleri tartışıyoruz." Sırıtıyorum. "Bu senin için yeterince yakın mı?" "Gareth..."

Kıkırdıyorum, göğsüm onunkine çarpıyor. Tanrım, sanırım onu kıskanırken görmek *hoşuma* gidiyor.

"Sakin ol. Sadece yakınız çünkü ikimiz de erkeklerle birlikte olma konusunda yeniyiz."

"hoşuma gitmiyor."

Omuz silkiyorum. "Benim gibi bir güzelle birlikte olmanın bedeli. Herkes beni sever."

"Ego şaşırtıcı."

"Senin esnek olmayan kişiliğine uyuyor." "Öyle mi?"

"Evet. Birimiz insanlarla iyi geçinmek zorunda. Dürüst olmak gerekirse, Gareth Carson'a sahip olduğun için şanslısın. Geçmiş hayatında çok iyi şeyler yapmış olmalısın."

"Kimsenin sahip olamayacağı Gareth Carson benim mi?"

"Uh-huh. Cidden turnayı gözünden vurdun."

"Öyle mi?"

"Bir şey değil Profesör."

Gülüyor, sesi derin ve sıcak, sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve beni öpüyor. Bir nevi... yavaşça, acele etmeden ya da genellikle sekse yol açan hayvani bir şekilde.

taparcasına öpüyor ve ben titreşiyorum, tüm vücudum onunkinin içinde eriyor, her yerini okşuyor, saçlarına, yüzüne, çenesine dokunuyorum.

Çünkü bir *ilişkimiz* var.

Kayden ve ben bir süredir birlikteyiz, görünüşe göre, çünkü V bir aptal.

Kendi Reddit başlığına ihtiyacı var.

Her neyse, eğer zaman şu anda durabilirse, bu harika olur. Teşekkürler.

UYANDIĞIMDA SAAT SABAHIN ONUYDU VE BUNUN IÇIN KENDIME LANET EDIYORDUM. Kayden'in ateşine dikkat ederek zar zor uyuduğum için olmalı.

Bana kahvaltı ve bir mesaj bırakmış.

KAYDE

Çok huzurlu görünüyordun, seni uyandırmak istemedim. Sen sabah derslerine girmeyebilirsin ama ben giremem.

Dün gece için teşekkürler bebeğim (benimle ilgilendiğin ve aklımı başımdan aldığın için). Akşama görüşürüz.

Evet, bir süre önce adını *Şeytan*'dan *Kayde*'ye çevirdim.

My Man'i bile düşünüyorum ama şeytanlarım aşırı dozdan isyan edebilir.

Duştan sonra yatağımıza oturup bir yandan yazarken bir yandan da dalgın dalgın Moka'yı okşuyorum.

BEN

Ateşin düştü mü?

Evet. Senin sayende.

Sadece cesedinle uğraşmak istemedim.

Sıcak ve soğuk ruh hallerin çok sevimli.

Katil, sevimli değil.

Sevimli küçük canavar. Bu daha mı iyi?

Hmm, kararsızım. Bu gece eve geldiğinde sana haber veririm.

Sırf seni aşağı itip sikimde boğulmanı sağlayayım diye bana pusu mu kuracaksın?

Belki çıplak yaparım.

Uslu dur. Derse giderken zorlama.

Ya da ne?

Yoksa seni masamın üzerine yatırıp cezalandırırım bebeğim.

Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etmeyin, Profesör.

Lanet olsun. Uslu dur dedim.

Mk lg.

Tam kelimeler, Gareth.

🙄 MMM TAMAM SANIRIM.

Bağırma.

Dinozor olma.

Bunun için cezalandırılacaksın, velet.

Ben: Tir tir titriyorum *kedi GIF saklıyor*

Beni Read'de bıraktı, muhtemelen derste olduğu için.

Bu sabah onu göremediğim için üzgünüm ama kampüsteki ofisine her zaman uğrayabilirim.

Beni ilk kez cezalandırdığı o günden beri, bu bir şey haline geldi ve dürüst olmak gerekirse? Bunun heyecanını seviyorum.

Onu bu geceden önce görmem *gerekmiyor* ama şimdiden özledim. Her zaman onunla birlikte olmayı bu kadar çok istemem komik bile değil.

Bu hastalığın bir adı olmalı. Belki Reddit'e sorarım ve beni tekrar trollemelerine izin veririm. V'ye kesinlikle ilişkiyle ilgili iyi haberleri vermeli ve aptalca tavsiyesini yüzüne vurmalıyım.

Muhtemelen bunun *tamamen normal* olduğunu söyleyecek ve bana dramatik diyecektir.

V'nin kim olduğumu tam olarak bildiğinden şüphelenmeye başlıyorum, ama benim gibi, muhtemelen bu şekilde olmasını tercih ediyor.

Giyindikten sonra mutfak tezgahının başına oturup kahvaltımı ediyor ve Moka ile oynuyorum.

Telefonum titrediğinde sırıtıyorum ve ağzıma bir çilek atıp onu alıyorum. Kayden'in uzak kalamayacağını *biliyordum*.

Ama mesajın bilinmeyen bir numaradan geldiğini gördüğüm anda gülümsemem kayboluyor.

BİLİNMİYOR

Özel dedektifin sana yalan söylüyor.

Ekte bir video var.

Tıkladığımda kulaklarım çınlıyor.

Etraflarına konfetiler yağarken ve kalabalıktan tezahüratlar yükselirken gülerek koridorda yürüyen mutlu çifti izlerken görüşümü kırmızı bir sis bulutu kaplıyor.

Tezahüratlar o kadar yüksek ki, sanki yeraltından duyuyormuşum gibi kemiklerimi çınlatıyor.

Ama bakışlarımı gelin ve damadın ışıltılı, mutlu gülümsemelerinden ayıramıyorum.

Uzun boylu, çarpıcı esmer kızdan ve bileğindeki minik zambak dövmesinden -daha önce sayısız kez gördüğüm dövmenin aynısı- gözümü alamıyorum.

Kayden ve karısından gözümü ayıramıyorum.

29

KAYDEN

"Kayden Lucas Davenport."

Kalemimi masaya vururken annemin sesiyle irkiliyorum. Sadece kızdığında tam adımı kullanır.

Ve neredeyse hiç kızmaz.

Kampüsteki ofis koltuğumda arkama yaslanarak bakışlarımın önümdeki özenle düzenlenmiş dosyalarda gezinmesine izin veriyorum. Küçük canavarımı bu masanın üzerinde en son ne zaman domalttığımı düşünmemek imkansız - , homurdanmaları ve sadece benim için ayırdığı o boğuk, tahrik edici sesiyle adımı çağırma şekli.

Sadece ben.

Başka birinin onu böyle görmesi, böyle duyması düşüncesi gözümü kıpkırmızı yapıyor.

Ama zaten kararımı verdim, benden sonra kimse olmayacak.

Asla.

"Bu doğru mu?" Annemin sesi titreyerek beni geri çekiyor. "Benim soyadımı kullanıp İngiltere'ye kadar Cassandra için mi gittin?"

"Göründüğü gibi değil," diyorum ses tonumu sakin tutarak. "Jina Anne orada mı?"

"Buradayım Kay," diye yanıtlıyor anne Jina, sesi daha yumuşak. "Ama müdahale etmeyeceğim. Rachel gerçeği öğrenmek istiyor ve bunu hak ediyor. İkimiz de hak ediyoruz."

"Doğruluk payı yok aslında," diye cevap veriyorum dalgınca, Gareth'ın bana aldığı saatime bakarak. en ucuz olanı ve ben onu sadece

çünkü ben yapmadığım zaman surat asıyor.

Peki ya yaptığımda? O geniş gülümsemesi göğsüme oklarından birinden daha hızlı saplanıyor.

"Gerçek yok mu?" Annem volta atıyor. Sesini duyabiliyorum. Hay sikeyim. Bu hiç iyi değil. "Evdeki baskıdan uzaklaşmak için zamana ihtiyacın olduğunu söyledin. Grant'ten, şirketten ve organizasyondan kaçmak istediğini söyledin. Kafanı boşaltmak ve bize daha yakın olmak istediğini söyledin."

"İstedim anne. Grant'in müdahalesi olmadan seni daha çok görmek istedim." "Ama hepsi bu değil!" Nefes alış verişi sert ve düzensiz. "Grant senin hâlâ

Cassandra olayının peşini bırakmadı. Düşüncesiz ve pervasız davrandığını ve eğer seni geri göndermezsek, seni zorlamak için kendi yöntemleri olduğunu söyledi."

Kalemim vuruşun ortasında duraklıyor. "Grant ziyaret etti mi?"

"Bugün erken saatlerde aradı," diye araya giriyor anne Jina. "O zamandan beri böyle."

"Neden onunla konuşuyorsun ki anne?" Sesim hafifçe yükseliyor. "Eğer o olduğunu biliyorsan, telefonu kapatmalıydın."

"Başka türlü neyin peşinde olduğunu nasıl bilebilirdim?" Annemin sesi çatlar. "Bu işin peşini bırakacağına söz vermiştin Kay. Bittiğini, daha derine inmeyeceğini ya da daha fazla cinayet işlemeyeceğini söylemiştin. Söz vermiştin."

İblislerimin tanıdık ağırlığı etrafımı sarıyor, yılana benzeyen formları gölgelerde kıvranıyor, dilleri tenimi sıyırırken sarı gözleri parlıyor.

"," diye sessizce itiraf ediyorum. "Denedim ama yapamadım."

Ama şimdi, sanırım bunun nedeni şey bittiğinde amaçsız kalma düşüncesinin beni korkutması. Çünkü gerçekten, Cassandra'yı en son ne zaman düşündüm?

"Kay," Jina Anne'nin sesi yumuşuyor, neredeyse yakalanıyor. "Neden bizimle konuşmadın?"

"Çünkü endişelenirsin. Beni durdurmaya çalışırsın. Ama durduramam. Bu imkansız."

"O öldü, Kayden!" Annemin çığlığı havayı yarıyor. "O öleli iki yıldan fazla oldu ve biz seni neredeyse kana susamışlıktan kaybediyorduk. Seni kaybetmek istemiyorum, Kay. Baban seni kollarımdan alıp beni sensiz yaşamak zorunda bıraktığında zaten yaptım. Lütfen buna bir son ver. Sana *yalvarıyorum*."

Hıçkırıkları telefonda yankılanıyor. En azından onu teselli edecek annesi Jina var. Her zaman vardı.

Doğrusu, annemin duygularıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Her ne kadar ikimiz de babamdan nefret etsek de, ben daha çok ona benziyorum ve ham duygularla karşı karşıya kaldığımda boşluğa düşüyorum.

Sanki çelikten yapılmışım ve duygular yere düşmeden önce bana çarpıyor.

"İngiltere'de kimin peşindesin?" Anne Jina, ses tonu sabit bir şekilde soruyor. "Listende hiç kimse kaldı mı?"

"Sadece bir tane," diye fısıldadım. "Kapanışı yapmadan önce son bir isim."

"Ve sonra işin bitecek, değil mi?" Annemin sesi yine titriyor. "Bu çılgınlığa devam etmektense Grant'in yanına dönmeni tercih ederim."

"Yakında bitecek, anne. Söz veriyorum."

"Odadan çıktı," diyor anne Jina usulca. "Muhtemelen yalnız ağlamak için. Gidip onu kontrol etmem gerek."

"Anne... Yalan söylediğim için özür dilerim."

"Bunu neden yaptığını biliyorum ama aynı fikirde değilim." Uzun ve yorgun bir iç çekiş. "Kötü şansın içine doğmuşsun oğlum ve seni böyle görmek canımı acıtıyor. Bir Davenport olmak, üstelik ikinci eşin çocuğu olmak, kendi şeytanlarını da beraberinde getirdi. Özellikle de annenin savaşması gereken kendi şeytanları olduğu ve sana yardım edemediği için."

"Yaptın anne. Sana minnettarım. Gerçekten."

"Ve sana sahip olduğum için minnettarım, Kay. Biyolojinin ne dediği umurumda değil, sen *benim oğlumsun* ve senin için endişeleniyorum. Bizden çok genç yaşta koparıldın ve baban seni onunla gitmeye zorlamasaydı ne olacağını hep merak etmişimdir."

"Onunla gitmeyi ben seçtim, unuttun

mu?" "Bizi korumak için."

"Bunu sana kim söyledi...?"

"Ben aptal değilim, Kay. Gitmezsen bizi öldürmekle tehdit ettiğini biliyorum. Sadece dokuz yaşındaydın ama yine de tüm yükü üzerine aldın." Nefesi kesildi. "Seni geri getirmek için daha fazla çabalamadığımız için üzgünüm."

"Elinden gelen her şeyi yaptın. Seni suçlamıyorum. İkinizi de." "Ama

durmayacak mısın? Gareth artık hayatında olsa bile mi?"

Kalemime daha sert vuruyorum ama sessiz kalıyorum.

"İstediğiniz kadar inkar edin, o genç adam başınıza gelen en iyi şey. Seni sakinleştiriyor, mutlu ediyor ve en iyi özelliklerini ortaya çıkarıyor. Senin bu yarı gerçek versiyonunu hak etmiyor, Kay." Onun

sesi alçalır. "Rachel ondan hoşlandıkça daha da rahatsız oluyor ve ondan bir şeyler saklamaktan nefret ediyor. Eğer ona gerçeği söylemezsen, biz söyleyeceğiz."

O telefonu kapattıktan sonra, sessizce telefona bakıyorum.

Bir Gareth'a söylemeyi düşünüyordum ama dün geceden sonra -Ailesiyle tanışmamı istediğini söyledikten sonra bu kaçınılmaz oldu.

Ama önce kendi ailemle uğraşmak zorundayım. Grant, Gareth'ı öğrenirse beni hapse atar. Davenport adını lekelememe izin vermeden önce muhtemelen bana işkence ederek öldürür.

Daha da kötüsü, "tehdidi" ortadan kaldırmak için Gareth'ı hedef alabilir. Siktir. Kesinlikle *yapar*.

Gömleğimin düğmelerini açıyorum, yakasının beni boğduğunu hissediyorum.

Bu planın bir parçası değildi. Gareth lanet olası planın bir parçası değildi ama yine de onu düşünmek bile tüm düşünme sürecimi bulandırıyor.

Çünkü sadece onu Grant'in radarından ve organizasyonun erişiminden uzak tutabileceğim seçenekleri değerlendiriyorum.

Ama annem Jina'nın dediği gibi, Gareth gerçeği hak ediyor.

Onunla baş başa kalmayı, onunla çöp televizyon izlemeyi, satranç oynamayı ya da felaket yemekler pişirmeyi sevsem de, son zamanlarda kendimi bir sahtekar gibi hissediyorum.

Özellikle de bana ailesinden, arkadaşlarından ve geçmişinden bahsettiğinde. Ya da sanki benim gücüm yetmezmiş gibi, sanki benim ailem onunkinden çok daha zengin değilmiş gibi bana hediyeler aldığında.

Başlangıçta onun benimle ilgili zihinsel algısını önemsemiyordum ama şimdi önemsiyorum. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması hoşuma gitmiyor.

Ama bu konuyu nasıl açacağım?

Gareth başa çıkılması kolay bir kişiliğe sahip değil ve her ne kadar benim yanımda daha fazla gülümsüyor ve kendine çeki düzen veriyor olsa da -hatta beni hediyelerle şımartmaya çalışsa da- bu durum karşısında çılgına dönecek.

Beni bıçaklamak istiyorsa, öyle olsun.

Ve bunda ciddiyim. Söz verdiği gibi kalbimi sökmek istiyorsa, orada durup almasına izin vereceğim.

Telefon elimde titriyor ve ekranda onun adının yanıp söndüğünü gördüğümde kolumdan göğsüme doğru bir sarsıntı yayılıyor.

Küçük Canavar.

Boğulma bulutu hafifler ve iblisler teker teker gölgelere çekilir, çirkin formları onun varlığıyla hemen kaybolur.

Onunla her zaman rahatsız edici bir rahatlık hissettim, genellikle hayatını mahvettikten sonra.

Dün gece, Julian'ın ilaçlarının yan etkileri nedeniyle hastalandığımda beni sağlığıma kavuşturduğunda, onun adına bakarken hissettiğim aynı sıcaklığı hissettim.

Belki de öğleden sonraki dersleri ekmeliyim, hasta olduğumu falan söylemeliyim. Çünkü telefonu kapatır kapatmaz boğulacakmışım gibi hissedeceğim.

Bu noktada endişe verici. Hiç kimseyi kendime zincirlemek isteyecek kadar ona bağlanmış hissetmemiştim.

Sandra ile bile.

"Beni şimdiden özledin mi?" ile devam ediyorum.

Diğer tarafta sessizlik var, sert nefesler, neredeyse nefes nefese kulaklarımı dolduruyor.

"Gareth?"

Cevap yok. Daha fazla pantolon. Kesik kesik nefesler.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki tekerlekli sandalye arkamdaki dolaba çarpıyor. "Gareth? Bir şey söyle. Her şey yolunda mı?"

"Bana yalan mı söyledin?" Sesi kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum. "Ne?"

Eminim Jina Anne onunla çoktan konuşmuş olamaz. Bana zaman vereceğini söyledi.

"Evli misin?"

Sikeyim.

O nereden biliyordu? Annemler bir şey demezdi, değil mi...? En sakin ses tonumu takınarak, "Önemli değil-" dedim.

"Evet ya da hayır," diye sözümü kesiyor, sesi daha derin, daha gırtlaktan çıkıyor. "Evet."

"Ben bir yan delik miyim? Onu benimle mi aldatıyorsun?"

"Hayır, lanet olsun. O öldü. İki yıl önce öldü." Elimi saçlarımda gezdirdim. "Evlilikten nasıl haberin oldu?"

Bu bilgiyi ona kim verdi? Özel dedektif olmadığı kesin.

"Adı neydi?" Sorumu tamamen görmezden geliyor. Sesi sakin, tedirgin değil ve bu beni çok ürkütüyor.

Gareth üzgün olduğunda saldırgan olur. Eğer bu kadar sakinse, bu üzgün olmaktan daha kötü.

"Buluşup bunu konuşalım." Evrak çantamı aldım. "Şimdi eve geliyorum."

Yan tarafından uzun bir kesik sesi yankılanıyor. "Adını sordum."

"Cassandra," diye alçak sesle konuşuyorum, öğrencilerin ve profesörlerin arasından hızla geçerken, selamlaşmaların bulanıklığını görmezden geliyorum. "Ne yapıyorsun, Gareth? Senin tarafındaki ses ne?"

"Cassandra." Hırçın, neredeyse boğuk bir sesle ismi tekrarlarken kesik kesik vurmayı bırakıyor. "Adı Cass mıydı? Cassie?"

"Sandra." Arabaya atladım ve onu yalnız bırakmak istemediğim için hoparlörü açtım.

Aslında bir şey yapmasından korkuyorum. Başkalarına zarar vermesi umurumda değil, ama kendisine...

Kalbim göğsümde o kadar gürültülü çarpıyor ki, arabanın motorunun vitese geçtiğini duymuyorum.

"Sandra," diye tekrarlıyor, sesi artık kadar monoton ki, onunla ilk tanıştığım zamanki gibi cansız. Bir canavara benzediği zamanki gibi. "Seks sırasında ona ne diyordun?"

"Tanrım, bu neden önemli?" "Bebek
miydi?"

"Hayır."

"Sonra ne olacak?"

"Bunu bilmen gerektiğini
sanmıyorum." "Benim var. Anlat
bana."

"Sadece adı, tamam. Sandy ya da öyle bir şey."

"Ona güzel olduğunu da söyledin mi?"

"Siktir, Gareth. Spiral çiziyorsun." Otoparktan çıktım. "Yola ."

"mı?" Kesik kesik sesler yeniden başlıyor, daha yüksek sesle,
daha dengesiz. "Hayır, yapmadım."

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Eğer bana inanmayı reddediyorsan buna nasıl cevap vereceğimi
bilmiyorum." "Hmm. Doğru. Sen bir yalancısın."

"Dinle, Gareth. Bana bilgiyi kimin verdiğini söylemeni istiyorum."

"Seni takip ediyordum. Aylardır," diye itiraf ediyor. "Ama o da bana yalan söylüyordu. Bana Isabelle, Lena, Hadil ve Sophia'dan bahsetti ama Cassandra'dan bahsetmedi. En önemlisini. Evlendiğin ve bunu yaparken mutlu göründüğün kadın. Elini tutarken, koridorda yürürken ve onu öperken. Tüm bu süre boyunca gülümsüyordun."

Video mu?

Nasıl videoya çekmiş?

Grant? Hay sikeyim. Eğer Gareth'ın varlığından haberdar olsaydı, onun için gelmez ?

Süpersonik hızda, trafiğin arasından kayarak gidiyorum. Gareth buna normal bir insanın vereceği tepkiyi vermiyor. Çünkü o normal *değil.* Diğer insanlar ölü bir eşi bu kadar önemsemez ama o takıntı haline getiriyor.

Sanki karşısında duran gerçek bir insanmış gibi doğasının onu ele geçirmesine izin veriyor.

"Onunla ne kadar evli kaldın?" diye soruyor aynı mesafeli sesle.

"İki yıl."

"Onunla ne kadar süre
birlikteydiniz?" "Toplamda iki
buçuk yıl." "Çocuklar mı?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Onları istemedi." "Ve sen
dinledin mi?"

"Evet. Ben de onları pek istemiyorum."

"Vay canına. Dinlemişsin. Onu gerçekten sevmiş olmalısın. Birlikte iyi görünüyordunuz. Mükemmel uyum. Dedikleri gibi, cennette yapılmış. Eminim herkes kıskanmıştır."

"Gareth. Kendini bir döngüye sokuyorsun. Kendini toprakla ve kontrolden çıkmayı bırak. Nefes egzersizleri yap. Ona kadar say. Git okçuluk çalış. Mantıksız düşünceleri bırak. Birazdan orada olacağım, tamam mı bebeğim?"

"Bana öyle deme!" diye bağırıyor, hırçın sesi arabayı dolduruyor. "Ben senin bebeğin değilim!"

Telefonu kapatıyor ve ben de içimden küfrediyorum, sonra tekrar arıyorum ama cevap vermiyor.

Siktir!

O kadar yüksek sesle nefes alıp veriyorum ki, sanırım ciğerlerimi .

Cassandra'ya bu kadar kötü tepki veriyorsa, diğer şeyler ortaya çıkarsa gerçekten kendine zarar verebilir.

Aman Tanrım.

Son birkaç aydır yaptığım gibi bu enerjiyi bir şekilde yeniden yönlendirmem gerekiyor. İster seksle, ister satrançla ya da ona şefkat göstererek.

can atıyor.

Bunlar onu okçuluktan daha fazla sakinleştiriyor. Artık şok tabancası taşımıyor ama baldırında ya da arabasında her zaman bir bıçak var. *Her zaman.* Bana karşı kullanmayı bıraktı ama yine de orada.

Kendi şeytanlarının sürekli bir hatırlatıcısı.

Telefonum titriyor ve güvenlik şefim Simone'un adını görmeden önce geliyorum.

Az önce olan lanet olası rezalet olmasa onu görmezden gelirdim. "Simone,

Gareth neden benim lanet olası bir videomu aldı?

Düğün mü?"

"Bilmiyorum efendim. Ona neden yalan söylediğimi öğrenmek için bana mesaj attı ve ben de size geri bildirimde bulunuyorum. Ne cevap vermeliyim?"

Bunca zamandır Simone, Nadine-Gareth'in özel dedektifiydi. Beni araştıracağını biliyordum, bu yüzden neyi bilip neyi bilemeyeceğini kontrol etmem gerekiyordu, bu yüzden Simone bir özel dedektif gibi davrandı.

Eski bir donanma komandosu ve birinci sınıf bir güvenlik lideri olarak, bu görevden kesinlikle nefret ediyordu.

Bana yüksek sesle söylemedi, ama sürekli olarak ikinci adamım Jethro'ya şikayet ediyordu, o da bana dırdır etmekten vazgeçmiyordu.

Annemler gibi Simone da Gareth'a yalan söylemekten rahatsız oldu ama ben onun patronuyum, bu yüzden sadece benim onayladığım bilgileri vermek de dahil olmak üzere ne istersem yapıyor.

"Cevap verme," diyorum. "Jethro'ya telefonunu hacklemesini ve videoyu ona kimin gönderdiğini bulmasını söyle."

"Yapacağım." Duraksıyor. "Ayrıca Patron, mümkün olan en kısa sürede dönmeniz gerekiyor. Grant'in buraya adam göndereceği bilgisini aldım. Alım işini ayarlayacağım."

"Henüz değil. Birazdan tekrar arayacağım."

İhtiyacım olan son şey lanet olası kardeşim.

Arabayı binanın önünde durduruyorum ve asansörü çok uzun sürdüğü için lanetleyerek aceleyle daireye çıkıyorum.

Daireme vardığımda girişte duraklıyorum, metalik bir koku burun deliklerime çarpıyor.

Kan.

Her yerde var.

Koyu, yapışkan damlacıklar zemini kaplıyor ve koridora doğru ilerliyor. Kalbim çarpıyor, her adım manzarayı daha da gerçek kılıyor. İzleri takip ediyorum, kıpkırmızı

Ahşaba bulaşan leke, odanın ortasında birikiyor; soğuk ve temiz mekâna karşı göze çarpan kırmızı bir .

Gareth'ın yerde yatan kanlı bıçağını gördüğümde midem bulanıyor. Moka kana basıyor, patileri gittiği her yerde iz bırakıyor.

Yumuşakça miyavlıyor, bana çarpıyor ama ben titriyorum.

Kendine *zarar verdi*.

Bıçağının kendi lanet derisinde çıkardığı ses miydi bu?

Onu bunu yaparken hiç görmemiştim ve vücudunu inceledim, tamamını. Kendine zarar verdiğine dair hiçbir iz yoktu. Birkaç kez kanayana kadar parmağını ısırdığını biliyorum ama daha fazlasını düşünmedim.

Düşünmeliydim. Kendine zarar verebileceğini düşünmeliydim.

Bu çok fazla kan demek.

Tezgahta, taburede, yerde. Lanet olsun!

Yatak odasına koşuyorum, ama daha aramadan orada olmadığını biliyorum. Yeterince eminim, ondan hiçbir iz yok. Onu aradım ama telefonu kapalıydı.

Kapalı.

Elimi saçlarımın arasına sokup yüksek sesle küfrediyorum. Allah . O kadar kanaması varken neden gitsin ki?

Telefonum titriyor ve Declan'ın görüntüsü karşısında kaslarım geriliyor. isim. Onu görmezden gelmeyi düşünüyorum ama içimde bu konuda son derece kötü bir his var.

"Davenport," diye cevap veriyorum her zamanki mesafeli ses tonumla.

"Sevgili kayınbiraderim." Neşeli, hafif tiz sesi yıpranmış sinirlerime dokunuyor. İrlanda aksanı var ve Chicago'nun İrlanda mafyasında önemli bir yere sahip.

"Akraba olmayı uzun zaman önce bıraktık, Declan."

"Bu acıtıyor, biliyorsun. Son birkaç yıldır Caysie'nin intikamını alarak eğlendiğimizi sanıyordum."

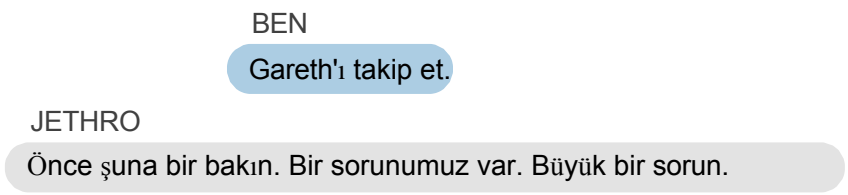
Kana -Gareth'in kanına- bakmaya devam ediyorum ve kafatasımın arkasında bir baş ağrısı oluşuyor, baş döndürücü bir hızla öne doğru fırlıyor.

Declan haklı, öyleydik.

Gerçek şu ki, Declan kız kardeşini gerçekten önemsiyordu ve karıma tecavüz edip öldüren her bir orospu çocuğunu avladığımızda o da oradaydı.

O evde bulunan herkes. *Biri* hariç hepsi.

"Aramanın ardında bir amaç varsa, ona şimdi ulaşmalısın Declan." Hoparlörü açtım ve Jethro'ya bir mesaj gönderdim.

Declan konuşurken o hâlâ yazmaya devam ediyor. "Soyadımızı bulduğunu duydum, Davenport, ama onu bir şekilde benden sakladın? O kadar yaralandım ki ağlayabilirim."

"Sakın-"

"Alexander Carson'ın torunu senin değil." Sesi kararıyor. "Onun kanı bana ait."

Tüm vücudum dikleşiyor, boğazım öfkeyle kapanıyor. "Saçının teline bile dokunmayın yoksa ben-"

"Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin? Önce beni bulun. Caysie tecavüzcüsünün torununu koruduğunuzu duysa mezarında ters dönerdi."

"Gareth Alexander değil."

"Hayır, değil, ama Alexander'ın en çok sevdiği kişi o, kendi oğlundan bile daha çok. Onu kadar çok seviyor ki, okul için Amerika'dan ayrıldığından beri depresyonda. Bunu sen de fark etmiş olmalısın, bu yüzden bunu yaptın. Önce yaşlı adama işkence etmek varken Alexander'ı öldürmek anlamsız. Cesedi bir kutuya koyup göndermeden önce torununun parmaklarını tek tek ona gönderirsem kalp krizi geçirir mi merak ediyorum."

"Seni öldüreceğim Declan. Ona dokunursan seni öldürürüm." O kadar sesli nefes alıyorum ki, nefesim kesiliyor.

"Ve eğer müdahale edersen *seni* öldürürüm." Hat kesildi.

Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu damarlarımda dolaşıyor. O kadar güçlü ve ezici ki, tüm vücudum kasılıyor.

Korku, farkındayım.

Gareth'ı bir daha göremeyeceğimden korkuyorum. Benim yüzümden incinecek diye *korkuyorum*.

Bu sabahki huzurlu yüzünün onu son görüşüm olabileceği ya da uykusunda iç çekerken alnına bastırdığım öpücüğün ona son dokunuşum olduğu düşüncesiyle titriyorum.

Jethro'nun gönderdiği mesajlar. Gareth'ın düğün videosundan sonra aldığı diğer mesajların ekran görüntüleri.

Declan'dan, şüphesiz.

Mutlu görünüyorlar, değil mi? Çünkü öylelerdi. Kayden ve Cassandra Davenport. Kıskanılmaya değer bir çift.

Bu arada bu onun gerçek soyadı. Kayden Davenport. Ve o bir üniversite profesörü değil. Evet, hukuk okumuş ama hiç pratik yapmamış. Aslında Amerika'nın en büyük ithalat ve ihracat şirketi olan Davenport Corp'un iki varisinden biri.

Caysie ve Kayden'in mutlu bir evlilikleri vardı, ta ki senatör onu isteyene kadar. Senatör Baltimore, adını duydunuz mu? Her neyse, onu becermek için gerçekten elinden geleni yaptı ve Caysie, şirket hükümet sözleşmesini imzalayana kadar onun üzerinde bir tasma tutabileceğini düşünerek flörtünü şımarttı. Sonra ona ihtiyaçları kalmayınca onu bıraktı. Küçük penisli tüm erkekler gibi o da çılgına döndü. Tahmin edin sonra ne oldu?

Yaklaşan bir projeyi konuşmak için onu bir tatil evine davet etti. Arkadaşlarıyla birlikte ona ilaç verip toplu tecavüz etmişler. Ölene kadar onu bir oyuncak bebekmiş gibi dolaştırdılar. Sonra da onu nehre atmışlar.

Eğer bir hizmetçi kendini suçlu hissedip iki hafta sonra Kayden'i aramasaydı, onun çürümüş cesedini bulamayacaktık.

Kanıt yoktu, bu yüzden adalet sistemi işe yaramazdı. Kayden ona adaleti sağlamak için bu işi kendi ellerine aldı.

Bil bakalım sen bu küçük hikâyenin neresindesin, Gareth

Carson? Daha fazla bilgi için buluşalım.

CO

GARETH

Bana Kayden ve karısı hakkında tüm bu bilgileri mesaj atan kişi, sarı sakallı ve şişkin mavi gözlü iri yarı kel bir adamdı.

Çirkin bir hançer ve gül dövmesi siyah gömleğinin yakasının altından boynuna ve kel kafasına doğru kayıyor.

Bana telefonda söylediği yerdeyiz; sahile yakın, çatısı paslı ve kapısı menteşelerinden sökülmüş bir deponun önündeyiz.

Medusa'ya yaslandığımda denizin soğuk havası kemiklerime işliyor, kanım yavaşça betona damlıyor. Henüz ölmeyeceğime karar verdiğimde yaralarımı bandajla sarmıştım. Tüm hikayeyi duyana kadar değil.

Ama yine de kanımla Medusa'nın içini mahvettim.

Belli bir lanet yüzünden kendimi ne zaman mahvetsem, o da bundan nasibini alıyor gibi görünüyor.

Hayır.

Sakin olmalıyım.

Sakin olmazsam bunu at.

"Adım Declan O'Connor," diyor İrlanda aksanıyla, dişlerinin arasında bir kürdanla oynarken.

"Adın umurumda bile değil." Monoton sesim çok uzaklardan geliyor, sanki fiziksel formumdan ayrılmışım ve sözlerimi sadece yeraltından duyabiliyorum.

"Sen muhtemelen gerekir. Ben Caysie'nin Kardeşim. Farklı Mammies, gerçi."

Rakamlar. Ona kıyasla çok çirkin. Cassandra Davenport. Kayden'in karısı.

Bir karısı vardı.

Bir *eş*.

Ölü bir eş, ama bir *eş*.

Ve görünüşe göre, o benden daha zengin. *Çok* daha zengin.

Davenport ismini ben bile duydum. O da onlardan biri - ulusal ve uluslararası ölçekte ithalat ve ihracat sektörünün sahibi olan insanlardan.

Ve bir karısı var.

Vardı.

Düğün videoları hala kafamda dönüp duruyor. Gülümsemeleri. Mutlulukları. Gözlerindeki o *yumuşak* bakış.

Sanki onu silebilecekmişim gibi parmaklarımla ekranı defalarca çizdim ama silemedim.

Ve *yapamam*.

Çünkü o çoktan öldü ama hâlâ onun içinde yaşıyor. Ne kadar kaşırsam kaşıyayım, onu yanından ayıramadım.

Bu yüzden *onu* kanımdan uzaklaştırmak istedim, bu yüzden ön kolumun uzunluğunu tekrar .

Ve tekrar.

Ve *tekrar* sikişmek.

Ama o hala orada, benim tenimin altında, o ise onunkinin altında.

Çünkü onun için yepyeni bir hayat kurdu ve ben bu lanet sirkin neresinde olduğumu duymak için buradayım.

"Aile hikâyenizin çok güzel olduğuna eminim ama ben daha çok beni buraya neden getirdiğinizle ilgileniyorum." Declan'a bakıyorum. "İntikamla ne alakam var?"

"Her zaman böyle saygısız mısın, evlat?"

"Şimdi saygılı davranıyorum, inan bana."

"O kadar yer varken İngiltere'ye bir adam getiriyorsun, seninle konuştuğum için bile şükretmelisin."

"O kadar minnettarım ki ağlayacağım," diyorum poker suratımla. "Ama vaktimi boşa harcayacaksan..."

Arabama doğru dönüyorum, gözlerim bulanıklaşıyor. Görüşüm kesişirken yer ayaklarımın altından kayıyor. Başım dönüyor.

Kan kaybından olmalı.

"Büyükbaban oradaydı."

Kolu bıraktım ve yavaşça ona döndüm. "Büyükbaba?"

"Alexander Carson, evet. Caysie'nin tecavüze uğradığı ve öldürüldüğü gece Senatör Baltimore'un evindeydi."

Başımı bir kez sallıyorum. "O asla bir şey yapmazdı." "Sana karşı çok nazik ve sevgi dolu olduğu için mi?"

Çünkü böyle insanların insan altı olduğunu düşünüyor. Harper'dan sonra 'barbarca' olarak nitelendirdiği eylemlerde bulunmazdı.

"Evet, yaptı ya da oradaydı ve bunu örtbas etti, ki bu bana ve Davenport'a göre aynı şey. Elimizde o gece orada olan herkesin bir listesi vardı ve onları yavaş ama emin adımlarla ortadan kaldırdık. Tekne kazaları, felçler, yabancı topraklarda şüpheli ölümler. Aklınıza ne gelirse. işkence de yaptık. Yaklaşık bir yıl önce işimizin bittiğini sanıyordum ama görünüşe göre Kayden daha derinlere inmiş ve kameralardan silinmiş bir adam daha olduğunu doğruladı ama bir hizmetçi onu gördüğünü doğruladı. Sevgili büyükbabacığın."

Kürdanı fırlatıp atar. "Senatör ölür ölmez izini kaybettirmiş olmalı. Zeki ve sağduyulu biri ama Kayden Caysie'ye o kadar aşık ki öldürdüğümüz onca insan onu tatmin etmedi. Sadece daha fazlasına ihtiyacı vardı. Saplantılı ve cansız hale geldi; sadece intikam onu ayakta tuttu. Onun bu yönünü seviyorum. Ölümsüz aşk ve kırılmaz sadakat. Alexander'ı -ve seni- benden saklamasından hâlâ nefret ediyorum."

Elim seğiriyor ve ona bakıyorum.

Her şey yerli yerine oturuyor.

Kayden'in Yulian'a tecavüz etmek istediğimi düşündüğünde verdiği tepki - büyükbabasının yaptığını düşündüğü şeyle aynı olduğumu düşündü.

Sahte duruşma sırasında sanığı savunduğum için beni küçümsemesi.

Bana kendi ilacımın tadına baktırdığını söylerdi.

Yeni bir kimlik edinip buraya kadar benim aracılığımla büyükbabamı yok etmek için mi geldi?

", değil mi?" Declan sırıtıyor. "Kayden kırmak ve sonra öldürmek istedi. Büyükbabanı onun gerçek ölümünden daha çok incitecekti, çünkü

Sen onun gözbebeğisin."

"İntikam için beni de mi kendisine bağladı?" Boğuk sesimi tanıyamayarak soruyorum.

"Neden başka? Kayden sadece Caysie'yi sevdi, seni küçük aptal."

Sadece Caysie'yi sevdim.

Sandra. Ona böyle seslenirdi.

Ölümünün intikamını almak için delirecek kadar çok sevdiği kadın.

O kadar çok sevdiği kadını, sırf onun adaletini sağlayabilmek için derimin altına enjekte etti.

Yaralarımı kaşıdım, bandajı sıyırıp eti yırtarak açtım, sonra parmaklarımı içeri soktum.

Kanın çıkmasını istiyorum.

Hepsini.

Damarlarımdan çıkmasını

istiyorum. Tenimden.

İçim.

Onu kusmak istiyorum.

Tükürmek.

Onu Sandra'sına geri gönder.

Ama ne kadar kazarsam kazayım, o hala orada, ulaşamadığım bir yerde.

Kalbimin dış katmanının altında, belki de atışların kendisinde.

Belki de bıçağımı oraya saplamalıyım, bakalım durdurabilecek

miyim? Gümbürtüler ve acı.

Sadece *durmasını* istiyorum.

Kafamın içinde o kadar gürültü var ki, iblisler o kadar gürültülü çığlıklar atıyor ki, kulakları sağır ediyor.

Sessiz beyaz odam şimdi boşluktan sıçrayan kanla dolu ve ben kırmızının gitmesini istiyorum.

Dur.

Biri şunu *durdursun*.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve sendeleyerek arabama doğru düşüyorum, hala derimi kazıyor, yokluyor ve kaşıyorum, tekrar tekrar.

Ve tekrar lanet olsun.

Neden onu dışarı çıkaramıyorum?

"Ne garip bir amcık."

Declan'ın sesi şimdi yakınımda -sanırım arkamda- ama umurumda değil.

Kanın gitmesini istiyorum.

Acının dinmesini istiyorum-

"Doğru, evlat." Bir şey enseme batıyor. "Bizimle geliyorsun."

Sanırım başka ağır ayak sesleri ve sesler duyuyorum ve gözlerim kapanıyor, parmaklarım hala kolumda, kanın içinde seğiriyor.

Onu kan. Çünkü sürükleniyorum.

Zifiri karanlık boşluğa.

Suyun içinde uyandım.

Hayır. Yüzüme su atıldı, beni uykumdan uyandırdı. İlaçlı uyku.

Çünkü ağzımın içi kuru ve tuhaf bir tadı var, zımpara kağıdı ve deterjan gibi.

Metal bir sandalyedeyim, ellerim arkadan bağlı ve bacaklarım sandalyenin ayaklarına bağlı. Kollarımdaki yaralar muhtemelen kan kaybından ölmemem için dağınık bir şekilde sarılmış.

Nem ve önümde duran iki kaslı adamın kokuşmuş vücut kokusunun karışımı burun deliklerimi dolduruyor ama beni iğrendirmeyi başaramıyor.

Sanırım hislerimi kaybediyorum. Belki de damarlarımdaki tüm kan gitmiştir.

Böylesi daha iyi. Şimdi kapanma yeteneğime ihtiyacım var.

Oda, taş duvarlar, alçak ışıklar ve metal bir kapı ile bir bodrum gibi görünüyor.

Tipik işkence odası saçmalığı sanırım. Ben hiç girmedim çünkü büyükbabam yakalanmamamı sağladı. Belki de yakalanmalıydım.

Öyle olsaydım, kendimi bu kadar önemsiz hissetmezdim. Lanet olası bir toz zerresi gibi.

Çöpe attığınız bir oyuncak, tekmelenmek ve kullanılmak için geri dönüyor ve sonra tekrar çöpe atılıyor.

Ve *tekrar.*

Şimdi yumruklanıyorum. Hissetmiyorum.

Tabii, vücudum sandalyeye çarpıyor, saçlarım kopana kadar çekiliyor, karnıma ve göğsüme tekmeler atılıyor. Sandalye devriliyor ve

Yere düştüm, başımı çarptım.

Evet, fiziksel olarak acıtıyor. Acıtıyor. Ağrı reseptörlerim fazla mesai yapıyor, sinirlerim saldırı karşısında şok geçiriyor.

Ama içeride? Acımıyor.

Hâlâ duvarlarına kan sıçramış o beyaz odadayım ve onu silmeye, gözlerimi kapatıp nefes alabildiğim huzurlu beyaz odama geri dönmeye çalışıyorum.

Sadece bir süreliğine.

Ama şimdi konuşuyorlar -bana vuran adamlar- onları nasıl ürküttüğüm ve bana ne kadar sert vururlarsa vursunlar nasıl bağırmadığım hakkında bir şeyler söylüyorlar.

Konuşmayı kesmeleri gerekiyor, çünkü sesleri beyaz odamı kirletiyor. Zihnim çok gürültülü olduğunda kaçtığım kafamın içindeki oda.

Kayden'in kana bulamadan önce bembeyaz yaptığı.

Kanım, göğüs kafesimin arkasında atmayı bırakmayan o işe yaramaz organdan geliyor.

Hayatta

olmak. Peki ne

için?

Bir ayakkabı karnıma bastırıyor ve bana bakan Declan'ı görmezden geliyorum, yüzü loş ışıkta daha da çirkinleşiyor.

"Ölmek , değil mi?" Sırıtıyor. "O kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Cevap vermiyorum, çünkü ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Belki de beni öldürmesi daha iyi, çünkü duvarları ne kadar silersem sileyim o beyaz oda kıpkırmızı oluyor.

"İşkence sizin gibi ucubelere zarar vermez," diyor ağzına bir kürdan atarken.

"Bu doğru. Aslında beni öldürmek size zaman ve insan gücü kazandırırdı." Sesim boğuk çıkıyor, konuşurken çenem acıdan patlıyor.

"Hadi oradan, seni çakal amcık." Beni saçlarımdan tutup başımı yukarı kaldırdı. "Kayden'in sikini yalayan lanet olası bir ibne olduğunu duydum. Gözlerin Caysie'ninkilere benziyor. Seni derin boğazlarken onu düşünmüş olmalı-"

Ona kafa attım. Sert.

O kadar sert ki, kendimden ve kan onun alnında ve benimkinde patlıyor, çünkü görüşüm kırmızı -kelimenin tam anlamıyla- burnumdan aşağı ve ağzıma doğru kayıyor.

Declan küfrediyor, sonra bir kahkaha patlatıyor. "Yani ondan bahsedilene kadar biraz sessiz bir psikopat mısın? Caysie'nin yerine geçme fikri hoşuna gitmedi mi?

"Ben kimsenin yedeği değilim!" Gözlerimi dikmiş ona bakıyor, onu nasıl boğacağımı düşünüyordum. O iğrenç gözlerinden akan hayatı izleyeceğim.

"Belki sana işkence etmek için daha iyi bir yolum vardır." Sırıtıyor ve bana bir kez daha bir şey enjekte eden adamlarını çağırıyor.

Ve sonra dünyam tekrar kararıyor.

C1

GARETH

Steril beyaz duvarlardan yansıyan uzak bir yankı gibi yumuşak, alaycı kahkahaların sesiyle uyanın.

Başım ağır, uzuvlarım bir deli gömleğinin sıkı kavramasıyla bağlı. Beyaz fayansların üzerine oturuyorum, soğuk kemiklerime işliyor. Oda boğucu antiseptik kokuyor, kafamın içinde olup olmadığımı anlamaya çalışırken duvarlar bulanıklaşıyor ve odaktan çıkıyor.

Hayır.

Ben buradayım. Gerçek dünyada.

Yerde oturuyorum. Pantolonum da deli gömleği gibi beyaz.

Büyükbabamın beni kurtarmak için her şeyi denediği deli gömleğinin aynısı, hatta gerçeği babamdan saklamak.

Gülümsüyorum ve çenem ağrıyor.

Ah, lanet olsun. Görünüşe göre ona verdiğim sözü tutamayacağım.

Özür dilerim büyükbaba.

Kahkahalar dikkatimi çekiyor ve ışık titreşimine bakıyorum. Yansıtılan görüntüler duvarda dans ediyor, ilk başta kaba ve çarpık, ama sonra daha net.

İşte o zaman onları gördüm.

Kayden ve *onu*. Cassandra.

Videolardan oluşan bir döngü. İlki ev yapımı, gülüyor, Kayden'i uyurken, yüzü rahatlamış bir şekilde filme alırken sesi yumuşak.

"Sevgilim, uyan." Adam kıpırdandığında kamera dudaklarına yakınlaşıyor ve adam ona gülümsüyor; tembel, sevecen ve tamamen onun için olan bir sırıtış.

Sadece *o.*

Nefesim kesiliyor ve ayağa kalkıyorum; ayaklarım beni havada süzülüyormuşum gibi duvara yaklaştırırken göğsümde, karnımda ve yüzümde zonklayan ağrıyı görmezden geliyorum.

Nefes alamıyorum.

Nefes alışlarım küçük hırıltılardan ibaret, sanki havayı boğuyormuşum gibi.

Ama izlemeye devam ediyorum. Adamın kadına bir etkinlikte sarıldığı, kadının onu herkesin içinde öptüğü, ikisinin de müzik eşliğinde sallandığı video üstüne video.

Hiç sahip
olmadığım şeyler.
Asla sahip
olamayacağım.

Videolar devam ediyor, devam ve ben onu kaşımak için elimi kaldırıyorum ama deli gömleği beni kısıtlıyor.

Beni bağla.

Beni rol yapmadan izlemeye zorluyor.

Her görüntü bana bir bıçaktan daha kötü saplanıyor, beni parçalara ayırıyor. Ve başka tarafa bakamıyorum.

Ya da nefes al.

Aralarındaki yakınlığın hamlığında boğuluyorum, onun benimle hiç kuramadığı bağda.

Cassandra ona uyan normal bir kadın ve bu benim asla olamayacağım bir şey.

Normal. Ya da bir
kadın. Ya da ona uygun.

Çünkü onu seviyor ve ben sadece intikam için bir aracım.

Kahkahalar tekrar yankılanıyor - bu sefer videodan , benden geliyor.

Başımı ona çarptığımda çıkan boş sesi durduramıyorum. Cassandra. Ve duvar.

O güldükçe ben daha sert vuruyorum.

Tekrar.

Ve *tekrar.*

Gözlerim kıpkırmızı olana, kirpiklerimden, burnumdan ve ağzımdan kan damlayana kadar, ama o gülmeyi bırakmıyor.

Ve ona *sevgilim* diyordum.

Ve gülmek.

Ve öpüşmek.

Ve

kucaklaşmak.

Ve dans

etmek.

Kanım ayaklarımın dibinde yere damlarken bile, o hala orada.

İçimde.

Kafamın içinde.

Onu dışarı atmayan o atan kalpte.

Ve onu ondan uzaklaştıramıyorum, çünkü kadın onun içinde ve *hep* onun içinde olacak ve ben bu konuda hiçbir şey yapamayacağım.

Bay Laurent ya da Harper'a yaptığım gibi değil.

Hoşlandığım insanlara çok sık ve farklı şekillerde bağlanma eğilimim var. Romantik ya da başka bir şey değil, sanmıyorum.

Bu beynimin hayatımdaki insanlara öncelik verme şekli.

Babam gibi. O benim rol modelim, her zaman gibi olmak istediğim kişi. Hukuk okudum çünkü o bir avukat. Onun gibi giyiniyorum ve hatta onun konuşma tarzını benimsedim. Beni gerçekten büyülüyor. O benim olmak için çabaladığım normal versiyonum, bu yüzden dikkatini ben ve Kill arasında bölmeye başladığında, tehlikeyi ortadan kaldırmak istedim-Killian. Ama yapmadım, çünkü bu babamı üzerdi.

Ayrıca, o sırada, yıkıcı düşüncelerimi susturan ve hatta hem benim hem de Killian'ın babası olduğunu hatırlatan Kayden vardı, bu yüzden paylaşmak beni öldürmezdi.

Sanırım iyiydi. Belki de artık yaşlandığım için kendimi daha iyi kontrol edebiliyorumdur. Ayrıca, Öldürmek de benim şeylerimden biri, bu yüzden onu bilinçli olarak incitecek değilim.

Bay Laurent da bana ait olduğunu düşündüğüm insanlardan biriydi. Ona bağlanmıştım ve onu seviyordum. Zeki ve okumuş biriydi ve güzel bir Fransız aksanı vardı. Onun konuşmasını dinlemekten ve onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordum.

Romantik bir şekilde değil ama babama olduğu gibi ona da saygı duyuyordum. Hem de çok.

Ama beni kullandığını öğrendiğimde, benim olanı elimden alan şeyden kurtulmak istedim - ondan. Rai Teyze onun ölü gözlerini gördükten sonra bana sarıldığında onu ittim. Şokta olduğumu ve annemi istediğimi düşündü ama aslında benim olanı benden alan kişi olduğu için biraz kızgındım.

Bunu kendim yapmak istedim. Gözlerini kendi ellerimle oymak.

Bu düşünceler Harper'la birlikte on kat daha kötüydü.

O benim tek ciddi kız arkadaşımdı. On beş yaşında çıkmaya başladık. Bir süredir benden hoşlanıyordu, ben de gözlerinden dolayı onunla çıkmayı kabul ettim.

Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum ama çok hüzünlü gözleri vardı, neredeyse cansızdı ve ben bu gözlerin ardındaki hikâyeyi öğrenmek istiyordum. Harper lisemizde çok popülerdi ama kimse bu imajın ötesini göremiyordu.

Onun da benim gibi bir dış görünüşü vardı ve ben bunu görebiliyordum. Yüksek sesli erkeklerin yanında nasıl ürktüğünü gördüm. Öğle yemeğini kusmak için nasıl gizlice tuvalete gittiğini.

Ama nedense her zaman sesimi sevdiğini, çünkü yumuşak olduğunu ve kendisini güvende hissettirdiğini söylerdi.

Ben mi? Birini güvende hissettirmek mi?

Babamla ava gittiğimde oklarımla insanları vurmayı hayal eden ben mi?

Belli ki kötü bir karakter yargıcıydı, zavallı Harper. Ama onun kişiliğini sevdim, çünkü benimkinden çok farklıydı. Benim mutluluk taklidi yaptığım yerde o her zaman gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve herkese kendini güvende ve hoş karşılanmış hissettiriyordu. Hayır kurumlarında gönüllü olarak çalışır, zorbalara karşı dururdu ve gerçekten iyi bir insandı.

Aslında çok iyiydi. Uyuyana kadar ağladığından şüphelenmiştim ve öyle de oldu.

Çünkü Harper'ın kâğıt üzerinde mükemmel görünen hayatı gerçekte bir cehennemdi.

Üç yıllık bir mücadelenin ardından, Harper on yaşındayken annesi kanserden ölmüş ve ondan sonra, herkesin hayran olduğu yerel bir pilates koçu olan babası David tarafından büyütülmüş.

Bir keresinde Harper bir futbol maçından sonra soyunma odasında beni öperken panik atak geçirmişti. Çok kötü nefes alıyordu ve üzerime kustu.

Temizlenmesine yardım ettim ve bir yığın gözyaşı döktü. Babası, annesinin ölümünden beri yıllardır ona cinsel tacizde bulunuyormuş ve ona annesinin yerine geçtiğini ve onu tatmin etmenin görevi olduğunu söylemiş. Aslında, annesinin hayatının son aylarında, onu korumak bir yana, hiçbir şeyin farkına varamayacak kadar kendinden geçtiğinde başlamıştı.

Harper komşularından biriyle konuşmaya çalıştığını ama bunun imkânsız olduğunu söylediklerini anlattı. David'in çok iyi bir adam olduğunu, Harper'ın ise sadece ilgi çekmek isteyen sorunlu bir genç olduğunu söylemişler.

Harper konuşurken çirkin bir şekilde ağlıyor ve boğuluyordu. Bana sarılıp duruyordu ama aynı zamanda tekrar hastalanacakmış gibi görünüyordu. Şefkat istiyordu. Hatta bunu arzuluyordu. Ama erkek dokunuşu onu rahatsız ediyordu ve benimle seks yapamamaktan nefret ediyordu çünkü bu ona sadece David'i hatırlatacaktı.

Ben de annem ve babamla konuşup ona yardım edeceğime söz verdim.

Gülümsedi ve bana hayatında başına gelen en iyi şey olduğumu söyledi. Ona geceyi benimle geçirmesini teklif ettim, baskı yapmadım ve kesinlikle onu becermeyeceğimi söyledim. İsterse annemle kalabilirdi.

Onu artık David'in yakınında istemiyordum.

Ama başını salladı ve bu kez nefes nefese kalmadan beni öptü. Sonra bana sıkıca sarıldı ve beni ne kadar çok sevdiğini söyledi.

Ertesi gün, Harper bileklerini kestikten sonra küvette ölü bulundu.

O kendini öldürdü.

Babası yüzünden.

David'in onun cenazesinde ağlamasını başımı eğerek izledim. Çok üzgün ve acınası görünüyordu, sanki Harper'ın bileklerini kesen ustura o değilmiş gibi.

Herkes ona sempati yağdırdı, sarıldı ve hem karısının hem de kızının ölümünden sağ kurtulduğu için onu bir aziz olarak nitelendirdi.

Tabutun içinde Harper'ın yanağına dokundu, soğuk tenini okşadı ve elini kesmemek için kendimi zor tuttum.

Ama o anda onun ölmesine karar verdim. Çünkü

Harper'ı benden aldı.

Çünkü o tabutta o olmalıydı, o değil.

Ölümünü planlamak için birkaç hafta harcadım, alışkanlıklarını öğrenmek için zaman ayırdım.

Avcılıkta olduğu gibi, avınıza karşı sabırlı olmanız ve tüm koşullar aynı hizaya gelene kadar beklemeniz gerekir.

Sonra, bir gece, fark edilmeden evine girdim. Her Salı ve Perşembe içtiği şarabını banyosuyla karıştırmayı planladım.

Tespit edilemeyen uyku tozu uykuya dalmasını ve boğulmasını sağlayacaktı.

Korkunç bir kaza.

Benim zevkime göre yeterince şiddetli değildi ama daha metodikti.

Ama sonra onun müstehcen inleme seslerini duydum.

Ben de bir mutfak bıçağı alıp yukarı çıktım.

Karanlıkta durmuş, David'in Harper'ın yatağındaki çarşafları sikmesini ve kalçalarını yastıkların arasına sokarken onun adını inlemesini izliyordum.

Sanırım kendimi kaybettim, çünkü bir sonraki an arkasındaydım ve boğazını kesmiştim. Sonra arkasını döndü ve ben de onu göğsünden ve aletinden bıçakladım.

Cansız, kıpırtısız, sadece bir kan yığını ve şok olmuş, cansız gözler olana kadar bıçakladığım ve bıçakladığım sırada avucum yüzünü yatakta tuttu. Sonra aletini kestim ve ağzına soktum.

Ona baktım ve hiçbir şey hissetmedim.

Ama Harper'ı görmek ve ona artık her şeyin bittiğini söylemek istedim. Huzur içinde dinlenebilirdi.

Eğer bir cennet varsa, oraya girse iyi olur.

Aslında onu daha önce öldürmediğim için kendime lanet ettim. Harper on.

Bir adamı soğukkanlılıkla öldürmek bana hiçbir şey hissettirmedi ama yine de Kanlı bir suç mahalliyle. Ben de büyükbabamı aradım.

Bir avukata ihtiyacım vardı ve babamı istemiyordum.

Büyükbabam hemen geldi ve beni köşede oturmuş bıçağın üzerindeki kana buldu. Durumu hemen anladı. Beni azarlamadı ya da suçlamadı bile. Sadece birkaç telefon görüşmesi yaptı ve her şeyi gömeceğini söyledi.

Ona Harper'ın hikayesini anlatmadan önce bile.

Beni evine götürdü, duş aldırdı ve rekor sürede bitirdiğim bir kase çilek verdi.

Açtım, ya da belki boştum, , oburdum.

O zamandan beri çilek benim rahat yiyeceğim, kanla ilgili hayaller kurmak yerine yediğim şey haline geldi. Büyükbabama Harper'dan ve David'in yaptıklarından bahsettim ve pişman olmadığımı söyledim.

Hiç de bile.

Tek pişmanlığım bunu daha önce yapmamış olmak.

Bir adamın yeryüzünden silinmesine sebep olduğum için kendimi suçlu bile hissetmiyorum.

Büyükbabam karşımda oturup beni dinledi, gözlerinde hem anlayış hem de belli belirsiz bir üzüntü vardı.

"Neden beni etmedin, büyükbaba?" diye sordum.

"Çünkü sen benim torunumsun."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Başka bir nedene ihtiyacım yok." "Babama söyleyecek misin?"

"Hayır, o benim kadar akıcı değil. Size Kill teşhisi koyacak ve bunun ne kadar boktan bir şey olacağını hepimiz biliyoruz."

"Oh. Zaten biliyor muydun?"

"İki torunumun da özel olduğunu mu?" Gülümsedi ve başını salladı. "Özel olmak iyi bir şey mi?"

Saçımı karıştırdı. "Elbette. Sen güçlüsün ve yeryüzünde dolaşan bu aptalların hiçbirine benzemiyorsun. Benim kızım da sizin gibiydi ve onu kaybettim. Bu yüzden hiçbirinizi tekrar kaybetmeyeceğim. Sizi anlamayan bir dünyadan koruyacağım."

"İnsanları öldürsem ve hiçbir şey hissetmesem bile mi?"

"Eğer ölmeyi hak ediyorlarsa, neden olmasın?" Ayağa kalktı ve omuzlarımı kavradı. "Ama kendini dizginlemelisin evlat. Takıntı derecesinde bağlanma ve sonra da öldürmeyi kafana takma. Sanırım bu senin tetikleyicin, bu yüzden ne pahasına olursa olsun fazla bağlanmaktan kaçın. Asla yakalanamazsın, Gareth. Hiçbiri anlamayacak."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sizin gibi insanlara hayvan muamelesi yapılıyor. Tacize uğruyorlar ve iğnelerle dürtülüyorlar. Araştırılır, tecavüze uğrar ve sonunda ölüm hücresine konurlar. Bana asla yakalanmayacağına söz ver, evlat."

"Söz veriyorum."

Belli ki büyükbabamı hayal kırıklığına uğrattım.

Sadece bağlanmakla ve diğer tüm zamanlardan daha kötü bir şekilde takıntı yapmakla kalmadım, aynı zamanda yakalandım da.

Kayden'in kan dolaşımımda akmasına izin verdim ve tüm kanı temizleyemiyorum. Kafamı ne kadar vurduğum önemli değil.

Ve Cassandra gülmeyi bırakmıyor.

Benimle alay ediyor.

Ve engeli ortadan kaldırmadaki yetersizliğim.

Belki de bu sefer engel benim.

C2

KAYDEN

I ağzımda gümüş bir kaşıkla doğdum.

Her nasılsa, o kaşık bir bıçağa dönüştü, dilimi sıyırdı, bıçakladı ve çürüttü.

Bilirsin, zengin insanların sorunları.

Üvey kardeşim Grant beni hiç sevmedi. Ben doğduğumda o on dört yaşındaydı ve biz farklı dünyalarda büyüdük. Küçümsemesinin altında kıskançlık yatıyordu, çünkü babamız beni kendisi kadar sert cezalandırmıyordu.

Beni yanlış anlamayın, "disiplinden" payıma düşeni aldım. Üç gün boyunca yılanlarla dolu bir kuyuda tutulmak, yedi yaşımdan beri infaz tarzı cinayetleri izlemek ve zehir ve acı eğitiminden geçmek tam olarak tatil sayılmazdı.

Ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Grant'in katlandığından daha iyiydi. Sevgili yaşlı babamın izniyle.

Harrod Davenport totaliter bir hükümdarın kişileştirilmiş haliydi.

Prestijli Davenport ailesinin reisi olarak demir yumrukla hükmediyordu.

Çoğu insan bizi ithalat ve ihracatın öncüleri olarak bilir. Bizim ABD'nin kuzeydoğusundaki varlıklı bir kasaba olan Graystone Ridge'in dört kurucu ailesinden biri olduğumuzu düşünüyorlar.

Ama biz çok, çok daha derine ineriz. Gizli cemiyet gibi.

Adı Vencor - yakın çevre ya da komplo teorisyenleri dışında kimse bilmez.

Kurucu aileler-Davenport, Callahan, Armstrong ve Osborn
-Vencor'un Kurucu üyeleridir. Biz sadece gücü manipüle etmiyoruz; onu yeniden tanımlıyoruz. Kârı maksimize etmek, politikacıları yerleştirmek, toplumun dokusunu yeniden şekillendirmek... Nesillerdir bunu yapıyoruz.

Genç yaşımdan itibaren Vencor'daki rolüm için hazırlandım. Harrod bundan emin oldu, değerimi kanıtlamam için beni her türlü inisiyasyon ve denemeye tabi tuttu. Fiziksel ve psikolojik acı müfredatın sadece bir parçasıydı.

Eğer ölürsem, işte o kadar.

Ailelerimizde zayıflık bir ölüm fermanıdır. Yavrular ya değerlerini kanıtlarlar ya da bir çöp gibi atılırlar.

Ama ben

ölmedim.

Planlarım vardı.

Bir sürü var.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, Grant'ten daha kolay bir yolculuk geçirdim.

Harrod onu daha yüksek bir standarda tabi tutuyordu ve başarısızlığa tahammülü yoktu. Üniversitedeki sevgilisiyle kaçmayı planladığı için Grant'in iki bacağını da kırmasını izledim.

Sonra Harrod kızı öldürdü.

Tek atış. Yakın mesafeden. Beyni diz çökmüş Grant'in üzerine

sıçradı. Yedi yaşındaydım. Ve izlemek zorundaydım.

Öğrenmek için.

Asla kardeşim gibi başarısız olmamak için.

Grant'in içindeki bir şey o gün öldü. Ruhu, belki. İnsanlığı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bu onu tanınmaz bir şeye dönüştürdü.

Zaten cehennemi yaşamıştı - annesini on üç yaşında tavanda asılı bulmuştu - ve şimdi hayatının aşkı hayal edilebilecek en acımasız şekilde ondan alınmıştı.

Tüm bu trajedi o kadar kötü olmalı ki, sadece... düğmeyi çevirdi
Kapalı.

İstismarın insanları kırmak için bir yolu vardır. Bazıları ölümden kaçar. Grant'in annesi. Bazıları kaçar, benim annem gibi. Diğerleri ise küçümsedikleri şeyin ta kendisi olurlar.

Grant ikincisini seçti.

Yavaş ama emin adımlarla Harrod'a

dönüştü. Ben mi? Zamanımı bekledim.

Sabırla.

Ben dokuz yaşındayken, annem sonunda gitti. Yıllardır Jina annemle bunu planlıyor, her ayrıntıya kafayı takıyor ve bu arada beni unutuyordu. Bazen o kadar kendinden geçiyordu ki, vücudunu kaplayan morlukları yürüyen bir savaş alanı gibi saklıyor, *benim morluklarımı* görmüyordu.

Sonra bir gün beni aldı ve kaçtık. . İsviçre'ye kadar.

Üç ay boyunca dünyanın en mutlu ailesi gibi yaşadık. Ama dokuz yaşındayken bile bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Harrod bizi bulurdu. Ve annemleri öldürecekti.

Ben de Grant'i arayıp yardım istedim.

Aramamı takip etti ve yerimizi Harrod'a bildirdi. Çünkü o zamana kadar Grant sadece Harrod'un oğlu değil, Harrod'un ta kendisiydi.

Ama telefonu kapatmadan önce Grant bana Harrod geldiğinde dışarıda beklememi söyledi. Onunla kendi isteğimle gidersem annelerin yaşayacağını söyledi.

Harrod'la bir anlaşma yaptım.

Ben onun mükemmel oğlu olurdum. Grant'in tam tersi. Ona istediği şeyi verirdim. Güç, kâr, statü. *Her şeyi.*

Bugüne kadar neden kabul ettiğini bilmiyorum. Belki de annemi hiç istemedi. Belki de beni tamamen kaybetmekten korkuyordu.

Sebep ne olursa olsun, annemleri arayıp onu seçtiğimi söylemek zorunda kaldım. Sonra da iletişimi kestim.

Yıllarca Harrod'un altın çocuğu oldum. *A* alan, yıldız atlet, problem çözücü. Grant'in olmadığı her şey.

Ve ben bununla büyüdüm.

Kontrol. Kaynaklar. Öldürmek. Özellikle de

öldürme.

Vencor için katliam yapmak ikinci doğamız haline gelmişti; avlanıyor, infaz ediyor, sonra da Julian ve diğerleriyle birlikte sigara içiyorduk. Hepsi kan dökmekten hoşlanmıyordu ama hepimiz güçten zevk alıyorduk. Bir gün her şeye sahip olacağımızı biliyorduk.

Cassandra'yla tanışma randevusunda tanıştığımda kafam

iyiydi. Babalarımız ayarlamıştı. Tipik zengin insan saçmalığı.

Zeki, kendine güvenen, ısrarcı biriydi. Kıdemli bir Vencor üyesi ve Davenport şirketinde bir yönetici. Benden hemen hoşlandı ve onun için doğru adam olduğuma karar verdi.

Tartışmadım. Ondan hoşlanıyordum, çünkü kıdemli bir üye olduğu için ona karşı açık olabiliyordum.

Kurucu aile.

Zaten evlenmem beklendiği için Cassandra'nın mükemmel bir seçim olduğunu düşündüm. Babam onu seviyordu ve Grant onun ateşini seviyordu. Kendi karısı, yine görücü usulü evlenmişti, uysaldı ve bundan nefret ediyordu.

Cassandra sosyal normlara uymayan özgür bir ruhtu. Evliliğine rağmen tek eşliliğe karşıydı ve üçlü seks yapmayı çok seviyordu. Ben aldırış etmedim. Ama evliliğimizin birkaç ayında ikimiz de sıkıldık ve açık bir evlilik yapmaya karar verdik. Ayrıca seks sırasında emir vermeyi tercih ediyordu ve onun baskınlık eğilimi benimkiyle çatışıyordu, bu yüzden evlendikten altı ay sonra cinsel olarak uyumlu olmadığımızı kabul ettik ve tercihlerimizi başkalarıyla tatmin etmeyi seçerek seks yapmayı tamamen bıraktık. Ama bunun dışında ideal bir çifttik.

Mükemmel bir eşleşme. Derin duygular yok, karışıklık yok.

Sanırım annemlerin Cassandra'yı hiç sevmemesinin bir nedeni de bu. Birinin beni sevmesini ve benim de onları sevmemi istiyorlardı ama onlar umutsuz romantikler ve ben aşık olamıyorum.

Evliliğimiz pratik ve uyumlu bir ortaklıktı. Birbirimize her şeyi anlatan, aynı hedefleri ve arzuları olan yakın arkadaşlardık.

İşe yaradı.

Olmayana

kadar.

Cassandra benden alındığında, kalp kırıklığı hissetmedim. Öfke hissettim.

Birinin ona dokunmaya cüret etmesine öfke duyuyordum. İntikama

ihtiyacım vardı,

onu inciten herkesi öldürmek için.

Adalet sistemine güvenmiyordum, bu yüzden kendim

teslim ettim. Teker teker kanlarını akıttım.

Biri hariç hepsi.

Belki de Alexander Carson listedeki son kişi olduğu içindi. Belki de o gittikten sonra bir amacım kalmayacağı içindi.

Sandra ölü kalacaktı ve ben yalnız ve amaçsız olacaktım. Beni hayata bağlayacak hiçbir şey olmadan.

Ben de farklı bir yaklaşım benimsedim ve Declan'ı denklemden çıkarmaya karar verdim. Carson'ın peşinden iğnelerle gitmek, bin kesikle ölene kadar onu yavaşça bıçaklamak.

Ve bunu yapmanın en iyi yolu? Torunlarını öldürmek. Sonra oğlunu. Sonra da gelinini.

İşini bitirmeden önce onu tamamen kırın.

Gareth ile ilk tanıştığımda, çürük kanı ve kalıtsal kötü alışkanlıkları hakkındaki şüphelerim doğrulandı ve pozisyonları tersine çevirerek onu cezalandırmak istedim. Ama bu sadece hayranlık tohumlarını ekti.

Çünkü o zamandan beri, kendime onu her an öldürebileceğimi söylesem de, ona daha da aşık olmayı başardım.

Aşık

oldum.

Takıntılı.

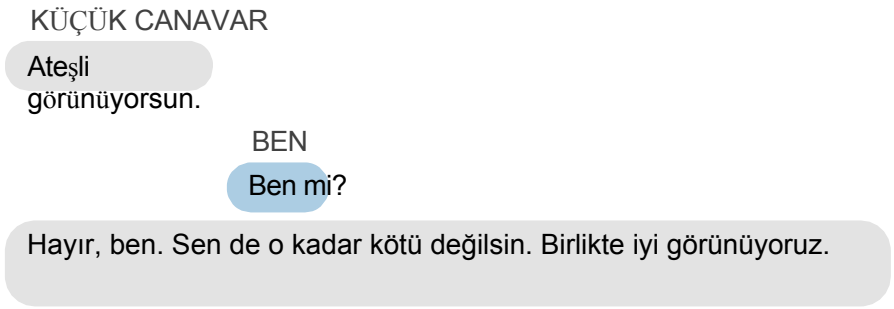
Bağımlı.

Açıkçası, orijinal planım tamamen cehenneme gitti, çünkü bir minibüsün arkasındayım ve doğruca o hamamböceği Declan'ın küçük canavarımı tuttuğu yere gidiyorum.

Geçen gün çektiği bir selfie'ye bakarken.

Kucağımda yatıyor, kameraya sırıtıyor, yanaklarında derin gamzeler var, sarı saçları dağınık ve Moka omzuna kıvrılmış.

Kameraya bile bakmıyordum. Elim saçlarındaydı, maçı izlerken dalgın dalgın okşuyordum.

Yaptık.

Yaptık.

Şimdi yüzüne bakıp duruyorum ve keşke bana daha fazla fotoğrafını gönderseydi diyorum. Özellikle de dikkat etmediğimi düşündüğü zamanlarda hep fotoğrafımızı çektiğini bildiğim için.

Parmaklarımın arkasını sanki onun yüzüymüş ekranın üzerinde kaydırıyorum.

Güvende olsan iyi olur, küçük canavar.

Benden istediği kadar nefret edebilir. Ona ve ailesine yapmayı planladığım şey göz önüne alındığında bunu ve daha fazlasını hak ettiğimi biliyorum.

Ama güvende olmalı.

Kanının görüntüsü ve o soysuz Declan'ın onu bulmam için geçen otuz altı saat içinde ona neler yapmış olabileceği kafatasımın içinde baskıya neden oluyor.

"Hedeften yirmi dakika uzaktayız," Simone'un sesi minibüste yankılanırken kulaklıktan diğer minibüslerdeki güvenlik ekibimle konuşuyor.

Tam savaş teçhizatıyla karşımda oturuyor ve tüfeğini aşağıda tutuyor.

Örgülü saçları topuz yapılmış, özel gece görüş gözlükleri kafasında duruyor ve karanlık gözleri sessizce bana doğru lazer tutuyor.

"Bu gözlerle onu öldüreceksin Simone," diyor Jethro yanımda bilgisayarına dokunurken. "Bunu hak etmediğinden değil."

Jethro uzun boylu ama zayıf ve burnunun üzerine oturan çerçevesiz gözlükler takıyor. Tipik bir inek olarak, genellikle anime karakterleri veya metal grup logoları olan kapüşonlular giyer, ancak Simone bugün onu savaş kıyafetleri giymeye zorladı. Yumuşak ellerini kirletmekten daha çok nefret ettiği bir şey bu.

Jethro'yla, o zamanki adıyla Eduard'la üniversitede tanıştım. Kısa süre sonra Pentagon'un güvenliğini ihlal ettiği için tutuklandı. Hizmetlerine ihtiyacım olduğunu biliyordum, bu yüzden nakil sırasında öldürülmesini ayarladım, onu bir hayalet yaptım ve ona yeni bir kimlik verdim. O zamandan beri benim sağ kolum oldu.

Bir yıl sonra Simone'u bulan oydu. Ordudan ayrılmıştı ve orta sınıf bir güvenlik firmasında çalışıyordu ve ekibimiz için mükemmel olacağını söyledi.

Cassandra onları hiç sevmedi. İkisini de. Sanırım hisler karşılıklıydı. Fikirlerini ifade etmelerini ve sözlerini sakınmamalarını takdir etmiyordu. Onlar da Cassandra'nın onlara hizmetçi gibi davranmasından hoşlanmıyorlardı.

-Onunla çatıştığım tek konu buydu.

Jethro ve Simone bir anlamda benim hiç sahip olmadığım kardeşlerim - Grant sayılmaz- ve onları göz ardı etmesini hiç sevmedim.

Ama katkılarını takdir etsem de, ne zaman susacaklarını bilmiyorlar.

Yukarı.

Şu anda olduğu gibi.

"de sessiz olun." Telefonumu cebime koyuyorum. "Daha hızlı git,

Sal." "Emredersin patron!" diyor şoför.

"Saygısızlık etmek istemem ama," diyor Simone, kızına hızlı bir bakış atarak İzle. "Amerika'da kalsaydın bu durumda olmazdık." "Ve üniversiteli bir

çocukla sevişmeyi özlüyor musun?" Jethro ıslık çalar. "Ve ölümüne neden olan şey nedir?"

"O ölmüyor." Savaş yakasını çekiştiriyorum.

Jethro bir omzunu kaldırır. "Sen onun hayatına girmeseydin o da girmeyecekti."

"Dişlerini dökerim," diye bağırıyorum.

"Hayır, teşekkürler. Bu muhtemelen canımı yakacak ve ben bu tür şeylerden hoşlanmam." "Jethro haklı." Genelde Jethro'dan daha az tartışmacı olan Simone,
hala bana bakıyor. "Gareth bunu hak etmiyor. Büyükbabası ne yapmış olursa olsun."

"Sana söylediğim anı kendine sakla." Yakayı daha sert çekiyorum, neredeyse yırtılacak.

Tabii ki ikisi de buna karşıydı. Jethro bile Alexander'ın o gece orada olduğuna dair kanıt olduğunu söylüyordu, Cassandra'ya tecavüz edilip öldürüldüğünde orada olduğuna dair değil.

Son zamanlarda ikisi de beni geri döndürmeye çalışıyor. Her şeyi terk et. Gareth'ı yalnız bırak.

Hatta Simone, Gareth'ın özel dedektiflik işi için ona ödediği tüm parayı, hepsini geri vermek niyetiyle başka bir banka hesabında sakladı.

Hayal görmüyorsam, ikisinin de ondan hoşlandığını düşünüyorum. Çoğu zaman *benden* hoşlanmadıkları için bu ironik bir durum.

"Önce şu işi halledelim." Simone minibüs tam olarak durmadan dışarı atlar. "Bir ve iki, benimle gelin!"

Birkaç adam daha minibüslerden atlıyor ve ben de elimde bir silahla onları takip ediyorum.

Dört bir yanımız ağaçlarla çevrili, koyu renkli dalları gökyüzünü keserek yukarı doğru uzanıyor. Hava, yosun ve nemli toprağın topraksı kokusuyla yoğun, vahşi doğanın ötesindeki dünyayı boğuyor. Uzakta, keskin açıları ve heybetli beton cephesiyle ormanın doğal kaosuna karşı cansız görünen büyük, acımasız bir yapı duruyor.

"Tüm güvenlik devre dışı," diyor Jethro. "On beş dakika."

Declan'ın ormandaki evi hakkında sahip olduğumuz az bilgiyle Simone'un tasarladığı düzene giriyoruz.

Burası olduğunu bile bilmediğim için pek bir şey sayılmaz. Daha çok bir yerleşke gibi.

Declan ve adamları sadece takip edilemez telefonlar taşıyor, özellikle de onu onlar aracılığıyla bulmaya çalışacağımı bildikleri için.

Buranın yerini ancak Jethro'ya Gareth'ın bileziğine taktırdığım takip cihazı sayesinde tespit edebildik. Declan onu uçağa bindirdiğinde sinyali kaybettik ama Chicago'ya indiklerinde sinyali geri aldık ve sonra buraya kadar geldiler.

Uçağı ve planı ayarlamak zamanımızı aldı ama sonunda başardık
bile kırpmadan. Gareth'ın kaderi

bilinmiyor.

Declan'ın adamları hemen bize ateş etmeye başladılar ama Simone ve diğerleri içeri girerken beni korudular.

Simone'un varlığı arkamda çelikten bir duvar gibi. Kendisinin iki katı büyüklüğündeki adamları acımasızca vurup güreştirirken ve içlerinden birini duvara fırlatırken içerideki hava yoğun ve boğucu.

Birini saçından tutup kafasını betona çarpıyorum ve çatırdayarak açılmasını izliyorum.

Jethro bana Gareth'ın yerini tarif ediyor, ben de Simone ve diğerlerinin adamlarla ilgilenmesine izin vererek onu takip ediyorum.

Altımdaki zemin her adımda gümbürdüyor ama hiçbir şey duymuyor ya da görmüyorum. Ne bağırışları, ne alarmları, ne de silah seslerini.

Gareth'ın bulunduğu odanın kapısını açarken, kalbim göğsümde öyle şiddetli çarpıyor ki, boğazımda sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi mide bulandırıcı bir ses hissediyorum.

Kafasını duvara vuran Gareth'ın kolları deli gömleğiyle bağlanmıştır.

Tekrar.

Ve tekrar.

Gümbürtüler rahatsız edici bir sessiz çığlıktır.

Kan duvara sıçrıyor, yansıtılan bir videonun üzerine sıçrıyor ve pürüzlü çizgiler halinde damlıyor, küçük damarlar oluşturarak yere kadar iniyor, altında birikiyor. Çıplak ayakları ve beyaz pantolonu kana bulanıyor ve deli gömleğinin kolunda kırmızı bir leke var.

Onu mahvettin.

Ona doğru koştum ve omuzlarından tutup geri çektim. Alnında açık bir yara var, burnundan, gözlerinden, tüm yüzünden kan damlıyor.

Sikeyim.

Silahı ulaşamayacağım bir yerde tutarak kolumun tersiyle siliyorum.

Gözleri hiçbir yere bakmıyor, göz bebekleri çok karanlık ve şişmiş, tamamen farklı bir insan gibi görünüyor.

Genellikle olağanüstü güzelliğiyle gurur duyan küçük canavarım şimdi kanlar içinde.

Benim yüzümden.

"Gareth?"

İnsanlık dışı bir güçle elimden kurtuluyor ve kafasını duvara daha sert vuruyor. O kadar güçlü ki, sanırım kafatasını çatlatacak.

"Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni," diye mırıldanıyor. "Gülmeyi kes, kapa çeneni."

Elimi duvara bastırıyorum ve ben tavandaki projektörü vurup videonun durmasını sağlarken o da duvara çarpıyor.

Gareth kıpırdamadan duruyor, kanlı alnı avucuma dayanıyor. Nefesi o kadar az ki, derimin karıncalanmasına neden oluyor.

"Gareth? Beni duyabiliyor musun?" Cevap yok.

Lanet olsun.

Onu daha dik tutuyorum ve ayakları üzerinde duramıyor, sanki bacaklarını hissetmiyormuş gibi sallanıyor ve hala o şişmiş gözlerle duvara bakıyor.

Eskiden sadece bana bakan gözler. Beni her yerde takip eden.

Umursamıyormuş gibi davransa bile.

Şimdi beni görmüyorlar.

"Gareth?" I İnme onun yüz, altında onun Gözler, onun Yanak. "Bir şey söyle."

Kafasındaki yara hala kanıyor. Buna baktırmam lazım. "Efendim, gidiyoruz!" Simone kapıdan homurdanıyor. "Şimdi."

Gareth'ı kollarımın arasına alıyorum, o kadar kaskatı ki kol ve bacakları sert bir kordonu andırıyor. Başını omzuma yaslamayı başarıyorum.

"Seni buradan çıkaracağım," fısıldıyorum ama cevap vermiyor, dudakları titriyor, yüzü solgun, gözleri hâlâ hiçbir yere bakmıyor.

Ölmüşler gibi.

Hayır.

Minibüse koşarken Simone beni koruyor ve sonra hızla uzaklaşıyoruz, Declan'ın adamları hala bize ateş ediyor. Adamın kendisi orada değildi ama onu bulacağım ve yaptığı şey için kafasını omuzlarından ayıracağım.

Simone alnına derme çatma bir bandaj yaparken ben de bıçakla Gareth'ın deli gömleğini kesiyorum.

Kolundaki uzun kesikleri gördüğümde azı dişlerim gıcırdıyor ve Declan'ın muhtemelen ona daha fazla işkence etmek için yaptığı özensiz dikişler çoğunlukla yırtılmış. Gövdesinde, köprücük kemiğinde, göğsünde çürükler var.

O orospu çocuğu Declan'ı öldürmeden önce ona işkence edeceğim. Gareth'ımın önceden mükemmel olan vücudunda açtığı her yara için bir hafta.

Onu sen mahvettin, Declan değil.

Sensin.

"Gareth." Benim Dudaklar titremek etrafında ve kelime.

"Konuşun için Bana. Bir şey söyle bebeğim, lütfen."

İki kez göz kırpıyor ve bir anlığına da olsa beni gördüğünü sanıyorum ama sonra gözleri yukarı bakıyor.

Hiçbir şey.

Hayır. Bir şeyde.

Herhangi bir şey.

Sadece bana değil.

CC

KAYDEN

"Alexander Carson konuşuyor."

Sesini duyunca uzun bir nefes alıyorum.

Kısa bir süre önce, bu orospu çocuğunu

Ama şimdi ona zarar gelmesini istemiyorum, çünkü o Gareth'ın büyükbabası.

Büyükbabası hakkında konuşmayı bırakmazdı. Büyükbaba şöyle, büyükbaba böyle.

Alexander'a olan düşmanlığımın ne zaman bittiğini bilmiyorum ama muhtemelen Cassandra'nın kabuslarımda Gareth'ı öldürmeye çalışırken görünmeye başladığı zamanlardı.

Ve kabusta ona dokunmaya cüret ettiği için *onu* öldürmek istedim.

Çok boktan bir durum, biliyorum.

"Alo?" Alexander tekrar konuşuyor. "?"

"Kayden Davenport," diyorum Gareth'ın uyuduğu odadan çıkıp koridorda yürürken.

Onu ailemin Chicago'nun banliyölerindeki güvenli evlerinden birine getirdik. Doktor koluna ve başına dikiş attı ve çok kan kaybettiğini, bu yüzden kan nakline ihtiyacı olduğunu söyledi. Ayrıca ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve önümüzdeki yirmi dört ila kırk sekiz saat boyunca dikkatle izlenmesi gerekiyor.

Doktorun tavsiyelerine göre, onu karanlık, sessiz, ekran veya yüksek ses olmayan bir odada tutuyorum. İlk birkaç gün uyumasına izin vermedim.

Saatlerce onu salladık ve içecek bir şeyler verdik ama artık dinlenebilir.

Yine de onu uyandırmam ve birkaç saatte bir tepkisini kontrol etmem gerekecek. Bu birkaç gün stres, fiziksel aktivite olmamalı ve sadece tamamen dinlenmelidir.

Doktora göre donup kalma davranışının beyin sarsıntısından kaynaklanması pek olası değil. Ona bir klinik psikiyatristin bakmasını tavsiye etti.

Reddettim.

Gareth doktorlardan nefret ediyor. Kardeşi gibi teşhis konulması ya da insanların beynini incelemesi konusunda paranoyaktır.

Ve onun rahatsızlığının sebebi ben olmayacağım. Artık olmayacağım.

"Bu aramayı neye borçluyum Bay Davenport?" Alexander'ın sesi şimdi daha profesyonel geliyor.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Herkes yapar." Duraksıyor. "Eğer acil değilse, sizi arayabilir miyim? Torunum kayboldu ve onu aramaya yardım etmek için uçuyorum."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Pardon?"

"Torunun benimle birlikte."

Sert bir şekilde nefes almadan önce uzun bir süre geçti. "Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim ama benden bir şey istiyorsan onu karıştırmana gerek yok, yoksa medeni olmayan yöntemlere başvurabilirim."

"Ona zarar vermediğim için tehdide gerek yok." *Zaten verdiğimden daha fazla değil.* "Beyin sarsıntısı geçirdi ve tehlikeyi atlatana kadar onu izliyorum. İyileştiğinde seni aramasına izin vereceğim."

"Sarsıntı mı? Nasıl? Neredesin? Onu eve götürmek için hemen geliyorum."

"Hayır, yapmayacaksın. Sizi bilgilendiriyorum çünkü ailesinin onun için endişelenmesini istemezdi. Hoşça kalın, Bay Carson."

"Bir dakika. Gareth ile ilişkiniz nedir?"

Telefonu kapattım.

Gareth ile ilişkim nedir, gerçekten?

Birkaç gün önce, onun istediği gibi bir ilişkimiz olduğunu düşünüyordum. O benimdi, ben de onun ve hepsi bu.

Ona gerçeği söylemeyi ve onunla birlikte olabilmek için Vencor'dan ayrılmanın bir yolunu bulmayı düşünüyordum.

Aslında homofobik olan ailem değil - babam hayatta olsaydı beni öldürürdü - tüm bu lanet olası şey.

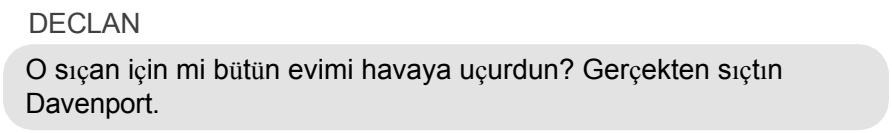
Eşcinsel üyelere izin verilmiyor ve erkeklerle oynaştığınız anlaşılırsa Orta Çağ usulü öldürülüyorsunuz.

Bu burada biter.

Kendim umurumda değil ama kimsenin Gareth'ın yanına yaklaşmasına izin yok.

Artık değil.

Telefonum titrediğinde hala olası seçenekler hakkında kafa yoruyorum.

Onu görmezden geliyorum çünkü o yürüyen ölü bir adam. Simone ve Jethro onun izini sürüyorlar ve yüzünü kesip açabilmem için onu bana getirecekler.

Odaya geri dönerken omuzlarım kambur ve hareketlerim uyuşuk. Gareth'ı tekrar uyandırmadan önce yirmi dakika bile olsa uyumam gerekiyor.

Simone ve Jethro benim adıma ona göz kulak olmayı teklif ettiler ama onun yanından ayrılmam mümkün değil. Ayrıca, onları tanımıyor ve şiddete başvurabilir. Kendinde değil, hiç değil ve bu da onu tehlikeli yapıyor.

Bu yüzden onun iyi olduğundan şahsen emin olmalıyım-

Yatak odasından bir gürültü geliyor ve koşarak kapıyı açıyorum. Kolları ve başı sargılı olan Gareth odanın ortasında duruyor, büyük beyaz gömleğim ve siyah şortum içinde solgun görünüyor. Doğal olmayan bir açıyla eğilirken yan lambanın kırıkları etrafına saçılıyor.

Sonra eline bir cam parçası alır ve yaralanmamış koluna götürür.

"Gareth, hayır!" Elini tuttum, dikişlerini açmamak için biraz güç kullanarak yana doğru çevirdim.

"beni." Çok alçak sesle konuşuyor, sesi çok uzaklardan geliyor, sonra bağırıyor, "Bırakın beni!"

Bardak parmaklarına batıyor ve yaradan fışkıran kan halıya damlıyor. Son birkaç gündür onun kanını çok fazla gördüm.

Bunun *bitmesini* istiyorum.

Gözbebekleri hala geniş, ama önceki kadar geniş değil ve bana bakıyor, bu gözler öfke, hayal kırıklığı ve nefretin bir karışımı, ama beni delip geçen şey üzüntü.

Yüzünün soluk rengi ve çatlamış dudakları doğal değil ve benim Gareth'ıma hiç benzemiyor. O kadar depresif, o kadar çökmüş görünüyor ki, kendimi tekmelemek istiyorum.

Cam parçasına uzanmaya çalışıyorum, ama elini daha da derine sokuyor, oluk oluk kan sızıyor.

Ben de

durdum.

Sikeyim.

"Gareth, lütfen o cam parçasını bana ver," diyorum en yumuşak ses

tonumla. "Neden?"

"Böylece kendine zarar vermezsin."

"Yapmak zorundayım, böylece seni ortadan kaldırabilirim." Neredeyse karanlık olan sessizlikte sesi sert çıkıyor, gözleri neredeyse parlıyor.

Bıçaklanmış gibi hissediyorum.

"Beni çıkarmak mı istiyorsun?" diye

sordum.

"Evet. dek gitmeni istiyorum, o yüzden bırak ."

Bardağın olduğu elini çekip göğsüme bastırıyorum. "O zaman çıkar beni. Kendine zarar verme. *Bana* zarar ver."

Başını yavaşça, manik bir şekilde yana eğiyor. "mı yaktı?"

"Kalbimi sökeceğini söylemiştin. Hepsi senin, nasıl istersen öyle yap bebeğim."

Eli titremiyor, sabitliğini kaybetmiyor. Bir can alacak olsa bile, ki bu ne zaman olacağı ile ilgili bir mesele, bu konuda çok metodik olacağından ve bunu sorgulamayacağından şüpheleniyorum.

Şu anda olduğu gibi iki kez düşünmezdi.

Birden Gareth camla gömleğimi ortadan yırtıyor ve kanı kumaşın her yerine sıçrıyor. Yan tarafımı kesiyor ve ben de dövmelerimi görünce gözlerinin nasıl karardığını izleyerek ona izin veriyorum.

Sonra beni zambak dövmesinin üzerinden bıçakladı. Hayır, bıçaklamıyor. Cam parçasıyla tekrar tekrar çiziyor, siliyor, derimden tamamen çıkarıyor.

Çünkü artık o dövmeyi Cassandra için yaptırdığımı biliyor. Tüm o videolarda bileğinde görmüş olmalı.

İstediğini yapmasına izin vererek acı dolu homurtularımı dizginliyorum. Boğazımı kesip açsa bile hareket edeceğimi sanmıyorum.

Omuzları titriyor ve eli de titriyor. Eli, karnım, yırtık gömleğim ve pantolonum kanla doldu.

Her yerde kanımız var, halıyı ve onu kirletiyor. Elini

bandajlamam lazım.

Kan kaybetmeye devam ediyor ve ben buna bir son veremiyorum.

Sanki her kan damlasında parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Hareketleri durdu, parlak gözlerle bana bakarken dudakları titriyor. "Onu çıkaramam."

Bardağın halıya düşmesine izin veriyor ve ben hemen gömleğimi çıkarıp eline sararak yarayı sıkıyorum.

Onu benimle birlikte banyoya sürüklerken, yastıklı bir banka oturturken ve ilk yardım çantasını alırken sersemlemişti.

Karşısına oturup parmaklarını ve avuçlarını antiseptikle ıslatırken kıpırdamıyor. Tanrı'ya şükür yaralar o kadar derin değil ama bütün parmaklarını mahvetmiş, her parmağında birden fazla kesik var.

"Neden çıkaramıyorum?" diye fısıldıyor, ben yaralarını alkollü pedlerle temizlerken.

"Neyi kaldırayım?"

"Onun ruhu senin kanından." Boştaki elini uzatıp titreyen parmaklarıyla yaramı sıkıyor. "Seni incittim ama o yine de gitmedi."

"Gareth, beni dinle." Çenesini tutup onu kendime yaklaştırdım. "Onun ruhu benim kanımda hiç olmadı. İncindiğini ve acı çektiğini biliyorum ama onu asla seni önemsediğim gibi önemsemediğimi bilmeni istiyorum, tamam mı bebeğim?"

Titriyor, eli kucağımda titriyor. "Değer verdiğin herkese yalan mı söylüyorsun? Onları büyükbabalarından intikam almak için mi kullanıyorsun? Sırf ayaklarının altındaki halıyı çekmek için onları kendine aşık mı edersin? Önemsemek böyle bir şey mi?"

"Hayır, özür dilerim." Yüzünü serbest bırakıyorum ve kesiklerinin her birine yara bandı sarıyorum. "Başlangıçta sana intikam için yaklaştığımı kabul ediyorum, ama yol boyunca görüşüm bulanıklaştı ve işler değişti. Yaşadığımız her an samimiydi, Gareth. Sana gerçekten değer veriyorum, düşündüğümden de fazla. Seni acı içinde görmek bıçaklanmaktan daha kötü."

"Siz sebep olduktan sonra neden benim acımı umursuyorsunuz Profesör? Oh, bekle. Siz profesör değilsiniz. Bu, beni ağınıza çekmek için çok iyi hazırladığınız imajın bir parçasıydı." Gülüyor, sesi biraz dengesiz ve dengesiz. "Özel dedektif de senin işin miydi? olmalı. Sen çok zenginsin

ve nüfuzlu bir aileden geliyorum. Tanrım, tüm o pahalı eşyalarla seni etkilemeye çalışan gösterişçi bir hıyar olduğumu düşünmüş olmalısın."

"Hayır, her şey için minnettarım Gareth. Ciddiyim."

"Bana yalan söyleme!" Elini yaramdan çekip saçlarımı tutuyor ve sertçe çekiştiriyor. "Declan bana söylememiş olsaydı, hayatım boyunca beni karanlıkta mı tutacaktın?"

"Tabii ki hayır. Sana gerçeği söylemeyi planlıyordum."

"Benim sadece karının intikamını almak için kullandığın bir araç olduğum gerçeği mi?" "Sana bunun değiştiğini söylemiştim, Gareth."

"Nasıl değişebilir? Eğer onu ölümünden sonra çılgına dönecek, vücuduna dövme yaptıracak ve ruhunu derinin altında tutacak kadar çok sevdiysen, bu nasıl değişebilir ki?!"

Tekrar tedirginleşiyor, göz bebekleri büyüyor, nefes alış verişi kesiliyor ve saçımı sıkıca kavrıyor.

Sargılı elini nazikçe elimde tutuyorum. "Cassandra'yı hiç sevmedim, Gareth. Düşündüğün gibi değil."

"Yalancı!" Sarsılarak ayağa kalkıyor, beni bırakıyor, ileri geri adım atıyor, dişleri, dudakları, her yeri kanla kaplanana kadar parmağını ısırıyor. "Yalancı, her şey yalan... sen lanet olası bir yalancısın... beni *kullandın*... benimle *oynadın*... hepsine yaptığım gibi seni de ortadan kaldırmam gerekiyor."

"Gareth, bebeğim, lütfen sakin ."

"Yapma..." Başını bana doğru çeviriyor, gözleri parlıyor. "Bana öyle deme!"

"Tamam, oturmayacağım. Oturur musun? Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçiriyorsun ve bu daha da kötüleştirecek."

Başını yana eğerek durur, gözleri maniktir. "Yaralanmam umurunda mı?"

"Tabii ki biliyorum."

"Onun öldüğü gibi ben de ölürsem çıldıracak mısın? İnsanları avlamaya ve bir hiçlik döngüsüne girmeye başlar mısın?"

"Gareth, siktir." Ona doğru koştum ve omuzlarını tuttum. "Böyle söyleme, lütfen. Yapma... seni kaybetmeme neden olma. Benden ne istersen yapacağım."

"*Ne* istersem mi?"

"Evet. Siz söyleyin, ben gerçekleştireyim."

"Dedemi rahat bırak." Sesi tekrar sabitleşmeden önce titriyor. "Elinizde ne kanıt var ya da yok bilmiyorum ama o asla bir kadına saldırıp onu öldürmez. Kız arkadaşımın tecavüzcüsünü öldürdüğümü gördükten sonra olmaz. Tecavüz davalarına bakmaz bile. O öyle bir adam değil."

Duraksadım. Kız arkadaşının tecavüzcüsü mü?

Ne kız arkadaşı?

Ve öldürdü mü? Daha önce bir can mı aldı?

Şaşırmasam da aklımda bir sürü soru var. Ama şimdi onları sormanın zamanı değil, o yüzden başımı sallıyorum. "Büyükbabanın peşinden gitmeyeceğim. Bunu bir süreliğine bıraktım."

"Suçluluk duygusu yüzünden mi? Bunu hissedebiliyor musun?"

"Eğer size karşı ise, evet, yapamayacağımı düşündüğüm her türlü duyguyu hissediyorum. Ve bu suçluluk duygusu değil. Senin değer verdiğin birine asla zarar vermem." Omzunu okşadım. "Başka ne istiyorsun, Gareth?"

"Seni öldürmek istiyorum." Eli boğazıma sarılmak için havaya kalkıyor ama sıkmıyor. "Kalbini oymak ve onu oradan silmek istiyorum. Göğsünde benim gibi şekillenmiş bir delik bırakmak istiyorum. Seni öyle derinden incitmek istiyorum ki, *asla hayatına* devam edemeyeceksin. Kendinin hayaleti olacaksın, rüyalarında ve kabuslarında bana musallat olacaksın, uyandığında adımı haykıracaksın ama gittiğimi fark edeceksin. Seni ele geçirmek, dilinde benim tadımla ve damarlarında dolaşan ruhumla ölmeni sağlamak istiyorum."

"Gareth-"

"Kapa şu lanet çeneni. Adımı söyleme, sesini ya da lanet olası yalanlarını bana duyurma." Titreyen dudaklarından bir nefes hava üflüyor. "Seni onunla düşünmeden edemiyorum. Yüz ifadenin, gülümsemenin, her şeyinin *onun* olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bu düşünce bile beni tiksindiriyor. Benden önce biriyle evliydin. Kalbini, bedenini ve ruhunu bir başkasına verdin. Birine çok derinden dokundun ve o *ben değildim*. Ve onun benden önce gelmiş olması umurumda bile değil. Bu beni hâlâ *hasta ediyor*."

Sesi çok kırık ve kaybolmuş geliyor.

Ve ilk defa, bunu durduramıyorum. Yaralarını onaramıyor ya da duygularını yumuşatamıyorum.

Ve şimdi, keşke Cassandra'yı hiç tanımasaydım ya da onunla evlenmeseydim diyorum. Belki o hayatta ve mutlu olurdu ve de doğal olarak Gareth'a giden yolu bulurdum, çünkü bulurdum.

Ruhumu paylaştığım o, o değil.

Gareth sanki yorgunmuş gibi sargılı alnını benimkinin üzerine koyuyor ve keskin bir nefes alarak beni her zaman yaptığı gibi kokluyor.

Ben de içime çekiyorum, onu ciğerlerime çekiyorum. Onun kokusu beni gerçekliğe bağlıyor.

Onun

dokunuşu.

Onun

nefesleri.

Üst dudağının seğirmesi, gözlerinin yumuşaması.

Onun her santimetresine, neşesine, öfkesine, vücuduna ve ağzından çıkan her kelimeye takıntılıyım. İçimde onun büyüklüğünde bir delik açmayı unut. O iş çoktan bitti.

Onun damarlarımda dolaşmasıyla birlikte.

Ama konuşmama izin vermiyor ve ben de onu daha fazla tedirgin etmek istemiyorum. Ağzımdan çıkacak tek bir kelimeye bile inanmaya hazır görünmüyor.

"Senin tarafından büyülenmeme, sana bağımlı olmama, *sana alışmama* izin vermemeliydim." Sert nefesleri kuru dudaklarımı havalandırıyor. "En başından beri senden uzak durmalıydım. Takıntını hemen hissettim ve takıntılar benim için iyi değil. Beni tüketirler. *Sen* beni tükettin Kayden. Ve başka biri tarafından tüketildiğin için hayatımda olduğun düşüncesi gözümü kıpkırmızı yapıyor. Yakalanmamak için bastırmaya yemin katil tarafımı kışkırtıyor. Ama artık çok geç. Beni çoktan yakaladın, kanca, çizgi ve platin. Ve kaçmanın tek yolu kafamı koparman."

"Gareth, hayır, kendine zarar verme. Bana zarar ver. Tamam mı? Vur *beni*. Kolumu kes. Bacaklarımı kır. Bana ne istersen yap."

"Yapamam." Beni bırakıyor, usulca kıkırdarken parmakları titriyor. "Sana zarar veremem. Bu benim de canımı yakıyor."

"Yapacağım o zaman. Kendimi sakatlayacağım."

"Hayır. Yaşamanı istiyorum Kayden. Fiziksel olarak sağlıklı olmanı ama zihinsel olarak mahvolmanı istiyorum, tıpkı beni yaptığın gibi." Topuklarının üzerinde dönüyor, sesi gerginliği kesip atacak kadar keskin. "Bu takıntıya bir son veriyorum ve seni kesiyorum."

"Gareth..." Ona doğru bir adım atıyorum ama omzunun üzerinden attığı bakış beni durduruyor.

Sırf bana izletmek için kendini yok edeceğini vaat eden bir bakış. O kadar incinmiş. Kafası o kadar karışık. İntihara meyilli.

Ve yapmak istediğim son şey onu kışkırtmak.

Bu yüzden gitmesine izin verdim.

Ama o uzaklaşırken usulca, "Hayatım senin, ne zaman alabilirsin küçük canavar," diyorum.

Duraklamıyor. Dönmüyor. Arkasına bile bakmıyor. Ama konuştuğunda sesi boş çıkıyor.

"Mesele senin hayatını almak değil; mesele seni benim hayatımdan silmek."

C4

GARETH

Kendimi bildim bileli içimde bir boşluk var.

Doldurulamayan, sürdürülemeyen veya ortadan kaldırılamayan bir boşluk.

Her gün, her ay, her yıl daha da genişleyen ve derinleşen bir hiçlik çukuru gibi.

İlk başta, onu küçümsedim. Beni ailemden farklı kılan şey. Beni yaşıtım olan diğer çocuklardan farklı kılan şey.

Ama sonra Kill'in bunu benimsediğini gördüm. Onun da bir boşluğu vardı ama o buna süper güç diyordu. Bununla gurur duyuyordu - beyniyle, algısıyla, diğerlerini topuğunun altında ezme yeteneğiyle gurur duyuyordu.

Bunu saklamadı. Gösteriş yaptı, ne isterse, ne zaman ve nasıl isterse onu yaptı.

Ama ben değilim.

Çünkü Kill'in aksine, babamın ne düşündüğünü önemsiyorum.

Onun onayına ihtiyacım var. Onun onayını seviyorum. Onu *arzuluyorum*.

Bir gün bana da Kill'e baktığı gibi onaylamayan gözlerle bakabileceği düşüncesi en büyük kabusum.

Ben de o boşluğu ruhumun parçalarıyla diktim ve zihnimin en karanlık köşesine ittim.

Onu doldurmaya en çok yaklaştığım an David'i öldürdüğüm andı. Onun özünün ellerime aktığını hissettiğim zaman. Geniş, cansız gözleri bana baktığında, o anda onun tanrısı olduğumu biliyordum.

İçime onun kanı şeklinde bir hayat aktı. O boşluğu ağzına kadar doldurdu ve sanırım yatakta yatan şişmiş bedenine bakarken rahat bir nefes aldım.

Harper'a yıllarca saldırdığı aynı yatak, ta ki Harper ondan kaçmak için canına kıyana kadar.

Belki gülümsedim. Belki de deli gibi güldüm, çünkü ilk kez o boşluk dolu gibi geldi.

Coşkuluydum.

Delicesine

sevindim.

Huzurlu bir bulutun üzerinde süzülüyor, sessiz, güzel beyaz odamda

oturuyordum. Ta ki babamı hatırlayana kadar.

Ta ki yüzündeki o çatık kaşları hayal

edene kadar. Ve tüm neşem yerle bir oldu.

Şu anda odamda otururken de aynı kaşlarını çatmış durumda. Duvarlar siyah-yeşile boyanmış, dekorun geri kalanıyla uyumlu sessiz bir renk. Siyah ipek çarşaflara bakıp duruyorum.

Dairedeki gibi.

İpekten nefret ederim. Bana kanlı beyaz odamı hatırlatıyor. Asla temizleyemediğim odamı.

Kayden'in korumalarına beni Chicago'dan New York'a özel bir jetle getirtip sonra da ailemin evine bıraktırmasının üzerinden iki gün geçti.

Nadine -güvenlik şefi ya da kendine her ne diyorsa- ayarlamaları yaptı. Ya da *Simone*. Bu onun gerçek adı. Nadine, bana yalan söyleyebilmek için kullandığı takma adıydı.

Annem buraya geldiğimden beri durmadan ağlıyor ve bana yaltaklanıyor, bu da başımın zonklamasına neden oluyor.

Bu kadar duygusal olmasından nefret ediyorum. Belki de beynimde o düğme olmadığı için ilişki kuramıyorum.

Genelde onun sevgisini anlıyor olsam da, şu anda onun bunaltıcı duyguları kara tahtaya çakılmış çiviler gibi, kafatasımda ayrıldığımdan beri dinmeyen çarpıntıyı daha da kötüleştiriyor.

Öğle yemeği için en sevdiğim yemekleri yapacağını söyledi ve dürüst olmak gerekirse, gittiği için rahatladım. Annem iyi bir insandı. Hayatını bize ve hayır işlerine adadı. Nankör küçük bir ahmak olmamalıyım.

Ama ruh halim değiştiği için, onun gitmesine ihtiyacım var. İstediğim son şey kendimi kaybedip onu incitmek.

İki canavar doğurması onun suçu değil.

Ama bu beni babamla baş başa bırakıyor.

Ve buraya geldiğimden beri yanımdan ayrılmayan büyükbabam.

Babam Asher Carson, büyükbabamın daha genç bir versiyonu. Simsiyah saçları geriye taranmış. Güçlü bir çene hattı. Derin yeşil gözler. Ondan bana miras kalan tek şey.

Sakin ve aklı başında. Annem gibi duygusal değil. Soğukkanlılığını kaybettiğini gördüğüm tek zaman annemin hastanede olduğu ve kanser olduğunu düşündüğümüz zamandı. İyi huylu olduğu ortaya çıktı ama o birkaç gün boyunca amaçsızdı. Perişandı.

Onu izlediğimi ve *bu tür bir aşkın tehlikeli olduğunu* düşündüğümü hatırlıyorum.

Çünkü tanıdığım en güçlü adam bile onu kaybederse parçalanır.

Ve *böyle bir aşkın beni asla bulamayacağına sevindiğimi* düşündüğümü hatırlıyorum.

Ama ne kadar da .

"Şimdi bana gerçekte ne olduğunu anlatacak mısın?" Babam soruyor, sesi yumuşak ama gerginlik bir bıçak gibi alt tonunu kesiyor.

"Bırakın onu," diye yanıtlıyor büyükbaba, sesi sert ama ölçülü.

Dedemin kaşları babamınkinden daha az belirgin, dik duruşu yaşına meydan okuyor. Beyaz saç telleri alnına sürtünerek yüzüne kazınmış derin çizgilerin içine yerleşiyor. Zamanın ve tecrübenin oyduğu bu çizgiler, ifadesi yumuşadığında bile ona sessiz bir otorite havası veriyor.

Beni babamdan korumasına gerek yok. Gerekmemeli de. Bunu uzun zaman önce yapmam gerekiyordu.

"Baba, oğlumla konuşmaya çalışıyorum," diye tersliyor babam, hayal kırıklığı taşıyor. "Bu işe karışmazsan memnun olurum."

"O benim torunum, bu yüzden dışarıda kalmayacağım. Sen git."

"Dövüşemez misin?" İç çekiyorum, ensemi ovuşturuyorum. "Kaçırıldım ve işkence gördüm baba. Olan buydu."

Oda ağır bir sessizliğe gömülür. İkisi de kaskatı kesilir, tepkileri aynı madalyonun zıt yüzleri gibidir.

Babam yatağa yaklaşıyor, yüzü korku ve öfke arasında gidip geliyor. "Kimdi o? Mafya bağlantıları yüzünden mi?"

"Hayır."

"O zaman kim? Kim seni böyle incitti, Gaz?"

"Oh, bu mu?" Alnımdaki bandajı işaret ediyorum, sonra kolumu kaldırıyorum. "Bunları kendim yaptım."

Büyükbaba gözlerini kapatır, yüz ifadesi sessiz bir acıyla burkulur.

Kendimi
destekliyorum.
Nefes almayı
kes.
Babamın yüzündeki hayal kırıklığının ortaya çıkmasını
bekledim. Ama gelmiyor.
Onun yerine yüz ifadesi okunmuyor ve bundan daha çok nefret
ediyorum. "Neden?" diye soruyor, sesi yumuşak ama beni derinden
kesecek kadar keskin. Bu kelime akıl sağlığımı bir arada tutan
tendonları parçalıyor.

Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Çünkü kanımdaki bir şeyden kurtulmak istiyordum. Beni zehirliyordu ve canımı yakıyordu. Ben de onu çıkarmaya karar verdim."

"O zaman kendine değil, onlara zarar vermeliydin."

Yüzüme sıcaklık doluyor ve yatakta rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Sen... sen bunu sorun etmez miydin? Benim başkalarına zarar vermem?"

"Eğer sana zarar verirlerse, neden olmasın? Neden onların yerine kendine zarar veresin ki, Gareth?"

Sessiz kalıyorum, kalbim onun sözlerini bastıracak kadar yüksek sesle
çarpıyor. Babam başkalarına zarar vermemi sorun etmiyor.

Sorun olmadığını söyledi.

"Oğlum." Küçük yara bantlarıyla kaplı olmayan elimi tuttu. Annemin değiştirmesine izin vermediklerimi çünkü onları taktığında Kayden'ın dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum.

Babama bakıyorum, muhtemelen çok şaşırmış görünüyor. "Öyle mi?"

"Bana neden onlara değil de kendine zarar verdiğini söylemeni istiyorum. Sen kendine zarar verecek biri değilsin. Asla."

"Çocuğu rahat bırak," dedi büyükbabam.

"Sessiz ol ya da dışarı çık baba," diye bağırıyor babam, aralarındaki gerilim statik elektrik gibi kıvılcımlanıyor.

"Yapmayacağımdan neden bu kadar eminsin?" Sesim kendim için bile zar zor duyulabilir bir şekilde soruyorum.

"Çünkü sen dışa dönüksün, içe değil. Bu yüzden seni avcılığa, okçuluğa ve atıcılığa yönlendirdim. Enerjini kendin yerine bir hedefe yönlendirmeni istedim ya da..." Sözünü kesiyor. "...insanlar."

"Tanrım," diye mırıldanıyor büyükbaba nefesinin altında, babamın sözlerinin ağırlığı odanın içine çöküyor.

Dişlerim alt dudağıma batıyor. "Sen... biliyor muydun?"

"İnsanları öldürmek istediğini mi?" Dudakları hafif, neredeyse acı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sayılır."

"Nasıl?" dizginleyemeden sesim çatlıyor.

"Şüphelerim erken başladı."

"Ne kadar erken?"

"Sen sekiz yaşındayken. Belki de dokuz. Hiçbir zaman işleri oluruna bırakan bir tip olmadın, özellikle de söz konusu senin olduğunu düşündüğün şeyler olduğunda."

"Bu yüzden mi insanları öldürmek istediğimi düşündünüz?"

Babam öne doğru eğildi, yeşil gözleri benimkilerle kilitlendi. "Okulda Gilbert ile kavga ettikten sonra şüphelerim doğrulandı. İkiniz de on yaşındaydınız ve bir öğretmen araya girene kadar birbirinizin ağzını burnunu kırdınız. Ondan sonra her şey bitmiş gibiydi. Ama bir ay sonra Killian'ın doğum günü partisinde Gilbert'a ailesine yalvardığı oyuncağı görmek isteyip istemediğini sormuşsun. İki hafta önce annenden istediğin oyuncağı. Onu kapalı havuza götürdün, içine ittin ve kafasını suyun altında tuttun. Şüphelendiğim için seni takip etmeseydim, onu boğacaktın. Ve tüm bu zaman boyunca poker suratın vardı."

"Kill'i merdivenlerden aşağı itti," diye bağırıyorum yumruklarımı sıkarak. "Ayak bileğini burktu ve neredeyse kırıyordu. Bedelini ödemesi gerekiyordu."

Dudaklarımı büzüyorum, bana hüzünlü bir gülümseme veren büyükbabama bir bakış atıyorum. Ben durduramadan kelimeler . Sarsıntı konuşuyor.

-Ya da belki de yıllardır boşlukta biriken saldırganlıktır.

Gilbert öldürmek istediğim ilk kişiydi.

Boşluktaki iblisler dünyanın onsuz daha iyi olacağını fısıldadılar. Gilbert'ı suyun altında tutarken bir ses duydum ve kaçtım. Geri döndüğümde, babamın boşluğu havuzdan çıkardığını ve ona yardım ettiğini gördüm, ama onun görüş alanından saklandım, sonra beni alması için büyükbabamı aradım ve bütün bir haftayı onun evinde geçirdim.

Babamın Kill'e yaptığı gibi bana da teşhis koyduracağından korkuyordum. Benden nefret edecek, beni reddedecek ve beni sevmeyi bırakacak diye. Ama babam beni dedemden aldığında, beni ve Kill'i ilk kez ava götürdü.

Sanırım o zaman toplum içinde nasıl bir imaj sergilemem gerektiği konusunda bilinçlenmeye başladım. Bir daha asla Gilbert benzeri bir olaya yakalanmayacağımdan emin olmak için.

"Kill senin kardeşin olduğu için mi yoksa onu sana ait bir şey olarak gördüğün için mi?" Babamın sesi yumuşak, neredeyse klinik gibi. "Bana gerçeği söyle."

"İkisi de. Ama daha çok..."

"Çünkü mü?"

"Öldürmek bana aittir. Kimse bana ait olana zarar veremez." Babamın çenesi gerilir. "Kardeşin senin için bir nesne mi?"

"Öldürmek mi, bir nesne mi?" Gülüyorum ama sesim boş çıkıyor. "Bunu duysa küplere binerdi."

Ne babam ne de büyükbabam gülüyor.

Sesim düşüyor, şimdi daha ciddi. "Onun bir insan olduğunu biliyorum - kocaman bir baş ağrısı- ama... Onu hep benim için dünyaya getirmişsin gibi hissettim. Bana arkadaşlık etsin diye. Yalnız kalmayayım diye. Bir anlamda o benim için var, böylece başka kimse ona zarar veremez."

"Peki ya Harper?" Babam bastırıyor. "Onun için de aynı şeyi hissettin mi? Onun sana ait olduğunu? Bu yüzden mi babasını öldürdün?"

Başım büyükbabama doğru kayıyor. "Ona söyledin mi?"

"Hayır," diye iç geçiriyor büyükbaba, arkasına yaslanarak. "Bunu birkaç yıl önce anladı."

Babamın ifadesi keskinleşir. "Senatör Baltimore ile küçük bir tartışmadan sonra."

Etrafımdaki hava inceliyor. Senatörün adı ortaya çıkardığım gerçeği canlandırırken kulaklarım çınlıyor.

Baltimore, Cassandra'ya saldırıp öldüren adam. Kayden'ın ölümünden sonra yeryüzünden sildiği senatör.

Dünden beri gerçeği ortaya çıkarmak için araştırma yapıyorum. Bu senatör, birkaç yıl önce Davenport'larla ilgileniyordu, onun ölümüne yakın bir zamanda ve birkaç ay sonra da öldü.

Vali ve bir sürü insan da öyle.

Kayden karısı için çok üzüldüğünden, insanları sinek gibi yok ediyordu. Ve ben de onun listesindeydim.

"Peki ya senatör?" Boğazım kuruduğu için soruyorum.

Büyükbaba şakağını ovuşturur. "Sen o pisliği öldürdüğünde o polis şefi ve eski bir dosttu. Olay yerini temizlemesi için bir iyilik istedim ama Baltimore bazı kanıtları -DNA, parmak izleri- koz olarak kullanmak için sakladı."

"Sana şantaj mı yaptı?"

"Bir keresinde. Kariyerinin zirvesindeydi ve arkadaşlarıyla birlikte bir kadına tecavüz edip öldürerek ortalığı karıştırdı." Büyükbabanın sesi alçalır, sözleri ölçülüdür.

"Orada mıydın?" Sesim ancak bir fısıltının üzerine çıkıyor.

"Hayır, o içeri girerken ben çıktım. Ama daha sonra bir araya getirdim. Sessiz kalmazsam kanıtları sana karşı kullanmakla tehdit etti. Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Psikopat torununun hapse atılıp tüm mahkûmların sıcak bir delik olarak kullanmasını istemiyorsan kafanı kuma göm Bildiğin gibi, onun gibi güzel yüzler popülerdir.'"

Babam elimi sıkıca kavrıyor. "O tehdidi yaptığında ben de odadaydım. Büyükbaban daha sonra bana her şeyi anlattı."

"Biliyor muydun?" Midem çalkalanıyor.

"Evet, Gareth." Sesi yumuşar. "Keşke o zaman bana güvenmiş olsaydın."

"değildi. Sadece seni istemedim," diye mırıldanıyorum, tedirgin içimi kemiriyor.

"Sorun yok, Gareth. Bana güvenmediğini biliyorum. Killian'dan sonra olmaz." "Ne?"

"Kill'e teşhis konulduktan sonra benden biraz nefret ettin." "Hayır, senden asla nefret etmem baba."

"Ama sen yaptın ve sorun değil. Elinde değildi. Çünkü Kill senin gibi ve senin bir parçan, bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratarak seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissettin ve gerçek doğanı benden sakladın. Böylece asla öğrenemeyecektim."

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. "Sen... Bu yüzden mi şüphelendiğin halde bana teşhis koydurmadın?"

"Bir oğlumu daha kaybetmek istemedim. Kill tarafından hor görülmek yeterince zordu."

"Baba, ben... seni asla hor görmedim ya da bir şey yapmadım. Senin... gerçek beni görmenden ve beni rahatsız edici bulmandan korktum."

"Asla, Gareth." Yanağımı okşuyor. "Sen benim oğlumsun, seni ya da kardeşini asla rahatsız edici bulmam. Ama bunu yanlış bir şekilde açıkladığımı anlıyorum."

"Daha çok asabi," diye mırıldandı büyükbaba.

"Yangına körükle gitmesen olmaz mı?" Babam ona ters ters bakıyor. "Baltimore yılanıyla arkadaş olmasaydın bu karmaşanın içinde olmazdık."

"Yani torunumu hapisten kurtarmam benim suçum mu?"

"Hayır, ama onun yerine mafya bağlantılarını kullanmamıza izin verseydi daha akıllıca olurdu."

"Orospu nöbeti geçirmeden önce mi sonra mı?"

Dudaklarımı geren küçük gülümsemeye engel , çünkü babam benden rahatsız olmadığını söyledi. Ya da daha kötüsü, korkmadığını.

"Her neyse," diyor büyükbabam kavgaları bittikten sonra. "Senatör Baltimore öldükten sonra baban kanıtları çaldırıp yaktırmayı başardı, yani endişelenmene gerek yok oğlum."

"Bunu benim için mi yaptın baba?"

"Elbette," diye yanıtlıyor babam, sesi sabit. "Senin hapse girmene asla izin vermem."

"Tekrar öldürsem bile mi?"

Babamın gözleri kararıyor ama cevabı kesin. "Yapmamanı tercih ederim. Ama evet, o zaman bile."

"Seri katil falan değilim, merak etme." Duraksıyorum. "Gerçi sevgi dolu bir ailem olmasaydı ben de öyle olurdum diye düşünüyorum. Ayrıca boşluğu dolduracak bir şey de buldum..."

Bir farkındalık karnıma yumruk gibi inerken kelimeler
havada kalıyor. Oh.

Boşluk aylardır beni rahatsız etmiyor.

Kayden yüzünden.

Ona o kadar takıntılıydım, varlığıyla o kadar dikkatim dağılmıştı, her övgüsünde patlıyordum ki, sadece boşluk küçülmekle kalmadı, aynı zamanda onu unuttum.

, boşluğu varlığıyla, dokunuşuyla doyurdu. Beni o huzurlu beyaz odaya götürdü.

Ama şimdi, *onun* için sadece başka bir dublör olduğumu bildiğimden, boşluk geri geldi. Eskisinden on kat daha kötü.

Daha
geniş.

Daha
derin.

Daha
boş.

"Bir şey mi var?" Babam soruyor, sesi beklenti dolu. "Bir kıza kur yapmakla ilgili aldığımız sayısız telefonla mı ilgili?"

Yutkunuyorum. "Ben... bu bir
kızla ilgili değil." Kaşları
birbirine çatıldı.

"Bir adamdı," diye itiraf ediyorum, sesim
titreyerek. Sessizlik sağır edici.

Evet, bu ortaya çıkmak istemezdim - tabii bu ortaya çıkmak sayılırsa.

Siktir . Kimin umurunda?

Belli ki babam ve büyükbabam biliyor, çünkü bana bakıyorlar. "Zaten bir önemi yok. Artık birlikte değiliz," diye homurdanıyorum,
Beni yutacakmış gibi yatağa gömüldüm. "Ve sen sormadan önce, ben

Eşcinsel olduğumu sanmıyorum. Belki biseksüel. Tam olarak emin değilim ve dürüst olmak gerekirse kendimi bir kalıba sokmak istemiyorum. Bildiğim tek şey, onun şimdiye kadar ilgi duyduğum tek erkek olduğu. Sadece kızlarla çıktığımı biliyorsun, o yüzden bu sürpriz olabilir."

"Eşcinsel ya da biseksüel olmakta kesinlikle yanlış bir şey yok," diyor babam, gözleri aklımı okumaya çalışır gibi kısılıyor. "Ben sadece bu adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Tanıdığımız biri mi?"

"O önemli değil," diye mırıldanıyorum, bakışlarından kaçarak.

Büyükbabanın sandalyesi, dikleşirken arkaya doğru sürtünüyor. "Gareth Anthony Carson!"

"Ne?" Başımı ona doğru salladım, kalbim güm güm atıyordu.

Babamın bakışları dedeme kayıyor. "Neden oğluma bağırıyorsun?"

Büyükbaba burun kemiğini sıkıyor. "Bu biri... beni arayıp senin 'onun gözetimi altında' olduğunu söyleyen ve sonra telefonu suratıma kapatan adam olamaz, değil mi? Hayır, bu mümkün değil. Değil mi, Gareth?"

Dudaklarım ayrılıyor ve oda hafifçe eğiliyor.

Kayden dedemi mi aradı? İyi olduğumu haber vermek için mi?

"Bu doğru mu?" Büyükbabanın yüzü kızarır, sesi yükselir. "Lanet olsun, Gareth! O senin baban yaşında!"

"Aslında," diye araya girdim, bir elimi kaldırarak, "o otuz üç yaşında. Babam kırk yedi yaşında. Yani yanlış tahmin ediyorsun."

Büyükbabanın omuzları sertleşiyor, çenesi geriliyor. "Mesele bu değil."

"O zaman ne anlamı var? Benden yaşça büyük birine aşık olmam mı?"

"Evet!" Büyükbabanın sesi gürlüyor, hayal kırıklığı hissediliyor. "O *yaşlı*, Gareth. Neden bize söylemedin? Seni ondan koruyabilirdik."

"Korunmaya ihtiyacım yoktu!" Sesim gerginliği kesip atıyor, keskin ve ısırıcı. "Ben kırılgan bir bebek değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Büyükbaba öne doğru eğilerek, "Açıkça," diye homurdandı. "Kaçırılıp yaralanana kadar. Sen hâlâ bir çocuksun-"

"22 yaşındayım!"

"Ve o otuzlu yaşlarında!"

"Bunu sayılarla ilgili yapmasak olmaz mı?" Bir elimi yüzümde gezdirerek inliyorum. "Sanki eve Sosyal Sigortalı birini getirmişim gibi davranıyorsun."

Büyükbabanın dudakları seğiriyor, kaşları tekrar çatılmadan önce hafif bir eğlence belirtisi gösteriyor. "Gareth, bu sadece onun yaşıyla ilgili değil. Bu dinamikle ilgili. Seni manipüle mi etti? Pozisyonunu kullanarak-"

"*Hayır,*" diyerek sözünü kestim. "Beni terk ederse onu öldürmekle tehdit ettim. Şimdi mutlu musun?"

Sessizlik aramızda uzanıyor, kalın ve boğucu.

Büyükbaba sonunda şakaklarını ovuşturarak derin bir nefes veriyor. "Onu öldürmekle tehdit et ya da etme, sen benim torunumsun ve kimsenin senden faydalanması fikrinden hoşlanmıyorum."

"Not ettim," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. "Ama yapmadığını söylediğimde bana güvenebilirsin."

Tüm bu alışverişi sessizce izleyen babam arkasına yaslanıyor, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. "Biri beni bilgilendirebilir mi?"

Büyükbaba alay ediyor. "Sevgili oğlunuz Kayden Davenport'la çıkmanın *harika* bir fikir olduğunu düşündü."

"Kayden Davenport mu?" Babamın kaşları havaya kalkıyor. "Tek ve biricik olan," diye mırıldanıyor büyükbaba karanlık bir sesle.

"Soyadının Davenport olduğunu bile bilmiyordum," diye ekliyorum garip bir omuz silkmeyle. "Bunun bir yardımı oldu mu?"

"Yaşı bir yana, belli ki beni elde etmek için seninle oynadı." Büyükbaba tekrar yerine oturdu. "Lanet olası piç. Onu öldürmeleri için adam göndereceğim. Merak etme, Gareth. O yılanın oyunlarına kanman senin suçun değil."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor babam yavaşça, sesi eşit. "Karısı Senatör Baltimore ve arkadaşları tarafından tecavüz edilip öldürülen ve son birkaç yıldır onları öldüren ya da öldürttüğü kesin olan Kayden Davenport, senin aşık olduğun kişiyle aynı kişi mi?"

"Ben aşık olmadım!" Bağırıyorum, yüzüm kızarıyor.

Büyükbaba aynı anda, sesi inkârla karışık bir şekilde, "Ona aşık olmadı," diye bağırır.

Babamın dudakları seğiriyor ama bakışları keskinleşiyor. "Pekâlâ. Sana *kesinlikle* inanıyorum. Seni kaçıran o muydu?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Beni o kurtardı. Karısının kardeşiydi." "Kardeşi öldü mü?" Babamın sesi sertleşiyor.

"Ben...bilmiyorum."

Büyükbaba kollarını kavuşturarak, "Muhtemelen değil," diye araya giriyor. "Seni bıraktığımızdan beri dışarıda bekleyen iki muhafızı düşünürsek."

Kaşlarım çatıldı. "İki muhafız mı?"

"Evet," diye onaylıyor babam. "Seni buraya getiren kadın ve duvar gibi inşa edilmiş başka bir adam."

Nadine gitmedi mi? Ya da Simone, adı her neyse. İki kimliği olması benim suçum değil.

"Onu öldürmeleri için adam gönderme dede," diyorum başparmağımı dudağımın kenarına vurarak. "Artık birbirimiz için bir hiçiz ve o da sana zarar vermeyeceğine söz verdi. Birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz."

"Cehenneme kadar yolumuz var!" Büyükbaba hırlıyor. "Seni kullandı. Sana yalan söyledi. Asher, bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

"Bunu karısı için yaptı," diyorum usulca, göğsüm sıkışıyor. "Bence sen de aynısını yapardın baba."

Babamın bakışları sertleşiyor ama sesi sakin. "Gareth, onun yerine kendine zarar veriyorsan iyi olmaktan çok uzaksın."

Büyükbaba hırlayarak, " daha sana yaklaşırsa kafasını uçururum," diye ekliyor.

Dudaklarımda acı bir gülümseme beliriyor. Sanırım Kayden'i bir daha göremeyeceğime göre güvendeyiz.

Hâlâ kanımda olsa bile. Kendimi parçalamadan onu yok edemesem bile.

Ama bunu yapmayacağım, babam ve büyükbabam böyle görünecekken olmaz. Perişan. Yırtılmış.

Büyükbaba Baltimore'u karıştırdığı için kendini suçlu hissediyor ama hissetmemeli. Cassandra'nın ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu. Suçlu hissedecek bir şey yok.

Babam ise başka bir hikaye. Baltimore'la kendisi ilgilenmediği için pişmanlık duyuyor. Ona göre, eğer yapsaydı, bunların hiçbiri olmazdı.

Ama bu Kayden'la tanışamayacağım anlamına geliyor. Ve bu, bu duygudan daha çok nefret ettiğim bir gerçek.

BIR SAAT SONRA ODAMIN KAPISI PAT DIYE AÇILDI VE KARDEŞIM Glyn'in peşinden içeri giriyor. Biraz dağınık görünüyor, sanki yataktan yeni kalkmış gibi, ki bu Killian için nadir görülen bir durum.

Babam ve büyükbabam ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce bakıştılar. Ama önce bana bir bakış atmadan değil. Ne olması gerektiğinden emin değilim. Endişe, belki?

Benim kırılgan olduğumu falan mı düşünüyorlar? Kırılabilir olduğumu mu? Lütfen. Duygularım yok, o yüzden bu *şey* beni etkilemiyor.

Hem de hiç.

Ona geri dönmek için can atıyor değilim. Ya da sargı yaptığı için parmaklarıma bakıp durduğumdan değil. Ya da sırf sesini duymak için onu arama dürtüsüyle savaşıyorum.

Bir günden fazladır onu koklamıyorum ve baş ağrımın sebebinin bu olduğundan eminim.

Morbid yoksunluk. Bu . *Hepsi*

bu.

"Aman Tanrım, iyi misin Gaz?" Glyn yatağımın yanına koşuyor, gözleri akmayan yaşlarla parlıyor.

Otururken dağınık topuzu sallanıyor, üzerinde rahat bir kot pantolon ve büyük boy bir kazak var. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa iyi uyumamış. Muhtemelen iki elini ceplerine sokmuş, az ötede duran Killian için endişeleniyor.

"Ortadan kaybolduğunda senin için çok endişelendik." Sesi hafifçe titriyor.

"Ben iyiyim." Kill'e sırıtıyorum, onun duygusallığını görmezden geliyorum. "Sen de benim için endişelendin mi, sevgili kardeşim?"

"Beni isteğim dışında buraya sürükledi." Çenesini Glyn'e doğru uzatıyor ama gözleri bana kilitlenmiş, envanter çıkarır gibi beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. İfadesi her zamanki gibi okunmuyor ama bandajlarımı görünce bakışları hafifçe kararıyor ve ona ihanet ediyor.

Kill kayıtsızmış gibi davranabilir ama ben daha iyi biliyorum. Kardeşim benim ona ait olduğumu düşünen biri, tıpkı benim onun bana ait olduğunu düşündüğüm gibi. Elbette bana bok atıyor ama biri bana dokunmaya cüret ederse, tüm varlığını yerle bir eder.

Sanırım bu bizim çarpık ilgi gösterme şeklimiz.

"Yalan söylüyor," diye söze karışıyor Glyn, ona kızgın bir bakış atarak. "Sen kaybolduğunda aklını kaçırdı. *Hiç* konuşmadığı kardeşim Lan da dahil olmak üzere herkese seni arattı. Düşünebiliyor musun? Hatta 'Sen, boşa kürek çekmeyi bırak da yeteneklerini kullan ve sefil hayatında bir kez olsun işe yarar bir şeyler yap' dedi. Hatta Yılanların bölgesini bastı ve sırf senin orada olmadığını doğrulamak için neredeyse herkesi öldürüyordu. Dürüst olmak gerekirse dehşet vericiydi."

Gülümsememi engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. "Çok duygulandım."

"Bunu annem ve babam için yaptım," diye homurdanıyor Killian, bakışları Glyn'i uyarırcasına ona kayıyor. "Ağlamaya başlarlardı ve ben de bu dramayla uğraşmak istemedim."

"Yine de minnettarım," diyorum omuz silkerek.

"Hâlâ yalan söylüyor." Glyn dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bütün uçak yolculuğu boyunca tedirgindi."

"Hareket hastalığı, ajitasyon değil," diye düzeltiyor Kill hiç vakit kaybetmeden.

"Sen hareket hastalığına yakalanmazsın." Ters ters bakıyor. "Gareth için endişelendiğini itiraf etsen ölür müsün?"

"Bunu kim yaptı?" diye soruyor, onu tamamen görmezden gelerek bakışlarını bandajlarıma . "Bir isim var mı?"

"Neden? Onları benim için öldüresin diye mi?" Kaşlarımı çattım.

"Ayarlanabilir." Ses tonu, sanki market alışverişi teklif ediyormuş gibi .

"Teşekkürler Kill, ama her şey kontrolüm altında."

Çünkü bana can simidi atan ama sonra ipi kesen adamı unutacağım.

Ve bunu yaptığımda, onu çıplak ellerimle öldüreceğim.

C5

GARETH

"H "Beni daha ne kadar takip edeceksin?"

Ben arkamı dönüp onlara bakarken Simone ve adam oldukları yerde durdular.

Son birkaç gündür yürüyüşlerimde, ayak işlerimde ya da ok atarken beni onları çoğunlukla görmezden geldim.

Ama şimdi sinirliyim.

Ya da çok doluyum.

Ya da sadece cani.

Her neyse, umutsuzca dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Ailemin evinin yakınındaki gölün kenarında esen rüzgâr saç tellerimi gözlerime doğru itiyor. Kesmeliyim.

Ve belki de bunu yaparken lanet olası kalbimi oyarım.

Adam birkaç adım geri çekildi, açıkça Simone'a saygı duyuyor, onun yetkili olduğunu işaret ediyor. Zaten ondan pek bir şey öğrenemeyeceğim.

Medusa'yı Heathens'ların malikanesine teslim ettiler, araç kamerası hafıza kartlarını uygun bir şekilde kaybettiler - muhtemelen Declan'ın izlerini örtmek için yaptığı bir şey. Gerçi iç kameranın kartını neden aldığından emin değilim.

Simone ayrıca Moka'yı görmek isteyip istemediğimi sordu. Ne kadar istesem de o Kayden'le birlikte ve o adamı bir daha görmeyeceğime yemin ettim.

Ve yapmayacağım.

Çünkü hayatıma devam ediyorum. Etmek *zorundayım*.

Gelecek hafta okul için adaya döneceğim. Aramızda bir okyanus ve onun profesör olarak yokluğu ile iyi olacağım.

Olmak zorundayım.

"Bana katıl, Simone." Göle bakan bankı işaret ediyorum ve sert tahtanın üzerine oturuyorum.

Artık otururken yüzümü buruşturmadığım gerçeği beni biraz rahatlatmalı. Olmuyor. Sadece boşluğu daha da genişletir.

Elbette, bir BDSM kulübüne gidebilir ve beni boşaltacak birini bulabilirim. Ama bunun benim için ille de acıyla ilgili olduğunu sanmıyorum. Önemli olan acıyı veren kişi.

Ayrıca, ben asla ve *asla* bir başkasına

Ben.

Kayden bir istisnaydı ve üzerimde tepindi.

Simone bana katılmadan önce tereddüt etti, birkaç adım ötemde durup Ellerini bir asker gibi arkasında kenetlemişti. "Beni takip etmeyi bırakamaz mısın?" İç çekiyorum.

"Hayır. Güvenliğinizi sağlamak için kesin emir aldım. Declan hâlâ dışarıda bir yerde ve biz onu bulana kadar sen bir hedefsin."

"Ailem korumaları karşılayabilir."

"Benim kadar iyi değil, Bay Carson."

"Bana Gareth de. 'Bay Carson' lafı bana özel dedektifimmişsin gibi davrandığın zamanki TSSB'yi hatırlatıyor."

İfadesi duraksıyor ve gözlerinde suçluluk gibi bir şey parlıyor. "Şu anda pek bir şey ifade etmediğini biliyorum ama yalan söylediğim için özür dilerim. Ve ne olursa olsun, Boss sadece bu illüzyona biraz daha tutunmak istediği için rol yapmaya devam etti."

Göğsüm sıkışıyor ve bakışlarımı, güneş suyu turuncu ve kırmızının ateşli tonlarına boyarken çiftlerin kayıklarla kürek çektiği göle sabitliyorum.

Nefesimi yavaşça veriyorum, nefesim ciğerlerimden bir lanet gibi sürüklenerek çıkıyor. "İşkenceyi uzatmak istediğine eminim. Hanımının ölümünü bana ödetmek için."

"Bayan Davenport hiçbir zaman benim metresim olmadı ve sizinle tanıştıktan kısa bir süre sonra intikam almaktan vazgeçtiğine eminim."

Bayan Davenport. Cassandra. Onun soyadını taşıyan kadın.

Gülümseyen çiftlerin dikkatimi dağıtmasını isteyerek önüme bakarken tenim karıncalanıyor. Ama tek yapmak istediğim onları gölde boğmak. Başlarını altında tutmak

Gilbert'a yaptığım gibi. Hareketsiz kalana kadar çırpınışlarını, gürleyen çığlıklarını hissedin.

Neden bu kadar çok gülümsüyorlar?

"Bana inanmak zorunda değilsin," diye devam ediyor Simone. "Ama ona asla sana baktığı gibi bakmadı."

"Doğal olarak. Onu seviyordu ve ben sadece bir
oyuncaktım." Başını sallıyor. "Tam tersi."

Gülüyorum, keskin ve acı. "Beni onun saçmalıklarına inandırmaya çalıştığın için prim mi alıyorsun?"

"Bay Carson... Gareth." Tereddüt ediyor. "İçten içe bunun saçmalık olmadığını biliyorsun. Önceki tüm hedeflerini işkenceden sonra hemen öldürdü. Eğer seni öldürmeyi ya da incitmeyi planlasaydı, bırak seninle yakınlaşmayı, seni asla yanında tutmazdı. Sen gittiğinden beri enkaza döndü, kendini işe gömdü ve erken bir mezara kadar sigara içti."

Sigarayı bırakmamış mıydı? Bırakmıştı, ben ona kokusundan nefret ettiğimi söyledikten sonra.

"Acı çekiyor muydu?" Parmağımı atmam gereken ama atamadığım bileziğin üzerinde gezdiriyorum.

"Büyük acı."

"Cassandra'nın öldüğü zamandan daha
mı fazla?" "O zaman acı çekmiyordu.
Sadece öfkeliydi." "Öfkelenmesi için acı
hissetmesi gerekirdi."

"O değil. Onun için bunlar farklı duygular." Duraksıyor. "Kedinizi ve bazı eşyalarını almak için İngiltere'ye uçtu. Adamlarımdan biri bir kase çürümüş çilek bulduğunu ve yirmi dakika boyunca ona baktığını söyledi."

Parmaklarımı bileziğin etrafında sıkıyorum, sonra
bırakıyorum. Siktir et onu.

Gittiğimden beri bir çileğe bile dokunmadım. Her yerde onu görmeden yüzemiyor, televizyon izleyemiyor, hatta ders çalışamıyorum.

Her şeyde.

Kan dolaşımıma işlemiş bir lanet gibi.

Ve kendime engel olamadığım için Simone'a daha fazla soru soruyorum, daha fazla araştırıyorum ve Kayden Lockwood'dan tamamen farklı ama bir şekilde aynı olan Kayden Davenport'u derinlemesine inceliyorum.

Bana ailesinden, özellikle de babasından, annelerinden, neden sürgün edildiklerinden ve onları korumak için ne yapması gerektiğinden bahsediyor. Grant'ten bahsediyor, sümüklü piçten ve Cassandra'dan. Açık olmalarından,

Görücü usulü evlilik, bu beni biraz şaşırttı çünkü beni başka biriyle gördüğünde kendini kaybediyor.

Simone'un sabit bir sesle konuşmasını dinliyorum, sözlerini sakınmıyor ama küfrettiğinde de özür diliyor. Bana Vencor'dan ve onun içinde olmak için neler yapması gerektiğinden bahsediyor. Neden bana bir tür gizli topluluktan bahsedecek kadar kendinden emin hissettiğinden emin değilim ama belki de yalan söylediği için kendini suçlu hissediyor ve şimdi bunu telafi etmek istiyordur.

Belki de bu Kayden'in bir oyunudur, ama bunu bilmemi isteyeceğinden şüpheliyim. O adam bir kasa gibi, gerçekten. Hayatının tüm farklı kompartımanlarını ayrı tutuyor.

Şok tabancasına ve ona enjekte ettiğim ilaca karşı gösterdiği direnç, büyürken aldığı zehir ve acıya dayanıklılık eğitimini duyunca şimdi daha anlamlı geliyor.

Ve derimin altında, başkalarının benim olana zarar vermesi konusunda her zaman hissettiğim o karıncalanma dürtüsünü hissediyorum. Babasına ve Vencor'a karşı da var.

Ve bu Julian, Kayden'in görüşünün bazen kötüleşmesinin, ateşinin çıkmasının ve öksürmesinin nedeni. Annelerinin ziyaret ettiği o 'kazayı' bu yüzden geçirdi. Gerçekte, büyük bir bağışıklık sistemi saldırısı geçirdi. Görünüşe göre Kayden ilaç şirketi için kayıt dışı ilaç deneyleri yapıyormuş.

Görünüşe göre, onu tanıdığım ilk birkaç hafta evinde kokladığımı hatırladığım lavanta Cassandra'nın kokusuymuş. Onu buz banyosunda yakaladığım andan hemen sonra evde bu kokuyu bırakmış olmasına gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Simone bana bir erkekle ilişki kuramamasının sebebinin Vencor olduğunu söyledikten sonra kaşlarım çatık bir şekilde uyuyakalıyorum. Beni öğrenirlerse onu öldüreceklerini.

Onlar kim oluyor da bir erkekle mi yoksa bir uzaylıyla mı birlikte olması gerektiğine karar veriyor?

Lanet olası pislikler.

Bir parçam çığlık atmak istiyor. Bir diğer parçam ise hepsini teker teker öldürmek ve boşluğu onların kanıyla doldurmak istiyor.

Uzun, yalın parmaklar İplik aracılığıyla benim Saç, onların Dokunmak Tanıdık, kasıtlı. Kehribar rengi kokusu havayı dolduruyor, ciğerlerime doluyor ve sıcaklığı kemiklerime sızarak göğsümde her zaman var olan soğuğu engelliyor. Rüyalarımda hep çok sıcak hissettiriyor. Dokunuşu yatıştırıcı. Onun varlığı topraklıyor. Sanki kalbimin altında onun kalp atışlarını hissedebiliyorum.

Parmak uçları, sabit ve canlı.

Onu unutmaya çalışan biri olarak, sanki zihnimin derinliklerinde onun parçalarını kovalıyormuşum gibi, kesinlikle çok uyuyorum. Onun dokunuşunun yankılarında kendimi kaybetmek için. Başımı onun kucağına koyup televizyon izlediğim kısacık anları çalmak için, her şeyin daha basit hissettiği zamanlarda.

"Kilo vermiş."

Boğuk ama derin sesi uykunun sisini yarıyor. Parmakları daha sağlam, daha gerçek. Dikkatli, tereddütlü.

Kalbim sıkışıyor.

Ama hareket etmiyorum. Kıpırdamadan duruyorum, düzenli nefes alıyorum, hayallerimin kırılgan figürlerine tutunuyorum.

"Onu evde doğru düzgün besliyorlar mı?"

Sesinin tınısı kulağımda çınlıyor ve açlıktan kıvranan kalbime hücum ediyor.

Parmakları kafa derimi yakıyor, acı verici bir şekilde değil, vücudumdaki her siniri ateşleyen bir şekilde. *İyi* türden bir yanma. Her gece gözlerimi kapattığımda hayalini kurduğum türden.

"Eğer ailesiyle kavga mı edeceksin?" Simone'un sesi o anı böler.

İşte böyle biliyorum. Bu

bir rüya değil.

Onlara hiç girmedi.

Sadece o.

Yani o burada. Tam *burada*. Yanımda oturuyor, başım uyluğuna yaslanmış. Parmaklarım istemsizce seğiriyor, o da onları yakalıyor ve yara bantlarını incelemek için elimi kaldırıyor.

Gözlerimi açmalı ve ona gitmesini söylemeliyim. Alanımı, zihnimi, her şeyimi işgal etmeyi bırakmasını.

Ama sonra elimi soğuk dudaklarına götürüyor ve her parmağıma bir öpücük konduruyor. Tüm vücudum titriyor ve gözlerimi açarsam kötü alışkanlıklarıma geri döneceğimi biliyorum.

Yani, *o.*

"Kavga çıkarmasan iyi edersin," diyor Simone, sesi keskin. "Babası, büyükbabası ve erkek kardeşinin seni gördükleri yerde öldürmek istediklerine eminim."

"Peki Gareth ne dedi?"

Parmaklarımı öpmeye devam ediyor, sesindeki sertlik vücudundan yayılan ısıyla birlikte içimi ısıtıyor.

Simone kuru bir sesle, "Onlara yapmamalarını söyledi," diye yanıtlıyor. "Bunu kendisinin yapacağını söyledi."

"Beni sevdiğini biliyordum."

Simone, "Seni öldürmeyi seviyor, daha çok," diye mırıldanıyor ve ben bankın öbür ucundan ona beşlik çakmak istiyorum.

"Onun için ikisi de aynı şey," diye mırıldanıyor, elimi göğsüme indirmeden önce dudakları son bir kez parmak uçlarıma değiyor.

Onun dokunuşunun yokluğu tenimi üşütüyor.

"Kendine zarar veriyor mu ya da zarar verme belirtileri gösteriyor mu?" diye soruyor, sesi daha karanlık, daha sessiz bir şeye dönüşüyor.

Simone, "Fark ettiğimden değil," diye yanıtlıyor.

Hâlâ saçlarıma gömülü olan elinin içinden hafif bir titreme geçiyor. O kadar silik ki, bana dokunmasaydı fark edemezdim.

"Daha dikkatli ol, Simone. Ona hiçbir şey olmayacak, anlaşıldı mı?" "Kendin için endişelen. Yürüyen ölülere benziyorsun."

Gözlerimi açıp onu görmek istiyorum. Onunla ilgili aklımda kalan son görüntü, gözlerindeki hüzün ve bana hayatını sunarkenki ölüm kararlılığı.

Ve bu görüntüden nefret ediyorum. Bu *o* değil.

Benim Kayden'im değil.

Benim olduğundan değil. Ya da başka bir şey.

Dudakları alnımla buluştuğunda zamanın kendisi nefesini tutmuş gibi bedenim hareketsiz kalıyor.

Yumuşak, uzun süreli baskı sessiz bir istiladır, şefkatli ve neredeyse saygılıdır. Titrek nefesleri ve nazik, dikkatli dokunuşu kelimelerin söyleyebileceğinden daha yüksek sesle konuşuyor.

Nefesleri tenimde ılık, sığ fısıltılarla üzerimde geziniyor, sürdüremediği bir gerçekliğin yavaş nefes verişi gibi.

O sızı göğsüme geri dönüyor ve bana kaybettirdiği şeyin ağırlığı yasak meyve gibi aramızda asılı kalıyor.

"Özür dilerim, benim küçük canavarım." Özrünün derin gürültüsü tenimin üzerinde kayıyor, havaya zar zor dokunuyor ve göğsüme baskı yapıyor.

Ve sonra gitti. Kalbimi de yanında götürdü.

Bugün adaya geri dönüyorum.

Okul denen sinir bozucu şey için.

Buna olan ilgimi kaybettim. Aslında birçok şeye olan ilgimi kaybettim.

Sanırım boşluğun ne kadar yıkıcı hafife almışım. Nasıl derinleşip genişleyebileceğini ve intikam talep edebileceğini.

Ayrıca Kayden'in başımı kucağına alıp alnımdan öptüğü anı düşünmeden edemiyorum.

Bu beş gün önceydi.

Ben uyurken kaç kez yanıma geldiğini merak ediyordum. Ve gözlerimi açıp onunla konuşmadığım için kendimi dövüyordum.

Ona aklımın bir parçasını vermeliydim. Beni öldürmesi gerektiğini bile bile bana her dokunduğunda midesini bulandırıp bulandırmadığımı sormalıydım.

Onu lanetledi.

Onu boğdu.

Sadece ona baktım.

Çünkü onsuz hayatımdan nefret etmeye başlıyorum.

Ve nedense o gelmeden önce nasıl olduğumu hatırlamıyorum. Ya da hatırlamak istemiyorum.

Annem yakasını düzeltirken, elleri hafifçe titrerken keskin hava yüzümü ısırıyor. "Bizimle biraz daha kalmalısın," diye ısrar ediyor, sesi yumuşak ama kararlı. "Henüz tamamen iyileşmedin."

"Ben iyiyim anne."

Yaralarım artık yara bantlarının altında saklı ve dikişler hala duruyor olsa da yakında çıkacaklar. Ve o zaman Kayden'in şeklindeki yara izleriyle baş başa kalacağım.

"Demek istediğim hâlâ geçerli." Annem bana sarılıyor ve kollarını boynuma dolayabilmesi için kendimi zorunda kalıyorum. "Seni seviyorum hayatım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seviyorum." Sırtını sıvazlıyorum. "Ben de seni seviyorum anne."

Gözlerini silerek geri çekiliyor ve babam içgüdüsel olarak onu yanına çekiyor, güçlü, sessiz varlığı onu topraklıyor. İnsanları durduran türden bir güzelliği var, erkek formunda bana miras kalan nadir, ruhani bir tür.

"Kendine iyi bak, Glyn, tatlım." Annem Glyn'e sarılıyor. "Sizi özleyeceğim çocuklar," diye mırıldanıyor, ardından Kill'i kucaklıyor ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde ben ayrılana kadar ayrılmayı reddediyor.

Yapışkan.

Babamla ne tür bir konuşma yaptığından emin değilim ama bana tuhaf tuhaf bakıyor. Sanki incelemek için sabırsızlandığı tamamen farklı bir insanmışım gibi.

Dün gece, Kayden'in eski fotoğraflarını karıştırırken odama geldi. Ne? Öyle demek istemedim. Kendimi çok boş hissediyorum. Sadece on dakikalığına şarj olmaya ihtiyacım vardı.

Bir saat kadar sürdü. Ta ki

Kill sözümü kesene kadar.

Annem ve Glyn mutfaktaydı, bu yüzden dünyadaki en sevdiği iki kişi olmadan muhtemelen beni kızdırmaya karar verdi.

KILL YATAKTA YANIMA OTURDU, OMZUNU OMZUMA DAYADI VE GÖZLERINI büyük pencereden bahçeye bakıyordu. "Gerçekten bana babama benzediğinden daha mı çok benziyorsun?"

"Babam mı söyledi?"

"Evet. Ama büyükbabam birkaç yıl önce bunu ima etmişti. 'Unutma, senin her zaman bir kardeşin var' gibi bir şey söylemişti. Birbirinize sandığınızdan daha çok benziyorsunuz. Aptalca bir kardeşlik bağı kurmaya çalıştığını düşünmüştüm. Seni herkesten daha iyi tanıdığı için böyle bir şey yaptığını hiç düşünmemiştim."

"Benim için cinayeti örtbas etmeye yardım etti."

Başını bana doğru eğiyor, gözleri parlıyor. "Nasıl hissettin?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Öforikti ama sadece birkaç dakikalığına. Sonra yine boşluk oldu."

"Bu yüzden mi... bir daha hiç öldürmedin? Boşluk çok hızlı geri geldiği için mi?" Sesinde garip bir derinlik var, neredeyse bir heves. Bu Killian'la paylaştığım tarafım. Nörodiverjansının reklamını yapmayı seven bu kadar dışa dönük bir insan olmasaydı, onunla konuşurken daha rahat olabilirdim.

Aslında düzenli olarak yaptığı tehditlerle ilgili değil. Onu genellikle görmezden geldiğim için bu onun benim dikkatimi çekme yöntemiydi. Benzerliklerimize rağmen ben ondan daha özelim ve başkalarının işime burnunu sokmasından hoşlanmıyorum. Ayrıca babama zarar vermesinden de nefret ediyorum.

Bundan hoşlanmadım.

Ama şimdi kelimeler . "Çünkü başlarsam duramayacağımı biliyordum ve benim kadar güzel biri hapishane için yaratılmamıştı."

Bir kahkaha patlatıyor. Bu manzara çok ilginç. Çok mutlu görünüyor. Kendinden geçmiş. Omuzları titriyor ve gözlerinin kenarlarını bile siliyor.

Açıkçası Kill'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim, çocukken bile. "Ne?"

Suratımı astım. "Ben güzelim."

"Biliyordum."

"Neyi

biliyordun?"

"Kendini benden daha güzel gördüğün için."

"Çünkü ben öyleyim. Sen ana olabilirsin ama onun bakışlarına sahip olan benim."

"Ben de babamınkini aldım." Kaşlarını oynatıyor.

Elimi yüzüne itiyorum. "Siktir git, göt herif." "Vay canına. Hep

böyle *aşağılık mıydın?"*

"Aynen öyle. Ben küçük kralım, o yüzden kapa çeneni Kill."

". Yazık." Tekrar kıkırdıyor, sonra gençken ona yaptığım gibi saçlarımı karıştırıyor. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Ne hakkında?"

"Öldürmem çünkü durmam mümkün değil." Sırıtıyor. "ki Glyn'i buldum. İblislerimi evcilleştiriyor ve o boşluğu dolduruyor."

"Ha. Övünmene gerek yok. Ben de birini buldum-" Alt dudağımı ısırdım çünkü yapmadım.

Ben yapmadım.

Kill'in yanında Glyn var ve benim içimi kemiren öfkeli boşluğu yatıştıracak kimsem yok.

Kill'in zorlamamasına sevindim. Onun yerine konuşmaya devam etti. Onu en çok bu kadar konuşurken duymuştum ve bu dikkatimi dağıttı. Bir süreliğine de olsa.

GÜNÜMÜZE DÖNERSEK, BABAMA VE BÜYÜKBABAMA SÖZ VERDIKTEN SONRA

Kill ve ben arabaya doğru gidiyoruz. Glyn önden yürüyor, annesiyle telefonda konuşuyor. Döndüğümden beri ya endişesinden ya da Kill'in onu gözünün önünden ayırmamasından dolayı etrafta dolanıp duruyor.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakıyorum. Simone hiçbir yerde

görünmüyordu. Her zaman kapının yanındadır.

Sessiz gölgesi Isaac de kayıptır.

Tuhaf. Beni takip etmelerine alıştım ve bundan tamamen nefret etmiyorum. En azından Simone, özel dedektiflik görevinden dolayı özür diliyor ve ona yönelttiğim her soruya cevap veriyor.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde Kayden'in Davenport tarafı hakkında daha fazla şey öğrendim. İkili yaşamı hakkında - Londra ofisinde çalışmak, Amerika'ya seyahat etmek ve öğretmenlik yapmak arasında denge kurmak.

Çünkü şüphelenmemi istemedi.

Simone bunun çoğunlukla bana yakın olmak istediği için olduğunu söylüyor, ama o önyargılı.

"Yani yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin mi vereceksin?" Arabanın yanında dururken Kill'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Bakışlarımı ona doğru sürüklüyorum.

Dün geceki konuşmayı saymazsak, bir sürü aptalca soru sorup duruyor. Mesela, benimle uğraştığı için o pisliği ne zaman cezalandıracağım? Ne zaman başlıyoruz?

Artık vakti olduğu ve bunu düşünebileceği için yardım edebileceğini söyledi. Sıcak ve soğuk aileden geliyor.

"Bazı şeyleri oluruna bırakmak senin bir şey değil," diye devam ediyor. "Sadece söylüyorum." "Neyin bana benzediği ya da benzemediği hakkında ne biliyorsun?"

"Çok değil, kabul ediyorum," diyor arabaya rahatça yaslanarak. "Ama yeniden öğreniyorum. Bana başkalarını taklit etmemle ilgili o tüyoyu verdiğinde anlamalıydım. Hep o iğrenç sahte gülümsemen vardı. Şüphelerim vardı ama beni yıllarca kandırdın. Etkilendim."

"Seni etkilemek yapılacaklar listemde yok." Gözlerim yine etrafı tarıyor. Simone ve Isaac hangi cehennemde?

Ben gidiyorum diye görevleri bugün bitiyor mu? Gerçi bu pek mantıklı değil.

Yabancı topraklarda daha fazla tehdit altındayım, değil mi?

"Öyle olmalı," diye karşılık veriyor Kill. "Kayden'in kolayca kurtulamayacağından emin olmak da öyle."

"Cidden, neden umursuyorsun ki?"

"O *kız*" -tırnak içinde- "hakkında mırıldandığın *kız*, değil mi? Ama o bir kız değil."

Çenem gerildi. "Peki ya öyleyse? Berbat bir eşcinsel şakası mı yapacaksın?"

"Hayır, ben tamamen akışkanlıktan yanayım. Yine de senin altta olmana biraz üzüldüm."

"Öyle olduğumu kim söyledi?"

"Demek *öylesin*?" Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "RIP, egom. Babam ve büyükbabam felç geçirirdi."

"Killian, yemin ederim seni keseceğim-"

"Demek istediğim." Omzumu kavradı. "Eğer onu istiyorsan, elinde tut. Önüne bir engel çıkarsa da onu ortadan kaldır."

Önümden arabaya doğru yürüyor ve ben iki atım boyunca öylece bakıyorum. Telefonum titriyor ve onu çıkarıyorum.

SIMONE

Declan'ın bakıldı. Güvendesin, Gareth.

Bu ne anlama geliyor? Burada olmayı bırakacaklar mı?

Hepsi mi?

Ara tuşuna basıp telefonu kulağıma götürüyorum ve o açar açmaz konuşuyorum. "En azından hoşça kal diyebilirdin."

"Özür dilerim. Aceleyle çıktım."

Parmaklarım seğiriyor. Sesi kapalı geliyor.

Dişlerim dudaklarımı sıyırıyor. "Sorun ne Simone?"

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme." Sertçe nefes alıyorum. "Bir sorun var. Söyle bana. Şimdi."

"Bu... Siktir et bunu. Declan'ı yakalayıp ona işkence ettiğimizde, adamlarından birinin örgütün kıdemli bir üyesine bir video göndermesini sağladı. Kayden Declan'ı öldürmesine rağmen görüntülerin yayılmasını engelleyemedi."

"Ne görüntüsü?"

"Araç kameranızdan. öpüşürken yakalamış. Diğer şeylerin yanı sıra."

Parmaklarım telefonun etrafında sıkılaşıyor. "O... Onlar..."

"O iyi. Onu saklanmaya göndermeyi başardık ama daha ne kadar kaçabileceğimizden emin değiliz. Şimdilik onu ABD topraklarından çıkarmak için seçenekleri araştırıyorum." Duraksıyor. "Neyse ki yüzün görünmüyordu, yani güvendesin Gareth. Kayden sana bir şey söylememi yasakladı. Okula geri dönmeni ve hayatını normal bir şekilde yaşamanı istiyor."

Göğsüm acı dolu nefeslerle genişliyor. Ne istediğini sikeyim.

Siktir et *onu.*

Simone konuşmaya devam ettikçe kelimeleri birbirine karışıyor. Tek duyabildiğim yüzüme bakan gerçek.

Bir daha asla normal bir hayatım olmayacak.

Kayden Davenport normallik hayallerimi paramparça ettikten sonra olmaz.

C6

KAYDEN

I Declan'a daha fazla işkence etmeliydim.

Onu canlı canlı haşladı. Derisini daha yavaş kesmiş.

Onu asitte erittim, parça parça.

Ona işkence etmek için saatler harcadım, Gareth'ın vücudunda açtığı her yaranın bedelini ödettim ama yine de yeterli olmadı. Jethro bodruma gelip gitmemiz gerektiğini söylediğinde hâlâ onun çürümüş etinin kokusunu alabiliyor ve kahrolası ağzındaki sırıtışı görebiliyordum.

"Sana küçük bir veda hediyem, orospu çocuğu." Söylediği buydu.

Gareth'ı yine tehlikeye attı. Benim yüzümden.

Hep *benim yüzümden*.

Dikişler, yaralar, yaşadığı iç ve dış cehennem hep benim yüzümden.

Vücudunun her yerine kan damlarken Declan yüksek sesle güldü, yüzü tanınmaz haldeydi. Gözlerinden biri kapalıydı ama diğeriyle bana bakmaya devam ediyordu.

"Haklısın Davenport, o küçük psikopata işkence ettim ama ne kadar tekmelesek, yumruklasak ve sağa sola fırlatsak da tepkisiz kaldı. Hiç tedirgin olmayan bir bakışı vardı ve bu beni çok kızdırdı, ama sırf gözleri Caysie'ye benzediği için onu becerdiğini söylediğimde çok sinirlendi. Gözlerindeki öfke ve kana susamışlığı görmeliydin. gelse beni çıplak elleriyle öldürürdü. Göründüğü kadarıyla

Onu çok kıskandım, birlikte mutlu olmanızı izlettim, aklıyla oynadım, onu delirttim çünkü onunla ona ihanet ettin. Tecavüzcüsünün torunuyla birlikte olarak onun anısını lekeledin. Ölürken ona saygı gösteremediğine göre, ona katılmalısın. Bakalım onun gözlerinin içine bakabilecek misin!"

İşte o zaman kafasına bir kurşun sıktım. Ömür

boyu susturdum.

Okyanusun şiddetli dalgalarına bakan bir kayanın üzerinde oturuyorum. Öğleden sonra güneşi suyun üzerinde altın rengi bir yansıma yaratıyor.

Cassandra yüzme bilmediği için suyu hiç sevmezdi. Bir göle atılması ironik, neredeyse bir tür son sevişme gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, onun oturduğunu hayal ediyorum.

Artık kâbuslarımda görünmüyor, onun yerine Gareth kanlar içinde ve benimle konuşmayı reddediyor.

"Declan haklıydı," diye mırıldanıyorum, sesim dalgaların arasından zar zor duyuluyor. "Tecavüzcünün torunundan hoşlanmaya başladım. Öldürmeye niyetlendiğim bir çocuk, ama kendimi onun tarafından mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde büyülenmiş buldum."

Yavaşça nefes veriyorum, deniz meltemi iliklerime kadar işleyen acı bir serinlik taşıyor. ", değil mi Sandra? Ne de olsa sen benim arkadaşımdın. Beni her zaman anladın. Ma Jina onun beni değiştirdiğini söylüyor ve haklı. Değiştirdi. Razı olmadığım şekillerde, çok geç olana kadar farkına bile varmadığım şekillerde. Ben istedim ki..."

Küçük bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor, acı ve geçici. "Bir noktada, sıradan biri olmayı diledim. Davenport adının ağırlığından, mirasın ve beklentilerin zincirlerinden kurtulmuş basit bir profesör. Tüm bunlar üzerimizde olmadan onunla birlikte olabilecek bir adam."

Rüzgâr yüzüme çarpıyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Sandra... sana olanlar beni öfkeli ve intikamcı yaptı. Sana adaleti sağlamak, sonunu getirmek istedim. Bunu kendime amaç edindim. Ama belki de sadece senin için değildi. Belki de benim içindi - kendi hayatımdan, yükümlülüklerimden, Grant'in bitmek bilmeyen taleplerinden uzaklaşmak için.

"Ama onu kaybetmek..." Şiddetli bir dalga kayalara çarpıp buz gibi suları bacaklarıma sıçratırken sesim çatlıyor. "Bu dayanılmaz bir şey. Nefes alamıyorum, sanki göğsüme bir ateş topuyla dolaşıyormuşum gibi, her gün her an beni boğuyor."

Bakışlarımı ufka çeviriyorum, suyun uçsuz bucaksız bir alanda gökyüzüyle buluştuğu yere. "Özür dilerim Sandra. Gerçekten. Büyükbabasına zarar veremem ve ona asla zarar veremem. Kardeşini onu incittiği için öldürdüm ve bunu tereddüt etmeden yine yaparım.

"Bunun bencilce olduğunu biliyorum. Sahip olduğumu iddia ettiğim amaca ihanet ettiğimi biliyorum ama gitmene izin veriyorum. Temelli olarak. Eğer beni affedemezsen, bunu kabul edeceğim. Çünkü gerçek şu ki, artık benim önceliğim o. Önemli olan tek şey o. Hayatıma mal olsa bile. Ruhuma mal olsa bile."

Rüzgâr uğuldayarak sözlerimi uzaklara taşıyor, ama doğal olarak yanıt yok, ama şimdi huzur içinde olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor - en azından birimiz öyle.

Ayağa kalkıp pantolonumun tozunu alıyorum ve sivri kayalardan aşağıya doğru yürüyorum. Jethro, Grant'in hakkında hiçbir fikri olmadığı kıyıdaki güvenli evlerimden birine naklimizi ayarladı.

Şimdilik.

Jethro'ya göre, Grant'in saplantılı kontrol ihtiyacı bizi eninde sonunda bulacağı anlamına geliyor, bu yüzden hemen harekete geçmeliyiz.

Yine de düşüncelerim Gareth'a kayıyor. Acaba şimdiye kadar adaya varmış mıdır? Onu kontrol etmek için hızlı bir yolculuktan zarar gelmezdi.

Jethro bunu kabul etmez. Bizi buradan çıkarıp Güney Afrika'ya götürmeye kararlı.

İngiltere'ye daha yakın bir yer seçmesi gerekecek, belki Kuzey Afrika ya da Güney Avrupa, çünkü ben adaya gideceğim. Düzenli olarak. Dikkat çekmeden tabii ki. Çünkü onu görmemezlikten gelemem.

İçeri girdiğimde orta büyüklükteki ev sessizdi. Jethro girişe yakın bir masada oturuyor, üzerinde yıpranmış bir Metallica kapüşonlu tişörtü var. Saçları dağınık, her yöne doğru uzanıyor. Bir eliyle öfkeyle yazıyor, diğer eliyle de yarısı yenmiş bir sandviç tutuyor.

Dün gece uyumadığı, yöneticiler ve hissedarlarla toplantılar düzenlemekle meşgul olduğu açık.

Vencor'dan sürüldüğümde başıma ödül konmuş olabilir ama hâlâ Davenport şirketlerinin yarısına sahibim. Grant, dışlandığım için nüfuzumun azalacağını düşünüyorsa, kaba bir uyanış yaşayacak.

Ben Davenport Corp.

Babam her zaman Grant'in yöntemleri yerine benim iş yapma şeklimi tercih etti. İmparatorluğu daha güçlü inşa ettim, tehditleri daha etkili bir şekilde ele aldım ve sadık bir takipçi topladım.

Nerede olduğum önemli değil. Gücüm benim olmaya devam edecek ve onu Grant'e bırakmayacağım.

Jethro'nun masasının yanında durup bir sigara çıkarıyorum ve çakmağımı bir fiske yakıyorum. İlk nefes ciğerlerimi hem yanlış hem de tanıdık hissettiren bir şekilde yakıyor. Gareth nefret ettiği için bırakmıştım ama onun yokluğu beni kötü alışkanlıklarıma geri itti.

"Simone nerede?" Duman çıkararak soruyorum.

Jethro başını kaldırıp bakmıyor bile. "Bir işi olduğunu söyledi." "Yarın gidiyoruz," diyorum bir bulut daha üfleyerek. "Geçerken
Brighton Adası tarafından."

Bu onun dikkatini çeker. Başını kaldırır, çenesine hardal bulaşmıştır. "Hayatta olmaz. Grant geri dönmeden önceki son durağınızın orası olduğunu biliyor. İzleyen insanlar olacaktır."

"Çoktan döndüğüm için şüphelenmeyecektir."

"Şüphelenebilir."

"O zaman risk alacağız."

Jethro sandviçinden aldığı lokmayı yutarak ters ters bakar. "Senin neyin var be adam? Onu uzaktan görmek için öldürülmeyi göze mi aldın?"

"Sanırım."

"Adamlardan birine fotoğraf çektirip size gönderebilirsiniz."

"Aynı şey değil." Dönüyorum ve merdivenlere yöneliyorum. "Ayarla."

Merdivenleri çıkarken küfürleri ve bırakmam için mırıldandığı boş tehditleri beni takip ediyor. Onu görmezden geliyorum, odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Oda seyrek döşenmiş, işlevsel ama ev gibi değil. Kesinlikle o kahrolası kasvetli adadaki evime hiç benzemiyor.

Bir kişinin varlığının karanlığı aydınlatması ya da ışığı söndürmesi çok saçma.

Düşünceden sıyrılıp masaya oturuyorum, ahşap avuçlarımın altında serinliyor ve dizüstü bilgisayarımı alıyorum. Açıyorum ve ekrana odaklanıyorum.

Moka kucağıma atlıyor, yumuşak miyavlaması boğucu sessizliği bozuyor. Onun şık siyah kürkünü okşuyorum, parmaklarım dalgınca hareket ediyor. "Sen de onu özlüyorsun, ha?"

Tekrar miyavlıyor.

"Biliyorum," diye
fısıldıyorum.

Kedi kahverengi deri koltuğa sıçrıyor ve bir kez daha kibirli bir miyavlama sesi çıkarıyor. Tıpkı belli biri gibi.

Çalışıyor, yazışmaları yanıtlıyor ve birkaç bağlantıyı düzeltiyor olmalıydım. Ama bunun yerine bir video dosyası açıyorum.

Declan'ın beni attırmak için Osborn'lara gönderdiği video. Muhtemelen kardeşime gönderirse, beni etrafta tutmak için bunu halının altına düşündü.

Ama bu durumda Grant, Gareth'ı bulur ve öldürürdü. Tıpkı babamızın üniversitedeki sevgilisine yaptığı gibi.

Yani, çarpık bir şekilde, Declan'a borçluyum.

Klip kısa, grenli ve sessiz. Gareth görünmüyor, ben üzerine tırmanırken koltuğa sıkışmış. Bu, arabası Medusa'ya yine "bebeğim" dedikten sonraydı. Bir araba için mantıksız kıskançlık. Ne kadar saçma.

Hatıralar çok canlı, videodan daha keskin. Onu geri ittiğimde çıkardığı şaşkın homurtu. Yeşil gözlerindeki yaramaz ışıltı. Kollarını bana sararken yanaklarını buruşturan o lanet gamzeler.

"Cezalandırılacak mıyım Profesör?" Sesi alçak, kaba bir mırıltıya dönüşmüştü ve tahrik ediciydi.

Klipte görüyorum -vücutlarımız birbirine bastırılmış, ağzı benimkinin altında. Sessizken bile onu neredeyse duyabiliyor, nefeslerinin tenime değdiğini hissedebiliyorum. "K-Kayde...daha...evet..."

Kaslarının ellerimin altında nasıl yumuşadığını, kalp atışlarının benimkilere karşı nasıl gürlediğini ve kulaklarının nasıl kızardığını hâlâ hissedebiliyorum. Sadece benim için çıkardığı o küçük, muhtaç sesleri.

Kokusunun hayaleti duyularımı dolduruyor ve anında sertleşiyorum, acı keskin ve her şeyi tüketiyor. Onu şu anda bile hissedebiliyorum; sıcaklığı, gerginliği, kalçalarının benimkilerle mükemmel bir şekilde hizalanması.

Pantolonuma uzanıp ağrımı dindirmek üzereydim ki Moka koltuktan masaya atladı ve satranç taşlarını masanın üzerine saçtı.

Alt kattan gelen sesler beni gerçekliğe geri sürüklüyor.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp ayağa kalkıyorum ve yüksek sesle miyavlayan Moka için kapıyı açıyorum. Merdivenlerin tepesine doğru adım atarken vücudumda gerginlik sarmalları oluşuyor.

Sonra donuyorum.

İlk başta, onun da diğer zamanlarda olduğu gibi hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünüyorum.

Uyuduğumda, onun beni sildiğini ve elimi okşadığını hayal ediyorum.

Ama benimle hiç konuşmuyor. Ne söylersem söyleyeyim, o boş gözlerle bana bakıyor.

Gözlerim öldü.

Ama sonra gözümü kırptım ve o gitmişti.

Uyumaya devam ediyorum ama yine orada değil.

Ama bu sefer gerçekti.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve o hâlâ orada duruyor, Moka çenesine kafa atarken onu elleriyle tutuyor.

Ciğerlerim sıkışıyor, hava sanki odadan emilmiş gibi yoğun ve ağır. Onu görmek mideme bir yumruk gibi iniyor, ağır, ham bir dalga içime çarpıyor.

Altın sarısı saçları artık daha uzun ve alnına dağınık bir şekilde dökülüyor. Keskin çenesi ve elmacık kemikleri daha da belirgin görünüyor, ama geri kalanı...

İçi .

Benim küçük canavarım hızla kilo kaybetti, kasları artık eskisi gibi kolları boyunca uzanmıyor. Beyaz tişörtü vücuduna yapışıyor, kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve eskiden her gün taptığım çerçeveyi ima ediyor.

Ama şimdi, uzak görünüyor. Dokunulmaz, hatta.

Alnındaki yara bandı, ne yaptığımı ve ona neden dokunmamam gerektiğini apaçık bir şekilde hatırlatıyor.

Onları göremesem de, pürüzlü dikişlerin ceketinin kolunun altında saklı olduğunu biliyorum. Gözlerimi her kapattığımda onları görüyorum. O zamanki görüntüsü, dökmek için iki kez düşünmediği kendi kanı, aklımdan çıkmıyor.

Parmak uçlarımın altındaki, damarlarımdaki ve göğsümdeki kanının soğuk sızısını neredeyse hissedebiliyorum.

Yine de onu görmek ciğerlerimi genişletiyor. Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez nefes alabiliyorum. Onun varlığı bir fırtına gibi her yeri dolduruyor, beni hem felç ediyor hem de ona ulaşmak için çaresiz bırakıyor.

Ama yapamam.

Midemi yakıcı bir gerginlik kaplıyor ama kırpılmış, kopuk bir ses tonuyla "Burada ne yapıyorsun?" diyorum.

Simone ve Jethro'nun atışmaları, Gareth'ın yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda kayboluyor. Kendimi aşağı inmekten, onu kollarımın arasına almaktan, ona dokunmaktan alıkoymak için parmaklıkları sıkıca kavrıyorum.

"Ben de bunu soruyordum!" Jethro tersledi, sesi gerginliği kesiyordu. "Onu neden buraya getirdin Simone? Onu öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Onu . "Ya onu getireceğimi ya da Grant'e gideceğini söyledi.
Sence hangisi daha akıllıca bir seçenekti, dahi?"

Okula dönüyordu ama Simone'dan onu buraya getirmesini mi istedi? Bana mı?

"Gitmelisin," diyorum soğuk bir şekilde, korkulukları tutuşum ahşabı çatlatmakla tehdit etse de.

Moka kollarından atlarken Gareth'ın kaşları çatılıyor, bakışları kararıyor. Sonra üst dudağı bir hırıltıya dönüşür. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Git, Gareth. Okula geri dön." Sert değil, kararlı olmayı hedefliyorum ama gözlerindeki öfkenin alevlendiğini görüyorum.

Sonra dönüp iki basamağı tekrar tırmanıyorum ve ofisime geri dönüyorum. O içeri daldığında kapı duvara çarpmadan önce zar zor oturuyorum, omuzları gerginlikle doluyor ve yüzündeki çizgiler sertleşiyor.

Masanın etrafında dönüyor ve gömleğimin yakasından tutarak beni sandalyede döndürüyor, böylece ona bakıyorum.

Parmak eklemlerinin boynuma değmesi omurgamdan aşağı bir titreşim gönderiyor ve ona dokunmak, belini kavrayıp onu kendime çekmek istiyorum ama yapamıyorum.

Yapmayacağım.

Ben kontrolümü kaybetmeden gitmesi gerek.

Ellerimi iki yanımda birleştirerek yukarı uzanmamı engelliyorum. "Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?" Derin bir ısırık,
hafif sesi tenimden yuvarlanıyor ve içime yerleşiyor.

Lanet olsun. Sesini özledim.

"Okula gidip gitmemem ya da tüm hayatımı sabote edip etmemem seni ilgilendirmez." Yakamdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, öfkesi artıyor, ama altında saklı acı da artıyor.

Gareth her zaman zihinsel olarak güçlü olmuştur. Biliyorum çünkü başlangıçta onu kırmaya çalıştım ama o tekrar toparlanmaya devam etti.

Ve tekrar.

Ama şimdi acı çekiyor ve bu göğsümü parçalıyor.

"Benim için geleceğini bir kenara atmamalısın." Ses tonum nötr kalıyor.

"Bu senin için değil!"

"O zaman neden buradasın, Gareth?"

Güzel, belirgin dudakları bir çizgi oluşturuyor ve ben ağzımı dudaklarına bastırıp onu tatmak istiyorum.

Sadece... bir an için.

Ama bakışlarımı onun gözlerine yöneltmek için kendimi zorluyorum. "Benim için üzüldüğün için mi? Bekleyen ölümüme acıdığın için mi?"

Karanlık bir ışık tekrar gözbebeklerine çarparak onları patlatıyor ve sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor. "Hayatın benim, mu? Benim iznim olmadan ölmene izin yok."

"Ah. Demek ."

"Evet, işte *bu*! Sözünü tutmayacak mısın?" "Elbette
tutacağım."

"O zaman... ölmeyecek
misin?" "Ölmeyeceğim."

Göğsü daha hızlı yükselip alçalıyor, dudakları en ufak bir şekilde aralanıyor, parmağımı içeri sokmama izin verecek en küçük açıklık-

"Benim misin?" Sesi titriyor, içinden bir kırılganlık kırıntısı geçiyor.

"Her zaman."

Elimde olmadan kalçasına uzanıyorum ve nefesi kesilirken içimden sert bir nefes çıkıyor. Sadece birazcık, dokunuşumu ne kadar özlediğini anlatıyordu.

Parmaklarımı tişörtünün etek ucunun altından geçiriyorum ve aramızda bir elektrik şoku patlıyor. Gareth'ın çenesi sallanıyor ve dişlerini alt dudağının rengi değişene kadar batırıyor.

"Benim olduğun için..." Parmakları boğazımı sarıyor, sertçe sıkıyor. "Onu derinin altından sileceğim. Parça parça, onu oyacağım ve kendimi o kadar derine gömeceğim ki, benden başka kimse olmayacak."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, ısırıyor, derimi parçalıyor. Dilini ağzıma sokarken kan dilini kaplıyor, öfkesini ve acısını tatmama izin veriyor.

Onun özlemi ve
umutsuzluğu. Öfkesi ve
ıstırabı.

Hepsini alıyorum.

Onun öfkesi. Onun işkencesi. Doymak bilmeyen açlığı.

Beni tüketmesine, yiyip bitirmesine ve yakıp kül etmesine izin verdim.

Yüzünü tutup daha derinden öpüyorum, onu kendime daha çok bastırıyorum, iniltilerini benimkilerden ayırt edemeyene kadar onu kendime daha çok bağlıyorum.

Tek yapabildiğim yaşadığımı hissetmek olana kadar.

Son bir kez.

C7

GARETH

Iöpücüğün içine serbestçe düşüyor, kollarında eriyor.

Onun

dokunuşu.

Kokusu.

Onun nefesleri.

Her şeyi.

Düşüyorum, yuvarlanıyorum ve yere çakılamıyorum.

Öpücüğüm acı, hüsran ve kana susamışlık. Boktan beynimin yaratabildiği tek kokteyl bu ve yine de bunu memnuniyetle *karşılıyor*.

Homurdanarak.

İçime.

Çünkü benim gibi olduğunu söylerken ciddiydi. Bu yüzden onun karanlığı en başından beri benim karanlığımla konuştu. Bu yüzden dokunuşu beni derinden etkiledi ve hala da etkiliyor.

Kalbimin boşluğunda atıyor. Boşluğu yavaş ama emin adımlarla dolduruyor.

Şimdi onun kucağında oturuyorum, yüzünü emiyorum, kanını içiyorum, bunun bitmesini istemiyorum.

Bunun bitmemesini

istiyordum. Tanrım, onu

özledim.

Ve ona ihtiyacım var.

Ve lanet Cassandra'yı ondan silmek istiyorum. Bunun dengesiz görünmesi umurumda değil, ama onun gitmesini istiyorum. Tamamen.

Ereksiyonu kıçımı dürtüyor ve kendimi onun her tarafına sürtüyorum, kendi horozum pantolonumun kumaşını zorluyor ve itiyor, karın kaslarına doğru kayıyor. Parmaklarını kotun üzerinden kıçıma soktuğunda boğuk bir ses çıkıyor.

"Mmmff..." Ağzının içinde inliyorum, dilini ısırıyorum çünkü hâlâ canını yakmak istiyorum.

Hâlâ dişlerimi tenine geçirip ona acı çektirmek, içimde açtığı çukurun bedelini ödetmek istiyorum. Ya da daha çok, yavaş ama emin adımlarla boşluğu kapattığı dikişleri yırtmak için.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve ben öne doğru sarsılıyorum, ağzım onunkini kovalıyor.

Kayden alnını benimkine dayıyor, sert nefesi benimkine karışıyor. Sonra beni derin derin içine çekiyor, sanki kokumu hafızasına kazımak istiyormuş gibi. Sanki benim gibi o da zihninde bana her gün bir vuruş için ziyaret ettiği bir tapınak inşa etmiş gibi.

Lanet bir keş gibi.

Ama mabedim son zamanlarda kokudan, anlamdan, hayattan, dokunuştan... her şeyden yoksun.

Kayden'in gözleri kapanıp beni saygıyla içine çektiğinde nefesim kesiliyor ve göğsüm ağrıyor.

"Kahretsin, seni özledim bebeğim." Kaba sözleri alçak ve yüklü ve göğsümdeki acıyı daha da güçlendiriyor.

Çünkü beni aradı bebeğim ve beni özlediğini söyledi ve sanırım patlayacağım.

Nefesim kesiliyor ve ona karşı ne kadar titrediğimi hissediyor olmalı, ama titreyen dudaklarımı onunkilere yapıştırıp onu tekrar öperken umursamıyorum, bu sefer daha yavaş ama daha derin, parmaklarımı başının arkasına gömüyorum, kalbinin göğsümde ne kadar yüksek sesle attığının tadını çıkarıyorum.

Neredeyse benimki kadar düzensiz.

Neredeyse.

Kayden ayağa kalkarken beni kıçımdan tutuyor ve ben de öpüşmeyi kesmek istemeyerek bacaklarımı ona doluyorum. Benim gibi uzun boylu bir adamı bu şekilde tutmak garip olmalı, ama o daha uzun ve daha geniş ve bu hoşuma gidiyor.

Beni taşırken öpmesini seviyorum. Sanki benim gibi, o da bana yeterince dokunamıyor.

Vücudunu yeterince içime bastır.

Koridorda yürüyor ve bir odaya giriyor. Sonra bir yatağa attı ve üstüme çıktı, kıyafetlerimi yırttı ve ben de aynısını yaptım.

İkimiz de çıplak olana kadar.

O önümde diz çöküp çekmeceden kayganlaştırıcıyı çıkarırken ben sırtüstü yatıyorum.

"Neden burada o var?" Kayganlaştırıcıya bakarak sordum.

"Bu bir alışkanlık. Yaklaşık bir ay önce tüm güvenli evlerimi kayganlaştırıcı ile doldurmaya başladım."

"Şanslı olmak mı

istiyorsun?" "Seninle, evet."

"Beni güvenli evlerinizden birine getirebileceğinizi mi düşündünüz?"

"Declan ya da Grant seni bulursa diye, evet. Ama bu kadar yeter. Yoksunluk çekiyorum ve sana dokunmam gerekiyor." Şişeyi açmak için çekmeden önce beni usulca öpüyor.

Tekrar öpmek için ona uzanıyorum, ağzı benimkinde, kanı benim içimde ve benimki onunkinde olmadan bir saniye bile geçirmek istemiyorum.

İşte o zaman bir şey fark ediyorum ve göğsüm kavurucu bir yanmayla sıkışıyor.

Parçaladığım zambak dövmesinin her yerinde dikişler var, hepsi gitmiş. Ama beni durup bakmaya iten bu değil.

Yeni bir dövme.

Yılanın pullarının tam ortasında, kalbinin yakınında, eskiden dalgalı formunun oluşturduğu bir daire vardı. Ama şu anda, bir pergelin ortasında çapraz oklar var.

Hafif kırmızı deriye dokunurken parmaklarım titriyor, okun iki yanına yazılmış küçük serifli, iki düzgün kelimenin izini sürüyorum.

Küçük Canavar.

"Neden..." Alt dudağım titriyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Neden lakabımı derine dövme yaptırdın?

Bunu yapacak kadar önemsiyorsan neden bana yalan söyledin?

"Neden pusula?" Onun yerine ben soruyorum.

"Çünkü kendimi bulmama yardım ettin, bebeğim." Kolumu tutuyor ve dudakları titreyerek dikişlerime nazik öpücükler konduruyor. "Aynı şeyi yapamadığım için üzgünüm. Seni kendini yok etmene neden olacak kadar incittiğim için üzgünüm. Seni acı içinde görmek beni canlı canlı yiyor."

Dokunduğu ten yanıyor, dudakları yanıyor, kalbim yanıyor.

Ve gözlerim bile yanıyor, çünkü sadece onu sistemimden atıp gitmeyi planladığım neden böyle davranıyor?

Ben olsam o güvende olana kadar gitmezdim ama yine de.

Buraya karmakarışık düşünceler ve korkuyla geldim. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Ne istediğimi bilmiyordum ve hala da bilmiyorum.

Ama bana dokunduğunda, onunla birlikte olmanın, yaptığı her şeyi bilmenin acısının, onsuz hissettiğim karanlık boşluktan daha iyi olduğunu fark ediyorum.

Boynumu öptüğünde, kulak mememi dişlediğinde ve sonra göğsü benimkine sürtünürken burnuma birkaç öpücük bıraktığında boğazım kapanıyor.

Burnumu tekrar tekrar öperken onun sert meme uçları benimkilerin kabarmasına ve deli gibi acımasına neden oluyor.

"Kes şunu," diye sızlanıyorum çünkü sikimi okşuyor ve sadece öpücükleriyle boşalırsam utanç verici olur.

"Şşş, bırak da çillerine tapayım."

Onları saklamak için elimi kaldırıyorum ama o elimi başımın üstünden yastığa çarpıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Hepsi çok güzel, on dokuz tanesi de." Çenemi kemiriyor. "Buradaki benin de öyle." Sağ kulağımın kabuğunu öpüyor. "Ve buradaki yirmi iki çil." Sol kulağımı ısırıyor. "Ve buradaki yirmi yedi." Göğsümden aşağı kayıyor, sonra bacaklarımın arasına diz çöküyor. "Çünkü sen bir başyapıtsın, bebeğim."

Sonra sikimi ağzına aldı.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve nefes nefese kalıyorum, başım dönüyor ve yüzüm o kadar sıcak ki patlayacağım.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Amına koyayım..." Kararsız parmaklarımı saçlarına batırırken bir nefeste ağzımdan kaçırıyorum, beni derinlemesine emiyor, sikimi o kadar içine alıyor ki gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Çok açım, çok gerginim, ağzını sürüyorum, bana verdiği kavurucu zevkin içine düşüyorum.

"Tanrım, Kayde... Ağzın çok iyi hissettiriyor, yapacağım, yapacağım..." Kalçalarım sarsılıyor ve ben yükümü boşaltırken Kayde döllerimi boğazının derinliklerine alıyor.

Onu izlemeye devam ediyorum, büyülenmiş gibiyim, sadece bacaklarımın arasındaki görüntüsü bile içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Allah kahretsin. Ben bile kelebekler alabiliyor muyum?

Ama döllerimi çenesinden toplayıp parmaklarından yalamasını izlerken, kelebeklerin çoğaldığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bunun cinsel tatmin olduğunu sanmıyorum. Bu kadar yoğun olmasa da daha önce birçok kişiyle bunu yaşadım.

Hepsi o. Cinsel hazzın ardındaki kişi ve bununla birlikte gelen duygular dokunuşunu yakıcı kılıyor.

"Mmm. Tadını özledim." Hırçın sözleri göğsümü delip geçiyor ve boşluğa yerleşerek onu damla damla dolduruyor.

"Amımı özledim bebeğim. Küçük kıçına şaplak atmak istiyorum ama önce içine girmem gerek." Aletinin her tarafına kayganlaştırıcı fışkırtıyor, ama o kendini çalıştıramadan ben uzanıp parmaklarımı aletinin çevresine doluyorum.

"Bırak ben yapayım."

"Sikimi güzelce ıslatacaksın, böylece onu amımın içine sokabileceğim?"

"Evet." Beni iki yağlanmış yarrağıyla kavradığında boğuk bir ses çıkardım. parmaklarını içime sokuyor.

"Kahretsin, çok sıkısın." Parmaklarını duvarlarıma doğru kıvırıyor ve ben hâlâ onun zonklayan sikini sarsarak yere yığılıyorum. "Başka birinin sana dokunmasına izin mi verdin, Gareth?"

" biliyorsun. Simone her zaman yanımdaydı."

"Doğru. Eğer yapsaydın uzak duramazdım." Sesi kararıyor.

"Peki ya sen? Biri benim olana mı dokundu?"

"Bebeğim, sensiz doğru dürüst nefes alamam, başkasına bakamam bile."

"Güzel. Onları öldürebilirdim."

Kıkırdıyor. "Her zaman bir tehdit."

"Ciddiyim."

"Biliyorum," diyor ama hâlâ gülümsüyor, sanki benimle gurur duyuyormuş gibi. "O zaman kendine dokundun mu? Amıma dokundun mu?"

"Mmm, bir kere."

"Bir kez mi?"

Bir süre sonra alnımdan öptü ve artık dayanamadım. Kendimi daha önce hiç cinsel bir insan olarak görmemiştim, ama bu adamla birlikte olmak beni her zaman azdırdı, sanki doyamıyordum.

"Evet, ben... mastürbasyon yaparak , ben de... iki parmağımı soktum."

Hassas noktama doğru itiyor ve inliyorum, aletim sanki az önce boşalmamışım gibi bir anda kalınlaşıyor. "Böyle mi?"

"Mmm...siktir...evet...işte böyle."

"Parmaklarım olduğunu mu hayal

ettin?"

"Gözlerimi kapattım ve senin... senin sikin olduğunu hayal ettim."

Kıpırdamadan duruyor ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, burun delikleri açılıyor. "Siktir, sikimin içine kayışını izlemem lazım."

Parmaklarını çekiyor ve elimi sikinin etrafından tutuyor, sonra onu içimde yönlendirmemi sağlıyor.

Başka tarafa bakamıyorum, içimde yavaşça, emin adımlarla kaybolmasını izliyorum ve sikim karın kaslarıma sızıyor.

"Bu çok iyi görünüyor," diye inliyorum eli elimi sıkıca kavrarken.

"Çok iyi görünüyorsun, bebeğim. Sikimi çok iyi alıyorsun. Tanrım, bunu özlemişim. Seni özledim." Yara bandının üzerinden alnımı, kirpiklerimi, gözlerimi öpüyor.

Ve lanet olsun.

Neden tekrar geliyormuşum gibi hissediyorum?

"Çok güzelsin." Ellerimizi kaldırıyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Elini kalçama koyup bacaklarımı yukarı çekiyor ve diğer eliyle boğazımı sararak beni öpüyor.

Ağzının içinde inliyor, homurdanıyor ve saçma sapan ki nefis bir hamleyle sonuna kadar soktu, leğen kemiği kıçıma çarpıyordu.

Kollarım boynuna, bacaklarım kalçalarına dolanıyor, onu daha yakına bastırıyor, ona daha çok ihtiyaç duyuyorum.

İçimdeki her şey hayata kükrüyor. Beynim, bedenim, kalbim, ruhum.

Her şeyi.

Beni kimsenin yapamayacağı şekilde uyarıyor. Başka hiç kimse için.

Ve can atıyorum.

Onu arzuluyorum.

Çünkü o benim şeytanlarımı evcilleştiriyor.

Beyaz odamdaki kanı her itişinde, her vuruşunda titrek nefesi ağzıma değiyordu. Karın kaslarının sikime her dokunuşu.

"Sonsuza dek içinde kalabilirim," diyerek yüzüme doğru pantolonunu indiriyor, burnumu, dudaklarımı ve çenemi tekrar öpüyor. "Sen benim evimsin bebeğim."

Tüm bedenim titriyor çünkü ona inanıyorum. Benimkine karşı gürleyen kalp atışlarına, dudaklarımda kekeleyen nefeslerine, sanki kutsalmışım gibi bana dokunuşuna inanıyorum.

Bu metanetli adamın bana karşı titremesi, bana doyamaması bana bir şeyler yapıyor.

Ama aynı zamanda acının ve aptalca düşüncelerin yüzeye çıkmasına neden olur.

"Ondan daha mı fazla?" Zorlanıyorum, göğsüm yanıyor.

"Herkesten çok," diye homurdanıyor, daha hızlı gidiyor ama yine de derin ve her zamanki kadar sert değil. Bugün beni becerme şekli tüm bedenimi ateşe veriyor.

"Gerçekten mi?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum, parmaklarımı kaslı sırtına gömüyorum.

"Sen benim , bebeğim." Geliyorum

o zaman.

Hissetmiyorum bile.

Karın kaslarına ve çarşaflara boşalırken içimden boğuk bir ses çıkıyor.

Ama sallanmaya devam ediyorum, onu içime çekmeye devam ediyorum ve içimde nabız gibi atıp zonklarken beni lanetliyor ve öpüyor.

İçimi doldururken duvarlarım onun etrafında

kenetleniyor. "Benim" diye . "Sen sadece benimsin."

"Benim." Alt dudağını ısırıyorum, sonra ağzıma alıyorum.

Ben uyuşana kadar öpüşüyoruz.

Her nefes alışımda onun keskin tadı içime doluyor, beni öyle bir yutuyor ki onun bir parçası haline geliyorum.

Bu baş döndürücü bir telaş ve tüm vücudum çılgınca bir mutluluk içinde mırıldanıyor. Kendimi yüksek hissediyorum, fiziksel bir şeyden değil, tüm varlığının benim etrafımda dönüyor gibi görünmesinden.

İçimden çıkıp ıslak bir havluyla beni temizlerken hâlâ sersemlemiş durumdayım.

Orada uzanıyorum, gözlerim onun hareketlerini takip ediyor. Elimde olmadan kilo verdiğini, bacaklarının normalden daha ince göründüğünü, yüzünün kesinlikle çöktüğünü ve kirli sakallarının daha uzun olduğunu fark ediyorum.

Onun acı çekmesini isteyen biri olarak, bundan hiç hoşlanmıyorum. Ve

ne zaman yeni dövmesini görsem göğsüm sıkışıyor.

Beni bir daha görememe ihtimaline rağmen elde ettiği bir şey.

Kayden beni kaldırıyor ve yatak başlığına otururken beni üzerine kaydırıyor. Sırtım göğsüne yaslanırken büyük kolları belimi sarıyor, bacaklarım onunkilerin arasında ve başım omzuna yaslanıyor.

Sadece bir an için, sanki apartmandaymışız, birlikte varmışız, huzurluymuşuz gibi hissediyorum.

Mutluyum.

Ama durum öyle değil.

Ve sessizlik gergin, bu bir anormallik, çünkü genellikle birlikte sessizlik içinde mükemmel bir şekilde var olduk.

Her şeyi bilmeden önce.

"Sen asla onun yerine geçmedin," diyen sessiz sesi odanın içindeki tüm havayı emiyor.

"Ne?"

"Declan sana onun yerine geçtiğini söyledi ve bu da seni sinirlendirdi. O sadece seni kışkırtıyordu. *Asla* böyle bir şey olmadı."

"Önemli değil."

"Öyle, Gareth. Sen tamamen farklısın ve ben onu sende hiç görmedim. Anlaşıldı mı?"

"Onunla evlenmiş olmana rağmen mi?"

"Konu bu mu? Evlilik mi? Benim dünyamda bu bir iş anlaşmasıdır."

"Umurumda değil. Bu kuruma inanmıyorum bile, tamam

mı?" Daha önce inanmıyordum. Şimdi emin değilim.

Şimdi boğazımın arkasında iğrenç bir tatla mücadele ediyorum.

"Yulian'a tecavüz etmeyi asla düşünmedim," diye fısıldıyorum.

"Ne?"

"Sanırım ilk tanıştığımızda çok kızmıştın çünkü ona tecavüz etmek istediğimi ve karına ilaç verip tecavüz eden o adamlar gibi bir pislik olduğumu düşünmüştün ama ben sadece onunla uğraşmak istemiştim. Elimde meni benzeri bir kayganlaştırıcı vardı ve bir fotoğraf çekmek istedim, hepsi bu. Yemin ederim."

"Sana inanıyorum. Açıklamana gerek yok, Gareth."

"Ama istiyorum. O adamlar gibi olduğumu düşünmeni istemiyorum." "Öyle olmadığını *biliyorum*."

"Büyükbabam da değil." kapıya bakıyorum. "Onunla konuştum ve orada olduğunu söyledi ama Cassandra geldiğinde ne olacağını bilmeden gitti. Daha sonra sessiz kaldı çünkü senatör on beş yaşındayken işlediğim cinayeti ortaya çıkarmakla tehdit etti. Baltimore o sırada polis şefiydi ve kanıtları saklayıp büyükbabama şantaj yaptı."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, gri bir fırtınaya benziyor. "O kanıta ne oldu?"

Sorusu beni şaşırtıyor ama yine de "Dedemle babam ondan kurtuldular" diyorum.

"Güzel."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Neden birini öldürdüğünü sormak istiyorum ama seni zorlamak istemiyorum."

Ona Harper ve David'den ve nasıl coşkulu hissettirdiğinden bahsediyorum. Nedense artık onu korkutacakmışım gibi hissetmiyorum.

Sonunda sustu ve ben de boğazımı temizledim. "Yani demek istediğim, tüm bu olanlar için beni suçlamalısın, büyükbabamı değil. Benim yüzümden sessiz kalması için ona şantaj yapıldı."

"Fark etmez."

"Fark etmez mi?"

"Artık değil, hayır. O olsa bile, ona zarar vermezdim."

"Neden?"

"Sana söyledim. Çünkü o senin büyükbaban ve sevdiğin birine zarar vermeyeceğim."

Ama kendine zarar vermekte sorun yok, değil mi?

Bu düşünce karşısında duraksıyorum, gözlerim açılıyor. Sevdiğim birini incitmesini istemiyorum, o da kendisi, çünkü yorgun görünüyor ve kendine iyi bakmıyor.

Ve onu seviyorum.

Sikeyim. *Sanırım*

mı?

Onsuz yaşayamıyorsam ve onun kollarında bu kadar huzurlu hissedebiliyorsam bu aşktır, değil mi?

Farkına vardığım şey bir kasırgadan daha sert çarptı. Neredeyse aklımı kaçıracak nedeni, ona başkasının sahip olmasına tahammül edemeyecek kadar saplantılı olmam değildi. Ona karşı hissettiğim duyguların büyüklüğüne karşılık vermediğini düşünerek çok derinden incindiğim içindi.

Hayatımda ilk kez hissettiğim duygular beni korkutuyordu çünkü kontrolü ona bırakıyordum.

Dudakları alnımla buluşuyor, yara bandının üzerinde birkaç uzun süre kalıyor. "Çok özür dilerim."

Titreyen elimi yanağına götürüp çenesindeki kirli sakalı okşuyorum. "Kafamı duvara çarpmam ya da kendi kolumu kesmem senin suçun değil. Ben sadece... tuhafım ve birine takıntılı olduğumda çok yoğun oluyorum, bu yüzden hayatımda sadece iki ciddi romantik partnerim oldu. Beni bu kadar istememelisin ya da üzerine dövme yaptırmamalısın. Eğer içeri girmeme izin verirsen, seni tüketirim."

"Çok geç." Saçlarımı okşuyor. "Zaten ."

Kalbim sanki patlayacak, büyüyecek ve onun her bir sözünü duvarlarına kazıyacakmış gibi hissediyorum.

"İki ciddi romantik partner kim?" diye soruyor endişeli bir ifadeyle.

"Sen ve Harper. Bu çok açık değil mi?"

"Harper, babasının intikamını almak için öldürdüğün kişi."

"Evet. Az önce söyledim ya." Duraklıyorum, parmaklarım seğiriyor. "Onun hıyar babası için üzülüyor musun? Bir canavarı öldürünce canavar mı oluyorum? Yani, öyleyim ama en azından o kadar alçalmıyorum."

Şu anda gevezelik ediyorum çünkü o hiçbir şey söylemiyor ve sessizlik sağır edici.

Başkalarının beni bir canavar olarak görmesini umursamadığım doğru. Ama şimdi benden korkacak mı?

"Onu sevdin mi?" diye sorar alçak bir sesle.

"Kimi?"

"Harper."

"Bilmiyorum. Belki de." Kelimeler boş geliyor, sanki artık tam olarak uymayan anılara tutunmaya çalışıyormuşum gibi. "Benim aşk algım çarpık. Saf biriydi ve sanırım bu hoşuma gitti. Onun arkadaşlığını sevdim."

Ama bunu söylerken bile kulağa garip geliyor. Harper için hissettiklerim sessiz, yumuşak, göldeki bir dalgalanma gibiydi. Ama onun için hissettiklerim? Bu bir fırtına. Acımasız, her şeyi tüketen, içimi yakıp kavuran bir kaos.

Kelimenin tam anlamıyla dünyamı tersine çevirdi. Kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi aldı ve tanınmaz bir milyon parçaya ayırdı.

Ama bunu söyleyemem. Hâlâ gerginim ve acı çekiyorum.

Kalbimi masaya koyarsam, kabul etmeyeceğinden de korkuyorum. Ve parçaları tekrar toplamak zorunda kalacağımdan korkuyorum. Bu yüzden dilimi ısırıyorum, kelimeleri bana zarar veremeyecekleri bir yere gömüyorum.

"Cassandra'yı hiç sevmedim," diyor birden, sesinin sert tınısı sırtımda titreşiyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Onu bir arkadaş olarak sevdim ama asla aşk değildi."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Fısıldıyorum, sesim onun sözlerinin ağırlığı altında çatlıyor.

"Çünkü kalbimi parçalayan ve kendine içinde bir yer açan sensin, Gareth. Beni mantıksızca kızdıran ve inciten sensin çünkü ölü bir genç benden önce senin kalbine sahipti ve ben asla rekabet edecek kadar saf olamam."

Sözleri bir gelgit dalgası gibi içime çarpıyor ve kalbim yerden kopmuş yükseliyor. Baş döndürücü, ezici. Göğsüm inanılmaz derecede dolu hissediyor, onun varlığıyla, kokusuyla, dokunuşuyla, sesiyle dolup taşıyor - duyularımı dolduruyor, başka hiçbir şeye yer bırakmıyor.

Ağzımı açıyorum, dudaklarım söylemek istediğim kelimelerle titriyor. Ona kalbimde ondan başka kimsenin, kesinlikle hiç kimsenin olmadığını söylemek için.

Ne kadar saplantılı ve sıra dışı olsa da kalbim sadece *onun* için atıyor.

Ama ben daha tek kelime edemeden keskin, delici bir ses o anı yırtıp geçiyor.

Silah sesleri.

C8

KAYDEN

Bu uygunsuz bir durum.

Ve sinir bozucu.

Ve her türlü sinir bozucu.

Gareth'ın söyleyeceklerini kim böldüyse onu kesip açacağım.

Tropik bir adanın ve içinde gizlenen tüm canavarların rengindeki parlak gözleriyle bana bakarken.

Ama sanırım bu sinir bozucu sorunu aşmaktan başka seçeneğimiz yok.

Alt kattaki kaos tırmanırken rekor sürede giyiniyoruz. Silah sesleri havada yankılanıyor, keskin ve sağır edici, ardından kırılan cam ve parçalanan ahşap sesleri geliyor.

Şiddet yavaşlamıyor, hızlanıyor.

Simone ve adamlarının bir süre daha yerlerinde kalabileceklerinden emin olsam da burada kalamam. Durum her saniye tırmanırken olmaz.

Onun dışında bu evdeki en iyi eğitimli savaşçı benim ve aşağıda bulunmam hayatta kalmakla kan banyosu arasındaki fark anlamına gelebilir.

Gareth tişörtünü giyerken yüksek seslerden etkilenmiş gibi görünmüyor. Normal insanlar, güvenlik önlemleri alınmış olsa bile en azından tedirgin olurlardı ama o sadece o hafif geniş gözleriyle bana bakıyor. Beni anlamaya, yüzümdeki duyguları okumaya çalışırken takındığı bir ifade.

"Bana bir bıçak ver," diyor. "Aslında bu işe yaramaz. Bir silah istiyorum, gerçi daha önce insanlara hiç ateş etmedim ama her şeyin bir ilki vardır."

Sırıtıyor, neredeyse heyecandan yerinde zıplıyor. Lanet olası tehdit, eline fırsat geçse sağda solda insanları öldürür.

"Benimle gelmiyorsun, Gareth," diyorum en sert ses tonumla, genelde şımarıklık yaptığında kullandığım ses tonumla.

Kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor ve elimde olmadan bandaja bakıyorum. Hayatımda ilk kez pişmanlık duyuyorum -onun yüzünden, benim için kendini incittiği için- ve bu duyguyu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Julian'ın tespit edilemeyen ilaçlarından birini kullanarak babamı yavaş ama emin adımlarla öldürdüğüm düşünülürse, buna karşı bağışıklığım olduğu düşünülebilir.

Yıllar.

Akciğerlerinin iflas etmesi yıllar aldı ama başardık. İnsanlar bunun sigara yüzünden olduğunu düşündü ve biz de öylece bıraktık.

Evet, onun gözdesi oldum ve açıkçası Vencor'la bana çektirdiği eziyetler umurumda değildi. Ruhumun karanlık kısmı bu boktan zevk alıyordu. Ancak hoşlanmadığım şey, dayak yemiş annemin depresyonda kıvrıldığı ve Ma Jina'nın annem görmesin diye ağlamak için bir odaya saklandığı çocukluk görüntüleriydi.

Bunun için onu hiç affetmedim.

Şirkette ve Vencor'da yer edinmeme yardım ettikten sonra, hayatta olmasının bir faydası kalmamıştı.

O da gitti.

Ve hiç pişman olmadım. Bir kere bile.

Ama Gareth'ın yara bandına ve dikişlerine bakmak kemiklerime kadar bir rahatsızlık hissi yayıyor.

"Gelmeyeceğim de ne demek?" Gareth'ın sesi alçak ve kontrollü, ama içindeki gerilim açıkça belli oluyor. Öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyor ve taşmakla tehdit ediyor.

Ben cevap veremeden kapı uçarak açılıyor ve Jethro tökezleyerek içeri giriyor, dizüstü bilgisayarını can simidiymiş gibi tutuyor, Moka'nın kafesini gözlerine siper ederek içeride saklanıyor. "Sik görmesem iyi olur muhabbet kuşları. Örtündünüz mü?"

"Evet."

"Şükürler olsun." Kafesi yere bırakır ve doğrulur. "Simone dışarıda hayatı için savaşıyor shounen anime tarzı." Islık çalar, elini sallar

Başını. "İletişimlerini devre dışı bıraktım ama kardeşin bir ordu gönderdi Kayden. Lanet olsun, senden gerçekten nefret ediyor."

Gareth'ın bileğini tutup onu Jethro'ya doğru çekiyorum. "Onu tünelden geçir. Seninle limanda buluşuruz."

Jethro sırıtarak kapıya doğru ilerlemeye başladı bile. "Benim için sorun değil. Kavga etmek bana değil, o yüzden gidelim buradan sarışın."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Gareth bileğini çekip kurtardı ve bana , çenesi gerilmişti. "Ben de seninle geliyorum."

"Değilsin dedim."

"Ben de öyleyim

dedim."

"Ölmek mı istiyorsun?" "İstiyor

musun?"

"Bu dokunaklı aşırı korumacı şakalaşma anını böldüğüm için özür dilerim," diye araya giriyor Jethro, tünele açılan en sağdaki kapıya doğru ilerlerken. "Ama çatışma yaklaşıyor ve ben ikincil hasar olmak için burada kalmayacağım."

Gareth'ı tünele doğru itiyorum, elimi sırtına koyuyorum. Kasları tutuşumun altında geriliyor, sert ve meydan okurcasına.

"Kayden, gitmeyeceğimi söyledim-"

"Beni dinle." Omuzlarından tutup onu yüzüme bakmaya zorluyorum. Sesim sert ve inatçı bir şekilde alçalıyor. "Senin varlığın beni tehlikeye atacak çünkü senden başka hiçbir şeye odaklanamayacağım. Senin güvende olduğunu bilirsem kendimi daha iyi koruyabilirim. Beni anlıyor musun, Gareth?"

Dudakları ince bir çizgi halinde bastırmadan önce bir an için titreyerek ayrılıyor. "Ben senin zayıflığın mıyım?"

"Zayıflık değil," diyorum sesim yumuşayarak. "Ama sen benim için en önemli kişisin ve sana limana giderken ihtiyacım var. Hemen."

"O zaman benimle gel."

"Simone'u terk edemem. Onu alıp seni takip edeceğim. Tamam mı?"

Gözlerindeki direnci, inatla gitmeyi reddedişini görüyorum. Ya da belki de bu onun saplantısı, beni ulaşabileceği bir yerde tutma ihtiyacı.

Zaten bu yüzden buraya geldi. Gareth başka birinin hayatıma son vermesi fikrinden hoşlanmıyor.

Ama ben kararımı çoktan verdim.

"Ölmeyeceğim." Dudaklarımı alnına değdiriyorum ve hareketsiz kalıyor, vücudunda hafif bir ürperti dalgalanıyor. Geri çekilip bakışlarıyla buluşuyorum. "Bana izin vermedin, hatırladın mı?"

"Yapmasan iyi edersin," diye mırıldanıyor, eli boğazımı sarmak için yukarı kayıyor. Çenesi titriyor, tutuşu sıkı ama tereddütlü. "Seni henüz affetmedim."

"Pekâlâ, gerçekten gitmemiz gerekiyor." Jethro Gareth'ın koluna uzanarak bana temkinli bir bakış attı.

"Onu koru," diyorum Jethro'ya, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor.

Jethro bana aval aval bakıyor. "Tam tersi olması gerektiğine eminim. Bu durumda inek olan benim."

Gareth bana doğru adım atıyor ama ben dönüp itiyorum.

Ve kilitliyorum.

Elimde silahla dışarı çıkarken Jethro'ya bir mesaj gönderdim.

> Onu buradan götür. Onu ailesine bırak ve mafya bağlantılarından koruma istemelerini söyle.

Belki de yalan söyledim.

Bugün öleceğime eminim.

Kardeşimin adamları bunu başaramasa bile, diğer kurucu aileler başaracaktır. Onların gözünde ben bir anormalim - edilmesi gereken tehlikeli bir emsal. Ve yüksek rütbeli bir üye olarak, benden bir örnek çıkarmak isteyeceklerdir, hem de korkunç bir örnek.

Ama en azından Gareth güvende.

Kaosun içinde ilerlerken ciğerlerimden uzun bir nefes çıkıyor ve yoluma çıkan herkese ateş ediyorum. Her atış bir mesaj, Grant'in küçük ordusuna mümkün olan en kötü zamanda üzerime gelme cüretini gösterdikleri için bir darbe.

"Burada ne halt ediyorsun?" Simone bıçağını adamın boğazına doğru savurarak bağırıyor. Yüzüne kan sıçrıyor, saçlarını matlaştırıyor ve ceketinin yırtık ve kırmızıya bulanmış olduğunu fark ediyorum.

"Yardım etmek mi?"

"Siktir, Kayden, gitmeliydin!"

"Ve yalnız ölmene izin mi vereyim?" Sırıtıyorum, yeniden dolduruyorum. "Ben o kadar canavar mıyım?"

Silahımı kaldırıyorum ve tüfeğini ona doğrultan adamı tam gözlerinin ortasından vuruyorum. Atış sesi yankılanıyor ama cephanem azalmaya başlamıştı bile.

Simone bacağına bir darbe alır ve tökezler.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, ben yanına koşarken bacağından kan akıyor.

Kolunu omzuma atıyorum, emrindeki adamlar etrafımızda bir kalkan oluşturup ateşe karşılık verirken onu yarı taşıyorum.

Grant'i gördüğümde zar zor dışarı çıkabildik.

Birkaç adamıyla birlikte duruyor, duruşu sert, yüzü her zamanki gibi soğukkanlı ve vurdumduymaz.

"Al onu," diye emrediyorum Isaac'e. Simone elimde kıvranıp bağırırken onu arabaya doğru itiyorum.

"Kayden, aptallık etme!"

"Sadece onları benim için koru, tamam mı?" Araba garaj yolundan gıcırdayarak çıkarken kanlı yumruklarının cama vuruşunu görmezden gelerek el sallıyorum.

Kardeşimle yüzleşmek için döndüğümde boğuk çığlıkları yankılanıyor.

"Bırak onu, Grant." Sesim sabit, sakin ve parmağım tetikte sabit. "Boktan zamanlamandan sonra en azından bunu yapabilirsin."

Hareket etmiyor, adamlarına beni alıkoymalarını ya da ateş etmelerini emretmiyor.

Ama gözleri -benimkiyle aynı olan o gümüş gözler- tehlikeli, hesaplanmış bir şeyle parıldıyor.

Tek görebildiğim Harrod.

Benzerlik tekinsiz. Aynı soğuk bakışlar. Aynı siyah saçlar. Benzer yüz hatları.

Ve bu beni iğrendiriyor.

Grant babamızın sadece bir karbon kopyası değil, özünde onun ta kendisi.

Ve hepimiz o adamdan ne kadar nefret ettiğimi biliyoruz.

Grant'e bakmak kanımı kaynatıyor, Harrod için beslediğim aynı ölümcül düşünceler yüzeye çıkıyor.

Komik olan şu ki, Grant'in oğlunu ona tercih ederim.

Gerçi onun yerine küçük şirin bir yeğeni tercih ederdim.

Ama her neyse.

"Beni vurmayacaksın değil mi?" Hafifçe arkama yaslanarak soruyorum.

"Aile üyelerimi öldürmekten hoşlanmıyorum," diye cevap veriyor Grant, sakin dış görünüşü altında kopan fırtınaya ihanet ediyor. "Bunu biliyorsun."

"Oh, yani bu sadece beni biraz korkutmak için mi? Tiyatroyu çok seviyorsun. Hiç sevilmediğin için olmalı. Annen seni terk etti ve ben de babamın listesinde ilk sıradaydım."

Onu kışkırtıyorum. Yüzündeki sükuneti silip onu konuşturmam gerekiyor, bana zaman kazandıracak herhangi bir şey.

Jethro ve Gareth şimdiye kadar açık suya ulaşmış olmalıydı. Ne olduğunu anlamadan önce Grant'in ulaşamayacağı bir yerde olmalılar.

Grant'in yüzü buruşuyor, soğukkanlılık maskesi bir nebze olsun düşüyor. "Senin için her zaman bir istisna yapabilirim."

"Aslında bunu uzun zaman önce, annen öldüğünde yapmalıydın. O zaman babamı öldürseydin, annemi evlenmeye zorlamazdı ve ben de var olmazdım. Dünyanın kralı olabilirdin. Ama hayır, bu planı yapmak için onun onayını çok fazla arzuladın, değil mi?"

Saatime baktım. Beş dakika daha. Belki on, ne olur ne olmaz.

"Hepimiz baba katili değiliz, Kayden." Sözlerinde nefretten daha derin bir şey var.

Öfke.

Yani başından beri biliyordu. Sırıtışım genişliyor. "Biliyor muydun?"

"Onu zehirlediğini mi? Yavaşça, metodik olarak? Elbette biliyordum. Gerçi bunu anladığımda artık çok geçti." Nefesini sertçe verdi, nefesi acıyla doluydu. "Onu öldürdüğünü bile söyledim. Ne dedi biliyor musun?"

"Beni çok sevdiği için sana inanmadığını mı?" Grant'in kahkahası

alçak ve soğuk. En azından bunu yapacak cesareti var" dedi.

Bu da bir bakış açısı. Sevgili babam her zaman aklıma hayran olmuştur. Alıngan olmamamı, bir can alırken gözümü kırpmamamı ve evliliğim de dahil olmak üzere her şeyi kendi yararıma kullanmamı severdi.

Harrod her zaman ona kendisini hatırlattığımı söylerdi. Yanılıyordu. Asla onun gibi iğrenç bir tacizci olamazdım.

Yine de ihanetimden zarar görmediği için biraz üzgünüm. Acı çekmiş ve kırılmış olarak ölmesini istedim, boyun eğmiş olarak değil.

"Kıskanma, sen asla onun favorisi olmadın." Grant'in karşısındaki basamağa oturup tüfeği yere dayıyorum. Cebimden çıkardığım sigaraya kan bulaşıyor. "Çakmak?"

Adamlarından biri tereddüt ediyor, Grant'e bakıyor. O itiraz etmeyince, adam sigaramı yakıyor.

"Sence sik yaladığını bilseydi hala onun favorisi olur muydun?"

"Aslında tek horoz." İçimden bir duman akıyor. "Ama hayır, o bunu onaylamazdı. Çok da önemli değil."

"Utanmıyor musun?"

"Neyin?"

"Daha az lanet bir adam olmak."

"Sik tercih ettiğin için mi?" Kıkırdıyorum, yavaş ve kasıtlı. "Vencor'un eşcinsel olmanın insanı nasıl 'kusurlu' yaptığına dair saçmalıklarına gerçekten inanıyor musun? Oh, Grant. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama babam haklıydı, sen gerçekten bir aptalsın."

Grant adamlarından birinin kılıfından bir silah çıkardı ve bana doğrulttu. "Benim." Sırıtışım genişliyor. "Baba sorunlarına mı dokundun?"

"Biliyor musun, senden hiç hoşlanmadım Kayden." Sesi alçak, kaynıyor. "Sen her şeyi kolay elde ettin. Rachel istismara uğradı. *Ne* olmuş yani? Annem gibi ölüme sürüklenmedi. Ve sen hep ona sahiptin, değil mi? O *ve* başka bir anne. Bu arada, babam seni asla anlayamayacağım bir nedenden dolayı sevdi. Ne yaparsam yapayım, seni hep ilk sıraya koydu. *Her zaman.* Seni onun yanına göndermeliyim."

"Babam ve ben cehennemde sensiz bir araya gelsek kıskanmaz mıydın?" Sırıtışımın yüzümde yayılmasına izin verdim. "Gerçi bize katılsan bile beni daha çok severdi. Neden biliyor musun? Çünkü senin aksine ben hiçbir zaman çaresiz küçük bir sürtük gibi onun ilgisini çekmek için yalvarmadım. Bunu *hak ettim*. Öldüğü güne kadar Harrod bana saygı duydu. Sana asla saygı duymadı."

Silahın ve ben gözlerimi kapatıyorum. Sanırım

Gareth ve Jethro artık yeterince uzaktalar.

Yine de Grant'in tetiği çekeceğinden şüpheliyim. Ben gidersem işin benim tarafımı kontrol edemeyeceğini biliyor.

Ama sonra tekrar, belki de onu çok zorladım.

Ve babasının sorunları Gareth'ınki gibi sevimli değil, yıkıcı. Oğlunu acımasız biri olarak yetiştirmesi gibi, sanki Harrod'un hayaleti hala omuzlarında ona tam olarak ne yapması gerektiğini söylüyor. Her ihtimale karşı, son düşüncelerimin Grant ya da Harrod ile dolu olmasını istemiyorum.

Parlak gözler aklımdan geçiyor, her bakışta içimi delip geçen, hayat dolu ve asla tam olarak ulaşamayacağım bir şey olan ruhani yeşil gözler. Kalbimi her zaman sıkan gamzeli gülümsemesini hayal ediyorum, sanki kontrol edemediğim ama istemekten vazgeçemediğim bir güçmüş gibi.

Nefesinin nasıl sıkıştığını, parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimde yumuşak bir iç çekişini, bir tür teslimiyetle gözlerini kapatışını hatırlıyorum.

Onu kollarımda uyurken hayal ediyorum, yüzü rahatlamış, nefes alıp veriyor, beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi yakınımda tutuyor.

Ve huzur hissediyorum.

"Kayden!"

Kısa bir an için onun sesini hayal ettiğimi düşünüyorum, ama yine de kafamda sesi bu kadar korkmuş çıkmıyor.

Asla korkmadım.

Gözlerimi açıyorum ve Gareth'ın bana doğru koştuğundan emin oluyorum. Ne-

Gözlerim Grant'e kayıyor, bakışları aramızda gidip geliyor, farkına vardıkça dudakları bir sırıtışa dönüşüyor.

O biliyor.

Ve Gareth'ı öldürecek, olduğu için değil, bana bir ders vermek için. Babam kız arkadaşını öldürdüğünde çektiği acıyı bana da çektirmek için.

"Yalan söylediğini biliyordum! Biliyordum amına koyayım!" Gareth çığlık atıyor, yerdeki silaha doğru hamle yaparken sesi çiğ ve gürültülü.

Düşünmüyorum. Tereddüt etmiyorum.

Son hızla ona doğru koşuyorum, odağım onu koruma ihtiyacından başka bir şey kalmayana kadar daralıyor. Vücudum onunkine çarpıyor, silah sesi duyulurken sırtım Grant'e dönük.

Ses sağır edici, keskin bir çatlak kaosu yarıyor.

Acı yan tarafımda bir patlama gibi patlıyor ve sivri dalgalar halinde dışarıya yayılıyor.

Ama Gareth iyi.

Ben onun üstündeyim ve o iyi.

Bir şeyi yok.

Bu iyi.

Kulaklarım çınlıyor, etrafımdaki dünyayı boğuyor. Simone'un uzaktan gelen sesini duyuyorum, bağırarak emirler yağdırıyor. Bu iyi bir şey. Belki daha fazla adam getirmiştir. Onu koruyacaktır. Gareth'ı seviyor, affını kazanmak için hakkımdaki her şeyi anlatacak kadar.

O iyi olacak.

Gareth'ın çılgın gözyaşları yüzümü kavrıyor ve yanaklarından aşağı akarken tuzlu damlacıklar ağzıma süzülüyor.

"Kay...Kayde...hayır...hayır...seni lanet olası aptal. Ne yaptın sen?" Sesi çatlıyor, daha önce hiç duymadığım bir ıstırapla doluyor.

Onun sesini seviyorum. Ama bu şekilde değil. Bu kadar acıyla doluyken değil.

"Kay...lütfen...siktir! Ölmeyeceğini söylemiştin. Söz vermiştin.
bana *söz verdi*!"

Eli yan tarafıma sıkıca bastırıyor, beyhude yere kan akışını durdurmaya çalışıyor. Canlı bir tel gibi her tarafı titriyor.

"Lütfen... Gitme... Sana yalvarıyorum... Lütfen... Beni bırakma. Bebeğim, *Lütfen*..."

Bir elimi yüzüne götürüyorum, gözyaşlarını silmeye çalışırken güzel tenine kan bulaşıyor.

Ağlama, ona söylemek
istiyorum. Ama hiçbir kelime
çıkmıyor.

Acı uzak bir zonklamaya dönüşürken dünya bulanıklaşıyor, kenarları kararıyor. Tek yapabildiğim karanlığın beni yutmasına izin vermek, beni onun kırık sesinden, ellerindeki titremeden ve böğrümdeki kurşundan daha ağır gelen gözyaşlarından uzaklaştırmasına izin vermek.

C9

GARETH

Ellerimdeki kırmızıya bakıyorum.

Kanda.

Onun kanı.

Ne kadar durdurmaya çalışsam da Kayden'imin kanı ısrarla akmaya devam ediyordu. Gömleğimi çıkardım ve üzerine bastırdım. İki elimi de kullandım ama yine de her şeyi ıslattı ve ondan kaçtı.

Benden kaçtı.

Koyu kırmızı artık kuru ve avuç içlerimin kıvrımlarına işliyor, tırnaklarımı renklendiriyor, derinin altına kayıyor, oraya yerleşiyor.

Ellerim kontrolsüzce titriyor.

Ellerim daha önce hiç titrememişti. Gilbert'ı suyun altında tuttuğumda değil. Bay Laurent gözlerimin önünde öldüğünde de. David'i soğukkanlılıkla öldürdüğümde bile.

Ama şimdi, yapışkan sıvıyı parmaklarımda hissettikten sonra titrememi durduramıyorum.

Sıcaktı, ama şimdi soğuk. Çünkü

artık onun içinde değil.

Benim üzerimde. Ellerimde. Göğsümde. Pantolonumda. *Onun* dışında her yerde.

Hastanenin banyosundaki lavaboya tutunuyorum ve musluğu açıyorum, sonra kanı sertçe, durmadan, lanet deriyi temizleyeceğimden emin olana kadar ovuyorum.

Bir korku titremesi boğazıma çarpıyor ve kanının seyrelmesini ve kanalizasyona damlamasını izlerken boşluğu genişletiyor.

Ya... Ya bu ona son dokunuşumsa?

Hayır.

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. Nefes alıyorum. Yavaşça nefes veriyorum. Düşüncelerim döndüğünde bana hep söylediği gibi ona kadar sayıyorum.

Dudaklarım titriyor ve gözlerim akmayan yaşlarla doluyor.

Eğer... eğer o artık orada değilse, benim çarpık kişiliğimi kim kontrol altında tutacak? Çok yükseldiğimde beni kim geri çekecek? Dürtüler çok derinleştiğinde?

Boşluğu kim dolduracak ve beni beyaz odama kim taşıyacak?

Beyaz oda artık kapalı, kilitli. Eskisi gibi kanlı bile değil. Artık ona erişimim yok çünkü anahtarlar Kayden'da. Ve Kayden bir cerrahın masasında hayatı için savaşıyor.

Altı saattir.

Simone bana bir gömlek getirene ve belki de gidip yıkanmam gerektiğini söyleyene kadar avuçlarımdaki kana bakarak altı saat geçirdim.

İstemedim ama orada bir dakika daha kalsaydım, içeri dalıp onu kurtarmaları için doktorları tehdit edecektim. Ve bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Gözlerimi açıyorum ve aynadaki yansımama bakarken duraklıyorum. Titreyen parmağımı yanağımdaki kırmızı çizgiye götürüyorum. Bana en son dokunduğu, bilincini kaybetmeden önce yanağımı sildiği zamandan kalma.

Kuru kan izlerine dokunduğumda parmak uçlarım yanıyor ve son izini silmeyi reddederek elimi geri çekiyorum.

Hayır, bu onun
sonuncusu *olamaz*.

Olmayacak.

Beni öylece terk edeceğini düşünmeyi
reddediyorum. Eğer yaparsa, onu takip
edeceğim.

Ölümün benden kaçmasını sağlayacağını düşünüyorsa, deliliğimin ne kadar uzağa ulaşabileceğinden haberi yok demektir.

Telefonumu çıkararak banyodan çıkıyorum. Umutsuz senaryolar içinde debelenmeyi bir işe yaramanın zamanı geldi.

İlk telefon görüşmem teyzemle oldu. Zamana rağmen telefonu açıyor ve elinden gelen her şeyi yapacağına dair bana güvence veriyor.

İkinci aramamın öznesi birkaç zil sesinden sonra telefonu açıyor. Vaughn'un halsiz sesi beni karşılıyor. "G? Saat sabahın üçü dostum."

"Yardımına ihtiyacım var."

"Bekle." Ayak seslerini ve bir kapının kapanışını duymadan önce onun tarafında bir karışıklık oluyor. "Dinliyorum," diyor, sesi artık tamamen ayık.

Hastane fayanslarındaki çatlaklara bakıp telefonu sıkıca kavrıyorum. "Şimdiye kadar anladın mı bilmiyorum ama Reddit'te konuşuyorduk."

İnliyor. "İllüzyonu paramparça etmek zorunda mıydın?"

"Sayılır. O ölüyor, V." Sesim titriyor ve kırılmamak için alt dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

Jer ve Niko ile hep arkadaş oldum. Maya ve Mia'yla da. Vaughn'la da, ama hepsinden uzak durdum, hiçbirinin bana çok yaklaşmasına ya da içimi görmesine izin vermedim.

Ancak V ile anonim olarak konuşmak bana özgürlük ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir arkadaşlık ve dostluk hissi verdi.

Zaten hep yalnız biriydim. Bir grubun içindeyken bile yalnızdım. Gülüp konuşurken ve etrafım insanlarla çevriliyken bile dış katmanım beni bir balonun içinde tutuyordu. Kayden'in içine sızdığı ve onu orada tutmak istediğim bir balon.

Benim balonumda.

Dışarıda, ameliyat masasında ya da kan kaybından değil.

Ama V aslında arkadaşlığını takdir ettiğim ilk kişi. Tüm bu süre boyunca beni dinleyen ve Yulian için de aynısını yapan kişi.

"Siktir, dostum." Uzun bir nefes bırakıyor. "Ne yapabilirim ki?"

"Rai Teyze'yi zaten aradım ama çabalarımı iki katına çıkarmak istiyorum. Kayden..." Adını söylerken sesim boğuluyor ve yavaşça nefes veriyorum. "Bu onun adı. Kayden. Benim yüzümden bu aptal örgütün hedefi haline geldi. Çünkü o benimle birlikte. Kardeşini ve hepsini öldürmek istiyorum ama Simone ve Jethro bunun zor olacağını, hedef haline geleceğimi ve eğer..." *hayatta* kalırsa Kayden'in de öyle olacağını söylüyorlar.

Bunu söyleyemem.

Kelimelerin tadı asit gibi, boğazımı yakıyor ve damarlarımda kaynıyor.

"Yapacak." Vaughn'un sesi sakin ve kararlı çıkıyor. "Senin söylediklerinden

Bana seni asla terk etmeyeceğini söyledi, değil mi?"

"Yapmayacağını düşünmek istiyorum ama o... o beni korumak için kurşunun yoluna girdi. Bunu hiç düşünmedi, o... lanet bir aptal gibi ölüme doğru koştu."

"Ölmek istediğini sanmıyorum. Sadece *senin* ölmeni istemedi." Duraklıyor. "O bir koruyucu, G. Seninle birlikteyken seni daha çok seviyorum.

onu."

"Hey, bu benden daha önce hiç hoşlanmadığın anlamına mı geliyor?"

"Altın çocuk olurken her zaman her şeyi berbat ediyordun. Şimdi iyisin sanırım."

"Teşekkürler." "Ne
zaman istersen,
kardeşim."

"Korunma konusunda babanla konuşacak mısın?"

"Bunun sağlayacağım." Sesi yumuşuyor - V'nin yapabildiği kadar yumuşuyor. "Ben senin arkandayım, dostum. Her zaman."

"Teşekkürler. Ve,
V?" "Evet?"

"Daha iyisini hak ediyorsun."

Bir nefes üflüyor. "Biliyorum."

"Ben hep buradayım. Sen kendi bokunu kadar."

"Teşekkürler, G."

Babasıyla konuşması için ısrar etmek üzereydim ki Simone'un koltuk değneğiyle bana doğru topallayarak geldiğini gördüm, Jethro da ona destek oluyordu.

Simone olmasaydı, muhtemelen ölürdüm. Polisi aradı, Grant ve adamları da siren seslerini duyar duymaz olay yerinden uzaklaştılar.

Jethro'yu da o kadar sevmiyorum çünkü geri dönmeye karar verdiğimde beni durdurmaya çalıştı.

Eğer o olmasaydı Kayden'i terk etmezdim ve o da şu anda bu çıkmazda olmazdı.

Ama Kayden benim için o atışı yaptığında onu suçlamaya hakkım yok.

Benim yüzümden ölüyor.

Simone'la karşılaştım, bacaklarım beni zar zor taşıyordu. "Ne... ne oldu?"

"." Gözyaşları arasında konuşuyor. "O yaşıyor. Çok şey kaybetti
kan, ama o savaştı, Gareth. O yaşıyor."

O bana sarılırken boğazıma boğuk bir ses doluyor ve Jethro da bize sarılırken dramatik diyor.

Kolumu ona doluyorum, yüzümü omzuna saklıyorum ve titrek bir nefes veriyorum.

O yaşıyor.

Beni terk etmedi.

Ve nefes
alabiliyorum.

———

Sonraki birkaç günü Kayden'in yanında geçirdim.

Yoğun bakım ünitesindeydi ama bu sabah genel servise aldılar ve durumu daha iyi görünüyor.

Jethro ve Simone'dan Rachel ve Jina'ya söylememelerini istedim. Zaten Amerika'ya seyahat edemezler, bu yüzden onlara söylemek onları sadece endişelendirir. Rachel aslında ağır bir depresyon geçiriyor ve onun için çok endişelenme eğiliminde, bu yüzden gerçeği saklamayı tercih ettim. Kayden de aynı fikirdeydi ve daha iyi olduğunda onları ziyaret edeceğimizi söyledi.

Örgütünün tehdidi hâlâ devam etse de hastane çevresinde bir başkandan daha fazla güvenliğe sahibim. Sadece Rai Teyze ve Rus mafya lideri V'nin babası gelmedi, babam ve büyükbabam da ekstra olarak kendi güvenliklerini tuttular.

Burada bir hafta daha geçirirsek tüm hastaneyi satın alacaklarına eminim.

Büyükbabam Kayden'e katlanamıyor, hastayken bile. Onun lanet bir sülük olduğunu ve onun yüzünden neredeyse vurulacağımı söylüyor ve hala babam yaşında olduğunda ısrar ediyor.

Babamın ne hissettiğinden emin değilim, ama en azından Kayden hayatımı kurtardığı için minnettar, yani her şeyde bir hayır vardır sanırım.

Kayden bu odaya taşındığından beri ona elma ve çilek kesiyorum. Aslında sevdiği bir meyve olmadığını söyledi ama çileği çok sevmeye başlamıştı, ben de ona onlardan aldım.

Ve uzun süredir yatakta yattığı için ona bol bol masaj yapıyorum. Hemşirelerden biri bana tekniği öğretti ve hızlı öğrenen biri olduğum için hemen anladım.

Şimdi açgözlü ellerini adamımın üzerinden çekebilirler.

Ne? Ona kalp gözüyle bakıyorlar ve bir hemşire ona Bay Yakışıklı deyip duruyor.

Onun boğazını keseceğim. Şaka bile yapmıyorum.

Birkaç gün önce, uzun boylu, kaslı bir adamı yoğun bakım ünitesinde onunla konuşurken buldum ve neyse ki önce bıçağıma uzanıp sonra soru sormadım, çünkü görünüşe göre bu onun yeğeni Kane'di.

Dürtülerimin galip gelmesine izin verseydim karşılaşacağımız sorunları hayal edebiliyor musunuz?

Yine de Kane'e babasını öldüreceğimi söyledim, o da sadece gülümsedi.

Her neyse, Kayden şu anda bilgisayarda onu izliyor -yeğeni bir üniversite hokey maçında oynuyor- ben de kan dolaşımına yardımcı olmak için bacağına bastırıyorum.

Bir homurtu çıkarıyor ve başımı kaldırıp baktığımda, yorumcunun sesi hastane odasını doldururken onun beni izlediğini görüyorum.

Kayden'in çene çizgisi daha belirgin, kirli sakalı o kadar uzun değil -çünkü onu daha önce tıraş etmiştim- ve beli, tıpkı kan gibi parmaklarımın arasından kaymış olabileceğini hatırlatan o lanet bandajla sarılmış.

Rengi yavaş yavaş yerine geliyor ama dudakları hâlâ solgun ve fırtınalı gözlerinde okunamayan bir parıltı var.

Baskıyı hafifletiyorum. "Acıyor mu?"

"Öyle." Göğsüne vuruyor. "Al. Çünkü benimle konuşmuyorsun."

"Seninle konuşuyorum," diye homurdanıyorum masaja devam ederken.

Belki de tamamen duygusal olamayacak kadar çok acı çektim ve bu duyguları nasıl yönlendireceğimi bilmiyorum.

"Ama sen bana kızgınsın." Dizüstü bilgisayarı kapatıyor, oyunun heyecanını kesiyor ve elimi tutuyor. "Bebeğim, bana bak."

Gözlerimi kaldırıyorum ve beni daha yakına çekerek oturtuyor. Bandaja dokunmamaya dikkat ederek beline sarılıyorum. Duyularım onunla doluyor -Onun sıcaklığı, onun kokusu, onun nefesi.

Kahretsin, nefes alışını seviyorum. O

burada. Yaşıyor.

Gitmedi, çünkü izin vermedim. Ve *asla* izin

vermeyeceğim.

Kayden'in iri elleri belime iniyor ve gümüş rengi gözleri beni delip geçerken büyük bir nefes çekiyorum. "Beni hâlâ affetmediğini biliyorum ve geçmişe dönüp evliliğimi ya da geçmişimi değiştiremesem de sana hayatımın geri kalanını vaat ediyorum."

"Kısaltacaksan ne var ki?"

Alnının derinliklerinde bir kaş çatma belirir. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunun için kızgın değilim, pislik. Kızgınım çünkü beni hiç düşünmeden hayatını çöpe ! Bizi düşünmeden! Sensiz nasıl yaşamamı bekliyorsun, Kayden? Kendini kemiklerime enjekte ettin ve damarlarımda, kafamda, ruhumda akıyorsun. Sen benim *içimdesin*. Kendini içimden çıkarırsan, solup öleceğimi nasıl göremezsin?"

Yanağımı okşuyor, başparmağının ucu gözümün altından kayıyor. "İstediğim son şey seni incitmek bebeğim. Ama fiziksel olarak bunu yapamam.

incinmeni izlemek istemiyorum. Bu olmayacak, ama daha dikkatli olacağıma söz veriyorum. Seninle işim henüz bitmedi ve asla da bitmeyecek. Benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstermek istiyorum, benim küçük canavarım."

"Zaten yaptın." Göğsüne gerçek bir güç olmadan yumruk attım. "Lanet bir aptal gibi benim için kurşun yedin, hatırladın mı?"

"On tane alırım ve acını silmek için ne kadar gerekiyorsa yaparım."

"Sakın buna cüret etme." Elimi yüzüne doğru kaydırdım, içimde titreşen tüm duygularla titriyordum. "Lütfen beni terk etme. Yoksa yemin ederim seni öldürürüm."

Kıkırdıyor, ses göğsümde yükseliyor, ciğerlerimi genişletiyor. "Asla, bebeğim. Hayatına seni kırma düşünceleriyle girmiş olabilirim ama beni kıran sensin. Beni kırdın, parçalara ayırdın ve kendi suretinde yeniden şekillendirdin. Şimdi sensiz var olamıyorum. Sesinin, kokunun, sert sevginin, hatta fevriliğinin ve şımarık davranışlarının yokluğu dünyamı siyaha boyadı. Senden önce bu renkle iyiydim, ama şimdi buna dayanamıyorum. . Yıllar süren amaçsızlıktan sonra hayatıma anlam kattın. Senin kaosun benim sakinliğimi yatıştırıyor, senin karanlığın benimkinin bir aynası ve senin o güzel ruhun benim bir hayalim ve kararmış kalbimin derinliklerinde yanan bir meşale. Senden önce aşkın ne olduğunu bilmiyordum, ama sana karşı hissettiğim şeyin bu olduğuna eminim, benim küçük canavarım."

Her nefes alışımda göğsüm ağrıyor, sözleri beni canlı canlı yakıyor ve titreyen iki elimle yüzünü . "Beni terk etmene izin yok. Asla."

"Yapmayacağım."

"Ciddiyim, Kayde. Eğer yaparsan, sensiz bir ben olmayacağım." Daha yakına eğildim, ona daha yakın olmak istedim. "İçimde bir boşluk var. Tüm hayatım boyunca birlikte yaşadığım bir kara delik. İlk kez öldürdüğümde onu doldurduğumu sanmıştım ama o mutluluk sadece bir süre sürdü. Her zaman daha *fazlası* için doyumsuz bir dürtü duydum. Ama sonra sen hayatıma girdin ve beni doldurdun. Boşluğu değil, *beni*. Yani içimde olduğunu söylerken ciddiydim. Karanlığımı evcilleştiriyor, kaosumu sakinleştiriyor ve sesleri susturuyorsun. Seni sadece sevmiyorum, fiziksel olarak da sensiz yaşayamıyorum. Bunu düşünmek bile acı veriyor."

"Güzel." Nefesleri dudaklarımı sıyırıp geçecek şekilde beni kendine yaklaştırıyor. "Çünkü bunu düşünmeyi reddediyorum."

"Muhtemelen bunu düşünmelisin, gitmene izin vereceğimden değil, ama ben biraz zehirliyim."

"Ben de zehirliyim."

"kıskanırım. Evli olduğunuz yılları düşünmeye devam edeceğim."

"Onun yerine sana kalan yıllarımı

vereceğim." "Bazen bir velet gibi

davranabilirim."

"Sadece bazen mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam, her zaman."

"Benim veledim olacaksın ve buna göre cezalandırılacaksın."

İçimde bir sarsıntı oldu ve fısıldadım, "Ya öldürme dürtüsü duyarsam? Benden nefret edecek misin?"

"Sana boş bir alan getireceğim ve bunu yaparken elini tutacağım."

Kahretsin, kulağa seksi geliyordu.

Sesi sıcak mı olmalı?

"Ya-"

"Gareth," diye sözümü kesti. "Kapa çeneni de seni öpebileyim."

Gözlerimi kapatıyorum, yaklaşıyorum ama dudakları gelmiyor, ben de ona bakıyorum, kaşlarını hafifçe çatmış beni izliyor.

"Ne?"

"Ben ölürken bana gerçekten bebeğim mi dedin yoksa bu benim hayal gücümün bir ürünü müydü diye düşünmeye çalışıyorum."

Güldüm. "Evet, bebeğim."

"Siktir. Bir daha söyle," diye homurdanıyor.

"Seni seviyorum bebeğim-" Sözlerim bir iniltiyle sona eriyor çünkü beni yutuyor.

Ve onu tüketiyorum.

Çok zehirliyiz, bu sağlıksız ama aynı zamanda

doğru. Çünkü biz birbirimizin karanlığı ve

ışığıyız. Ben onun karanlığıyım.

Ve o çok benim.

EPİLOG 1-GARETH

ÜÇ AY SONRA

"C "Tuzu uzatır mısın?"

Kayden onu masanın üzerinden az önce isteyen büyükbabasına doğru kaydırıyor.

Ama bunun Kill ya da babasından değil de Kayden'dan geldiğini görünce kaşlarını çatıyor. "İştahımı kaybettim."

Annem ve ben ortak bir iç çekiyoruz.

O ve Glyn bu yemek için her şeyi yaptılar. Şaka yapmıyorum, alışveriş yapıyorlardı, yiyecek içecek işleriyle ilgileniyorlardı ve hatta yemek yapıyorlardı. Kill kıskandı -ki bu da beni kendini beğenmiş yaptı- çünkü görünüşe göre Glyn gerçekten yemek yapmıyor ama bu yemek için yaptı.

Her neyse, bu aile yemeğini özel kılmak için ellerinden geleni yaptılar. Kayden'ı resmi olarak ilk kez eve getirdiğimden beri.

İyileşmesi gerekiyordu ve ben de onun ısrarı üzerine okula geri döndüm. Emin olabilirsiniz ki onu da yanımda götürdüm. Ya öyle ya da Amerika'da onunla kalıyordum.

Bu da beni arkadaşlarıma açılmaya itti ve tam bir rezaletti. Tek olgun davranan Jeremy oldu, o da omzumu sıvazladı.

Nikolai yüksek sesle güldü ve "Aylardır biliyordum, sizi sürtükler ve tüm bu sırları sakladım. Bunun benden geleceğini asla tahmin edemezdiniz, değil mi? *Değil mi?* Ayrıca Jer, buradaki tek heteroseksüel erkek sensin, o yüzden belki biraz deneyebilirsin. Cecy alınmasın."

Ona hala Vaughn'un olduğunu hatırlattım, çünkü o rahat edene kadar sırrını açıklamayacağım - tabii eğer rahat ederse. Niko da "Jer ve V *Sıkıcı Sik İttifakı'*nı kurmalı" diye cevap verdi.

Onun sözleri, benim değil.

Her neyse, Niko bizi kendi erkek arkadaşıyla, inanır mısınız, düşmanının ikiz kardeşiyle tanıştırmak için o kadar acele etti ki, "Lotus çiçeği şöyle, lotus çiçeği böyle" deyip durdu.

Kill, "Landon'ı becerdiğinin farkındasın, değil mi?" dedi. "Sikeyim hayır!" Niko bağırdı. "Tamamen farklılar." "Onlar kelimenin tam anlamıyla tek yumurta ikizleri," dedim.

"Kapa çeneni, Gaz. İkisi tamamen ayrı dünyalar. Bir elmasla bir bataklığı kıyaslama."

Her neyse, yemin ederim Brandon'ın, çok iyi huylu, sessiz bir sanatçının, şiddete alerjisi olan bir İngiliz'den bahsetmiyorum bile, nasıl benim dengesiz kuzenim Niko ile birlikte olabileceğini bilmiyorum, ama sanırım kimse benim gibi birinin Kayden gibi biriyle birlikte olmasını beklemezdi, yine de işte .

Birlikte.

Ve birbirimizi her yerde takip ediyoruz.

Kayden adayı benim için ev üssü haline getirmiş olsa da - ve görünüşe göre yaşadığımız binanın tamamının sahibi - hala iş için seyahat ediyor.

Diva Jethro adadan nefret etti; yani İngiltere'den ve iç karartıcı havasından tamamen nefret ediyor, bu yüzden ona zaten dışarı çıkmadığını söyledim, bu da hem Kayden hem de Simone'un kahkahalar atmasına ve Jethro'nun daha büyük bir divaya dönüşmneden oldu.

Cidden, buraya iki gün önce geldik ve Kayden'in yakınlarda sahip olduğu evlerden birine tıkılmış, büyük bir inek gibi davranıyor. İşi Kayden'le birlikte yürüttüğünü biliyorum ama garip biri ve açıkçası onu dizüstü bilgisayarsız hiç görmedim.

Asla.

Geçen gün onu Yılanların malikanesinde casusluk yaparken yakaladım ve tüm bunların ne olduğunu bilmiyorum.

O garip biri, hikayenin sonu.

Simone harika ama.

Akşam yemeğinde bize katılmasını istedim ama görev yerini terk etmeyi şiddetle reddetti. Hayır, cidden, bir mafya liderinden daha fazla korumamız var ve o hala güvenliğimiz konusunda takıntılı.

Bu da Kayden'i dostça olmayan bir bölgede, baba ve Kill'in arasında otururken, büyükbabanın masanın başından ona dik dik baktığı bir ortamda bırakıyor.

"Büyükbaba," diyorum bilmiş bir bakışla.

"Ne?" Bifteğini kesti. "Torunumun babası yaşında biriyle çıkmasından hoşlanmıyorum. Bana eski kafalı diyebilirsin."

"Sana otuz üç yaşında olduğunu söylemiştim, kesinlikle babamın yaşında değil." "Yeterince yakın," diye homurdanıyor. "Değil mi, Asher?"

"İtiraf etmeliyim ki," diyor babam şarabından bir yudum alarak, "oğlumun kendine zarar vermesine neden olan biriyle aynı masayı paylaşmaktan heyecan duymuyorum."

"Asher," diye alay ediyor annem. "Affet ve unut, bir şey duydun mu?"

Ona bakarken gözleri yumuşuyor ama yine de "Bu saçmalığa inanmıyorum" diyor.

"Bir dereceye kadar katılıyorum." Kill, Kayden'le ilk tanıştığından beri yaptığı gibi onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. Adada, planladığım küçük romantik bir akşam yemeğini yarıda keserek, kendi deyimiyle 'hıyar'la tanışmak için dairemize dalmıştı. Genel olarak, Kill benim ona daha çok benzediğimi fark ettiğinden beri, birlikte zaman geçirmemizi talep ediyor.

Ama o gece kötü bir zamanlamaydı. Kill'in beni Kayden'e sarılmış görünce dehşete düştüğünü söylemek hafif kalır.

Onu daha önce hiç böyle geniş gözlü bir ifadeyle görmemiştim, sanki hayatı gözlerinin önünden geçiyormuş gibi.

Umurumda değil.

Kayden'i neredeyse kaybettikten sonra ona sürekli dokunuyor, onunla geçirdiğim her saniyenin değerini biliyorum.

"Seçebileceğin başka genç oğlanlar yok mu? Neden benim kardeşim olmak zorundaydı?"

Glyn onu masanın altından tekmeliyor olmalı çünkü homurdanıyor, ona gülümsüyor ve sonra Kayden'e ters ters bakıyor.

Orospu çocuğunu evcilleştirdiği için gerçekten takdir ettiğim kardeşimin kızı koluma dokunuyor ve bana özür dileyen bir bakış atarak "Onun nasıl olduğunu bilirsin" diyor.

Hem Kayden'in hem de Kill'in gözleri onun kolumdaki eline odaklandı.

Ağzımı kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum.

Kayden genel olarak tüm bu sorgulamalardan rahatsız olmuyor, yemekten birkaç ısırık alıyor ve annemle Glyn'e iltifat ediyor ama sadece kolumdaki eli bile gri gözlerini karartıyor, siyah benekler daha keskin hale geliyor.

Beni ona gülümserken yakalıyor ve gözlerini hafifçe kısıyor. Bu da onun sessizce "Dikkat et." demesi demek. Ya da, "Uslu dur." Ya da "Şımarıklık yapma."

Tanrım, şu anda bu kadar canlı görünmesine bayılıyorum.

Muhteşem yüzüne renk yavaş yavaş geri dönmüş, vurulduğu andaki sertliği yumuşatan sıcak bir kızarıklık. Çenesindeki kesik çizgiler şimdi daha da belirgin, daha keskin ve canlı.

Özel dikim gömleğinin pürüzsüz hatları pazularını ve göğsünü o kadar sıkıyor ki, daha büyük bir nefes alırsa gömlekten fırlayacakmış gibi hissediyor.

Bakışlarım isteksizce çatal ve bıçağı kavrayan ellerine kayıyor, parmaklarındaki damarlar her hareketle geriliyor ve esniyor. O kadar güçlü görünüyorlar ki, uzanıp onlara dokunmak, parmak uçlarımın altındaki nabzı hissetmek için içimi bir dürtü dolduruyor.

Sanırım şu anda kayıp bir bağımlıyım. Ona dokunmadan birkaç dakika geçirdim ve sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum.

Glyn elini çekip yemeğe geri döndüğünde bakışlarını Kill'e kaydırıyor, Kill ve Kayden'in az önce paylaştıkları küçük dostluk anından tamamen habersiz.

Kayden sert ama kendinden emin bir tavırla, "O ne genç ne de çocuk, o senin ağabeyin," diyor. "Ve hayır, başka birine gidemezdim, bu yüzden tüm itirazlarınıza ve onun hayatındaki rollerinize saygı duysam da, kalmak için buradayım ve hiçbiriniz bunu değiştiremezsiniz."

Sözleri göğsümde tutuşturduğu ateşi yakıyor. Sanırım hayatıma getirdiği ışık bu, ama her neyse, ne olursa olsun, alevlerin sönmesine izin veremem.

Hiç.

"Kill bir yandan bifteğini bıçaklarken, bir yandan da et parçasını kanın içinde kaydırma şovu yapıyor, çünkü elbette bifteği az pişmiş.

"Bu beni durdurmayacak." Kayden'in dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Seni temin ederim."

Ona inanıp inanmadıklarından emin değilim ama ben tüm kalbimle inanıyorum. Bir aziz olduğumu ya da huysuz kıskanç bir aptal olmayı bıraktığımı söylemeyeceğim, ancak son birkaç aydır onun bana karşı olan hislerinden kesinlikle emin oldum.

Şaka yapmıyorum. Kayden'in kendinden emin ve dokunulmaz tavrı vücudumda en ufak bir yara gördüğünde kırılıyor. Geçen gün yemek yaparken yanlışlıkla kendimi bıçakla kestim ve kanı emerken gözlerinde korkmuş bir bakış vardı.

Gerçekten de her şeyden çok sertleşmiştim. Parmaklarımı onun ıslak, sıcak ağzında hissetmek konsantre olmamı imkânsız hale getiriyordu. Ama herhangi bir incinmem konusunda endişeli olduğunu görebiliyordum. Kanımın görüntüsünü aklından çıkaramadığını ve bir daha asla görmek istemediğini söyledi.

Ben de bunu anlıyorum.

Vurulduğunda akan kan hâlâ kâbuslarıma giriyor.

Kill onu tekrar tehdit etmek için ağzını açıyor, şüphesiz, büyükbabam ve babam bunu yapmasından memnun görünüyorlar, ama ben ona sertçe bakıyorum. "Sakın bu oyunu oynamaya cüret etme. Kes şunu."

"Sadece bazı temel kurallar koyuyorum. Mesela seni bir daha kanatırsa cesedini kimse bulamayacak."

Glyn'e gülümsüyorum. "Bir aile yemeğinde başkalarını tehdit etmemeli, sence de öyle değil mi Glyn?"

"Kesinlikle." Ona bir bakış attı. "Kes ."

Sadece bir homurtu çıkarıyor ve ben de ona sırıtıyorum. Glyn'le arkadaş olduğumuzu biliyor ve Glyn onun bu yönünü hep dizginliyor ve o da bundan nefret ediyor.

İyi ki Kayden'la asla arkadaş olamayacak ve bunu başaramayacak. Kayden büyülenemiyor ve Kill ondan hoşlanmıyor.

Benim için kazan-kazan.

Büyükbaba ters ters bakarak, "O benim ailemden değil," diyor. "Hâlâ onaylamıyorum." "Alex, lütfen." Annem nazik bir ses tonuyla konuşuyor. "Seni seviyor ve sana saygı duyuyorum ve oğullarımın hayatında olduğun için mutluyum ama kusura bakma ama senin onayının olup olmaması önemli değil. Bu sizin için de geçerli Ash ve Kill." Onlara sert bir bakış atıyor. "Gareth Kayden'seçti ve aralarındaki yaş farkı nedeniyle dışarıdan bakınca tuhaf göründüğünü biliyorum ama gece boyunca onları birlikte gördünüz. Herhangi bir yaş farkı ya da cinsiyet farkı görmedim, sadece birbirine aşık iki insan gördüm. Oğlumun uzun zamandır ilk kez içtenlikle ve sık sık gülümsediğini gördüm. Toplumun ya da başkalarının ne düşündüğüne odaklanmaktansa oğlumun mutlu olmasını tercih ederim. Bu yüzden Oğlumun adamını tehdit edenlere karşı gerçek bir gücenme duyuyorum. Anlaşıldı mı?"

Babam ve Kill bunun üzerine sessizleştiler. Tabii ki susarlar. Babam ona tapıyor sayılır ve Kill de tam bir ana . Büyükbaba içinden ama yüksek sesle bir şey söylemiyor.

Kayden içimde kelebekler uçuşmasına neden olan o göz kamaştırıcı gülümsemesiyle anneme teşekkür ediyor. Uzun zamandır birlikte olmamıza rağmen hâlâ böyle duygulara sahip olmak delilik. Tıpkı ona aşık olduğum ve bunu inkar ederken tam anlamıyla takıntılı hale geldiğim ilk zamanlardaki gibi.

"Teşekkürler anne." Ona yandan sarılıyorum ve o da

öpüyor. "Senin mutlu olmanı istiyorum, tatlım."

"Öyleyim anne.

Gerçekten." Ve

ciddiyim.

Daha önce mutluluğun ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum ama şimdi Kayden ile aynı odada olmak bile mutluluk.

Mutluluğun pek çok şekli vardır. Satranç oynarken sessizlik içinde rahatça var olmaktan, Moka'nın Jethro'nun kablolarını yemesini izlerken Jethro'nun onu uzaklaştırmaya çalışmasına kadar değişebilir. Uykuya daldığımda Kayden'in sabit kalp atışlarını dinlemek ve onun burada benimle olduğunu bilmektir.

Bütün bir gün ayrı kaldıktan sonra beni gördüğünde nasıl gülümsediğini, sanki sadece ben yanındayken nefes alabiliyormuş gibi bana nasıl sarıldığını ve öptüğünü.

Rachel ve Jina'nın daha genç, yaramaz ama inanılmaz zeki Kayden hakkındaki hikayelerini dinlemek ve bebek albümlerini görmek. Hatta birkaç fotoğrafı çerçeveletip ona ait tapınağımda saklayabilmek için onlardan vazgeçmelerini bile istemiş olabilirim.

Mutluluk Kayden'dir ve Kayden de mutluluktur. Bana göre ikisi de aynı şey.

Belki de olmamalılar, ama ben ve zihnim zaten hiçbir zaman normale uymadık.

Yemeğin geri kalanı daha az gergin geçiyor ve Kill sürekli küçük bir pislik olmaya çalışıyor. Her seferinde Glyn'den tekme yiyor ve bence bu noktada bunu yapıyor.

Ama babam Kayden'a biraz ısınıyor. Oldukça benzer bir aklıselime sahipler, belki de bu yardımcı oluyordur. Babamın onu sevmesini istiyorum, gerçekten ve belki de bu, onu hayal kırıklığına uğratmamak için kamusal bir kişilik icat ettiğim noktaya kadar her zaman onayını istediğim zamanların bir sonucudur.

Ancak son birkaç aydır, neler yapabileceğimi tam olarak bildiği zaman babamı daha çok sevdiğimi fark ettim. Onu memnun etmek için gerçek benliğimi saklamak zorunda kalmadığım zaman.

Yemekten sonra Kayden, annem tarafından fotoğraf albümlerimi ve kazandığım tüm ödülleri göstermesi için rüşvetle kandırılıyor.

"Anne, dur. Bu utanç ," diyorum ve gözlerimi Kayden'e dikiyorum. "Bunları neden görmek istiyorsun ki?"

"Annemlerden benim fotoğraflarımı istemenle aynı sebepten." Şeytani bir sırıtışla. "Lütfen yolu göster, Reina."

Kill onlara yetişir. "Yorum için katılacağım."

Homurdanıyorum. "Lütfen yapma."

"Bundan zevk alacağım." Glyn'i yanına çeker. " gel." "Özür

dilerim," der. "Seni savunacağım!"

"Benim gözetimimde kimse torunumla dalga geçemeyecek." Büyükbaba bir hışımla oturma alanına gitti.

İnledim. "Hayatımı sikeyim. Oraya girmek ."

"O zaman yapma." Babam omzumu sıkıyor ve beni balkona götürüyor. Gecenin soğuğu huysuz ruh halimi soğutmayı başaramıyor.

"Kill, Glyn'e elbiseli fotoğraflarını gösterdiğimiz zamanın intikamını kesinlikle alacak." Avucumun içiyle gözlerimi ovuşturuyorum. "O pislik bunun için beni asla affetmedi."

"İyi tarafından bakarsak, elbiseli bir resmin yok." Babam nostaljiyle gülümsüyor. "Annen Kill'in kız olmasını çok istiyordu. Sadece bir erkek annesi olduğu için yıkılmıştı. Sanırım bu yüzden Glyn'in üzerine bu kadar titriyor - o her zaman istediği kızı."

Parmaklıklara yaslanıp diğer odadan gelen kahkahaları dinliyorum, çoğunlukla anneminkileri. "Umarım ona bir gelin daha vermediğim için benden nefret etmiyordur."

"Saçmalık. Onu daha önce duydun. Kiminle birlikte olmayı seçersen seç, onun için önemli olan senin mutluluğun."

"Peki ya sen baba?"

"Senin mutluluğun benim için de önemli. Bunu biliyorsun, Gareth."

, ona kör edici beklentilerle bakıyorum. "Yani... Kayde'yi kabul edecek misin? Zamanla yani."

"Onu kabul etmediğimden değil." İçini çekti. "Sadece seni incittiğinde nasıl göründüğünden ya da seni kullanmasından hoşlanmıyorum. Sanırım bunu geride bırakmakta zorlanıyorum ama annenin ne demek istediğini de anlıyorum. Onunlayken daha çok kendin gibi görünüyorsun ve o senin için kurşun yedi, bu yüzden buna saygı duyuyorum. Ayrıca senin düşüncesizliğini kontrol altına alması ve senin onu dinlemen de hoşuma gidiyor."

"Ben de seni dinledim."

"Hayır, Gareth. Gerçekten dinlemedin. Senden istediğimi düşündüğün imaja uymak için benden saklandın. Ama anlıyorum. Tepkim konusunda gergindin ve bu benim hatam. Mesele şu ki," omuzlarımı tuttu, "mutlu olduğun için mutluyum. Hepsi bu."

Kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim baba. Gerçekten."

Sırtımı sıvazlıyor ve serbest kaldığımızda Kayden'in kapının yanında durduğunu, eli cebinde sabırla beklediğini görüyorum.

Ve gözleri benimkilerle çarpışınca yumuşuyor.

Onu ilk gördüğümde çok ölü olan gözler. Başkalarıyla konuşurken kayıtsız, kibar ya da düpedüz küçümseyen gözler sadece benim için yumuşuyor.

Babam gitmeden önce bana gülümsüyor.

Kayden içeri girdiğinde kendimi onun kollarına atıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve birden kendimi ona doğru bastırıyorum, o da bizi sabitlemek için belimi tutuyor.

Tanrım, ona dokunduğumda kendimi tamamlanmış hissediyorum.

O gittiğinde, ona bağlı olan parçamı kaybediyorum. Teni tenime değmeden hava daha ince geliyor ve genellikle onunla birlikte keyif aldığım sessizlik onsuz sağır edici oluyor.

Şimdi onun her yerindeyim, düzgün nefes alabiliyorum.

"Sanırım bu iyi bir konuşmaydı." Yumuşakça gülümseyerek gamzelerimi okşuyor. "Patlayacak gibi görünüyorsun."

"Babam senden hoşlanıyor. Yani, tam olarak değil, ama

noktaya geliyor." "Ve bu seni mutlu ediyor."

Bu bir soru değil ama başımı sallıyorum. "Onun onayının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Ve şimdi, benimle sadece küçük babalık sorunların için birlikte olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Sahte bir nefes aldım. "Aman Tanrım, beni anladın mı? Şimdi ne yapacağım ben?"

Gülüyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Dürüst olmak gerekirse, dışarıda o kadar ciddi ki, onu güldürdüğüm için kendimi seçilmiş biri gibi hissediyorum.

Yemin ederim, Jethro ve Simone o her yaptığında aval aval bakıyorlar.

"*Baban* olmadığım sürece sorun yok." Kaşlarını kaldırıyor. "Tabii sen bundan hoşlanmıyorsan?"

"Hayır, bana göre değil. Bebeği daha çok seviyorum." Dudaklarımı çenesine değdiriyorum, yalıyorum ve hafifçe ısırıyorum. "Çok güzel kokuyorsun ve çok ateşli görünüyorsun, bebeğim."

İnliyor, eli belimden kıçıma doğru kayıyor ve dün gece orada bıraktığı izleri sıkıyor. "Şunu yapmayı kessen iyi olur, yoksa ailen bu balkonda domaltıp tam burada, hemen şimdi becerdiğimi en ön sıradan seyredecek."

İnliyorum, acı zevki ateşleyip tenime hücum ettikçe sertleşiyorum. "Mmm, beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

"Siktir, bebeğim. Beni delirtiyorsun." Kıçımı sıkıp beni kendine doğru bastırıyor. "Büyükbaban felç geçirecek."

Kıyafetlerin arasından sikinin hatlarını hissedebiliyorum ve bu ağzımın sulanmasına ve kendi sikimin sertleşmesine neden oluyor. "Yaşayacak."

"Uzun sürmeyecek. Sizi temin ederim." Homurdanıyor ve beni itiyor, tekrar belimi kavrıyor, sonra sert bir sesle, "Dur. Seni tamamen kendime çekene kadar dur."

Sızlanıyorum ama onu tekrar baştan çıkarmaya çalışmıyorum. O sert emirleriyle beni gerçekten pes ettirebilir.

"Bana tamamen sahip olmaktan bahsetmişken," diye düşünüyorum onu koklarken. Kokusu beni sakinleştiriyor. Kan görmekten daha iyi - tuhaf, biliyorum. "Üçlü seks yapmaya ne dersin? Beni başka bir erkek ya da kızla paylaşmak gibi mi?"

O zaman ilginç bir şey oluyor. Kelimenin tam anlamıyla midemdeki kelebekleri alevlendiren bir şey.

Çünkü Kayden sadece sertleşmekle kalmıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim şekilde kararıyor, parlıyor, hatta korkutucu bir hal alıyor.

Elleri belimde sıkılaşıyor, o sert, tartışmaya kapalı ses tonuyla konuşurken pedler kaslarıma batıyor. "Beni dinle Gareth, bu nereden çıktı bilmiyorum ama seni kimseyle paylaşmayacağım. Anlaştık mı?"

"Sadece soruyorum. Katil gibi görünmeye gerek yok."

"Beni başka biriyle paylaşmaya açık mısın?"

Boğazını sıktım. "Hayatta olmaz. Onları öldürürdüm, biliyorsun." "O zaman nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorsun." Elimi boğazından çekti, kaşlarını çatarak. "Neden böyle düşündün ki? Seninle işim bittikten sonra zar zor yürüyebiliyorsun, bu yüzden tamamen tatmin olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Aynen öyle. Kesinlikle üçlü istemiyorum."

"Bu konuyu açmanın bir nedeni var." Yanağımı tekrar okşadı. "Söyle bana."

"Önemli bir şey değil."

"Yargıç ben olacağım. Konuş benimle, Gareth."

"Sadece Simone sık sık Cassandra'yı paylaştığınızı ve açık bir evliliğiniz olduğunu söyledi, ben de benim için de aynı şeyi hissedip hissetmediğinizi görmek istedim."

"Sana söyledim, onu hiç sevmedim, bu yüzden ne isterse kabul ettim. Ama seninleyken, başka birinin sana dokunduğunu düşünmek bile beni öldürüyor. Bu beni çıldırtıyor. Benden önce sana sahip olan kızları düşünmek bile hoşuma gitmiyor."

"Beni sevdiğin, bana sahip olduğun ve bensiz yaşayamadığın için mi?"

"Her açıdan doğru." Dudakları alnıma değiyor ve bu benim en sevdiğim öpücük. Sanki bunu her yaptığında bana tapıyor. "O yüzden bu konuyu bir daha açma."

"Yapmayacağım. Ben de en az senin kadar sahipleniciyim ve başka birini düşündüğümde bıçak gibi kesiliyorum."

"Senin vahşi beynini seviyorum."

"Onu evcilleştirebildiğin için mi?"

"Çünkü içine girmeme izin
veriyorsun." "Sen de benim seninkine
girmeme izin verdin."

"Sen benim en sevdiğim küçük canavarsın."

"Ve sen de benim favori kötü adamımsın,
bebeğim."

", UYKUCU."

Yüzümü Kayden'ın boynuna daha da gömüp inliyorum. "Beş dakika daha."

Göğsünden yumuşak bir kıkırdama yükseliyor, ses kulaklarımı dolduruyor ve içimde dalgalanıyor. "Uykulu yüzünü izlemeyi ne kadar sevsem de, kuzenin her an burada olabilir."

Daha sert inleyerek kollarımı omuzlarına doluyorum. Kestirmek gibi bir *niyetim* yoktu ama hafta sonundayız ve bu hafta onu pek göremedim çünkü işle meşguldü. "Çok" derken, onu sadece akşamları görebildiğimi kastediyorum, ki bu da benim kitabımda yeterli olmaktan çok uzak.

Her neyse, kanepede oturmuş tabletini karıştırıyordu ve ben bir koala gibi kucağına tırmandım, kendimi ona sardım, başım

omzunda dinleniyordum. Biraz şarj olmak istemiştim -sadece bir anlık huzur- ama sonra uyuyakalmışım.

Ve bana izin verdi.

Ne zaman ve nasıl istersem ona bağlanmama izin vermesini seviyorum. Durup dururken üzerine atladığımda ya da en sıradan şeyleri yaparken ona arkadan sarıldığımda bile irkilmiyor. Ya da o çalışırken kucağına çıktığımda.

Doğruyu söylemek gerekirse, bazen çok yapışkan bir baş belası olduğumu biliyorum, ama o hiç şikayet etmiyor.

Olsa olsa, gününü bir şekilde daha iyi hale getirmişim gibi bana her zaman küçük bir gülümseme verir. Bazen beni usulca öpüyor, elimi okşuyor ya da saçımı karıştırıyor. Bu küçük dokunuşlar, umutsuz bir bağımlı gibi daha fazlası için geri gelmemi sağlıyor.

Onu hâlâ açıklayamadığım bir şekilde arzuluyorum ve ister yalnız ister toplum içinde olalım, ona dokunmadan duramıyorum. Cesaretimi toplayamadığım onca zamanı telafi etmek istiyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kollarım hâlâ boynunun iki yanını çevreliyor. Parmaklarım saçlarının arkasına uzanıyor ve hafifçe okşuyor.

Lanet olsun. Neden sürekli daha da güzelleşiyor? Keskin yüz hatları ve ruhumun derinliklerini görüyor gibi görünen delici gözleri ölümcül bir kombinasyon.

Eli sırtımda yavaş daireler çiziyor ve dudakları beni anında çözebilecek o yumuşak gülümsemeye dönüşüyor. "İşte buradasın. Daha iyi hissediyor musun?"

"Kendimi kötü hissettiğimi nasıl ?"

"Gözlerin, bebeğim." Masasını bir kenara bırakıp yanağımı okşuyor. "Seni rahatsız eden bir şey olduğunda biraz cansızlaşıyorlar."

Suratımı asıyorum, alt dudağım dışarı çıkıyor. "Çünkü etrafta yeterince bulunmadın."

O cevap veremeden Moka miyavlıyor ve yanımızdaki kanepeye atlıyor. Sırıtarak kulaklarının arkasını kaşımak için uzandım. "Gördün mü? Yardımcım da benimle aynı fikirde."

"Bunu düzelteceğim." Dudakları titriyor, eli kıçıma doğru kayıyor ve onu sıkıyor. "Yine de, bu kadar sevimli bir şekilde yapışkan olduğun için seni farklı şekilde ücretlendirebilmeyi isterdim."

"Mm." Kasıtlı olarak yavaşça kıçımı onun sikine sürtüyorum. "Sen *kesinlikle* yapmalıyım."

"Misafirlerimiz gelecek, unuttun mu?"

"Niko'yu kovabilirim," diye homurdanıyorum. Tanrı şahidim olsun, bu yemek olayını en başta neden kabul ettiğimi bilmiyorum.

Şaka yapıyorum. Biliyorum. Ben Kayden'a hava atmak istedim, Niko da erkek arkadaşına hava atmak istedi.

"Hayır, ailenle teker teker tanışmak istiyorum," diyor Kayden, hareket etmemem için kıçımı sıkıca kavrıyor. "Sana söz verdiğim şey buydu, hatırladın mı?"

"İyi, iyi." Gözlerimi deviriyorum. "Geçen gün Mia ve Maya'yı nasıl etkilemeyi başardığını hâlâ anlamıyorum. Sana merhaba demek için bana mesaj atıp duruyorlar."

"Ben çekiciyim."

"Pfft. *Ben* çekiciyim. Sen değil."

"Ben de çekici olabilirim."

"Sanırım bu doğru." Yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum, sonra çenesine ve ağzına biberli öpücükler konduruyorum. "Ama sadece bana karşı çekici olabilirsin, yoksa birini keserim."

"İşte benim küçük vahşi psikopatım." "Seksi olman benim suçum değil." "Biraz mı?"

"*Gerçekten* ateşli," diye itiraf ediyorum abartılı bir göz devirmeyle.

Kıkırdıyor, ses huzurlu bir bulut gibi etrafımı sarıyor. Tanrım. Kahkahasını, kokusunu, sesini, yüzünü, vücudunu seviyorum ama en çok da küçük jestlerini, ben bir şey söylemeden benim hakkımda bir şeyler bilmesini, beni kollamasını, pürüzlü yanlarımı fark edip onları özenle düzeltmesini seviyorum.

Onu seviyorum.

Ve her geçen gün daha da aşık olmaya devam ediyorum.

Tam dizlerimin üzerine çöküp döllerini içmek üzereydim ki kapı çaldı.

Beni nazikçe iterken çıkardığım hoşnutsuzluk iniltisi onu daha çok güldürüyor.

"Yapamaz mıyız?" Bir çocuk gibi elini tutarak sızlanıyorum.

"Şımarıklık yapma, Gareth. Eğer bu gece uslu durursan..." İki parmağını ağzıma sokuyor ve ben de onları sertçe emiyorum, sanki onun sikiymiş gibi derinlemesine içime çekiyorum.

Gözleri kararıyor ve ben de dilimle parmaklarını yalayarak bir gösteri yapıyorum. Ama onları çok çabuk çekip çıkarıyor ve beni acı içinde bırakıyor. "Seni ödüllendireceğim

sonra."

Tartışmak üzereydim ki, Moka'nın peşinden kapıya doğru yürümeye başladı bile. Homurdanarak peşinden gidiyorum, çok rahatsız edici ereksiyonumu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra Niko kot pantolon ve deri ceket giymiş, uzun saçlarını topuz yapmış bir halde içeri girer. Brandon hemen arkasından gelir, elinde bir şişe şarap vardır ve İngiliz *Vogue* dergisinin kapağından fırlamış gibi görünmektedir.

"Demek Gaz'ımızı yaralayan orospu çocuğu sensin, ha?" Niko elini yumruk yaparak şöyle diyor. "Seni o sokakta öldürmeliydim, ama belki bu hâlâ düzeltilebilir."

Bran içeri girdiğinde ileri atılıp bir kolumu boynuna dolayarak başını kilitliyorum. "*Zaten* en iyi zamanlamaya sahipsin ve yapmak isteyeceğin son şey adamımı tehdit etmek, sürtük."

Hırıltıyla koluma vuruyor. "Kill özellikle bana ödeme yapması gerektiğini söyledi." "Kill gidip kendini becerebilir. Uslu dur yoksa seni kovarım."

"Ona bir yumruk atmama izin ver." "Hayır."

"Sadece birazcık."

"Hayır dedim, göt herif." "Peki ya-"

"Nikolai," diye araya giriyor Brandon, sakin, buyurgan sesi kaosu kesiyor. Niko hemen çırpınmayı bırakır, azarlanmış bir köpek yavrusu gibi hareketsiz kalır.

Onu bıraktım ve çok garip bir şey oldu. Sertifikalı kaos makinesi kuzenim Bran'e özür dilercesine sırıtıyor ve gözlerinde yıldızlarla ona doğru yürüyor.

Bran kaşlarını çatarak, "Kavga çıkarmayacağına söz vermiştin," diyor. Kuzenimin aksine, hırka ve haki pantolon giymiş ve aksanı İngiliz kraliyet ailesine ait.

Kuzenimin tam tersi ama bir şekilde çalışıyorlar.

"Özür dilerim, nilüfer çiçeği." Niko bir kolunu onun beline doluyor. "Bir daha olmayacak. Kalbimi çapraz tut ve ölmeyi umut et."

"Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Nikolai," diyor Kayden, Bran'in ona ikram ettiği şarap şişesini tutarak yanıma geliyor.

Kuzenim gözlerini kısıyor. "Her ne kadar Gaz'ı *Fun Dick Alliance*, Kill bana özellikle senden hoşlanmamamı söyledi." "Peki *ben* sana ne demiştim?" Bran sorar

Niko sırıtıyor. "Şiddete başvurmamak, kendi fikrimi oluşturmak ve sonunda sahte küçük bir sürtük olmayan kuzenim için mutlu olmak. Son kısım bana ait, ama her neyse, nilüfer çiçeğimin fikri kesinlikle Killian'ınkinden daha önemli. Kimi öldüreceksin? O adamı tanımıyorum."

Bran sadece gülümsüyor ve ben tuttuğumu bilmediğim bir nefesi bırakıyorum.

"Senden resmen hoşlandım Bran," diyorum elini sıkarken. "Kimsenin Niko'yu evcilleştirebileceğini düşünmezdim ama işte buradayız."

Bran gülümsüyor, ağzının kenarları o kibar, İngiliz tarzında kıvrılıyor ve bir şekilde tam bir sırıtıştan daha gerçek hissettiriyor. "Onu *evcilleştirdiğimi* söyleyemem."

Niko ve ben hep bir ağızdan, "Kesinlikle öylesiniz," diyerek Brandon'dan yumuşak bir kahkaha aldık.

"Gaz, onunla daha önce tanıştığını biliyorum," diyor Niko, daha uzun durarak ve Bran'i daha yakına çekerek. "Ama bu Brandon - benim nilüfer çiçeğim ve hayatımın aşkı. Bran, bu benim kuzenim Gaz. Artık *biraz* daha az çekilmez oldu."

"Bu Kayden," diyorum, bir kolumu beline dolayarak yanıma çekiyorum. "Benim adamım. Ayrıca, evet, hayatımın aşkı, bu yüzden ona sorun çıkarmasan iyi edersin Niko. Ciddiyim."

Kayden saçlarımı okşuyor, bana Kuzey Kutbu'nu eritebilecek bir yumuşaklıkla bakarken parmakları nazik. Bana böyle bakmaya devam ederse, kendiliğinden yanabilirim.

Akşam yemeği sadece ailemin başarabileceği şekilde kaotik geçiyor. Niko tam bir baş belası olmakla aşk acısı çeken bir aptal olmak arasında gidip gelirken Bran sakin bir şekilde onu dizginliyor, sessiz gülümsemeleri ve yumuşak dokunuşlarıyla kuzenimi mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde sakinleştiriyor.

Kayden ve ben akşam boyunca birkaç kez bakışıyoruz ve o da arada bir kalçamı okşuyor. Ne düşündüğümü, ona bir süreliğine bile dokunmadan duramayacağımı biliyor. Küçük, bilmiş sırıtışlarında bunu görebiliyorum.

Niko'nun Bran tarafından evcilleştirilmesini izlemek, kendimi başka birinin gözünden izlemek gibi. Yapışkanlık, kaos, gösteriş yapma ihtiyacı, evet, bu benim.

Yemekten sonra Niko, Kayden ile tatlı konusunda tartışıyor. "Makaronların getirdiğin sıkıcı şeylerden daha üstün olduğu" hakkında bir şeyler söylüyor. Onları kendi hallerine bırakıyorum, Bran'i tutup oturma odasına doğru çekiyorum.

Moka beş dakika geçmeden Bran'ın kucağına kıvrılmış, Bran kürkünü okşarken şımarık bir kraliçe gibi mırıldanıyor.

"Genelde yabancıları sevmez," diyorum küçük hainime gözlerimi kısarak. "Kayden ve benden başka kimseyle bu kadar arkadaş canlısı değildir."

Bran omuz silkiyor, gülümsemesi yumuşak. "Hayvanlar ve çocuklar genellikle beni sever."

Arkama yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. "Mantıklı. Niko hiperaktif bir çocuğun kişiliğine sahip. Ona ayak uydurabildiğin için seni tebrik ederim."

Bran gülüyor, mavi gözleri parlıyor ve mutfakta hâlâ Kayden'le yüksek sesle tartışan kuzenime bir bakış atıyor. "Bana ayak uyduran tek kişi oydu, gerçekten. Bu bir şey değil. Aksine, onu mutlu gördüğüm için mutluyum."

"Seni bize tanıtmaya başladığından beri mutluluktan havalara uçuyor."

Yüzünde bir hüzün titreşimi beliriyor ve gözlerindeki ışık bir anlığına sönüyor. "Çünkü uzun süre sır olarak kalmamızda ısrar ettim. Keşke daha önce daha cesur olsaydım ve daha önce ortaya çıksaydım."

"Bunun için kendinizi suçlamamalısınız. Açılmak herkes için farklı bir deneyim. Ben de çok iyi bir geçmişe sahip değilim."

Başını eğip beni inceliyor. "Niko, Kayden'in senin profesörün olduğunu söyledi, yani sessiz kalmak için *geçerli* bir nedenin vardı."

"*Geçerli* bir neden diye bir şey yok. Açılmak kişiseldir ve kişiye göre değişir ve bunu, başlangıçta cinselliğimle büyük bir mücadele yaşamış biri söylüyor."

"Ben de, aslında yıllardır. Niko gelmeseydi, nerede olurdum hiçbir fikrim yok."

"Dürüst olmak gerekirse, aynı. Kayde beni tekmeleyerek ve bağırarak dışarı çıkardı." "Vay be. Bu da ortak noktamızmış." Sırıtıyor. "Sanırım, bir kenara
Mia, Niko'nun çevresindeki yeni favorim sensin."

"Eski *Şaşkın Sik İttifakı* Niko'nun *Eğlenceli Sik İttifakı* ile karıştırılmamalı mı?"

Kıkırdıyor ama cevap veremeden Niko odaya dalıyor. "Nilüfer çiçeğimi güldüren nedir?" diye sorar.
koltukta aramızda.

"Ben tabii ki," diyorum sırıtarak.

Niko gözlerini kısıyor ve sonra *Niko*'nun en çok yaptığı şeyi yapıyor: Beni kanepeden itiyor ve kollarını sahiplenici bir ahtapot gibi Bran'in etrafına sarıyor.

"Onu sadece *ben* güldürebiliyorum," diyerek Bran'in yanağına dramatik bir öpücük konduruyor.

"Dramatik olmayı bırak," diye mırıldanıyor Bran, ama gülümsemesinden hiç de umursamadığı anlaşılıyor.

Mutfağa doğru hâlâ birbirlerine dolanmış durumdalar, Kayden tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarında belli belirsiz bir çatıklık var.

Kollarımı beline dolayarak ona doğru bastırıyorum. "Ne?"

"Başkalarına karşı bu kadar çekici olma," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sert.

Sırıtıyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum.

"Kıskandın mı?" "Kıskandığımı biliyorsun."

"Mmm." Sırıtışım genişliyor. "Sanırım biraz yumuşatmaya çalışacağım." "*Gareth*."

"Öyle mi?"

"Terbiyeli ol."

"Söz vermiyorum." Dudaklarımı kulağına bastırıyorum, sesim boğucu bir fısıltıya dönüşüyor. "Sevimli hissediyorum, bu yüzden bu ödülü bir cezaya dönüştürmek istiyorum bebeğim."

Sonra beni öpüyor, ağzımın içinde inliyor çünkü ona bebeğim dememi seviyor.

Ve onun bebeği olmayı seviyorum. Şimdi. Sonsuza kadar. Ve ötesine.

EPİLOG 2-KAYDEN

ALTI AY SONRA

"Şapka hastaydı!"

Manhattan'da lüks bir restoranda otururken Gareth havayı yumrukluyor.

Onun ikramı.

Ve bu benim için değil.

Heyecan dolu bu ifade de bana göre *değil.*

Gareth'ın daveti üzerine akşam yemeğinde bize katılacak olan üçüncü kişi için. Dediğim gibi, *onun ikramı.*

Ve tüm şık giyimli insanların arasında göze batıyor çünkü hala akşamki maçta aldığı hokey formasını giyiyor.

Yine de kimse onu içeri almayı reddetmezdi çünkü mafya arkadaşlarından biri buranın sahibiydi ve sanki kendi eviymiş gibi içeri girdi.

Onu hokeyle tanıştıran ve ilk maçına götürmeye söz veren kişi olduğumu biliyorum ama pişmanlık duymaya başladım.

Belki de onu yeğenimin New York'taki üniversite deplasman maçına götürmek iyi bir fikir değildi, çünkü bütün akşam sinir bozucu bir şekilde neşeliydi.

Ve bu *benim yüzümden* değil.

Tamam, beni sevdiğini söyledi ve tribünde beni öperken onu getirdiğim için teşekkür etti ama yine de.

Ve hayır, yeğenime karşı *gerçekten* kin beslemiyorum.

Belki de biliyorumdur, çünkü şu anda yemeğinden bir lokma yerken Gareth'a gülümsüyor.

Kane uzun boylu, neredeyse benim kadar uzun -küçük piç büyümeyi bırakmıyor- ve on buçuk yıllık katı hokey -ve Vencor- eğitiminin bir ürünü olan ölümcül geniş ve kaslı bir vücuda sahip.

Memleketime ve eyalete bir daha adımımı atamayacak olsam bile o bok çukurundan ayrılmaya karar verdim. Gareth'ın çağırmayı başardığı mafya korumasının yanı sıra Grant ile bir anlaşma yaptım. Kendimi kendi isteğimle kasabadan sürgün edeceğim ve onun kârını devam ettireceğim. Zaten beni öldürmek istemez, işimde ondan daha iyiyken olmaz.

Vencor'a gelince, deneyebilirler. Sahip olduğumuz güvenlikle bu imkansız. Ayrıca, New York Rus mafyasının bölgesi ve buraya gelmeye cesaret edemezler.

Grant diğer ailelere de benden uzak durmaları için söz verdirdi. En azından şimdilik.

Ancak benim aksime, Kane bu yaşam tarzına sahip olmak istiyor. Nefes almak. Hatta içinde boğulmak.

Ona bakınca bu kadar kurnaz ve yoğun olabileceğini düşünemezsiniz.

Hoş bir ifadesi, kibar bir gülümsemesi ve derinden okunamayan açık mavi gözleri vardır. Beyaz atlı prens ya da komşunun yakışıklısı gibi, ama Gareth gibi, gördüğünüz şey elde ettiğiniz şey *değil.*

Sinir bozucu bir şekilde, Kane de Gareth'ın yaşlarında ama tavırları ve karakteriyle her zaman daha yaşlı göründü. Grant'in oğlu olarak doğmak kimsenin başına gelmesini isteyeceğim bir trajedi değil ama o bunu başarıyla atlatıyor.

Her neyse, Gareth ile pek çok ortak noktası var ve bu da yarım şişe şarabı anında bitirmeme neden oluyor.

Keşke bir sigaram olsaydı, ama katı küçük canavarım bana yine bıraktırdı.

Ve bu saçmalıkla onu incitmektense kendi kolumu kırmayı tercih ederim,
Yani sigarayla işimiz resmen bitti.

Gareth, Kane'in söylediği bir şeye sırıtıyor, eli kalçamda ileri geri gidip geliyor.

Sanırım bu işin tek iyi yanı bu. En azından her zaman bana dokunmak istiyor, yani *her zaman*. Toplum içinde olsun ya da olmasın. Şu anki gibi ince bir dokunuş da olabilir, ağzıyla yüzümü emmesi de.

Onu şarj ettiğimi söylüyor, bu yüzden birbirimizi birkaç gün görmezsek tükeniyor. Bir keresinde, bir iş anlaşması için Japonya'daydım ve

hafta. Beşinci gün, onu kaldığım binanın dışında buldum. Yağmur altında, olduğu yerde zıplıyor ve telefonunu kontrol ediyordu.

O zamandan beri, beş günden fazla uzak kalmamayı kendime görev edindim. Bu onun mutlak sınırı gibi görünüyor ve sınırdan bahsediyorum. Gözbebekleri büyümüş, gözle görülür şekilde titriyordu ve depresif görünüyordu.

Bana bu kadar bağlı olması muhtemelen sağlıksız ama ben bunu seviyorum. Beni bu kadar yoğun, her şeyiyle, hiç vazgeçmeden sevmesini seviyorum. Hem bu kadar takıntılı hem de bu kadar sevecen olabilmesini.

Ve evet, bana hala gereksiz saçmalıklar alıyor.

Ama sonra arabasını sadece benim kullanmama izin verdi. Gerçek bir arabayı kıskandığımdan değil, ama eğer ayakkabı uyuyorsa, evet, yüzüne, Medusa.

Kimse benden daha önemli değil. Bana her baktığında gözlerinin o berrak yeşil renge büründüğünü, gamzelerine biraz takıntılı olduğumu bildiği için nasıl geniş geniş gülümsediğini görüyorum.

O etrafta yokken benim de karnım ağrıdığı için bu adil. Julian ilaçlarını test etmeyi bıraktığım için olduğunu söyledi ama Julian siktir olup gidebilir.

Bunu sadece vücudumu önemsemediğim zamanlarda yaptım. Şimdi, tamamen yaşamayı planlıyorum. Gareth için.

Ve şaka yapmıyorum, Julian iş meseleleri için beni ziyaret ettiğinde ve beni test yapmaya ikna etmeye çalıştığında, Gareth ona bir silah doğrulttu ve "İyi, buradasın. Bunca zamandır seni öldürmeyi hayal ediyordum."

Sadece güldüm ve Julian'a Gareth'ın çekici görünüşüne aldanmamasını, çünkü onu tereddüt etmeden öldüreceğini, bu yüzden gitmesi gerektiğini söyledim.

Gareth, Kane'e "Berbat bir maçtı," diyor. "Şiddet kusursuzdu."

Başımı sallıyorum. Tabii ki hoşuna giderdi.

Kane her zamanki iyi çocuk gülümsemesiyle, "Bu gece biraz abarttık," diyor. "Hiç oynamadınız mı?"

"Hayır. Lisedeyken daha çok futbolu severdim."

Şimdi onu dar futbol pantolonu içinde hayal ediyorum ve sikim doyumsuz bir fahişe gibi zıplıyor. Gareth'ın elinin kalçamın etrafına, sikime yakın bir yere sarılmış olması da yardımcı olmuyor.

Kane içkisinden bir yudum alır. "İstersen sana öğretebilirim."

"Öğretme işini kendim yapabilirim," diye homurdanıyorum.

Gareth'ın gözleri parlıyor, parmakları kalçamda duraklıyor.

"Gerçekten mi?" "Eskiden oynardım, hatırladın mı? Ve Kane'den
çok daha iyiydim."

"Ben *olsam* daha iyi demezdim," diye araya giriyor Kane sırıtarak. Küçük puşta ters ters bakıyorum. "*Dünyalar* kadar iyi."

"Sakin ol amca." Bir kahkaha attı. "Erkek arkadaşını çalmayacağım."

"Bu yapabileceğini ima ediyor." Bir elimi Gareth'ın ensesine doladım ve derisini ovdum.

Hemen elimde eriyor, bir lokma yemeğini mideye indiriyor.

"Amca'nın bu halini hiç görmediğimi söylemeliyim. Ona ne yaptın, Gareth?"

"Bir sürü vudu büyüsü ve biraz da bıçak ve şok tabancası." Benim küçük canavarım sırıtıyor, kendini beğenmiş ve gururlu görünüyor.

Onunla birlikteyken başkalarının farklı olduğumu söylemesini seviyor.

Çoğu zaman Simone ve Jethro'geniş bir sırıtışla sorar, "Benden önce *çok* huysuz olduğunu mu söylemiştiniz? Kesinlikle çekilmez gibi mi? Biraz daha anlatın."

Yemeğin geri kalanı nispeten huzur içinde geçti. Ayrılmadan önce Kane, Vencor'daki planları için işbirliğimi istedi.

Beni geri getireceğini söylüyor.

Ama geri dönmek *istemiyorum*. Beni ve erkeğimi kabul etmeyen bir yer bana göre değil.

Bununla birlikte, Kane'e aklındakini gerçekleştirmesi için yeşil ışık yakıyorum.

O iyi olacak.

Sanırım.

Eve gitme vakti geldiğinde, Gareth yürümek istediğini söylüyor. Artık buna bayılıyor, sadece dışarıda yürümeye. Çoğunlukla el ele tutuşmayı ve toplum içinde bana sarılmayı sevdiği için.

Gizli bir ilişkimiz varken bunu yapamadığı onca zaman yüzünden olmalı. PDA'yı pek sevmem ama Gareth için her şeyi yaparım. Eğer insanlar rahatsız oluyorsa, kibarca gidip kendilerini becerebilirler.

Eskiden seks dışında bana dokunmak konusunda çok huysuzdu, ama şimdi ikinci doğası bu.

Onu götürmek istediğim yere yaklaşıyoruz, ama lanet olası formanın içinde çok az kıyafeti var. Ona ceketimi veriyorum ve omuzlarına sarıyorum.

"O kadar da üşümüyorum." Bana sırıtırken biraz sarhoş gibi ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Ama kocaman kaslarını seyretmek umurumda değil. Mmm."

"Şımarıklık yapma."

"Pfft. olmama bayılıyorsun."

"Daha sonra kıçın da buna bayılacak."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, bebeğim."

Bunu her söylediğinde göğsümde bir sarsıntı oluyor ve midemde son buluyor.

Elini tutuyorum ve ereksiyonumun daha da büyümesini engellemek için onu da kendimle birlikte sürüklüyorum.

"Belki de bir taksiye binmeliyiz." Alt dudağını ısırıyor. "Sana özel bir şey göstermek istiyorum."

"Önce sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne...?" Gözleri merak, heyecan ve taşan bir sevgiyle parlıyor.

"Bunu tekrar düşünüyorum çünkü sırtında başka birinin ismi var."

Kaldırımda durdu ve beni de aynısını yapmaya zorladı.

Gareth'ın yanakları, hatta çilleri bile alkolden kızarmış ve o yüz ifadesiyle kaşlarını çattığında çok sevimli görünüyor.

Onu henüz yiyemem.

Henüz değil.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Kane'in satın aldığın forması."

Ceketimi çıkarıyor, sonra dengesiz ayakları üzerinde dönüyor ve ben de onu ayakta tutmak için kolundan tutuyorum.

Arkayı işaret ediyor.

"Görmüyor musun? *Davenport* yazıyor." Omzuna vuruyor ve sonra tekrar dönüp bana bakıyor. "Son kontrol ettiğimde, bu senin soyadındı."

"Yani bunu... soyadımı sırtında taşımak için mi aldın?"

"Neden başka?" Başını yana eğiyor ve sonra sırıtıyor. "Bunu hep istemişimdir. Soyadın üzerimde olsun."

Sikeyim.

Bu yüzden formayı aldığında çok heyecanlı görünüyordu.

Onu belinden kavrıyorum, ancak ayak uyduramadığı için benimle birlikte sürüklüyorum.

Gareth kıkırdıyor, ben onu çekerken kahkahalarının sesi havada yankılanıyor. "Mmm, sikinde boğulayım diye beni ara sokağa mı götürüyorsun?" "Sessiz ol, Gareth."

"Yapardım. *Çok* isterdim."

"Bebeğim, beni baştan çıkarmayı bırakmalısın."

"Ama ben sadece senin soyadının yazılı olduğu formayı giyerken beni becermeni istiyorum."

"Yüce Tanrım." Duruyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, en ufak bir dokunuşla. "Kapa çeneni bir saniye."

Bana göz kırpıyor, sonra gülümsüyor. "İstediğini biliyorsun" "İstiyorum, ama önce etrafa bir bak."

Tekrar göz kırpıyor ve sonra çevremizi inceliyor. Daha önce önünden geçtiğimiz bir ev, gerçi ev demek hafif kalır. Şehre tepeden bakan lanet olası bir malikane.

Gareth bir keresinde buranın mükemmel bir ev olduğunu, şehre ve ailesine yeterince yakın olduğunu, aynı zamanda diğer arkadaşlarının gelecekteki evlerine de bir taş atımı uzaklıkta olduğunu söylemişti.

ne kadar hukuk eğitimini arkadaşlarının bulunduğu adada tamamlamakta ısrar etse ve ben de Londra'daki şubemden çalışabilsem de, eninde sonunda geri dönmek isteyecektir.

Tabii yakında vites değiştirmezse. Her neyse, burası onun evi. *Bizim* .

Gareth ışıklandırılmış bahçeye, havuzun yanına adım atıyor ve gözleri açılıyor. "Bunu sen mi aldın?"

"Senin için."

"Sadece sevdiğimi söylediğim için mi?" "Çok iyi bir sebep."

"Ama satılık değildi."

"Satın almaya karar verirsem her şey satılıktır."

"Şaşırmadım bile." Bana gülümsüyor ve ardından bölgeyi keşfetmeye devam ediyor. "Bunu çok sevdim. Moka'ya birkaç kardeş alabiliriz. Bir okçuluk alanı kurabilirim, siz de sabah yüzmeleriniz için havuzu kullanabilirsiniz. Kapalı bir havuz daha var mı-"

Arkasını dönüp beni tek dizimin üstünde bulduğunda sesi titriyor. Başka hiç kimse için diz çökmemiştim. Cassandra'ya kahve içerken sanki bir iş anlaşmasıymış gibi evlenme teklif ettim. Bir bakıma öyleydi de. Kadeh kaldırdık ve hepsi bu kadar.

Ama bu farklı.

Uğruna diz çökeceğim tek kişi Gareth.

"Neler oluyor...?" diye fısıldıyor, gözleri büyüyor ve boynundan yukarı doğru kızarıyor.

"Evliliğe inanmadığını söylediğini biliyorum ve gerçekten nefret ediyorsan hayır diyebilirsin, ama aynı zamanda soyadımı sevdiğini de söyledin, bu yüzden..." Pantolonumun cebine uzanıyorum ve içinde onun ve benim adımın yazılı olduğu bir yüzük çıkarıyorum. "Seni imkansız olduğunu düşündüğüm şekillerde seviyorum ve hayatımın geri kalanını senin ve benim olarak geçirmek istiyorum. Gareth Anthony Carson, benimle evlenir misin?"

"Siktir, oh siktir..." Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, elimi iki elinin arasına alıyor, usulca, hürmetle.

O kadar sert nefes alıyor ki, neredeyse nefes nefese kalacak.

"Benimle evlenir misin?" diye mırıldanarak sorar. "Bana soyadını verecek misin?"

"Dünyada daha fazla istediğim bir şey yok, bebeğim." "Kayde, siktir... evet... evet... lanet olası bir *evet.*"

"Şükürler olsun." Yüzüğü parmağına takıp elini öpüyorum ve o da titriyor, küçük canavarım bana karşı titriyor.

"Başka yüzüğün var mı?" diye soruyor ışıltılı gözlerle.

Başımı sallıyorum ve uyumlu yüzüğü avucuna bırakıyorum.

Gareth parmağıma takıyor, sonra elimi tutuyor ve sırıtıyor. "Çok güzel görünüyor."

"Hayatımın sonuna kadar takacağım tek yüzük bu, bebeğim."

"Siktir... Sana ihtiyacım var..." Beni öpmek üzereydi ama sonra durdu. "Bekle." "Neyin var?"

"Sana göstermek istediğim bir şey var. Evlenme teklifi anma hediyem." Formanın kolunu karıştırıyor ve sonra dirseğine kadar kaldırıyor.

Gözlerim açıldı.

Bir zamanlar bıçak darbeleriyle derisinde oluşan yaraların yerini şimdi yeni bir dövme almış.

Etin içine bir kafatası işlenmiş, içi boş gözleri ürpertici bir yoğunlukla bana bakıyor. Sivri kemiğin etrafına sarılmış bir yılan, ürkütücü bir şekilde benimkine benziyor, zarif vücudu kafatasının çatlaklarından sanki canlıymış gibi geçiyor, yüzeyin hemen altında kıvranıyor.

Mürekkep taze, kalın siyah çizgiler teninde hala canlı, eski yaraları meydan okuyan, kalıcı bir bildiri gibi kesiyor. Üstünde, keskin bir sonlulukla kazınmış, *'Kötü Adamım K.D.'* Her harf cesur, çiğ bir bağlılık haykırışı.

"O yara izlerinden hep nefret ettiğini biliyorum." Gülümsüyor. "Bu yüzden onları oydum ve yerine sadece bizim anlayabileceğimiz daha derin bir şey koydum."

"Onları benim için mi sakladın?" Kısık bir sesle sordum.

"Bizim için. Böylece geçmişi öldürüp sadece biz olabiliriz. Kendimi bir daha asla incitmeyeceğime söz veriyorum ve sen de beni bir daha asla incitmeyeceğine söz verdin." Alnımdan, gözlerimden, yanağımdan öpüyor. "Bu bizim yeni başlangıcımız."

"Şimdi, üzerime senin adının yazılı olduğu klişe bir dövme yaptırmam gerekecek." Kolunu çekiyorum ve dövmenin etrafını öpüyorum.

"O zaman ben de senin tam adınla bir tane alacağım. Bunu birlikte yapmalıyız. Klişe olsun çünkü kimin umurunda? Nasıl olsa evleneceğiz."

Boğazına doğru mırıldanıyorum. "Benim Bay Davenport'um olacak mısın?"

Gözleri ateş gibi parlıyor. "Evet. Bay ve Bay Davenport kulağa çok ateşli geliyor."

"Bunu sevdim. Aslında çok."

"Ben de öyle. Seni kocam olarak düşünmek bile beni tahrik ediyor ve rahatsız ediyor."

"Bununla hemen ilgilenmem gerekecek. Kocamın mücadele etmesine izin veremem, değil mi?"

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve ben de onu kollarımda yeni hayatımızın doğru taşıyorum.

Karı ve olarak. Kötü
adam ve canavar.
Birbirine mükemmel uyum sağlayan iki parçalanmış ruh. Gareth akıl ve delilik. Kaos ve sakinlik.
Lanet olası hayatımın aşkı.

SON

KötüHunt the Adam serisi, Vaughn ve Yulian'ın hikâyesini konu alan Villain ile devam ediyor.

Bu hikayede yer alan karakterlerin kitaplarını da inceleyebilirsiniz: Kane Davenport: *Güzel Zehir*

Killian & Glyndon: *Kötülük Tanrısı*

Nikolai & Brandon: *Öfke Tanrısı*

Jeremy: *Gazap Tanrısı*

SIRADA NE VAR?

Kiss the Villain'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Diğer Rina Kent okurlarıyla daha fazla tartışma için *Rina Kent'in Spoiler Odası adlı* Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Kayden'in yeğeni ve Vencor hakkında daha fazlasını karanlık hokey romanı *Beautiful Venom*'da okuyabilirsiniz.

KötüHunt the Adam serisi, Vaughn ve Yulian'ın hikayesini içeren *Villain* ile devam edecek.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları Okuma Sırası

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, *New York Times*, *USA Today* ve 1 numaralı çok satan karanlık romantizm yazarıdır.

Özür dilemeyen anti-kahramanlar ve kötü adamlar yazmasıyla tanınan Rina, aşık olmamanız gereken ama kaçınılmaz olarak aşık olacağınız karakterlerin hikâyelerini örüyor. Hikâyeleri bir tutam karanlık, bir tutam endişe ve tam kıvamında sağlıksız bir yoğunluk içeriyor.

Sürekli genişleyen *Rinaverse*'i için kargaşa planları yapmakla meşgul olmadığı zamanlarda Londra'da özel bir hayat sürüyor, seyahat ediyor ve kedilerini gerçek Kedi Leydi tarzında şımartıyor.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:
Web Sitesi Bülten
Okuyucu Grubu

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent
Yazar Notu
Oynatma Listesi

1. Gareth
2. Gareth
3. Gareth
4. Gareth
5. Kayden
6. Gareth
7. Gareth
8. Kayden
9. Gareth
10. Gareth
11. Gareth
12. Kayden
13. Gareth
14. Gareth
15. Kayden
16. Gareth
17. Gareth
18. Gareth
19. Kayden
20. Gareth
21. Gareth
22. Kayden
23. Kayden
24. Gareth
25. Gareth
26. Kayden
27. Gareth
28. Gareth
29. Kayden

30. Gareth
31. Gareth
32. Kayden
33. Kayden
34. Gareth
35. Gareth
36. Kayden
37. Gareth
38. Kayden
39. Gareth Epilog
1-Gareth Epilog 2-
Kayden

Sırada Ne Var?
Ayrıca : Rina Kent
YazanYazar
Hakkında

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.